MAI PUTERNICI ÎMPREUNĂ

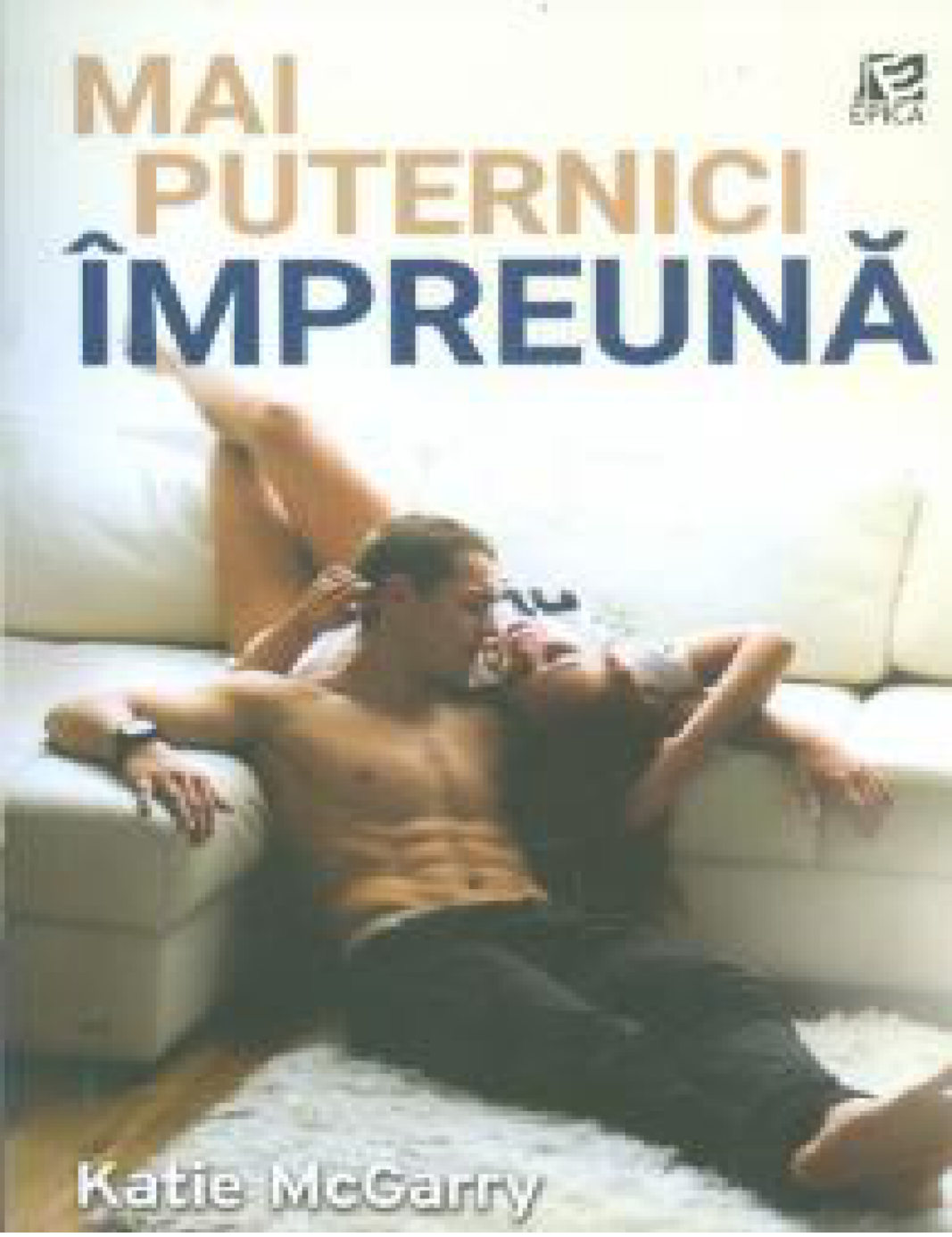

Katie McGarry

Cuprins

HALEY
WEST
HALEY
WEST
HALEY
WEST

WEST
HALEY
WEST
HALEY
WEST
HALEY
WEST
HALEY
WEST
HALEY
WEST
HALEY
WEST
HALEY
WEST
HALEY
WEST
HALEY
WEST
HALEY
WEST
HALEY
WEST
HALEY
WEST
HALEY
WEST
HALEY
WEST
HALEY
WEST
HALEY
WEST
HALEY
WEST
HALEY
WEST
HALEY
WEST
HALEY
WEST
HALEY
WEST
HALEY
WEST
HALEY
WEST
MULŢUMIRI

PLAYLIST

O PROVOCARE NEDREAPTĂ, O DRAGOSTE SFÂȘIETOARE

Haley, campioană națională la kick-boxing, renunță la pasiunea ei pentru artele marțiale mixte în urma unei întâmplări dureroase. Iubitul ei de la vârsta mijlocie a lovit-o, dar ea nu vrea să ajungă o rănită, de teamă că familia ei va lua măsuri. Așa că decide să stea departe de ringul de box și de băieții cărora le place lupta.

Dar într-o seară este atacată de doi tineri drogați. Totuși, nu ea încasează loviturile, ci un băiat de vârsta ei, complet necunoscut, care se anunță în luptă pentru a o apăra.

Numele lui e West. Câteva zile mai târziu, ea îl reîntâlnește la liceu, iar neplăcerile nu se lasă așteptate: orbit de gelozie, fostul iubit al lui Haley, Matt, îi lansează o provocare lui West: peste două luni, să se întâlnească pentru o luptă în ringul de box.

Haley e îngrozită, știe că împotriva lui Matt, membru al echipei de box thailandez, West n-are nicio șansă. Așa că decide să-l antreneze pe West Young, un băiat infatuat și impulsiv, într-o încercare a tot ceea ce el și-a promis cu o zi înainte. West îi ascunde însă un mare secret: cine este el cu adevărat. Pentru el, Haley este șansa de a se mântui, așa că se încăpățânează să o ajute, să lupte pentru ea. Știe că nu-și poate schimba trecutul, dar poate va reuși să schimbe viitorul lui Haley.

Împreună au convenit să-și mențină relația strict în limitele ringului. Dar între ei se creează legături surprinzătoare și atracția reciprocă le dă peste cap planurile inițiale, făcându-i să-și înfrunte cele mai negre temeri și să descopere că merită să lupți pentru dragoste.

Photo Credit: Dominic West

KATIE McGARRY

este o autoare americană foarte îndrăgită de cititorii din România, cărțile ei, ***Destine la limită***, ***Îndrăznește să iubești*** și ***Cu el pentru totdeauna***, câștigându-și numeroși admiratori printre tineri și adolescenți. Cărțile ei sunt traduse în peste șaptesprezece limbi și vândute în zeci de mii de exemplare.

„Îmi place să consumez personaje care se confruntă cu probleme grave, dar care pe parcurs descoperă că, oricât de grea este situația, există întotdeauna o urmă de speranță. Iubirea și sacrificiul sunt cele mai puternice sentimente de pe pământ.” – **Katie McGarry**

EPICA

KATIE McGARRY

MAI PUTERNICI ÎMPREUNĂ

Traducere din limba engleză: GABRIELA STOICA
Titlul original: *Take me on,* 2014

Editura Epica 2018

Versiune ebook: v1.0, noiembrie 2018

HALEY

O uşă se deschide scârţâind în celălalt capăt al holului pustiu şi ţăcănitul tocurilor cui răsună cu ecou de-a lungul cutiilor poştale metalice. Încerc să par dezinvoltă în timp ce răsfoiesc corespondenţa. Nimic altceva decât rămăşiţe din existenţa noastră anterioară: revista de arte marţiale mixte a fratelui meu, un catalog cu păpuşi *American Girl* pentru sora mea, încă un catalog cu seminţe şi idei pentru grădină pentru mama mea.

Somaţii de plată pentru tatăl meu.

Şi alte solicitări de plată. Mă întreb dacă ar fi cazul să i le dau tatei sau să le pasez fie mamei, fie bunicului. Poate că ar trebui să ne scutesc pe noi toţi de aceste aduceri-aminte şi să le dau foc. Dar asta nu înseamnă că mâine n-ar urma un alt teanc.

Jonglez cu câteva dintre ele ca să nu le scap pe toate pe jos. Dincolo de ferestre, cerul se întunecă odată cu lăsarea amurgului. Trag adânc aer în piept ca să-mi domolesc adrenalina care-mi pompează în vene. Prea multe de făcut în prea puţin timp: corespondenţa, lista de cumpărături pe care mi-a dat-o mătuşa mea, să-l conving pe bunicul care mă urăşte să-mi scrie o scrisoare de recomandare, să mă duc să iau de la farmacie medicamentele împotriva anxietăţii şi să i le duc tatălui meu. Este vineri seara şi mai am două ore la dispoziţie până când unchiul meu dă stingerea şi, dacă nu mă conformez, îmi voi petrece noaptea pe străzi.

Femeia cu tocuri zgomotoase îşi continuă drumul de-a lungul holului şi nu-mi remarcă prezenţa în timp ce se îndreaptă spre intrarea angajaţilor. Spre deosebire de mine, poartă un palton gros de iarnă. Părul ei are aceeaşi nuanţă castanie ca al meu, dar părul meu este mai lung. Îmi imaginez că obrajii mei sunt îmbujoraţi, ca şi ai ei, din pricina vântului rece de februarie.

Clădirea aceasta este absolut normală pentru ea. Dar nimic din ceea ce se află aici nu mai este ceva normal pentru mine. Eu şi familia mea nu mai avem efectiv o adresă de corespondenţă în Louisville. Nu mai avem o casă.

Fac o pauză, zăbovind asupra ultimei scrisori din teanc, dar fără să mă luminez la faţă. Nu, este aceeaşi pauză pe care am făcut-o atunci când tata ne-a anunţat că şi-a pierdut slujba. Aceeaşi pauză pe care am făcut-o în ziua când prefectul ne-a lipit somaţia de evacuare pe uşa de la intrare. Este un plic alb şi subţire. La vederea lui, nimănui altcuiva nu i-ar fugi pământul de sub picioare. Mie însă, da. Este de la Universitatea Notre Dame şi, în mod cert, nu este o scrisoare de acceptare.

Trântesc cu putere uşiţa cutiei poştale. Astăzi e o zi de tot rahatul.

Pe când intru în sala de sport a bunicului meu, mă simt uşor ameţită, pe de-o parte, fiindcă mă amăgesc cu speranţa şi, pe de altă parte, fiindcă am vaga senzaţie că merg la spânzurătoare. După ce am primit scrisoarea de refuz de la Notre Dame am rămas cu un gol în suflet, iar gândul de a obţine o scrisoare de recomandare pentru oricare altă universitate este în mod categoric precum un vin tare. Alcoolul nu ar trebui consumat pe stomacul gol, dar, în momentul de faţă, mă simt plină de îndrăzneală.

— Oh, Doamne, nu se poate, muştele trag la rahat, îmi strigă vărul meu Jax din interiorul cuştii octogonale.

E acoperit din cap până în picioare de broboane de transpiraţie. Poartă mănuşi de box în mâini şi o cască de protecţie pe cap. Nu scot o vorbă, deoarece tocmai mi-a pierit orice replică.

Un grup de luptători nou-veniţi se încălzesc sărind coarda pe fundalul vocii vehemente a lui Dr. Dre, care bubuie în difuzoare. Întorcându-mă aici, simt că am mai puţin de optsprezece ani, dar mai mult de şase şi, preţ de câteva secunde, mă simt ca acasă.

Sala de sport este o clădire metalică, mai sus cu o treaptă decât un depozit şi cu câteva trepte mai jos decât acele lanţuri de săli de sport de fiţe. Saci negri de box atârnă din cadre metalice şi un perete întreg este acoperit cu fotografii ale diverşilor luptători medaliaţi în competiţii, antrenaţi de bunicul meu. O combinaţie dulceagă de înălbitor şi iz tropical îmi invadează nările.

Într-un colţ, doi tipi se antrenează pe un ring de box, iar în celălalt colţ, alţi tipi, inclusiv Jax, urmăresc o demonstraţie de punere la podea într-o cuşcă ortogonală.

Foşnetul pantalonilor sport din nailon îmi atrage atenţia în vreme ce bunicul meu îşi propteşte un şold de cadrul uşii biroului său. Îl cheamă John şi pretinde ca noi toţi să-i spunem pe nume. Ca de obicei, poartă un tricou alb având inscripţionat pe el logoul negru al sălii lui de sport: Luptători pentru libertate. Ca orice alt tip de aici, John are un corp bine tonifiat, fiind o adevărată maşină de luptă. Cei şaizeci şi doi de ani ai săi nu l-au încetinit. De fapt, moartea bunicii mele, survenită cu câţiva ani în urmă, l-a întărit şi mai mult.

— E cam răcoare, afirmă el. Dar nu suficient de frig încât să fi îngheţat de tot iadul.

Ridic bărbia în chip de răspuns.

— Ai spus că sunt întotdeauna bine-venită.

— Parcă ai zis că mai degrabă ai înghiţi otravă decât să-ţi mai calce piciorul vreodată pe aici.

Aşa am zis. Şi a reuşit să mă aducă exact acolo unde voia, dar eu refuz să-mi mut privirea de la el. Ne privim ochi în ochi atât de mult, încât mi se pare că trece un an. Bunicul meu are o înfăţişare ofilită: un

chip ferm dăltuit în piatră, riduri în formă de laba gâştei în jurul ochilor şi cute adânci ce îi desenează paranteze în jurul gurii. Se întâmplă uneori ca bunicul meu să zâmbească, dar n-am mai văzut asta de când am plecat de la sala lui de sport, cu un an în urmă.

— Te calcă unchi-tu pe bătături? mă întreabă el.

Unchiul meu. Tatăl lui Jax. Fratele vitreg al tatălui meu. Tipul în a cărui casă am locuit de când banca a pus sechestru pe locuinţa noastră şi ne-am mutat din adăpost. Sunt convinsă că în rândul unor cercuri teroriste este cunoscut drept Dictatorul. Răspunsul la întrebarea lui John este „da", dar eu îi spun că „nu".

— E vorba de maică-ta?

Fiica lui.

— Ea e bine.

Oarecum.

— E ceva în neregulă la şcoală?

Absolut totul este în neregulă la şcoală.

— Nu.

— Haley, mi se adresează el extrem de exasperat. Am de antrenat luptători. Orice ar fi, deşartă sacul odată.

Îmi feresc privirea, concentrându-mă asupra luptătorilor care-şi fac încălzirea, neştiind prea bine ce să spun. Ei cască ochii la mine în vreme ce coardele trec peste capetele lor, apoi pe sub picioare. Poc. Poc. Poc. De parcă acum ar sări coarda la unison. Pe unii dintre ei îi ştiu de la şcoală. Pe alţii, nu-i cunosc deloc. Fratele meu mai mare, cel care îi conduce, este singurul care se uită în altă parte.

Bunicul meu oftează şi se dezlipeşte de tocul uşii ca să se ducă la luptători.

— Nu pot să-i dau somaţiile de plată, nu din nou, îi şoptesc eu repede. Eu… nu pot…

Nu asta am vrut să spun. Voiam de fapt să-i cer o recomandare, dar intenţia mea s-a transformat cumva într-un ninja trădător. Odată cu ruperea barajului, cuvintele au năvălit în cascadă, prăvălindu-se tocmai de sus, din vârful muntelui.

— Nu ştiu ce să fac. Mama lucrează tot timpul şi este foarte obosită şi nu ştie ce să se mai facă cu tata, iar când duc somaţiile de plată acasă…

Ezit. Nu acasă. Gaura aia de iad nu este acasă.

— În acea casă şi – nemernicul şi libidinosul de unchi-miu – *el* le vede, atunci situaţia se înrăutăţeşte şi mai mult şi nu pot să fac asta, bine? Nu astăzi.

Nu astăzi, când mi s-a spulberat visul. Nu astăzi, când totul în mine este atât de contorsionat, încât mă doare chiar şi să respir. Nu astăzi, când nu ştiu dacă voi fi vreodată acceptată la universitate sau, în caz că voi fi, nu ştiu dacă voi putea să plătesc taxele.

Expresia dură de pe chipul lui John se topeşte şi privirea lui întunecată se înmoaie. Mama are ochii lui. Şi eu. Bunica adora ochii noştri. Din doi paşi gigantici bunicul ajunge la mine şi se poziţionează în aşa fel încât să mă ferească de privirile iscoditoare ale luptătorilor. În momentul în care sunt cu totul ascunsă vederii, umerii mi se încovoaie şi închid ochii.

— E în regulă, îmi şuşoteşte el.

Nu este în regulă. Nu va mai fi niciodată în regulă. El îşi pune o mână pe braţul meu, strângându-mă uşor, şi această manifestare de simpatie, de sprijin moral îmi zdruncină fundaţia fragilă pe care mă aflu. Lacrimile izvorăsc în spatele pleoapelor mele închise. Clatin din cap, dorindu-mi ca el să se poarte din nou ca un bunic afurisit.

— Dă-mi-le mie, îmi cere el. Mă voi ocupa eu de treaba asta.

Scot iute teancul şi-i dau noile somaţii de plată.

— Ce-ai de gând să faci cu ele?

— Ceva.

John de-abia are bani ca să-şi menţină sala deschisă.

— Nu-ţi face griji.

Îmi dau părul după ureche şi-mi masez ceafa cu mâna. Jax a renunţat să mai urmărească demonstraţia şi se sprijină de cuşcă, ţinându-şi mâinile înmănuşate pe gardul de deasupra capului său. Îl fluieră pe fratele meu, Kaden, ca să-i atragă atenţia, şi-şi mişcă bărbia spre mine.

Jax nu e rudă cu John, dar după primii câţiva ani de reuniuni familiale în care a fost martor la felul cum tatăl lui Jax îşi tratează propriul fiu ca pe un gunoi, John a devenit bunicul adoptiv al lui Jax. Bunicul meu face tot ce-i stă în putinţă ca să contracareze răul pe care-l reprezintă tatăl lui Jax.

Acum, pe lângă toată atenţia pe care mi-o acordă bunicul meu, am parte şi de cea a vărului şi a fratelui meu. Faptul că mă aflu aici după o absenţă de un an – în primele şase luni m-am dus să mă antrenez la sala de sport rivală, Black Fire, iar următoarele şase luni le-am petrecut protestând pe deplin împotriva kickboxingului ca sport de performanţă – constituie un motiv suficient pentru ca Jax şi Kaden să-şi bage nasul unde nu le fierbe oala. Faptul că eu şi bunicul am stat de vorbă fără să ne atacăm reciproc este un motiv suficient ca ei să moară de curiozitate.

— Mai este şi altceva la mijloc, Haley?

Şi momentul plăcut, uşor ameţitor, pe care l-am petrecut împreună dispare ca prin farmec.

Scot la iveală cererea pentru bursă pe care am găsit-o azi-dimineaţă în biroul consilierei de orientare şcolară şi profesională. Oferta constă în plata manualelor de curs timp de patru ani. Nu este cine ştie ce, dar este ceva, iar uneori în viaţă ai nevoie pur şi simplu de ceva, nu

contează cât de mic.

— M-am gândit că ai putea să mă ajuţi cu chestia asta.

Îmi smulge hârtiile din mâini destul de repede încât una dintre marginile unei foi să mă taie la deget. Încep să respir agitat din cauza durerii ascuţite, iar lui îi scapă un oftat de nemulţumire de pe buze. Ce repede am uitat că nu suportă slăbiciunea umană!

Parcurge pagina în viteză, pentru ca apoi să-şi aţintească privirea asupra mea.

— Nu pricep.

— Este o cerere pentru bursă.

— Atâta lucru pot să citesc şi eu.

— Pentru chineziologie.

Neavând chef să repete ce-a zis, el înclină capul într-o parte destul de agasat, încât trebuie să fac eforturi pentru a nu mă lăsa intimidată.

— Întrunesc toate cerinţele.

Am *fost* o elevă şi o atletă cu abilităţi de lider, am obţinut medii mari şi mă voi specializa în chineziologie dacă mi se va acorda bursa. M-aş specializa şi în stomatologia dinozaurilor dacă cineva mi-ar da banii necesari.

— Am nevoie de o scrisoare de recomandare din partea cuiva care ştie de ce sunt în stare şi nimeni nu ştie ce pot să fac mai bine decât tine.

Nu este adevărat. Tatăl meu era expertul experţilor în privinţa mea. El este cel care m-a învăţat cum să lupt. El m-a făcut să îndrăgesc kickboxingul, dar este necesară o recomandare din partea unui antrenor de calibrul bunicului meu, nu o scrisoare din partea cuiva care nu a luptat şi nici nu a antrenat luptători de ani buni.

— Antrenorul de la Black Fire te-a expediat?

Deşi mă aşteptam la întrebarea asta, numai la auzul numelui sălii de sport ce aparţine fostului meu iubit, Matt, mă simt stoarsă de energie, aşa cum storci apa dintr-un burete.

— Nu vreau să mă mai duc la ei.

— Cu alte cuvinte, spui că ai nevoie de o recomandare pentru faptul că ţi-ai trădat coechipierii? Familia? Pentru că eşti o dezertoare?

Mă cutremur de-a dreptul, deoarece cuţitul pe care mi l-a împlântat în inimă doare al naibii de tare.

John răsfoieşte documentele.

— Chineziologie. Studiul mişcării umane. Un studiu pentru persoanele interesate de terapia fizică sau să devină antrenori. O diplomă pentru persoanele sportive.

John îmi trânteşte hârtiile înapoi în braţe.

— Nu-i de tine.

Şi pleacă. Îmi întoarce spatele de parcă nu aş conta deloc în ochii lui. Nu. N-am de gând să accept asta. Un acces brusc de furie mă

împinge de la spate.

— Deţin un titlu naţional.

— L-ai deţinut.

John se strecoară printre sacii de box, iar eu îl urmez. De două ori trebuie să sar ca să mă feresc din calea unui sac izbit de cineva cu prea multă putere.

— Aşa este, îl aprob eu. L-am deţinut.

Un sac îmi zboară drept în faţă şi îl împing înapoi.

— Dă-te la o parte! zbiară luptătorul din spatele lui.

— Du-te dracului, îi trântesc eu, ca apoi să mă adresez lui John: Este mult mai mult decât deţin majoritatea oamenilor care se antrenează aici.

John se întoarce brusc şi se năpusteşte asupra mea cu atâta repeziciune, încât mă împiedic de un sac.

— Oamenii de aici sunt devotaţi. Nu mi-au întors spatele şi au plecat. Nu au lăsat totul baltă şi nici nu i-au părăsit pe toţi cei care au ţinut la ei.

Mai fac o încercare, scrâşnind din dinţi.

— Chiar am nevoie de asta.

— Scriu scrisori de recomandare doar pentru cei care le merită. Dacă vrei una, atunci mişcă-ţi fundul în vestiar şi apucă-te să tragi din greu pe ringul meu. Sau tot o dezertoare ai rămas?

Faţa lui este lipită de a mea şi, dacă nu izbucnesc în lacrimi, e doar datorită încăpăţânării mele de catâr. Un val de greaţă mă ia prin surprindere, dezorientându-mă. John nu are de gând să mă ajute şi, ca să-i protejez pe cei doi oameni pe care îi iubesc cel mai mult pe lumea asta, nu pot să mă antrenez din nou în această sală.

Cu toţi ochii aţintiţi asupra mea, mă răsucesc pe călcâie, mă îndepărtez de bunicul meu şi ies afară.

WEST

Cer mai mult decât ar trebui, în unele zile regret deciziile pe care le iau şi aproape în fiecare dimineaţă mă trezesc pe marginea prăpastiei. Aceste trei lucruri nu se combină prea des, dar azi mi-a ieşit totul perfect, la puterea a treia.

Stau sprijinit de o cabină telefonică ce dă semne de bătrâneţe şi scot plicul din buzunarul paltonului, ignorând adierea răcoroasă a vântului de seară. Logoul universităţii din Louisville este inscripţionat cu roşu în partea de sus. Am şterpelit plicul ieri, înainte ca părinţii mei să-şi fi dat seama că a sosit. Dădeau întruna târcoale cutiei poştale, aşteptând cu disperare veşti bune.

Degetele mele cu încheieturi vinete şi pline de tăieturi urlă în semn de protest în timp ce despăturesc foaia. Fiecare articulaţie a degetelor mele pulsează odată cu muşchii din maxilarul meu. Acum câteva ore am fost exmatriculat de la şcoală pentru că m-am bătut.

Tata şi mama ar trebui să ştie mai bine decât oricine că nu au de ce să se aştepte la veşti bune din partea mea. Mama încă se agaţă de o speranţă. Tata, pe de altă parte…

Nu sunt un geniu şi nici nu trebuie să fiu ca să ştiu că plicurile subţiri nu aduc nimic bun. Capul îmi zvâcneşte pur şi simplu în timp ce citesc cuvintele. Înjur încetişor şi mă sprijin şi mai tare de geamul cabinei telefonice. Suntem de-abia în februarie, iar primăvara asta nu-mi va aduce decât alte refuzuri.

Mototolesc hârtia şi o azvârl în scrumiera din faţa uşilor spălătoriei automate. Un chiştoc de ţigară ce arde mocnit carbonizează marginile scrisorii. Ce ironie! Şi restul vieţii mele se risipeşte ca fumul.

Îmi sună mobilul şi-l scot din buzunarul hainei.

— Da.

— Tatăl tău mi-a spus că nu ai venit la spital.

E mama, iar eu mijesc ochii ca să cercetez cu atenţie intrarea în barul acela deocheat din capătul galeriilor comerciale dărăpănate. Ea iese din bar pe trotuar, cu părul ei blond ascuns sub o eşarfa neagră. Ochelarii imenşi de firmă îi acoperă chipul precum o mască şi poartă un palton făcut la comandă care costă mai mult decât orice maşină parcată în groapa asta de gunoi. Mama este o femeie foarte sofisticată, foarte stilată şi foarte îngrijită. Şi depozitul ăsta de deşeuri? Arunc o privire prin parcarea cenuşie. Nu se zăreşte pe aici nicio maşină fabricată în ultimul deceniu. O spălătorie automată, un magazin în care orice produs costă un dolar, o alimentară, o farmacie cu zăbrele la ferestre şi, mai jos, înspre capăt, barul.

Şi ea se află acolo. Mă încadrez perfect în peisaj cu jeanşii mei căzuţi pe şolduri şi cu şapca pusă invers, ceea ce este bine, deoarece

ea nu ştie că eu sunt aici. Mama este mignonă, iar eu o domin cu înălţimea mea de un metru optzeci şi trei. Am moştenit aspectul mamei: părul ei blond şi ochii albaştri. La nevoie, pot să mă apăr singur, dar mama n-are ce căuta aici. Şi, cu toate astea, îşi face apariţia în acest loc o dată pe lună. Exact la aceeaşi oră afurisită. Exact în aceeaşi zi afurisită. Chiar şi acum, când mezina ei, Rachel, este în spital la secţia de terapie intensivă.

— N-ai rămas cu Rachel? o întreb eu.

Mama habar n-are că am urmărit-o în mod constant în ultimele zece luni. Am venit în văgăuna asta primăvara trecută să cumpăr marijuana de la un potenţial nou dealer, care vindea mai ieftin decât tipii de la şcoală. Şcoala privată atrage după sine, în mod implicit, preţuri mai mari.

— Nu, îmi răspunde ea.

Cuvântul „şocat" nu descrie pe deplin reacţia pe care am avut-o când am văzut-o pentru prima oară pe mama intrând în acel bar. După ce aproape că am dat nas în nas cu ea, am ţinut-o sub strictă supraveghere. Este de datoria mea să-mi protejez familia. Am dat greş cu Rachel şi n-am de gând să mai repet greşeala.

— A venit tata, continuă mama. Mi-a spus să iau o pauză şi să mănânc.

Să ia o pauză. Să mănânce. Şi să şi-o tragă cu bărbatul ăla cu care se tot întâlneşte.

Cu un an în urmă, aş fi râs dacă cineva mi-ar fi sugerat că mama ar avea o aventură, dar ce altă explicaţie ar putea să existe pentru faptul că soţia unuia dintre cei mai bogaţi oameni din stat frecventează zona rău famată a oraşului? Nu pot spune că o învinovăţesc. Tatăl meu are obiceiul de a-şi ignora familia.

Mama îngheaţă de frig lângă portiera maşinii ei şi o îndemn în gând să urce. Un individ aflat la câţiva paşi distanţă de mine a început să devină mult prea interesat de ea, de maşina ei marca Mercedes sau de amândouă.

— West.

Oftează în receptor şi umerii i se gârbovesc.

— Trebuie să o vizitezi pe Rachel. Întreabă de tine când e trează. Starea ei este gravă şi trebuie să vii la spital.

Îndepărtez uşor telefonul de la gură. Mă dor toate măruntaiele, de parcă loviturile pe care le-am primit azi la şcoală mi-ar fi provocat leziuni interne. Picioarele lui Rachel au fost zdrobite în accident şi nu e nevoie să-mi spună cineva că nu va mai putea merge niciodată. Accidentul ei s-a produs din vina mea, iar eu nu pot să dau ochii cu ea.

— Directorul şcolii mi-a spus că încăierarea de azi a pornit de la o glumă pe seama ei.

O glumă, pe dracu'! Un nenorocit din clasa a unsprezecea a spus că sora mea este o handicapată. Nimeni nu vorbeşte urât despre Rachel. Deşi i-am luat apărarea lui Rachel, tot am fost exmatriculat. După cum mi-a explicat directorul şcolii, cu faţa lui palidă, au fost prea multe suspendări, prea multe avertismente şi, cu toate că regreta situaţia creată în jurul surorii mele, nu mai avea de ales – pur şi simplu nu mă ridicam la standardele instituţiei Worthington Private.

— Cum se simte? o întreb schimbând subiectul.

— Vino la spital şi întreab-o personal.

Asta nu o să se întâmple. Cum nu spun nimic, mama continuă:

— Are dureri cumplite şi are nevoie de tine.

— Îl are pe Ethan.

Geamănul ei.

— Şi pe Jack.

Fratele nostru mai mare. Gavin, cel mai în vârstă dintre cei cinci fraţi, a fost şi el acolo, dar nu-i pomenesc numele. Mamei încă îi vine greu să accepte faptul că el este dependent de jocurile de noroc. Toată lumea crede că suntem o familie perfectă, dar de fapt suntem un adevărat dezastru.

— Rachel te vrea pe tine.

Nu-i adevărat. Ultimele cuvinte ni le-am adresat la mânie. La naiba, toate cuvintele din ultima lună au fost adresate la mânie. Cum poate să mă ierte din moment ce eu nu pot?

Mama aşterne tăcerea între noi în timp ce se strecoară în maşină şi porneşte motorul. Muşchii gâtului mi se detensionează când ea bagă maşina în marşarier. Activează Bluetooth-ul şi mă trece pe difuzor.

— Tatăl tău este supărat. De fapt, nu l-am mai văzut niciodată până acum aşa de nervos. A zis să te duci de la şcoală direct la spital.

Probabil că asta a lăsat-o pe mama fără apărare. În plus, nu mai am de gând să mă supun ordinelor lui. Joaca de-a tata între întrunirile lui de afaceri nu-l face să fie cu adevărat tatăl meu.

— O să stau de vorbă cu el acasă.

Mama iese din parcare şi îşi îndulceşte tonul vocii.

— După cele întâmplate cu Rachel şi cu Gavin…

Îmi schimb poziţia corpului. Am încercat să preîntâmpin toată tărăşenia asta cu Gavin, dar apoi Rachel mi-a spus că avea nevoie de banii pe care îi luasem de la ea ca să-l ajut pe Gavin şi… Nu pot să-mi continui şirul gândurilor.

— Acum nu e momentul să porţi discuţii în contradictoriu cu tatăl tău. A spus clar şi răspicat cu câteva luni în urmă că nu te va mai ajuta dacă vei îi exmatriculat. Am încercat să stau de vorbă cu el, să-i explic că i-ai luat apărarea surorii tale, dar e de neclintit în privinţa asta. Vrea să vii la spital diseară. Vorbeşte cât se poate de serios. Nu e momentul să forţezi limitele.

De câteva luni bune, eu şi tata am fost precum o vâlvătaie lângă un rezervor cu benzină. El nu înţelege problemele cu care se confruntă familia noastră. Nu înţelege tot ce am făcut ca să-i protejez pe toţi. Îşi concentrează întreaga atenţie numai şi numai asupra afacerii lui şi abia apoi asupra mamei. În concluzie, tata nu-mi respectă fraţii, nici sora, nu mă respectă nici pe mine.

— Se va rezolva cumva, îi zic.

Deoarece în niciun caz nu i-ar permite fiului său să nu termine clasa a douăsprezecea. Tata nu o fi având cine ştie ce aşteptări legate de mine, dar n-ar permite nimănui să aibă o părere proastă despre familia lui. Ticălosul ăsta nu se gândeşte decât la reputaţie.

— O să trec pe acolo mai pe seară.

— Fă-o cât mai repede… chiar acum. Şi du-te s-o vizitezi pe Rachel.

— O să mă duc să-l văd pe tata.

Închid telefonul şi mă îndrept spre maşina mea. I-am spus mamei că lucrurile se vor rezolva de la sine, dar un gând nu-mi dă pace: mă întreb dacă tata a vorbit serios.

HALEY

Pe când ies din farmacie, după o oră de mers cu autobuzul până acasă la unchiul meu şi după ce am aşteptat patruzeci de minute să iau reţeta tatei, constat că tot nu mi-a venit în minte vreo replică cât de cât inteligentă pe care să i-o trântesc lui Jax când îmi va arunca o privire pe deasupra mesei din sufragerie şi îmi va schiţa din buze ultimul cuvânt pe care mi l-a adresat John: „Dezertoareo!”

„Nu sunt!” nu se potriveşte deloc.

Mai ales că Jax nu va ţine cont că are şaptesprezece ani şi va da un răspuns pe măsura maturităţii sale de şase ani:

— Ba eşti prea.

Şi, cu excepţia cazului în care i-aş trage una în testicule pe sub masă, nu văd cum altfel aş putea avea câştig de cauză când cineva spune: „Ba eşti prea”. Ca să nu mai vorbim despre faptul că Jax a învăţat să-şi protejeze testiculele când stă vizavi de mine.

Şi, colac peste pupăză, am mai fost şi respinsă de către Universitatea Notre Dame. Ochii mă înţeapă şi clipesc des. Aş putea să dau vina pe vânt, dar ar fi o minciună. Mă pricep să-i mint pe toţi ceilalţi, dar mai trebuie să-mi perfecţionez arta de a mă minţi pe mine însămi.

Încercând să ignor frigul, îmi îndes mâinile în buzunarele jeanşilor şi-mi croiesc drum prin mulţimea îngrămădită pe trotuarul acoperit. Sacoşele din plastic de la farmacie şi de la magazinul alimentar foşnesc când mi se răsucesc pe încheietura mâinii, întunericul serii de iarnă învăluie chipurile îngropate sub căciuli şi paltoane, ceea ce face ca oamenii pe lângă care trec să nu fie decât nişte fantome lipsite de orice expresie.

Soarele a apus acum o jumătate de oră şi mai am la dispoziţie mai puţin de un sfert de oră până când se dă stingerea. Dictatorul este strict în privinţa plecărilor şi venirilor oricărei persoane care locuieşte în casa lui.

Diseară avem veveriţă la cină.

Veveriţă.

Adică rozătoarea aia cu coadă stufoasă care-şi găseşte obştescul sfârşit printre liniile de înaltă tensiune.

Veveriţă.

Şi este rândul meu să rostesc rugăciunea. Pe lângă faptul că nu am cum să ajung la timp, n-am reuşit nici să găsesc o cale de a-i mulţumi lui Dumnezeu pentru darul lui întruchipat într-o veveriţă. Sunt sigură că ceva de genul: „Bunul meu Dumnezeu, îţi mulţumesc pentru şobolanul stufos pe care ni l-ai oferit la cină şi, te rog, nu mă lăsa să mor de ciumă după ce-l voi digera. Ce-i ăsta, un zgârci? Amin” va fi pe placul unchiului meu.

Când zece persoane locuiesc într-o casă cu două dormitoare e normal să existe conflicte sau, în cazul meu şi al unchiului meu, un nou Război Rece. Dacă stau bine să mă gândesc, Rusia şi Statele Unite s-au agreat un pic mai mult. El are o problemă cu fetele care gândesc, iar eu sunt o adeptă înrăită a folosirii propriului creier.

Chiar când cotesc pe lângă centrul comercial, două siluete mătăhăloase îşi fac apariţia din spatele clădirii. Par mai degrabă nişte masculi musculoşi cu aer ameninţător decât nişte trecători prietenoşi. Instinctul meu de apărare reacţionează imediat. Simţurile mele intră în alertă. Nu aş fi prima fată atacată în acest cartier.

Încremenesc şi arunc o privire peste umăr. În spatele meu, fantomele dispar treptat-treptat în magazine, lăsându-mă singură, cu opţiuni limitate. Dacă merg mai departe, sunt obligată să trec prin dreptul celor două umbre, dar acesta este singurul drum care duce în cartier. Dacă mă întorc la magazine, voi întârzia şi i-am promis mamei că nu voi depăşi niciodată ora când se dă stingerea. Respiraţia mi se transformă într-un norişor de abur, reamintindu-mi că a dormi sub cerul liber înseamnă să deger.

Cu şase luni în urmă, aş fi înfruntat umbrele ameninţătoare fără pic de teamă. De fapt, probabil chiar le-aş fi tachinat, dar faptul că am încasat o bătaie zdravănă în urma căreia m-am ales cu oase rupte pare a fi un motiv suficient de bun ca să-mi dispară tot curajul.

— N-am niciun ban, strig eu la ei.

Şi nu mint. O voce se face auzită dinspre umbrele întunecate.

— Ne mulţumim şi cu pastilele.

Clatin din cap. Mama a economisit două luni pentru medicamentele astea. Ne-am pierdut asigurarea de sănătate. Am pierdut totul şi tata suferă. Cu toţii suferim. Şi tata trebuie să se facă bine. Trebuie să-şi găsească o slujbă. Trebuie să plecăm din locul acesta groaznic.

Umbrele se apropie ameninţător de mine, iar eu dau înapoi, împiedicându-mă de bordură. Inima îmi bubuie în piept în vreme ce-mi eliberez mâinile din buzunare şi plasele îmi alunecă pe încheietură. Nu mâinile-mi sunt letale. Ci picioarele. Labele picioarelor. Am fost antrenată să lovesc cu picioarele. Instinctul de fugă învinge însă instinctul de luptă.

Se aude un claxon. Întorc brusc capul spre dreapta. Farurile mă orbesc. Îmi duc mâna la faţă, ca să mă apăr, şi-mi simt stomacul în gât. Un urlet îmi ţâşneşte din gât.

— Isuse Hristoase!

Practic, apăs pedala de frână până în podea ca să opresc SUV-ul. Cauciucurile scrâşnesc şi trupul mi se zdruncină în timp ce maşina se opreşte brusc. În lumina farurilor se vede o fată. Îşi protejează faţa cu braţele şi încerc să-mi dau seama dacă mai e în picioare.

Da, stă în picioare. Nu e întinsă pe jos.

Nu e moartă.

Ceva tot a mers bine azi.

Un val de uşurare îmi inundă corpul, urmat imediat de un acces puternic de mânie. A sărit în faţa mea, fără să arunce măcar o privire. A ţâşnit, pur şi simplu.

Ea îşi coboară braţele şi nişte ochi mari şi negri mi se înfăţişează privirii. Coama ei sălbatică de păr castaniu îi biciuieşte faţa pe măsură ce vântul se înteţeşte. Ea clipeşte, iar eu fac la fel.

Fata aruncă o privire peste umăr, iar eu îi urmăresc traiectoria privirii în umbrele nopţii. Chipul ei este cuprins de panică şi se împiedică, părând dezorientată. Ei drăcia dracului, dacă am lovit-o?

Trag frâna de mână, parcând maşina, şi, în timp ce deschid portiera, ea arată cu degetul spre mine.

— Ai grijă!

Să am grijă? Ea s-a repezit în faţa mea şi apoi a înlemnit ca o afurisită de căprioară. Ies afară din maşină.

— Pe trotuar, puştoaico. Acolo te opreşti. Nu în mijlocul străzii!

Dintr-o mişcare a capului, îşi dă părul peste umăr şi vine direct spre mine. Dacă ar fi fost altcineva, un asemenea gest mi-ar fi provocat un val de furie ce m-ar fi răscolit din vârfurile degetelor de la picioare până în pumni, în schimb, mă pomenesc mustăcind şi încrucişându-mi braţele la piept. O fi ea înaltă, dar în comparaţie cu mine este mititică şi, pentru prima dată pe ziua de azi, găsesc un motiv de amuzament. Am văzut genul acesta de flacără arzând în ochii oamenilor de un milion de ori în viaţa mea. Dar niciodată la o fată şi niciodată în asemenea ochi superbi, absolut devastatori.

— Tu eşti cel care nu a fost atent! îmi strigă fata. Şi, pe deasupra, aici este o parcare, imbecilule! Nu o pistă de curse. Cât aveai, ei? Optzeci la oră?

Cuvântul „imbecil” mi se strecoară pe sub piele şi muşchii mi se încordează. Dar mă are la mână. Aveam viteză.

— Eşti rănită? mă interesez eu.

— Ce?

— Te-am lovit cu maşina?

Flacăra din ochii ei pâlpâie şi ea scrutează din nou întunericul cu

privirea.

— Nu.

Două siluete zgribulite se furişează spre partea din spate a clădirii. Îmi concentrez din nou atenţia asupra calamităţii mergătoare şi vorbitoare din faţa mea şi, în ciuda părerii proaste a profesorului meu de matematică despre inteligenţa mea, sunt în stare să fac socoteli.

— Ai dat de bucluc?

Privirea rapidă pe care mi-o aruncă strigă „da”, dar având în vedere că fetele vorbesc fără noimă, răspunsul ei este „nu”.

Un foşnet îmi atrage atenţia. Colţurile unei punguţe din hârtie se ivesc dintr-o sacoşă de plastic. În ea este o reţetă medicală. O examinez rapid, apoi îmi îndrept atenţia spre indivizii care stau pitiţi în preajma clădirii. La naiba. Până şi tocilarii de la şcoala mea, care nu-şi ridică niciodată nasul din playstation-urile lor, au auzit de legendele urbane legate de acest cartier. Ea poate să nege cât o vrea, dar e clar că are probleme.

— Urcă în maşina mea.

Flacăra i se aprinde din nou în priviri.

— La naiba. Nici gând.

Ea îmi inspectează vânătăile ce se conturează de-a lungul maxilarului meu, apoi încheieturile degetelor zgâriate şi umflate.

— Uite cum stă treaba: ori eu, ori ei.

Fac un semn din bărbie către răufăcători.

— Şi, crede-mă pe cuvânt, nu eu sunt băiatul cel rău din povestea asta.

Ea izbucneşte în râs. Şi, dacă râsul ei nu ar fi atât de plăcut, m-aş simţi insultat.

— Asta fiindcă un tip care conduce un Cadillac Escalade în cartierul ăsta este echivalentul unui cercetaş.

Zâmbesc cu jumătate de gură. Tocmai m-a făcut traficant de droguri?

— După cum arăţi – aruncă din nou o privire spre încheieturile degetelor mele –, ei bine, aş spune că ai şi tu problemele tale, iar eu nu sunt genul de fată care să te ajute să ţi le rezolvi.

— Nu, eşti genul de fată care se năpusteşte în mijlocul străzii.

Zâmbeşte şi îmi place asta la ea. Mânia care m-a cuprins mai devreme se evaporă cu totul. Îmi masez falca, apoi îmi sprijin mâna de portiera deschisă a maşinii mele. Păr lung castaniu şi ondulat, ochi închişi la culoare ce mă fascinează când scânteiază, un corp bine lucrat şi o atitudine de luptătoare. Ca să spun drept, nu doar zâmbetul îmi place la ea. Păcat că era cât pe-aci să o omor dând cu maşina peste ea. Ar suna ciudat să o invit la o întâlnire acum.

— Urcă în maşină şi te duc acasă.

Ridic ambele mâini.

— Jur. Nu fac niciun ocol pe drum.

Zâmbetul îi piere de pe chip când pomenesc cuvântul „acasă” şi ochii ei îşi pierd strălucirea. Simt un gol în adâncul fiinţei mele.

Ea se apropie atât de mult, încât hainele ei le ating în treacăt pe ale mele. Se poziţionează între mine şi portiera maşinii mele. Căldura corpului ei mă învăluie şi degetele mele tânjesc să o atingă. Trag adânc aer în piept şi sunt copleşit de mireasma dulceagă a florilor sălbatice.

Îşi ridică faţa spre mine şi îmi spune în şoaptă:

— Să merg cu tine în maşina aia ar fi la fel de riscant cum ar fi să traversez viaductul acela. Dacă chiar vrei să mă ajuţi, atunci fă-mi o favoare.

— Ce anume? răspund eu dintr-o suflare.

— Stai aici şi prefă-te că vorbeşti în continuare cu mine. Suficient de convingător, astfel încât să pot câştiga timp.

Şi, înainte de a apuca să scot o vorbă, ea trece prin faţa mea, se ghemuieşte pe lângă maşină, se furişează în spatele vehiculului şi dispare în noapte.

— Hei!

Umbrele apar din spatele clădirii. Doi indivizi o iau la goană în lumina farurilor mele, îndreptându-se spre cartierul de locuinţe. Picioarele lor tropăie pe asfalt.

În depărtare, în loc de două umbre alergând în noapte, se văd trei – iar prima nu are un avans suficient de mare. Sar în maşină şi pornesc în trombă după ei.

HALEY

Plămânii îmi ard şi îmi forţez la maximum braţele şi picioarele. Grafitti-ul de pe zidurile din ciment ale viaductului se contopesc într-o pată de culoare înceţoşată. Mi-am ieşit din formă. În urmă cu şase luni aş fi putut să alerg mai repede decât ei, însă nu şi acum. Picioarele mele lovesc cu putere asfaltul şi zgomotul reverberează în tunel. Izul de mucegai şi putreziciune îmi invadează nările.

Se aude un pleoscăit, ca şi cum cineva ar călca apăsat într-o băltoacă, urmat de zgomotul altor pantofi ce tropăie pe stradă. Respir precipitat şi îmi forţez muşchii să se mişte mai repede.

Corpul meu degajă căldură şi nasul începe să-mi curgă în aerul rece al nopţii. Nu vreau ca ei să-mi facă rău şi simt o strângere de inimă la simplul gând că un bărbat ar putea să-şi pună mâinile pe trupul meu. Îmi încleştez pumnul pe sacoşa cu medicamentele tatălui meu. Nu vreau să le pierd. Trebuie să alerg mai repede, dar, dacă mă prind, nu voi avea încotro decât să mă lupt cu ei.

Paşii lor răsună mai aproape de urechile mele şi fosta rutină a antrenamentului îmi năvăleşte în minte. Trebuie să mă întorc cu faţa spre ei, să-i înfrunt şi să iau o poziţie defensivă. Nu pot să mă las trasă de păr şi doborâtă.

Luminile din spatele meu îmi dau o rază de speranţă. Judecând după zgomotul paşilor, urmăritorii mei îşi continuă vânătoarea, dar se opresc la intrarea în tunel, ascunzându-se de maşina care se apropie. Prind viteză. Încă două intersecţii şi voi fi în casă. În siguranţă.

Frânele scrâşnesc şi o portieră se deschide brusc. Voci. Strigăte. Zgomotul unui pumn izbind în carne. Continuându-mi drumul, arunc o privire peste umăr şi mi se taie respiraţia când văd Cadillacul Escalade.

Nu.

Te rog, Doamne, nu.

Trupul mi se clatină când picioarele mele se opresc brusc. E tipul de la galeriile comerciale. Se luptă cu ei. Trei umbre se înfruntă în lumina farurilor, e încăierarea dracului – o încrengătură de braţe, pumni, picioare, mormăieli şi mârâituri. Toţi au aceeaşi înălţime, dar ştiu care este el. Este mai masiv. Mai musculos. Este bătăios din fire, dar va pierde lupta.

Doi contra unu.

Gâfâind din pricina efortului, arunc o privire de-a lungul străzii spre locuinţa unchiului meu, unde mă aşteaptă o siguranţă relativă. Mai sunt doar câteva minute până când se dă stingerea, ţin strâns în mână punga cu medicamentele tatălui meu, dar să-l las singur pe tipul acela… nu aşa am fost educată.

Ştiind că s-ar putea ca toată situaţia asta să se sfârşească extrem de rău pentru mine, mă întorc din drum ca să intru în luptă.

WEST

Nemernicul dracului!

Capul îmi zboară într-o parte când nemernicul îmbrăcat în hanorac cu glugă îmi arde un pumn în falcă. Sângele îmi ţâşneşte din buză, dar îl ignor, la fel şi durerea, în timp ce-l lovesc tare cu pumnul în stomac. Cade la pământ, dar nu el mă îngrijorează.

Mă răsucesc repede spre stânga, dar e prea târziu. Ticălosul îmbrăcat în palton, tipul care ştie să lupte, e din nou în picioare, după ce l-am lovit mai devreme în testicule. Psihopatul rânjeşte în timp ce se apropie de mine. Îşi masează fruntea şi îşi îndepărtează picioarele exact aşa cum am văzut la televizor că procedează boxerii în ring.

Îmi ridic pumnii, dar muşchii îmi atârnă greu. Două lupte într-o zi, ca să nu mai zic că acum trebuie să mă bat cu doi tipi deodată. Aproape că mă umflă râsul. Presupun că am ajuns să-mi cunosc limitele rezistenţei în cel mai dur mod cu putinţă. Ne învârtim unul în jurul celuilalt, iar eu încerc să fiu atent, cu un ochi, şi la tipul care stă în continuare culcat la pământ.

Ne rotim.

Încet.

Rahat. Puştiul ăsta e un luptător. Unul adevărat. Şi ceva îmi spune că nu o să mai facă greşeala de a mă lăsa să-l lovesc din nou în testicule.

Se repede asupra mea cu viteza fulgerului. Două croşee rapide de stânga. Trupul mi se clatină şi vederea mi se înceţoşează. Lovesc cu pumnii în aer, simţind că este în apropiere, dar îl ratez.

Un upercut de dreapta – o durere care îmi zdruncină creierii şi mă orbeşte – şi cad la pământ. Pietrele ascuţite mi se înfig în genunchi şi simt o căldură în zona ochiului. Totul se clatină. Gândurile mele. Vederea. Un gust metalic îmi inundă gura şi mă agăţ de un singur gând.

— Ea a plecat? întreb eu. A scăpat?

Nu se poate ca totul să fi fost în zadar.

N-am putut s-o ocrotesc pe Rachel. N-am reuşit să-l fac pe Gavin să renunţe la dependenţa lui. N-am putut să-l determin pe tata să pună familia mai presus de orice altceva. N-am reuşit să o împiedic pe mama să aibă o aventură, să o aduc pe calea cea bună. Dar pot să fac asta. Să o apăr pe ea. Am nevoie de izbăvire.

El stă aplecat deasupra mea şi cu un singur ochi zăresc un păr blond şi o pereche de ochi negri aţintiţi asupra mea.

— Nu-ţi face griji, mă liniştеşte el. Ştiu unde să o găsesc pe Haley.

Haley. Un nume drăguţ pentru o fată drăguţă. Încerc să trag aer în piept, dar plămânii mă strâng ca o menghină. Îi mai arunc o ultimă

privire puştiului, convins fiind că nu ştie ce înseamnă mila.

— Poţi să-mi laşi maşina, te rog?

— Sigur că da.

Mda. Va dispărea în trombă înainte să apuc să mă adun de pe jos. Pun un picior în pământ şi lumea se învârte în jurul meu. Ei, am dat de dracu'. Ridic capul şi râd pe înfundate când văd cum i se prelinge sângele pe la colţul gurii.

— L-am ţintuit la pământ pe luptător.

El îşi retrage braţul şi lumea se întunecă.

— Respiră, te rog!

O voce familiară mă strigă prin întuneric. O voce feminină. O voce frumoasă. Degete delicate mă mângâie pe frunte şi trag aer în piept. Simt un junghi în piept şi respir greu.

— Te rog, trezeşte-te. N-am trecut prin toate astea ca tu să mori.

— E în regulă, Rachel, mormăi eu.

Tonul ei, un amestec de tortură şi agonie, îmi răneşte sufletul. Este acelaşi ton cu care Rachel mi-a vorbit când şi-a dat seama că am trădat-o.

— Îmi pare rău.

Degetele reci încetează să-mi mai mângâie fruntea. De ce nu este caldă?

— Oh, slavă Domnului că eşti în viaţă!

Vocea îmi este familiară, dar nu-i aparţine lui Rachel. Mă lupt cu negura minţii şi mă sforţez să-mi recapăt cunoştinţa, iar când mă întind, fiecare muşchi protestează.

— Sunt treaz.

Nu asta am vrut să spun. Voiam să o întreb dacă este teafără. Dar momentan mintea şi gura mea nu se sincronizează. În mintea mea este un talmeş-balmeş; o harababură prin care scormonesc, încercând să-mi dau seama de ce am adormit, de ce am dureri, de ce este frig, de ce patul meu e tare…

— M-ai speriat al dracului de tare. Credeam că ai murit.

…de ce în patul meu este o fată care se întreabă dacă am murit. Mă forţez să-mi dezlipesc pleoapele şi reuşesc să deschid un ochi. La început, văd trei fete gemene, dar după ce clipesc de câteva ori, se contopesc într-una singură.

— Te cunosc.

Haley stă în genunchi, aplecată deasupra mea. În spatele ei se află maşina mea, cu motorul încă pornit. Lumina farurilor dezvăluie câteva şuviţe blonde din părul ei castaniu.

— De ce m-ai urmărit? întreabă ea pe un ton autoritar. Nu trebuia decât să te prefaci că stăteam de vorbă în continuare. Dar nu, tu te-ai apucat să strigi după mine, apoi te-ai uitat în direcţia în care am

pornit-o. De ce n-ai scris cu litere mari pe cer că am luat-o la goană spre cartierul de locuinţe?

Tremură toată. Întind o mână şi mi-o pun pe încheietura mâinii ei. Pielea ei e rece ca gheaţa.

— Eşti rece.

— Şi tu. Eşti probabil în stare de şoc.

Îmi trec uşor degetul mare peste braţul ei, ca şi cum mişcarea asta ar putea să o încălzească. Să o protejeze.

— E în regulă.

— Nu, nu este în regulă. Nimic nu este în regulă în toată povestea asta.

Ea îşi îndepărtează braţul şi deodată mă simt gol pe dinăuntru.

Are o lacrimă pe obraz. Una singură. Şi şi-o şterge repede. Gestul ei îmi provoacă o durere mai profundă decât pulsaţia din trupul şi din capul meu. Ceva nu este în regulă. Arunc o privire în jur şi pun repede lucrurile cap la cap. Nu sunt în pat. Aproape că am dat peste ea cu maşina, ne-am înfruntat verbal, am descoperit că avea probleme, am urmărit-o până aici şi apoi am fost bătut măr. Ridic capul, dar imediat îmi regret mişcarea, scoţând un geamăt profund.

— Eşti bine?

— Ar fi trebuit să mă asculţi!

Acesta nu este un răspuns, iar eu mi-am pierdut deja răbdarea acolo, la centrul comercial.

— Eşti. Bine?

— Sunt bine, se răsteşte ea la mine. Foarte bine. Al dracului de fantastic de bine. Întâlnirea mea cu tine a fost apogeul existenţei mele.

— Unele persoane ar spune mulţumesc când un simplu străin ar sări pe doi indivizi deodată ca să le ia apărarea.

Haley se prăbuşeşte pe bara de protecţie a maşinii şi răsuflă din toţi rărunchii.

— Scuze şi mulţumesc. E, spune dând din mână a lehamite, încurcătura dracului, dar nu este vina ta, ci a mea.

O maşină trece încet pe lângă noi. Mă aştept să oprească, dar îşi continuă drumul. Halal cartier!

— Mi-au lăsat maşina.

— Mda.

Îşi fereşte privirea de mine.

— Au plecat.

Deschid ochii mai mult ca să-i privesc chipul mai bine, dar ea îşi trage părul în faţă astfel încât să-i acopere obrazul şi maxilarul. Mi se înceţoşează vederea şi clipesc de mai multe ori. Ceva nu iese la socoteală. Normal era să-mi fi furat maşina…

— Trebuie să mă ridic în picioare.

Dar corpul meu nu reacţionează deloc.

— S-ar putea întoarce.

— Nu se mai întorc.

Haley îşi oblojeşte mâna dreaptă.

— Crede-mă pe cuvânt. Nu se mai întorc. Cel puţin, nu astă-seară. Mâine poate, dar astă-seară nu.

Mâine? Cum adică? Mă ridic în coate, dar mă ia cu ameţeală şi cu greaţă, aşa că-mi las din nou capul pe pământ. O să-mi fie al dracului de greu să conduc.

— Potoleşte-te. Trebuie să stai nemişcat. De fapt, ai nevoie de o ambulanţă.

— Nici să n-aud de spitale.

Să mă prezint la urgenţă în halul ăsta ar însemna să-l fac pe tata s-o ia razna.

— Prietenul tău mi-a spus acelaşi lucru. De aceea n-am sunat la 911. Poate că e o decizie proastă din partea mea.

Durerea pulsatilă încetează brusc.

— Ce prieten?

— Haley l-a sunat pe Isaiah, se aude o voce feminină în stânga mea.

Eu şi Haley ne întoarcem repede capetele spre zona întunecată. Haley se năpusteşte asupra mea să mă acopere cu trupul ei, de parcă ar vrea să mă protejeze.

Visez. Totul nu e decât un vis urât. Mâine mă voi trezi şi mă voi gândi cât de nefiresc de reală mi s-a părut toată nebunia asta, fiindcă cea mai bună prietenă a surorii mele mai mici n-are cum să se afle aici.

— Eu sunt Abby, i se adresează lui Haley, vocea auzindu-se acum mai aproape de noi. Suntem colege la Eastwick.

Precum o versiune uluitoare, dar sadică a lui Jack Spintecătorul, Abby iese la lumină cu părul ei lung şi negru, îmbrăcată cu un hanorac cu glugă închis la culoare şi cu blugi skinny.

— Nu, nu-i adevărat, mormăi eu. Eastwick este o şcoală publică. Abby merge la o şcoală particulară. Nu la aceeaşi cu mine… la una dintre şcolile acelea religioase.

Sfânta Maria. Sfânta Marta. Dracu' ştie care sfântă. Aşa i-a spus Rachel mamei mele. E un vis. Doar un vis.

Haley îşi plimbă rapid privirea de la mine la Abby şi înapoi la mine. Nu se relaxează deloc, ci îşi menţine muşchii încordaţi, iar mintea mi se blochează. Să mă ia dracu' – Haley a luat exact poziţia unui luptător.

— Te-am mai văzut pe aici, îi spune Haley lui Abby. Îl cunoşti?

— Mda. Dar tu?

— Să zicem că am dat unul peste altul.

Izbucnesc în râs şi amândouă se holbează la mine de parcă aş fi luat-o razna.

— El e West.

Abby îmi stâlceşte numele.

— I-a creat probleme unei prietene de-ale mele.

Haley se strecoară între mine şi Abby, de parcă ar vrea să facă o partidă de box cu fata asta pentru mine.

Abby chicoteşte.

— Relaxează-te. Tu l-ai sunat pe Isaiah, iar Isaiah m-a sunat pe mine. Deocamdată, eu joc rolul îngerului păzitor.

Isaiah?

— La naiba, nu se poate.

Încerc să mă ridic, dar nu reuşesc decât să-mi proptesc braţele pe genunchi. Nu mi-a plăcut niciodată s-o iau pe ocolite şi nici nu mi-am schimbat recent părerea. Închid ochii strâns.

— N-am nevoie de ajutorul jigodiei ăleia.

— Dar îl primeşti, subliniază Abby.

Când deschid din nou ochii, o văd pe Abby surâzând cu superioritate.

— Şi se pare că ai nevoie de el.

— Pe dracu', bombăn şi scuip sângele care mi-a ţâşnit iar din tăietura de la buză.

Isaiah este iubitul lui Rachel şi tocmai din cauza lui ea se află acum în spital. Tata a găsit-o pe Rachel împreună cu el pe o pistă de dragstere şi exact acolo ea şi tata au avut accidentul. Mai degrabă aş arde în flăcările iadului şi l-aş târî pe Isaiah după mine decât să-i accept ajutorul.

— Cum a aflat el de treaba asta?

Haley se trânteşte pe jos lângă mine.

— Zăceai aici inconştient. Erai rece. Ţi-am găsit telefonul şi am căutat cu disperare pe cineva care te cunoaşte, ca să aflu la ce spital trebuia să fii dus, aşa că am apelat primul număr pe care l-am găsit…

— Şi *el* a răspuns, i-o retez eu.

Probabil că Haley a sunat-o pe Rachel. Fratele meu mi-a spus că, exceptând câteva ore pe ici, pe colo, Isaiah nu se dezlipeşte de patul de spital al lui Rachel. Zi şi noapte. Şi că telefonul ei este la el, deoarece l-a descoperit în mormanul de fiare după ce echipa de descarcerare a scos-o din maşină. Noi am presupus că s-a făcut praf. Cine să fi crezut că telefonul ar putea scăpa teafăr şi nevătămat din moment ce viaţa lui Rachel atârna de un fir de aţă?

— West.

Haley îmi cercetează rănile de pe faţă, de pe mâini şi de pe corp.

— Îmi pare rău, pe bune.

Dumnezeule, sunt surescitat fiindcă mă doare tot corpul şi nu pot să mă gândesc la nimic altceva decât la ochii ei întunecaţi şi frumoşi.

— Nu-i nimic.

Ea înşfacă o geantă de pe jos şi se ridică în picioare.

— Trebuie să plec. Am întârziat deja.

Abby îşi înclină capul într-o parte în timp ce o cântăreşte pe Haley din priviri.

— Ştii cine sunt?

Haley se îndreaptă de spate de parcă ar saluta un asasin.

— Da.

În momentul ăsta îmi lipsesc o grămadă de piese din puzzle. Nimic de aici nu este ceea ce pare a fi şi urăsc faptul că mă simt în plus.

Abby face un semn din bărbie spre mine.

— Sora lui mai mică este cea mai bună prietenă a mea. Te pot ajuta… oricare ar fi situaţia.

— Nu, se repede Haley să spună. Sunt bine. Uite ce e, chiar trebuie să plec.

Face un pas spre zona întunecată.

— Despre ce naiba vorbiţi voi două acolo?

Ele nu mă bagă în seamă, dar de ce ar face-o? Nici măcar nu pot să mă ridic şi să le oblig să mă asculte.

Abby ridică din umeri.

— Dacă te răzgândeşti…

— Nu mă voi răzgândi.

Haley îşi îndreaptă în cele din urmă atenţia asupra mea.

— Mulţumesc, West. Dar data viitoare când o fată îţi va spune să faci ceva, ascult-o, bine?

Aş zice că atitudinea ei este teatrală, dacă glasul ei n-ar exprima frustrare.

— Haley…

Nu mai stă să asculte ce-am de spus; în schimb, o ia la fugă în josul străzii. Al dracului de încâlcit mai e şi visul ăsta. Mă frec la ochi şi mă bate gândul să mă ridic în picioare.

Adidaşii lui Abby scârţâie pe asfaltul zgrunţuros şi se opresc la picioarele mele.

— Alegerea îţi aparţine: acasă, la spital sau într-un loc unde să stai până când vei fi pregătit pentru una din primele două opţiuni. Varianta C vine la pachet cu un premiu ce constă într-un duş şi haine de schimb.

Renunţ la răspunsul meu iniţial, şi anume „nu”, când dau cu ochii de sângele de pe cămaşa mea. Nu pot să mă duc nici acasă, nici la spital în halul ăsta. Nu pot să-i fac mamei una ca asta.

Proptindu-mă de bara de protecţie a maşinii, mă chinuiesc să mă ridic şi şchiopătez până la locul din dreapta şoferului în timp ce o urmăresc pe Abby cum se urcă la volan. Mă mişc foarte încet şi greu, dar să fiu al dracului dacă-i cer ajutorul.

Luminile din interiorul maşinii se estompează când închid portiera.

Abby îşi fixează centura de siguranţă şi îşi înfăşoară degetele pe volan.

— Nu am permisul la mine.

— Ştii să conduci?

— Bineînţeles.

Răspunsul ei nu mi s-a părut prea convingător.

— Dă-i drumul atunci.

Nu porneşte.

— Ar trebui să cumperi un peştişor de aur.

— Ce?

— Pentru maşina ta. Adică să pui un acvariu între scaunul din faţă şi bancheta din spate. Ar fi ceva deosebit, iar mie îmi plac chestiile deosebite.

Dacă aşa voi ajunge mai repede sub duş…

— Bine, fie.

Ea îmi zâmbeşte.

— Pe bune?

— Desigur.

Abby bagă maşina în viteză.

— Şi… West? întorc capul spre ea.

— Ştiu secretul mamei tale.

HALEY

Am întârziat.

Tălpile mele izbesc ritmic asfaltul. Oare unchiul meu mă aşteaptă în pragul uşii? Se va milostivi de mine având în vedere că sunt la prima abatere? Habar n-am cum o să reacţioneze şi, trebuie să recunosc, unchiul meu mă înspăimântă.

Sunt încă în stare de şoc. Ştiu asta. Sunt calmă. Prea calmă. Şi nu mă doare nimic. După tot ce s-a întâmplat… O iau pe după colţ şi văd lumina strecurându-se prin despicătura draperiilor, dar veranda este cufundată în întuneric. Noaptea, căsuţa asta emană o strălucire albă sinistră. Picioarele mele încetinesc pe măsură ce mă apropii. Chiar că am dat de dracu'.

— Psst. Haley!

Chemarea şoptită se aude de undeva de deasupra mea. Vărul meu Jax stă aplecat peste fereastra mansardei. Părul lui de un blond spălăcit străluceşte în razele lunii.

— Pe aici.

Ferindu-mă de priviri indiscrete, mă strecor prin curtea vecinului şi mă apropii de partea laterală a casei, la adăpostul umbrelor. Fratele meu, Kaden, ţopăie în spatele lui Jax. Probabil că mama este un pachet de nervi, iar tata… Tata are nevoie de medicaţia lui.

Înainte de a mă apropia şi mai mult de casă, mai privesc o dată fereastra camerei de zi cu ochi cercetători. Dacă cei doi sunt prinşi că mă ajută, vor îi şi ei daţi afară din casă în noaptea asta. Fiindcă are şaptesprezece ani şi certurile lor aprinse au devenit de-a dreptul incendiare, tatăl lui Jax s-ar putea să-şi dea fiul afară din casă o dată pentru totdeauna.

— Haide, mişcă-te mai repede, mă îndeamnă Jax. E frig.

— Prinde-o!

Îmi azvârl geanta în sus, spre Jax. Primul indiciu că tocmai am fost implicată într-o luptă este că muşchii îmi tremură şi geanta de-abia sare jumătate de metru în aer. O prind şi mă cuprinde brusc un val de panică. Dacă nu sunt în stare să arunc o geantă, cum o să mă caţăr până sus?

— Din nou, îmi porunceşte Jax.

Arunc din nou geanta. Inima îmi zvâcneşte în piept când îl văd pe Jax plonjând în gol peste pervaz ca să o prindă. Îmi înăbuş un strigăt când dau cu ochii de Kaden, care îl ţine de picioare. Jax aruncă geanta înăuntru pe fereastră, apoi dă din cap şi îmi face semne cu mâinile.

— Haide.

Trag în piept două guri zdravene de aer atât de rece, încât îmi arde gâtlejul şi fac câţiva paşi înapoi, împiedicându-mă prin întuneric.

Pământul îngheţat scrâşneşte sub tălpile mele. Înghit în sec, îmi umezesc buzele şi mijesc ochii. Pot să fac asta. Sunt campioană la kickboxing. Dacă am reuşit aşa ceva, pot să fac şi treaba asta. Dacă aş putea face ceea ce am făcut cu câteva minute în urmă…

Gândurile mele o iau razna. Nu mai vreau să mă gândesc la asta acum.

Sau vreodată.

Din nou.

Nu sunt o luptătoare. Nu mai sunt.

Mai trag o dată adânc aer în piept, alerg spre casă şi caut pe bâjbâite zăbrelele. Mă caţăr până când palma mea se loveşte de a lui Jax. Cu cealaltă mână mă înşfacă de încheietura învineţită şi, câteva secunde mai târziu, atât el, cât şi Kaden mă trag înăuntru pe fereastră.

În momentul când dau cu fundul de podea Jax închide geamul şi aruncă o pătură peste mine.

— Ce s-a întâmplat?

— Am întârziat.

Da, în mod categoric, sunt în stare de şoc.

— Am observat.

Kaden se apleacă să-şi ferească creştetul de grinzile din tavanul boltit în timp ce traversează spaţiul compact al mansardei. Aceasta este camera mea. Mai bine zis, ceea ce a rămas din viaţa mea: o saltea gonflabilă înghesuită printre cutii cu haine vechi, rame de tablouri, pânze de păianjen şi miros de mucegai.

Kaden întredeschide uşa mansardei şi priveşte cercetător prin fanta de doi centimetri. Sonorul de la televizor se amestecă cu vocile mamei şi mătuşii mele. Se aude o bufnitură urmată de un geamăt. Probabil că fraţii lui Jax s-au luat la trântă în camera de dedesubt.

— Haley, mi se adresează Kaden.

Eu şi fratele meu eram foarte apropiaţi pe vremuri. Îmi este dor de el, la fel cum mi-e dor de tot ce-a făcut parte din viaţa mea. Cum nu spun nimic, el zornăie sacoşa în mâini.

— Unde sunt pastilele tatei?

— În sacoşă.

— Nu, nu sunt.

— Cum?

— Este nişte salată aici, dar niciun medicament.

Nu mai am aer şi mă apuc de gulerul cămăşii.

— Ba nu, sunt acolo. Trebuie să fie.

— Nu sunt aici.

Kaden scutură din nou sacoşa, care foşneşte.

— I-au trebuit mamei două luni ca să strângă suficienţi bani pentru pastile. Cum de ai putut să le pierzi? Tata are nevoie de ele.

— Ştiu, mă răstesc la el şi-mi duc mâinile la ochi. Ştiu.

Mă lovesc de perete cu partea din spate a capului. Am pierdut medicamentele tatei. Singura speranţă a familiei mele de a scăpa din locul ăsta uitat de Dumnezeu. De aceea au plecat indivizii ăia. N-am pierdut medicamentele. Le-au furat ei. Muşchii obrazului drept încep să-mi zvâcnească. Lacrimile îmi ard ochii şi mi se pune o greutate în piept. Am jurat să nu mă mai bat niciodată şi totuşi am făcut-o. Am jurat că nu voi mai fi lovită niciodată. Şi am fost. Aceasta este pedeapsa mea pentru încălcarea acelei promisiuni. Doamne, sunt o fiinţă lipsită de orice valoare.

— Las-o baltă, Kaden, ne consolează Jax. Ce-a fost a fost şi n-avem cum să îndreptăm lucrurile.

Kaden dispare în jos pe scări şi Jax se ghemuieşte lângă mine. Îmi simt obrajii amorţiţi, în ciuda căldurii din casă. Pielea de pe obraji mă furnică, la fel şi degetele. Jax le înşfacă şi începe să mi le maseze.

— Trebuie să-ţi facem rost de o jachetă.

— N-ai nicio jachetă, mormăi pe un ton lipsit de orice expresie, ca apoi să mă înfior din pricina regretului care mă cuprinde.

Mâinile lui Jax se opresc peste ale mele şi ne uităm unul la altul preţ de o clipă.

— Îmi cer scuze.

Am încălcat o regulă de bază. Eu şi Kaden nu aducem niciodată vorba despre ceea ce nu are Jax.

— Nu-i nimic.

Începe să-mi maseze din nou degetele ca să mi le încălzească.

— Nu suport degerăturile. Nici tu.

Schiţez un zâmbet.

— Sunt mai puternică decât par.

— Mda, răspunde el în barbă, după care îmi dă drumul la mâini. Eşti.

— Am pierdut medicamentele, îl anunţ eu, de parcă nu ar fi asistat mai devreme la discuţie. Am pierdut medicamentele tatei.

De ce se tot alege praful de ceea ce fac?

— Ai avut de făcut o grămadă de comisioane şi n-ai avut destul timp. Ai alergat înapoi acasă şi probabil că ţi-au căzut din sacoşă. I s-ar fi putut întâmpla oricăruia dintre noi. Dacă ai de gând să locuieşti în continuare aici, trebuie să înveţi să laşi lucrurile să-şi urmeze cursul. Altfel o vei lua razna.

Îmi încrucişez privirea cu a lui în clipa în care rosteşte cuvântul „razna”. Dacă am luat-o deja razna? Dacă nu mai pot să suport toată tensiunea asta? Nu rostesc cu glas tare aceste întrebări deoarece îl privesc în ochi şi văd cum aceleaşi întrebări prind contur în mintea lui.

Vărul meu îşi întoarce privirea de la mine.

— Te-am acoperit. I-am zis că ai intrat pe uşa din spate şi că ai

urcat direct aici.

— Mulţumesc. Şi cum de a înghiţit găluşca asta?

De obicei, trebuie să ne prezentăm personal în faţa Dictatorului, precum soldaţii la raport, în acest simulacru de război al său.

Jax îşi scarpină cicatricea subţire şi lungă de aproape zece centimetri care i se întinde pe frunte. Astăzi a ales o frizură de skater, cu părul lins.

— I-am spus că ai avut un accident.

Simt un gol în stomac. N-o să-mi placă deloc treaba asta.

— Un accident?

Evită contactul vizual cu mine în timp ce face gesturi absente cu mâna.

— Probleme feminine. Sânge… pete… pe haine.

Jax sare în picioare.

— Gata cu discuţia asta. Te-am acoperit. A înghiţit găluşca. Asta e tot ce trebuie să ştii.

Căldura începe în sfârşit să-mi urce vertiginos în obraji. O să mă omoare de-a dreptul acum.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere.

Jax îmi aruncă din nou o privire şi atunci mă observă cu adevărat. Şi îi sare muştarul când mă vede.

— Ce mama dracului?

Îmi duc instinctiv degetele la obraz şi regret gestul în momentul în care pumnul lui Jax se încleştează.

— Ai fost atacată? Aşa ai pierdut medicamentele?

— Jax! zbiară tatăl lui de la baza scării. Vino încoace!

— Haley, continuă Jax, ignorându-l pe tatăl său.

— Jax!

De data asta, geamul ferestrei vechi se zguduie din pricina vocii puternice a unchiului meu, iar eu mă cutremur.

— Du-te! îl îndemn, preferând să nu fiu eu motivul unui scandal monstru între ei doi. Te rog!

El arată cu degetul spre mine.

— N-am terminat cu tine încă.

Jax se întoarce cu spatele şi, la fel ca şi Kaden, se apleacă în timp ce traversează încăperea.

Îmi trec degetele peste obrazul sensibil la durere.

— Jax.

El ezită lângă uşă.

— Nu pot să cobor la masă în halul ăsta, iar trusa mea cu farduri este jos. Poţi să mă ajuţi?

Jax încuviinţează dând din cap.

— S-a făcut.

— Cred că eşti mort.

Deschid imediat ochii şi mă chinuiesc să mă ridic în capul oaselor când dau nas în nas cu o pereche de ochi căprui şi un păr lung şi negru. Cercetez repede încăperea cu privirea şi-mi dau seama că stau întins pe o canapea dintr-un subsol gri din ciment, nefinisat. Un singur bec luminează încăperea. În spatele meu se află o maşină de spălat şi un uscător de rufe. În faţa mea există un pat şi, în lateral, un televizor. Ieri-seară am făcut un duş şi am căzut ca secerat.

Îmi pipăi faţa cu mâinile. Nu e bine deloc. Întâmplările de aseară chiar s-au petrecut. Nu a fost un coşmar.

— Ei drăcie, m-am înşelat. Trăieşti.

Aproape de locul unde mai devreme a fost capul meu, Abby se lasă pe spate, căzând din genunchi cu fundul pe călcâie.

— Nu-mi dau seama dacă asta-i o veste bună sau proastă.

— Du-te dracului.

Îmi simt muşchii înţepeniţi. Mă dor. Cu mişcări şovăielnice, încerc să-mi întind oasele ca să-mi dau seama dacă mi-am rupt ceva.

Abby îşi duce mâna la gură şi se preface că i se taie respiraţia.

— Mama ta ar fi îngrozită de proastele tale maniere. Cred că ar fi bine-venite cuvintele „te rog” şi „mulţumesc”.

Îşi pierde falsa blândeţe din glas.

— Chiar dacă acum te complaci în mahala, Bogătaşule.

Îmi arde una în fluierul piciorului când se ridică.

— Hai, sus cu tine. Am treburi de făcut şi să-ţi fiu dădacă nu e pe lista mea.

Amintirile din seara trecută îmi năvălesc în minte. În special cele legate de fata care probabil m-a salvat din ghearele morţii, nelăsându-mă să zac în frig, sub cerul liber.

— Haley e bine?

Ieri-seară, fiind un prăpădit învins în luptă, nu am avut nici energia necesară, nici suficient respect faţă de propria persoană ca să o conduc acasă.

— Era bine când am văzut-o ultima oară. Sunteţi împreună?

— Nu.

— O regulezi?

Mă uit urât la Abby, dar nu-mi pot permite să mă înfurii prea tare. Şi ea mi-a salvat fundul, la urma urmei. Îmi răsucesc gâtul într-o parte, încercând să alung incertitudinea enervantă în legătură cu siguranţa lui Haley.

— Bine. Are faimă de fată decentă. Merită ceva mai bun.

Probabil că da. Haley e probabil genul acela de fată pe care trebuie

să o duci la restaurant, la un film, să-i cumperi trandafiri şi durează o lună ca să-i furi primul sărut. În ceea ce mă priveşte, nu e stilul meu.

— Cât e ceasul?

— Prea devreme ca să se fi trezit clienţii mei, dar o vor face în curând.

Abby îşi scoate telefonul mobil din buzunarul de la spate.

— Mişcă-ţi fundul odată. Aici nu eşti la un hotel de cinci stele.

Sunt curios în proporţie de treizeci la sută în privinţa semnificaţiei cuvântului „clienţi”, ca apoi să-mi dau seama că nu-mi pasă nici cât o ceapă degerată.

— Nu e cu mic dejun continental?

— Ce-ar fi să mă pupi în fund?

Chiar mă pomenesc râzând pe înfundate. Apoi îmi răsucesc iar gâtul şi-mi rotesc braţele. Cum naiba a ajuns sora mea să aibă de-a face cu tipa asta? Cercetându-mă, constat că sunt plin de vânătăi. Nici mai mult, nici mai puţin.

— Unde mă aflu?

— În casa părinţilor adoptivi ai lui Isaiah.

Fir-ar a dracului de treabă! Cercetez din nou camera cu privirea, în căutarea jigodiei.

— Nu-ţi face griji, mă linişteşte ea în timp ce atinge ecranul telefonului. A stat cu Rachel la spital azi-noapte, din moment ce azi el nu se duce la şcoală.

Aşa e. Astăzi e sâmbătă.

— Noi.

— Ce?

— Ai spus „el”, de parcă tu n-ai merge la şcoală. Sau ai minţit când ai spus că eşti într-a unsprezecea?

— Pfui, consider că şcoala este opţională, dar sunt, într-adevăr, într-a unsprezecea.

— Aşadar, tot ce i-ai spus lui Rachel, cu excepţia clasei în care eşti, a fost o minciună?

Buzele lui Abby schiţează un zâmbet sfidător.

— Nu o mint pe Rachel. Dar aşa e, poţi să presupui că orice-mi iese pe gură faţă de oricine altcineva în afară de ea sau de Isaiah este o reinterpretare a adevărului. Poate şi faţă de prietenul lui Isaiah, Logan. Îmi place de Logan. Îmi aduce aminte de *queso*[1], iar mie-mi pace *queso*.

Venele de sub scalp încep să-mi pulseze.

— Aşadar, ai minţit în privinţa mamei mele.

— Nu, am spus adevărul. Chiar ştiu de ce se duce la barul ăla o dată pe lună. A treia vineri din lună, mai precis. Ajunge acolo pe la şapte seara. Îţi sună familiar?

Umerii mi se gârbovesc. Rahat, Abby chiar ştie.

— De ce se duce acolo?

— Fiindcă acolo se vinde cel mai bun sorbet. Cel roşu a câştigat premiul pentru cel mai bun desert la bâlciul de anul trecut.

Pulsaţiile se înteţesc. Fata asta e ca o nenorocită de muscă ce mişună cu bâzâitul ei enervant prin mintea şi prin mâncarea ta.

— Lasă-mă să ghicesc: minţi.

Ea îmi face cu ochiul.

— Te prinzi repede, iar eu tocmai te-am luat de prost.

Îmi zvâcneşte un muşchi din falcă. Nu pot s-o suport pe fata asta, dar ea mi-a oferit un adăpost peste noapte, aşa că-mi stăpânesc nervii şi schimb subiectul.

— *El* ţi-a spus să mă aduci aici?

Te pomeneşti că jigodia vrea să mă aibă cu ceva la mână: îmi oferă ajutorul când sunt la ananghie, ca apoi să stoarcă ceva de la mine. Bani, droguri. Cu genul ăsta de momeală cred că a ademenit-o pe Rachel. Pentru ce altceva ar umbla ea cu unul de teapa lui?

— Răspunsul iniţial al lui Isaiah a fost să te las să sângerezi până mori în mijlocul străzii, dar apoi a devenit sentimental şi s-a gândit că Rachel ar fi foarte tristă dacă ai muri, aşa că m-a sunat şi m-a rugat să am grijă de tine. I-am spus că Rachel va trece până la urmă peste moartea ta şi că am putea s-o facem fericită cumpărându-i un iepuraş, dar el a fost al dracului de insistent. Vezi tu, eu şi Isaiah avem un trecut împreună. Îl ştiu de când lumea, fiindcă ne-am cunoscut pe un maidan de gunoaie…

— De ce aici? o întrerup, fără să-mi pese nici cât negru sub unghie de povestea ei tragică.

Cu toţii avem o poveste care ne face să plângem. Şi bogaţii, şi săracii.

Abby se uită la mine cu nişte ochi cât cepele.

— Pentru că, dacă te-aş fi dus la mine acasă, aş fi dat prilej de bârfă. Pe bune, West. Sunt o fată nemăritată. Trebuie să-mi protejez imaginea. Doar nu vrem ca oamenii să creadă că noi doi am făcut ceva indecent.

Să stai de vorbă cu ea e ca şi cum ai privi o pisică ce-şi vânează coada.

— Altă minciună.

— Pot pretinde că acesta e răspunsul meu. Îmi place să pretind tot felul de lucruri. Poţi transforma lumea asta în ce vrei tu.

— Probabil eşti cea mai trăsnită persoană pe care am întâlnit-o vreodată.

— Nu-mi spui nimic nou.

Abby îşi strecoară telefonul la loc în buzunar.

— Ei bine, iar acum, dacă tot am terminat cu „pretinsul” că purtăm o conversaţie, aş vrea să mă duc s-o văd pe cea mai bună prietenă a

mea. Şi nu, asta nu e o minciună.

Se răsuceşte pe călcâie şi se îndreaptă spre scări.

— Abby, strig eu după ea în timp ce-mi îndes picioarele în adidaşi.

Ea ezită puţin când ajunge pe palier şi mă aşteaptă s-o ajung din urmă.

— Spune-mi de ce se duce mama la bar.

Un zâmbet răutăcios îi străbate chipul.

— Aş putea să-ţi spun, dar n-ar fi deloc amuzant.

Şi apoi urcă treptele.

HALEY

De fiecare dată când inspir, mă izbeşte mirosul de praf, benzină şi ulei de motor. Podeaua rece din beton a garajului este acoperită cu straturi de murdărie şi obrazul mi-a amorţit în contact cu ea. De cât timp m-a abandonat Matt aici? De câteva secunde, de câteva ore, de câteva zile? La început am presupus că s-a dus după ajutor, revenindu-şi în fire după toată nebunia asta, dar nu… a plecat. A plecat pur şi simplu.

— Haley!

Vocea se aude în depărtare, dar ceva dinlăuntrul meu îmi spune că este undeva aproape.

Am mâinile scăldate în sânge. Este sângele lui Matt – cred. Poate chiar al meu. Nu ştiu. Ne-am certat. Asta e tot ce mai facem noi doi… ne certăm. La asta ne pricepem cel mai bine, dar acum se pare că lucrurile au luat o întorsătură urâtă. El m-a lovit. L-am lovit şi eu. Şi nu ştiu cum, dar niciunul din noi nu s-a oprit.

— E rece, constată Jax. Şi uită-te la ochii ei. Cred că e în stare de şoc.

Fac un efort ca să-mi întorc capul spre Jax. Părul lui blond spălăcit e aranjat cu o creastă. Îşi scoate tricoul, apoi îl întinde peste braţele şi pieptul meu, dar nu şi peste mâini. Nu, n-ar permite ca mâinile mele pline de sânge să-i atingă tricoul alb.

— Haley!

Jax îşi apropie mâinile de mine, fără să mă atingă, doar le ţine acolo… fremătând de parcă n-ar şti cu ce să mă ajute mai întâi sau temându-se că, intrând în contact cu mine, se va îmbolnăvi sau va fi blestemat, ca mine.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu.

Nu-mi recunosc vocea. Sunt diferită acum. Schimbată.

Mă ridic în capul oaselor şi fratele meu mai mare, Kaden, îmi sprijină toată greutatea pe pieptul lui. Îmi ridică încheieturile mâinilor.

— Sângerezi?

Clatin din cap.

— Nu.

Nu cred.

Încăperea se învârte şi eu mă învârt odată cu ea. Kaden îmi dă drumul la mâini ca să mă prindă de umeri.

— Uşurel, Haley. E rănită?

Îmi înclin capul într-o parte şi îi arunc o privire gânditoare lui Jax. Sunt rănită? Matt m-a pocnit peste faţă. Aşa a început bătaia. Există

vreo vânătaie vizibilă? Propria literă stacojie care mă etichetează drept o învinsă?

Ochii lui Jax zboară în toate părţile.

— Pare întreagă, dar nu se comportă normal. Are încheieturile degetelor julite. În mod categoric, s-a bătut cu cineva.

— A fost sânge.

Acest lucru pare important de spus.

— Eu şi Matt am fost împreună un an.

Pentru că şi lucrul ăsta pare important. Ne-am împrietenit la o lună după ce am terminat clasa a zecea. Iar acum sunt la sfârşitul clasei a unsprezecea, iar eu şi Matt ne-am despărţit.

Dau din cap. Da, am terminat-o unul cu altul. Nu mai există cale de întoarcere de-acum.

— Da, repet eu. A fost sânge.

— Cui i-a dat sângele? întreabă Jax. Lui Matt?

Eu şi Matt ne-am certat, iar el era furios, foarte furios. M-a pocnit peste faţă, m-a izbit cu pumnii în stomac, apoi a vrut să mă lovească în cap, dar eu l-am împiedicat. L-am nimerit de câteva ori până când el m-a prins cu garda jos şi am primit o lovitură în spatele urechii. M-am prăbuşit, iar după aceea el a plecat.

— L-am lovit.

I-am parat atacul iniţial şi l-am lovit până când i-a dat sângele.

— Matt ţi-a făcut asta?

Vocea lui Kaden este gâtuită, dar ameninţătoare, un legământ de violenţă.

Mă cutremur din pricina avertismentului său nerostit. Nu pot permite ca ei să se ducă după Matt. Nu. I-am făcut şi-aşa prea mult rău.

— Am văzut-o plecând cu el de la petrecere, continuă Kaden.

Jax sare ca ars de pe podea.

— E om mort.

— Nu poţi să faci asta.

Ignorând palmele lui Kaden, care mă apasă cu putere, îmi înfig bine picioarele pe podea în timp ce-l plesnesc peste mâini pe fratele meu. Îmi dă drumul şi Jack mă înşfacă de braţ în momentul în care mă dezechilibrez.

Jax se propteşte în mine ca să mă ajute să stau pe picioare.

— Ce dracu s-a întâmplat?

Deschid ochii şi cuvintele pe care le-a strigat Jax îmi răsună în minte.

Nu m-am mai simţit niciodată atât de uşurată la vederea cuielor ce străpung acoperişul casei unchiului meu. Trag o gură de aer în piept ca să-mi domolesc zvâcnetul sângelui ce-mi pompează în tâmple. Am avut în mod frecvent coşmaruri după ce am terminat-o cu Matt vara

trecută şi-mi închipui că le voi avea din nou după cele întâmplate aseară. Mai ales că fratele lui mai mic a fost cel care s-a dat la mine. Partea nasoală este că nu e vorba doar despre un simplu coşmar. Este trecutul care reînvie în visele mele.

Mă ridic în capul oaselor şi mă ia cu fiori din pricina aerului rece din mansardă. Nu, nu aerul rece care pătrunde prin crăpătura ferestrei este cel care îmi provoacă fiori. Ci faptul că viaţa mea a devenit complicată. Îmi adun părul lung la ceafă. Complicată. Când va deveni viaţa mea uşoară?

Vara trecută i-am minţit pe Jax şi pe Kaden. Le-am spus că eu şi Matt am avut un schimb aprins de replici şi că ne-am despărţit, iar după ce Matt a plecat, o persoană pe care nu am văzut-o m-a atacat pe la spate.

Familia mea mă urăşte acum pentru ceea ce am făcut, dar mint ca să-i protejez pe ei. Am lăsat totul baltă ca să-i protejez.

Dacă le-aş fi spus lui Jax şi lui Kaden adevărul despre ce mi s-a întâmplat cu Matt, s-ar fi dus după el, şi atunci Matt şi prietenii lui ar fi ripostat. Şi totul s-ar fi petrecut pe stradă. Şi totul ar fi fost pur şi simplu din ură. Luptele nu s-ar mai fi sfârşit niciodată.

Şi noaptea trecută… aş fi putut să distrug tot ce am clădit ca să-i protejez pe Jax şi pe Kaden. Am încălcat o regulă. M-am implicat. L-am lovit pe fratele mai mic al lui Matt, iar Matt va căuta răzbunare.

Cu toate că Jax şi Kaden îmi lipsesc, am luat hotărârea corectă. Oftez adânc. Aşa este. E decizia corectă şi am trăit prea mult timp cu această minciună ca să-l las pe fratele lui Matt să strice totul.

Ochii îmi cad asupra pantofilor mei şi trag o înjurătură în gând. Dacă unchiul meu află că am umblat încălţată prin casă, o să-l apuce pandaliile.

Mă descalţ repede, apoi cobor scările în vârful picioarelor, doar în şosete. De două ori mi se agaţă tălpile şosetelor de câte un cui ieşit în afară. Când ajung la baza scărilor mă bucur că am reuşit să cobor fără să scot vreun geamăt puternic care să-mi trădeze prezenţa.

Fac o pauză, apoi îmi încordez auzul ca să percep respiraţiile uşoare ale celorlalte nouă persoane care dorm în această casă. În faţa mea este baia. În partea dreaptă a băii, sforăiturile puternice ale unchiului meu pot îi auzite dincolo de uşa din lemn închisă, iar în camera din stânga băii, sora mea strangulează păpuşa American Girl, zvârcolindu-se în somn pe podea. Cu ochii închişi, mama întinde o mână şi atinge căpşorul lui Maggie plin de cârlionţi castanii.

O cotesc imediat la dreapta şi îl ocolesc cu grijă pe Jax, al cărui pat este acum covorul din camera de zi. Braţele şi picioarele lungi ale lui Kaden atârnă de pe canapea. Chiar dinainte de a ne muta noi aici, camera de zi era a lui Jax. Părinţii mei au pus stăpânire pe camera fraţilor lui mai mici, gonindu-i de acolo. Dictatorul i-a exilat în

subsolul neterminat. M-am oferit să le cedez mansarda. Jax i-a amenințat că le va tăbăci fundurile dacă acceptă.

Cu mișcări dureros de încete, îmi las pantofii lângă intrarea principală. Presupun că printre minciunile pe care le-au tras Jax și Kaden a existat și o explicație plauzibilă pentru lipsa pantofilor mei, dar pentru orice eventualitate…

Lumina care strălucește în partea din spate a casei mă ia prin surprindere și îmi croiesc drum printre pături, perne, tricouri, șosete, brațe și picioare ca să ajung la bucătăria zugrăvită în nuanța lămâilor verzi, suficient de mare încât să încapă în ea un aragaz, un frigider, o chiuvetă și câteva dulapuri suspendate. Ceea ce nu se potrivește deloc acolo este masa ovală pentru zece persoane. Ocupă toată bucătăria și, cu toate că taburetele desperecheate din lemn și scaunele metalice pliante sunt înghesuite sub ea, abia dacă te poți mișca în jurul ei.

Îmi vâr capul înăuntru ezitând, ca apoi să zâmbesc.

Tata: cu părul lui blond spălăcit, la fel de înalt precum Kaden. Stă în capul mesei, citind ziarul în timp ce mâzgălește ceva într-un carnet. Mi se umple sufletul de bucurie. E ca și cum aș coborî în fugă scările în dimineața de Crăciun. Nu-mi mai amintesc când am stat ultima oară de vorbă doar noi doi.

— Bună.

Mă sprijin de tocul ușii, prea tulburată ca să intru înăuntru. Urmând varianta pe care Jax a pretins-o inițial, le-am spus părinților mei că, fiind în întârziere, am alergat spre casă și medicamentele tatălui meu mi-au căzut din sacoșă fără să-mi dau seama. Indiferent cum s-au petrecut lucrurile, cert e că am pierdut medicamentele. Mai sunt oare bine-venită?

Ochii îi strălucesc când își ridică privirea spre mine.

— Haley… cum de ești trează la ora asta?

— Uite-așa.

Vorbim aproape în șoaptă. Rareori e liniște în casa asta; și mai rare sunt momentele în care cineva își poate găsi liniștea.

— Dar tu?

Cearcănele adânci de sub ochi sunt dovada faptului că se luptă din nou cu insomnia. Mama spune că-și face fel de fel de gânduri în legătură cu tot ce s-a întâmplat, încercând să afle unde a greșit sau storcându-și creierii să descopere o modalitate de a îndrepta lucrurile.

— La fel ca și tine. Uite-așa.

— Ce faci? mă interesez eu.

Tata îmi arată ziarul.

— Caut de muncă.

Dau din cap, neștiind prea bine ce să spun. Înainte îmi venea ușor să stau de vorbă cu tata. Foarte ușor.

Pe când era mai tânăr, obișnuia să se antreneze cu bunicul. Așa s-au

întâlnit părinţii mei. Este atât de romantic, ca într-un *love story*, iar eu ador fiecare moment din povestea lor siropoasă de dragoste. El a fost luptător de kickboxing, ca şi mine, şi a făcut-o pe mama, fiica antrenorului, să se îndrăgostească nebuneşte de el.

Tata practic ne-a crescut pe Kaden şi pe mine în sala de sport. Kaden s-a îndrăgostit de box, apoi de lupte libere şi, după aceea, de arte marţiale mixte. Iar eu? Am rămas fidelă kickboxingului, iar tata a admirat chestia asta la mine până când am părăsit sala bunicului meu. Apoi şi-a pierdut şi mai mult respectul faţă de mine când am renunţat cu totul la acest sport.

Îmi muşc interiorul buzei şi mă strecor în bucătărie, cu ochii pironiţi asupra linoleumului zgâriat de pe jos, în timp ce mă apropii de tatăl meu.

— Ai avut ceva noroc până acum?

Clatină din cap şi închide ziarul.

— Aproape totul este on-line acum.

Mă trântesc pe scaunul de lângă el şi-mi ridic genunchii la piept, cuprinzându-i cu mâinile.

— Ce-ar fi să mergi la bibliotecă, atunci?

Unchiul meu nu crede în accesul la internet.

— Mda.

Tata bate darabana cu degetele pe masă. În cele din urmă, pierde ritmul şi rămâne doar o sâcâială insistentă. Oare i-o fi greu să poarte o conversaţie cu mine sau în general?

— Kaden are meci peste trei luni, îi spun eu. Trece la profesionişti.

Fratele meu se va zgâi la mine timp de o săptămână fiindcă i-am spus tatei chestia asta. Se presupunea că eu nu ştiu. L-am auzit din întâmplare vorbind despre meci cu Jax în autobuz. Dintr-un motiv sau altul, voia să ţină totul în secret, dar eu îmi doresc cu disperare să rup tăcerea.

— Sunt şanse să ajungă să se lupte cu vreunul dintre tipii de la Black Fire şi ştii că ăia domină când e vorba de lupta în picioare.

Dar Kaden este o adevărată forţă a naturii în ceea ce priveşte lupta pe saltea.

— Are de gând să se apuce să lupte pentru bani?

— Mda.

Ar fi fost mai bine dacă fratele meu ar mai fi putut lupta în liga amatorilor încă câţiva ani, ca să capete experienţă, dar, în lipsa banilor, tentaţia unui premiu este mult prea mare.

Neputând să stea locului, tata rostogoleşte creionul pe masă cu palma şi nu se uită deloc la mine.

— Cu alte cuvinte, se va lupta cu Matt?

Roşesc. Toată. Căldura îmi urcă în obraji şi pe ceafă. Voi fi iertată vreodată? De către cineva, oricine ar fi acela?

— Poate. Dacă Matt a intrat şi el la profesionişti.

— Ştim amândoi că a făcut-o în momentul când a împlinit optsprezece ani.

Probabil că are dreptate, aşa că nu spun nimic.

— Partea proastă e că tu l-ai învăţat cum să-l învingă pe Kaden.

Mi se pune un nod în gât şi trag de o gaură din jeanşii mei aflată chiar deasupra genunchiului, lărgind-o şi mai mult.

— Ştiu.

Sunt pe deplin conştientă de alegerile nenorocite pe care le-am făcut. Îmi dreg glasul şi fac o nouă încercare.

— Mă gândeam că poate ai vrea să-l ajuţi pe Kaden la antrenamente.

Mă gândeam că tata ar putea ieşi astfel din casă. Am citit cândva că exerciţiile fizice produc o explozie de endorfine. Poate că, dacă ar face ceva ce-i place, ceva la care se pricepe foarte bine, s-ar înzdrăveni.

— Sunt sigur că bunicul tău se ocupă deja de asta.

Tata reuşeşte să schiţeze un zâmbet cu jumătate de gură când se uită la mine.

— Dar tu? Ai de gând să te întorci?

Simt că-mi fuge brusc pământul de sub picioare în timp ce clatin din cap. S-ar bucura dacă m-aş întoarce? În ceea ce priveşte sala, mi-am tăiat singură craca de sub picioare, aşa că mi-ar fi imposibil să mă întorc acolo, chiar dacă mi-aş dori.

Motorul frigiderului prinde viaţă, cu un zumzăit puternic, semn că e pe ducă.

— Mama ta a vorbit cu mătuşa ei de-a doua din California. S-a oferit să ne primească la ea acasă.

Ridic dintr-o sprânceană.

— Ea stă într-un azil de bătrâni. Adică acolo nu e nicio persoană sub şaizeci şi cinci de ani.

— A obţinut permisiunea să locuim cu ea.

Măsor cu privirea bucătăria. Casa asta este lăcaşul secret, întunecos şi mizerabil al iadului pe pământ, dar, la gândul să plec din Kentucky, efectiv mi se rupe sufletul. Să părăsim acest stat înseamnă că ne-am pierdut orice speranţă şi abia acum îmi dau seama că până în momentul de faţă m-am tot agăţat de un fir de pai. Oricât de bătut de vânt şi de ploi ar fi acel fir de pai, încă are un strop de viaţă în el, rugându-se ca tata să obţină o slujbă şi să ne ducă acasă.

— Plecăm?

— Vom încerca să rezistăm până când tu şi Kaden terminaţi şcoala. Vom pleca dacă situaţia nu se va fi îmbunătăţit până atunci.

— Vei găsi ceva. Ştiu eu că vei reuşi.

— Cum merge treaba cu găsirea unei universităţi? mă întreabă dintr-odată tata.

Încremenesc, pentru că nu ştiu prea bine ce să-i răspund. Am ţinut vestea respingerii doar pentru mine, deşi tânjesc să i-o împărtăşesc tatei. Pe vremuri, ar fi fost prima persoană pe care aş fi abordat-o în orice problemă, deoarece avea întotdeauna o replică potrivită pentru orice. El obişnuia să-şi pună un braţ pe după umerii mei, să mă sărute pe tâmplă şi să mă aline spunându-mi: „Ghinion. Le arătăm noi data viitoare”.

Am numai răni pe dinăuntru, ca şi cum cineva m-ar fi crestat cu o lamă zimţată, ştiind că l-am dezamăgit în privinţa sălii şi a kickboxingului, iar acum şi în privinţa universităţii.

— Grozav de bine.

— Ai vreo perspectivă de bursă?

Nu.

— Mda. O mulţime.

— Bine.

Urmează o pauză.

— Bine. Cel puţin, Kaden a rămas cu antrenamentele la sală.

Glasul i se frânge şi chipul său devine cenuşiu. Expresia asta de pe faţa lui dispare ori de câte ori îmi amintesc ce luptător curajos era. L-am urmărit pe tatăl meu cum se lupta în ring cu adversari mai puternici decât el şi cum câştiga. Cum de a ajuns o asemenea epavă?

Mă uit la el îngrozită şi mâinile îmi tremură din pricină că-mi doresc cu ardoare să-mi acopăr ochii cu ele. E cumplit să văd cum se autodistruge, ştiind că o parte din vină îmi aparţine. Dacă i-aş fi adus medicamentele, nu l-ar mai fi obsedat greşelile din trecut şi ar fi început să doarmă din nou noaptea.

— Kaden va continua antrenamentele la sală, dar am sperat să-ţi pot oferi ceva pentru facultate. Am avut nişte bani puşi deoparte, nu mulţi, dar suficienţi cât să te ajut, însă după aceea am avut nevoie de ei pentru ipotecă…

Un zgomot ciudat îi iese din gâtlej în timp ce pune scaunul la loc sub masă.

— La bibliotecă cu mine.

Deşi se deschide de-abia peste câteva ore. Tata se strecoară între perete şi masă şi se pregăteşte să iasă din bucătărie. Deschid gura să spun:

— Tati…

Tata îşi înfige o mână în tocul uşii, iar încheieturile degetelor lui se albesc când strânge din ce în ce mai tare. Nu i-am mai spus aşa de ani întregi. Mă priveşte peste umăr cu ochi cercetători.

— Da?

— Îmi pare rău.

— Ştiu, Hays. Ştiu.

WEST

În secţia de terapie intensivă a spitalului este o linişte ca într-un film de groază. Ca în momentul de dinaintea celui în care psihopatul sare din spatele unei tejghele şi ciopârţeşte pe toată lumea. Dinspre sala de aşteptare destinată rudelor se aud câte un bip ocazional emis de vreun monitor, foşnetul hârtiilor şi murmurul conversaţiilor purtate în şoaptă de asistentele medicale. Detest locul acesta. Este rece, steril, miroase a alcool şi moartea pluteşte în aer.

Rachel nu ar trebui să fie aici. Locul acesta este exact opusul ei. Nu mai am stare, aşa că sar ca ars de pe scaun. Tipul din celălalt capăt al sălii îşi ridică privirea spre mine. Ne uităm lung unul la altul. Soţia lui este pe moarte. L-am auzit din întâmplare spunând asta cuiva acum câteva minute.

Pe moarte.

Aşa cum am mai spus, Rachel n-are ce căuta aici.

Îmi mut privirea în altă parte şi mă îndrept spre ferestre. Mă doare maxilarul. Încheieturile de la degetele ambelor mâini sunt foarte julite şi îmi zvâcnesc al dracului de tare. Am condus până aici cu câteva ore în urmă. Abby a vizitat-o pe Rachel şi apoi a plecat. I-am trimis un mesaj tatălui meu ca să-l anunţ că sunt aici.

Linişte – din partea întregii mele familii. Începând cu fraţii mei mai mari, Jack şi Gavin, continuând cu Ethan, geamănul lui Rachel, şi sfârşind cu tata şi cu mama. Ei vor ca eu să o vizitez pe Rachel, dar nu pot. Nu aici, ştiind-o înconjurată de oameni care mor.

I-am înşelat aşteptările. Inima îmi bubuie cu putere în piept şi durerea ascuţită îmi produce o stare de nervozitate. Închid ochii, dorindu-mi să plec.

— West.

Mă întorc la auzul vocii mamei mele. Lacrimile i-au stricat machiajul şi i-a curs rimelul în jurul ochilor.

Mă cuprinde o senzaţie de greaţă.

— Ce face Rachel?

— Am stat de vorbă cu medicul specialist al spitalului. Leziunile de la nivelul picioarelor sunt grave şi…

Mama se înăbuşă cu propriile cuvinte şi apoi îşi duce o mână la gură. Expiră şi-şi recapătă stăpânirea de sine.

— A fost o veste neaşteptată.

Rămân stană de piatră şi totuşi pătrund înţelesul cuvintelor, cu toate că sunt în stare de şoc. Şi mai multe operaţii. Şi mai mult timp petrecut în spital.

— Va putea merge din nou?

— Nu ştiu.

Mă frec la ochi ca să-mi recapăt echilibrul. Este vina mea. Dacă aş fi găsit o altă modalitate de a rezolva problemele, Rachel nu s-ar afla în acest spital. Nu s-ar lupta pentru propria viaţă.

Tocurile mamei răsună pe podeaua din lemn, apropiindu-se de mine. Când îşi ridică mâna spre mine, eu îmi înclin capul într-o parte, ferindu-mă de ea. Nu merit nici iertarea mamei, nici alinarea ei. Mama însă nu se lasă cu una, cu două şi îşi pune mâna cu blândeţe pe obrazul meu, mângâindu-mă uşor cu degetul, de parcă atingerea ei ar putea să şteargă vânătăile.

— De ce-ţi faci singur una ca asta? De ce trebuie să te lupţi tot timpul?

— Nu ştiu.

Fac un pas înapoi, obligând-o astfel să-şi lase mâna în jos.

Mama se îndepărtează de mine şi-şi toarnă cafea într-o cană.

— Ai vizitat-o pe Rachel?

— Nu.

În salonul alăturat se face curăţenie, semn că tipul cu soţia lui muribundă au eliberat patul. Nu-i de mirare că mama este atât de deschisă în privinţa chestiunilor de familie.

Cineva îşi drege glasul răguşit, atrăgându-ne atenţia. Tata, cu silueta lui de un metru optzeci, îşi face apariţia în cadrul uşii şi mă fixează cu ochii lui întunecaţi şi scăpărând de mânie.

— Miriam.

Îşi înmoaie glasul când i se adresează mamei.

— Asistentele au nevoie de tine.

Mama încuviinţează dând din cap şi, în timp ce se îndreaptă în grabă spre ieşire, tata îşi înfăşoară cu blândeţe degetele pe încheietura mâinii ei. Ea îşi ridică privirea spre el, iar el se apleacă să o sărute pe buze. Ei doi fac asta tot timpul. Părinţii mei se iubesc. Tata o venerează şi, de aceea, ne controlează pe noi la sânge. Afacerile sunt, în mod categoric, pe primul loc pentru el, dar după aceea urmează fericirea mamei mele.

Când tata îi dă drumul, ea pleacă. Fără să arunce măcar o privire în direcţia mea.

Când tata intră în sala de aşteptare mă îndrept de spate, de parcă m-aş pregăti pentru o luptă psihică. Încă nu am ajuns la pumni în mijlocul vreunei discuţii aprinse, dar vâlvătaia din ochii lui îmi spune că va veni şi ziua aceea. Mai bine mai devreme decât mai târziu, dar urăsc chestia asta. În copilăria mea, eu şi tata eram apropiaţi.

— Nu ai venit aseară aşa cum te-am rugat.

Păstrez tăcerea. Adevărul nu va ajuta cu nimic. Am fost pedepsit mai mult decât orice alt elev de la şcoală şi am fost suspendat mai multe zile decât am avut libere. Tata, în felul lui, îmi înghite tot rahatul ăsta, dar mi-a dat clar de înţeles, cu luni în urmă, că o va

termina cu mine dacă voi fi exmatriculat definitiv.

— Te-ai dus acasă sau ţi-ai pierdut cunoştinţa pe la vreo petrecere? mă întreabă el.

— Mai contează?

I-am mai văzut expresia asta pe chip. S-a hotărât deja ce să facă în privinţa mea.

— Nu, răspunde el. Te-au exmatriculat definitiv.

Rostesc ceva ce nu i-am mai spus niciodată.

— Îmi pare rău.

Chiar îmi pare rău. Pentru Rachel. Pentru bătaia de la şcoală. Pentru că am complicat şi mai mult această situaţie şi-aşa îngrozitoare.

Chipul lui rămâne impasibil.

— Nu-mi pasă.

Clipesc şi umerii mi se lasă uşor.

— Vorbesc serios. Îmi pare rău. Le voi cere scuze directorului, băiatului pe care l-am rănit, familiei lui, cui vrei tu. Am făcut-o lată de data asta.

El întinde un deget acuzator spre mine.

— Bineînţeles că ai făcut-o lată. Dar nu numai de data asta. Asta este doar una dintre nenumăratele tale greşeli, iar eu unul m-am săturat până peste cap. Te-am avertizat acum două luni că voi trage linie dacă se va ajunge la exmatriculare. Tot ce trebuia să faci era să te ţii departe de încăierări şi să nu intri în vreun bucluc până la absolvire, dar n-ai putut să faci nici măcar atâta lucru. Şi, mai rău de-atât, ai ales să întreci măsura cu sora ta, care e în spital. Ce înseamnă asta? Un strigăt disperat după atenţie? Nu crezi că mama ta s-a săturat şi ea până peste cap de treaba asta?

— Bine. Spune-mi ce-am de făcut şi aşa voi face.

— Sora ta e în agonie şi, din câte am înţeles, ai contribuit şi tu la tot acest coşmar.

Privirea îmi zboară spre el.

— Am încercat să o ţin departe de Isaiah.

Şi tocmai în privinţa asta am dat greş, dar nu-mi pasă că el ţine să-mi reamintească.

— În primul rând, nici măcar nu te-ai obosit să-mi pomeneşti vreodată că se vedea cu el! Eu sunt tatăl ei, nu tu! Eu sunt cel care trebuie să ia asemenea decizii.

Îmi las braţele pe lângă corp.

— Pentru asta trebuia să fii acasă, nu la afurisitul tău de serviciu!

Îi zvâcneşte un muşchi din falcă. Am tăiat în carne vie, dar să fiu al dracului dacă-mi pasă.

— Catadicseşti măcar să-mi spui despre banii pe care i-ai luat de la sora ta?

Nu-mi place felul în care mă pătrund ochii lui, de parcă ar înfige o

lamă de cuţit în mine şi s-ar delecta văzând cum sângerez.

— I-am zis lui Rachel că-i voi da înapoi.

— Povesteşte-mi despre banii pe care i-ai luat de la sora ta.

— Ţi-am spus deja. Gavin datora bani unui agent de pariuri, iar eu i-am făcut rost de suma de care avea nevoie.

— Nu mi-ai spus niciodată că ai furat banii respectivi de la Rachel.

— Nu i-am furat. I-am împrumutat.

Fără ştirea sau consimţământul ei, dar jur că am promis să-i pun la loc.

Dar asta nu mai constituie o noutate încă din zilele premergătoare accidentului lui Rachel. Fără să ştie că aveam situaţia sub control, Jack a cedat nervos şi i-a mărturisit totul tatei: cum el, eu şi Ethan îl acoperiserăm pe Gavin în privinţa problemelor pe care le avea cu pariurile, deoarece mama nu putea accepta faptul că primul ei născut era dependent de jocurile de noroc.

Dar când Jack s-a dus să se plângă tăticului, a uitat să menţioneze că Gavin a încercat de trei ori să discute despre problemele lui cu tata, dar, de fiecare dată, tata l-a expediat rapid, fie pentru că avea o şedinţă de serviciu, fie că urma să se întâlnească cu mama. Aşadar, din moment ce tata nu şi-a făcut timp pentru el, Gavin a făcut ceea ce trebuia: a venit la mine.

— Ştiai că Rachel avea probleme? mă întreabă tata pe un ton autoritar. Că a pierdut la nişte curse ilegale de maşini şi că datora bani unui ticălos? Că prietenii tăi au fost cei care au dus-o la curse? Că ei au introdus-o în lumea aia?

— Rachel n-are de-a face cu prietenii mei.

Şi ar fi de-ajuns doar să le treacă prin cap ceva legat de Rachel, că le-aş tăbăci imediat fundurile.

— S-a dus la pista de curse în noaptea accidentului fiindcă ai furat banii câştigaţi de ea ca să-şi plătească datoria. A fost acolo din cauza ta, fiindcă, pentru a mia oară, ai luat problema în propriile mâini şi, în loc să stai să te gândeşti măcar treizeci de secunde la consecinţele deciziilor tale, ai acţionat din instinct. Accidentul a fost din vina ta.

— Asta e o minciună.

Toată lumea ştie că tata era cel care conducea când a plecat de la pista de curse cu Rachel pe locul din dreapta şoferului şi că i s-a blocat motorul. Toată lumea ştie că şoferul TIR-ului a pierdut controlul asupra volanului şi i-a izbit din plin.

— Cine ţi-a spus asta?

Tata înaintează un pas spre mine şi, dacă ar fi oricine altcineva, aş putea să jur că-l mănâncă palma să-mi tragă una.

— Isaiah.

Numele acesta mă face să fierb de mânie.

— E un mincinos.

— Dacă e un mincinos, atunci e unul mai bun decât tine, rosteşte tata pe un ton maliţios. Dar nu cred că Isaiah minte. El a fost singurul care a stat la căpătâiul surorii tale câtă vreme tu te-ai băgat în lupte.

Fac un pas înapoi şi încăperea se învârte cu mine din pricina acestei nebunii. Da, am crezut că am eşuat deoarece n-am reuşit să o ţin pe Rachel departe de Isaiah, dar ultima conversaţie pe care am avut-o cu ea îmi izbeşte mintea ca un ciocan. Dracu' să mă ia! Ar putea fi adevărat ce mi-a zis tata.

— Nu înţelegi. Rachel nu vrea să mă vadă.

Nu vrea, pentru că, dacă ceea ce spune tata e adevărat… dacă ultimele cuvinte pe care Rachel mi le-a adresat în noaptea accidentului sunt adevărate… I-am furat banii de care avea nevoie şi, din această cauză, am lăsat-o să se expună pericolului.

— Tu nu vrei s-o vezi!

Fruntea tatălui meu se încruntă de parcă el ar fi căzut pradă exasperării.

— Ea nu-şi doreşte nimic altceva decât să-şi vadă familia. Când ai de gând să încetezi să te gândeşti doar la propria persoană? Ar fi cazul să te maturizezi şi să devii un bărbat în toată firea!

Senzaţia de spaimă şi de haos îmi urcă din stomac în gât. Clatin din cap, încercând să neg cuvintele lui. Nu – vina nu este doar a mea. Nu poate fi.

— Eşti oaia neagră şi egoistă a familiei noastre.

Nu eu. Tata este cel care-i răneşte pe oamenii pe care eu îi iubesc. Acesta e rolul lui. Nu al meu.

Tata se apropie foarte mult de mine şi îi simt respiraţia fierbinte pe faţă.

— Ce-ai spus?

— M-ai auzit bine.

Adrenalina îmi pulsează în vene. În acest moment îmi doresc foarte mult să-l lovesc. Şi el e mânat de o dorinţă arzătoare de a-mi trage una. Atmosfera este grea, încărcată de violenţă.

— M-am săturat să mă tot lupt cu tine şi cu temperamentul tău.

Tata face un pas înapoi, roşu la faţă.

— Te-am înscris la Eastwick. Luni începi cursurile şi vei termina clasa a douăsprezecea acolo. După aceea nu-mi mai pasă ce faci. E timpul să înveţi să-ţi cureţi singur propria mizerie.

Aşa este. Tata se pricepe foarte bine la jocul ăsta. Se supără foc pe mine, se pune cu mine, mă face să explodez de furie şi tot eu sunt acela care are probleme în continuare, dar nu şi de data asta. Dacă e agresiv cu mine, îi răspund cu aceeaşi monedă.

— Ai găsit ceva ce nu poţi rezolva cu banii tăi? N-ai putut să mituieşti consiliul de administraţie de la şcoală ca să nu mă exmatriculeze? Sau te-ai hotărât, în sfârşit, să scoţi gunoiul afară din

casă?

O venă de pe frunte îi pulsează ritmic.

— Ai măcar idee câte şanse ţi-a oferit şcoala aceea? Câte şanse ţi-am oferit eu? Sora ta este aici şi agonizează, iar tu te duci la petreceri, te iei la bătaie şi eşti exmatriculat! Nu te înţeleg! Nu te înţeleg deloc.

— Nu! strig eu. Nu mă înţelegi.

De ani întregi nu mi-a văzut adevărata faţă. Dar eu văd clar linia de demarcaţie. La naiba cu ea, o calc în picioare şi, fiindcă îl urăsc pe omul din faţa mea, trec peste ea.

— Sunt absolut impresionat că te afli aici. Nu cumva asta era după-amiaza pe care o petreci de obicei pe terenul de golf? Sau partenerilor tăi de afaceri li s-a făcut milă de Rachel şi au anulat ei înşişi întrunirile?

Buzele lui se subţiază.

— Nu face asta, West.

Avertismentul este clar şi ar trebui să-l ascult, dar, în mod ciudat, simt cum îmi creşte inima când îl văd cum se agită.

— Nu ai asistat la meciurile mele din liga juniorilor, nici la festivităţile de premiere, fir-ar a dracului de treabă… nici măcar n-ai habar dacă sunt acasă în cea mai mare parte a timpului. Cine ar fi ştiut că, pentru a-ţi atrage atenţia, trebuia să ne izbim maşina de un TIR?

Tata îşi trece o mână prin păr şi dă să se îndrepte spre uşă, dar încă n-am terminat cu el.

— Când ai blocat motorul maşinii lui Rachel, vorbeai la telefon? Pentru că, hai să fim cinstiţi, pentru tine afacerile au fost întotdeauna pe primul loc.

Privirea de gheaţă pe care mi-o aruncă îmi omoară o parte din suflet. Am atins o coardă sensibilă care chiar există în el. E a naibii de adevărată. Am vrut doar să-l necăjesc. Am vrut să-l fac să renunţe la sfidarea lui cum că „eu sunt mai bun decât tine”. Nici nu mi-a trecut prin cap că aş putea avea dreptate.

— Tată, încep să spun. Nu am vrut…

— Du-te acasă, fă-ţi bagajul şi pleacă din casa mea.

Din gură îi ţâşneşte salivă pe când îmi arată cu degetul uşa.

— Dispari din ochii mei. Dispari din viaţa mea. Dacă peste două ore eşti tot acolo, voi chema poliţia şi le voi spune să te ducă la un centru de plasament.

Tata pleacă şi eu îl urmez, trecând pe lângă primele două saloane de terapie intensivă. Nu poate să mă dea afară. Nu se poate să fi vorbit serios. Vederea mi se îngustează şi urechile încep să-mi ţiuie. Nu vorbeşte serios – nu se poate aşa ceva.

— Nostimă treabă. Adică, sunt pedepsit? Două săptămâni? Trei?

Tata îşi continuă drumul neabătut.

— Nu glumesc deloc. Pleacă de aici. E clar că nu simţi că locul tău e aici.

La naiba, vorbeşte serios.

— Şi unde să mă duc?

Nici măcar nu-mi aruncă o privire când îmi răspunde:

— Nu-mi pasă. Asta e soarta gunoaielor, West. De îndată ce le arunci, nu-ţi mai pasă ce se întâmplă cu ele.

Mă cuprind fiori de gheaţă şi nu mai pot să judec limpede. Toate gândurile mi se risipesc, pierzându-se în neant.

— Isaiah!

Tresar la auzul glasului înspăimântat al surorii mele şi mâna mea se ridică de parcă ar vrea să ascundă vederii imaginea din salonul din dreapta mea. Rachel. Este mai rău decât mi-au descris-o ei: e plină de vânătăi pe faţă şi pe braţe, are pielea julită şi acoperită de răni, iar picioarele paralizate. Ca într-un film ştiinţifico-fantastic prost, sora mea e conectată prin fire şi tuburi la un aparat care emite permanent bipuri.

Mintea mi se cutremură şi podeaua mi se clatină sub picioare. De când am intrat în spital n-am trecut deloc dincolo de sala de aşteptare. Deloc. Pentru că nu pot face faţă acestei situaţii. Nu pot să suport s-o văd pe Rachel atât de rănită.

Jigodia care a împins-o pe Rachel pe calea pierzaniei sare de pe scaunul său şi o ia de mână. Îi şterge lacrimile de pe obraji şi îi şuşoteşte ceva la ureche. Are braţele acoperite cu tatuaje. Tipul nici măcar nu s-a bărbierit. Stă aplecat deasupra ei, strângându-i degetele cu o mână, iar cu cealaltă netezindu-i părul. Simt cum mi se încleştează pumnii de-o parte şi de alta a corpului. O atinge pe sora mea.

— Are coşmaruri, îmi explică Ethan, care se află în spatele meu.

Îi arunc o privire fratelui meu, apoi mă îndepărtez de fereastră, pentru că nu vreau ca Rachel să dea cu ochii de mine. Pe cine dracu vreau să păcălesc? Nu suport s-o văd în halul ăsta.

Mintea mea nu poate să proceseze ceea ce se întâmplă. Este mult prea mult: să o văd pe Rachel, să aflu că tata vrea să mă arunce în stradă, să fiu la câţiva metri de jigodia care e de vină pentru tot dezastrul ăsta.

— Ce caută el aici?

— Ea vrea să-l ştie aici, iar pe mama şi pe tata nu-i lasă inima să o contrazică.

Ethan se prăbuşeşte cu spatele de un perete.

— Isaiah o poate convinge să doarmă, iar ea se forţează să rămână trează dacă el nu este lângă ea.

Ethan seamănă cu tata, cu părul lui ca pana corbului şi cu ochii lui negri, ceea ce înseamnă că nu avem nimic în comun, cu excepţia

înălţimii. Dacă m-aş întreba vreodată cum ar arăta iadul pe pământ, Ethan ar fi primul exemplu care mi-ar veni în minte. Mai multe zile fără somn pot transforma pe oricine într-un zombi. Cel puţin, nu mai plânge în hohote ca noaptea trecută. Cu iadul, mă mai descurc eu, dar cu plânsul, nu pot.

Nu pot să-l îmbrăţişez din nou şi să-i spun că totul va fi bine. Pentru asta ar trebui să fiu echilibrat, dar echilibrul nu este unul dintre atuurile mele. Mă trece un fior şi dau înapoi… mă retrag. E un vis. Totul nu e decât un vis urât.

În spatele meu aud un târşâit constant, paşii oamenilor care intră în salonul lui Rachel. Nu pot intra acolo. Nu pot. Mă simt atras de gravitaţie, dar nu în direcţia dorită de familia mea. Mă îndrept spre ieşire când Ethan îşi pune o mână pe umărul meu.

— Vrea să te vadă.

Mă smucesc din strânsoarea lui Ethan.

— Nu, nu vrea.

E mai sigur să afirm că nimeni de aici nu-şi doreşte prezenţa mea.

Fratele meu nu mai spune nimic pe când mă îndrept spre lift. Şi, cum am zis şi mai înainte, Rachel merită ceva mai bun… chiar ceva mai bun decât mine.

HALEY

— Haley Williams alege, din nou, un alt formular. Să fie acesta cel norocos, doamnelor şi domnilor? şuşoteşte Jax în derâdere lângă mine. Se lasă tăcerea peste mulţime în timp ce domnişoara Williams aruncă o privire peste formular. Ea se încruntă. Să fie acesta lozul câştigător?

În dimineaţa asta, vărul meu şi-a făcut o creastă din părul lui blond spălăcit, ceea ce înseamnă că e în toane proaste. Dacă mai comentează mult, o să afle cât de prost dispusă pot fi şi eu.

Îi arunc o privire ucigătoare lui Jax pe deasupra sertarului de jos deschis al fişetului.

— Nu ai altceva mai bun de făcut?

Eu şi Jax stăm pe jos, ascunşi într-un colţ al secretariatului principal. Suntem aici de o oră şi recepţionerele au uitat de prezenţa noastră, aşa că bârfesc în voie. Miasma cafelei de la bufet îmi învăluie hainele. Mă cutremur la gândul că voi mirosi aşa tot restul zilei.

Un rânjet i se lăţeşte pe faţă.

— Mda. Dacă-mi spui care-i şpilul, atunci pot să-mi văd şi eu de treabă.

Dacă ar fi să traduc expresia lui de ghetou „care-i şpilul”, ar suna cam aşa: ce tot ascund în legătură cu noaptea de vineri. N-am divulgat secretul în weekendul ăsta şi n-am de gând s-o fac acum.

E luni dimineaţă, m-am trezit devreme şi am luat autobuzul spre şcoală, ca să verific din nou fişetul plin cu solicitări pentru burse de studii. Am folosit internetul de la bibliotecă, dar să încerci să găseşti burse viabile acolo e ca şi cum ai încerca să cauţi un inel pierdut în Sahara.

— Nu e niciun şpil, aşa că vezi-ţi de *treaba* ta.

Mişc din sprâncene şi îi arunc un zâmbet viclean.

— Trebuie să fie pe-aici vreo fată căreia nu i-ai făcut încă niciun rău.

— Aşa ai crede, dar e evident că fetele vorbesc între ele. Mai mare ruşinea.

— Mai mare ruşinea, îl îngân.

Pun la loc în dosar o altă solicitare inutilă, după care scot repede încă una.

— Crezi că aş putea trece drept originară din Alaska?

— Sigur că da.

Muşcă dintr-un măr pe care l-a şterpelit de la cantină şi flutură o hârtie.

— Pun pariu că ai putea trece şi drept un tip din clasamentul celor mai buni jucători de tenis.

Îi smulg cererea din mâini şi o îndes la loc în sertar.

— Ce amuzant! Aşteaptă numai până la anul şi să vezi cum o să faci şi tu dansul ăsta disperat.

— Nu, n-o să-l fac. Mă mulţumesc cu liceul.

Jax e cu un an mai mic decât mine, adică are şaptesprezece ani şi este într-a unsprezecea. Când eram mai mici, eram nedespărţiţi, dar apoi el a crescut în înălţime, mie mi-au crescut sânii, pe el au început să-l intereseze fetele, iar pe mine a început să mă intereseze orice altceva în afară de ceea ce mi-a plăcut pe când aveam zece ani.

— O să-mi găsesc o slujbă, mă anunţă el. Cât mai departe de tata.

Amin pentru treaba asta. Cred că semănăm mai mult decât am presupus la început.

Un ciocănit în fereastra care dă spre holul principal ne atrage atenţia. Kaden ne arată degetul mijlociu şi schiţează din buze: „Rataţilor!”

Jax pufneşte în râs şi îi arată şi el degetul mijlociu. Chicotesc când Kaden clatină din cap şi pleacă mândru nevoie mare.

— Nu i-ai spus lui Kaden că azi ai devenit umbra mea?

— Nee, ştie, dar nu l-am trezit când te-am auzit cum te pregăteai de plecare, sus, în mansardă. S-a antrenat la greu ieri şi avea nevoie de somn. Kaden e ofticat că a trebuit să vină de unul singur cu autobuzul şi că n-am fost cu el, ca să-i slujesc drept scut împotriva căţelandrului ăluia dintr-a noua care latră la el.

Kaden este cu un an mai mare decât mine, dar a repetat clasa întâi. Din această cauză, suntem amândoi elevi într-a douăsprezecea la liceul Eastwick. Lui Kaden nu-i pică deloc bine, deoarece toată lumea ştie că este în aceeaşi clasă cu sora lui mai mică. Cel puţin, eu ştiu că aşa este. Mai demult, când eram apropiaţi, mi-a mărturisit acest lucru. Faptul că a repetat clasa l-a determinat să muncească pe brânci la antrenamentele de la sală şi să fie tăcut în public.

— Mai e ceva timp până când încep orele, constat eu. De ce nu te duci să-l baţi pe el la cap?

— Pentru că te bat pe tine la cap.

Mai muşcă o dată din mărul lui.

De ce nu m-oi fi apucat eu să cânt la un instrument din orchestră? Există o întreagă categorie de burse pentru chestia asta.

— N-am de gând să-mi schimb povestea.

— Nici nu mă aşteptam, dar, dacă am dreptate – şi, hai să fim cinstiţi, doar mă ştii prea bine şi n-am cum să greşesc –, mă aştept ca adevărul să iasă singur la iveală. Astăzi. La şcoală.

Îmi întorc iute capul spre el. Jax mă priveşte cu ochii lui verzi şi gânditori. Când face asta îmi aminteşte de o bufniţă şi mă face să mă simt ca un şoricel, ceea ce nu-i deloc bine. Familia lui Jax e în stare să distrugă orice de dragul distracţiei.

— Locuiesc în cartierul ăsta de mai mult timp decât tine, adaugă el. Frăţiorul ăla narcoman al fostului tău iubit s-a dat la tine vineri noaptea şi tu-l acoperi, nu-i aşa?

— Nu.

Da.

Jax se apleacă spre mine, iar atitudinea lui jucăuşă se risipeşte.

— Credeam că ai terminat-o cu Matt.

— Da, am terminat-o cu el.

Ăsta-i cel mai adevărat lucru pe care i l-am spus lui Jax în ultimele şase luni. Ceea ce s-a întâmplat între mine şi Matt nu se poate reda în cuvinte.

— Şi atunci de ce-l acoperi pe fratele lui?

„Pentru că ei nu joacă deloc corect.” Cuvintele se învălmăşesc în capul meu, ciocnindu-se unele de altele. Chiar şi pe vremea când mă întâlneam cu Matt, fratele lui mai mic era întotdeauna înarmat cu un cuţit. Au trecut şase luni. Mă trec fiorii când mă gândesc că şi Conner este expert în artele marţiale. Jax şi Kaden îi urăsc pe Matt şi pe Conner. Sunt rivali de când mă ştiu.

— I-am tăbăcit fundul lui Conner în timpul campionatului trecut, Hays, dar tu n-ai de unde să ştii, fiindcă n-ai fost acolo. Pot să-mi port singur de grijă, Kaden la fel, iar treaba noastră este să avem grijă de tine. Dacă Conner are impresia că eşti o pradă uşoară, se va da la tine din nou. Acum nu mai aparţii clasei de mijloc. Asta este strada şi astea sunt regulile ei.

Iar eu am fost cea agresată.

— Crezi că nu ştiu asta?

— Aveţi vreo problemă?

Tresar când dau cu ochii de asistenta socială de la şcoala noastră, doamna Collins, care s-a oprit chiar lângă noi. Este blondă şi suplă, de vârstă mijlocie şi, cu excepţia momentului de faţă, e toată numai un zâmbet. Bunicul meu a asistat luna trecută la şedinţa cu părinţii, în locul părinţilor mei, şi a vorbit cu ea mult prea mult despre sala lui de sport.

— Eu şi Haley ne dondănim, răspunde Jax.

Stomacul mi se face ghem. „Taci din gură, cretinule.”

— Pot să vă ajut cu ceva? întreabă ea pe un ton vesel. Să vă mediez, poate?

— Nu, spun eu în vreme ce Jax îi răspunde:

— Da.

Îmi întorc instantaneu capul spre el şi lovesc covorul cu palmele.

— Pe bune?

— De ce nu?

Şi muşcă din nou din măr.

— Dacă are cineva nevoie de terapie, aceasta e familia noastră.

Îmi face cu ochiul, apoi îşi îndreaptă din nou privirea spre doamna Collins.

— Glumeam. Scopul meu în viaţă este să o tachinez pe Haley şi asta am şi făcut.

Jax îmi întinde mâna, o accept, iar el mă trage şi ne ridicăm amândoi de pe jos. Se apleacă să-mi ia ghiozdanul, plus câteva dintre solicitările care au căzut din dosarele lor, şi închide sertarul fişetului lovindu-l cu piciorul. Agită cotorul de măr prin aer.

— E vreun coş de gunoi pe aici?

Cu capul aplecat într-o parte, de parcă ar urmări fascinată un reality show, ea îi indică o cutiuţă aflată lângă picioarele ei.

— Spune-i bunicului tău că încă lucrez la voluntariatul acela.

— Sigur că da.

Jax aruncă mărul şi mă târăşte după el, trecând amândoi prin dreptul ei.

— Pe curând.

De parcă aş avea şapte ani, îi fac cu mâna şi îi zâmbesc înainte de a ieşi în holul principal, împiedicându-mă în propriile picioare. Eu şi Jax suntem înconjuraţi de mulţimea de elevi care se îndreaptă spre prima oră de curs. Jax îmi trânteşte în braţe ghiozdanul, cu tot cu solicitările pentru bursă. Grozav, acum va trebui să le duc înapoi.

— Ce-a vrut să-nsemne asta? îl iau eu la rost. Vrei să implicăm un asistent social? De parcă n-am avea şi-aşa destule probleme!

Jax se postează în faţa mea, făcându-mă să tresar şi să mă opresc brusc.

— Daţi-vă la o parte din drum! ţipă un individ care trece pe lângă noi.

— Du-te dracului, nenorocitule! zbiară Jax la el.

După ce-l fixează cu privirea pe individ până când acesta cedează şi-şi vede de drum, Jax se aplecă ameninţător asupra mea.

— Spune-mi ce s-a întâmplat vineri.

— Nu s-a întâmplat nimic. Am căzut. Medicamentele s-au rostogolit din sacoşă. Asta-i tot.

— Cine dracu' eşti acum? Adică, sunt momente când te văd pe tine, aşa cum te ştiam. Ca acum câteva minute în birou. Fata cu care am crescut. Fata care vorbea urât. Fata care se lupta cu şi pentru familia ei. Ca pe urmă să te îmbrobodească Matt…

Încercând să se controleze, Jax inspiră adânc şi-şi întoarce privirea de la mine.

— Am crezut că atunci când ai terminat-o cu el… De ce îi păzeşti spatele? Mi-e dor de tine, Haley. Şi, dacă o vezi vreodată pe fata de care mi-a plăcut cândva, spune-i asta din partea mea. Spune-i că familiei ei îi este dor de ea.

Şi mă lasă acolo… de una singură în holul aglomerat. Solicitările

pentru bursă îmi foşnesc în mâini. Cum să-i spun că l-am protejat pe el de Matt şi de Conner? Cum să-i spun că m-am luptat pentru el în tot acest timp?

WEST

Din cealaltă parte a biroului, secretara îmi oferă orarul.

— O să-ţi placă la nebunie aici.

Îi confirm dând din cap şi privirile ni se încrucişează. Ce-ar zice dacă i-aş spune că în ultimele două nopţi am parcat maşina undeva departe, într-o parcare locală, şi am dormit acolo, iar apoi am făcut un duş într-un loc de popas pentru camionagii?

Mândria m-a împiedicat să întreb pe careva dacă-mi poate oferi adăpost peste noapte. Pe fraţii mei, pe prietenii mei, pe oricine altcineva. Mi-ar oferi un pat, dar n-aş putea suporta privirile lor dezamăgite.

După ce s-a dus vestea că am fost exmatriculat în mod oficial de la şcoală, am primit o avalanşă de mesaje şi, la gândul că m-am mai ales şi cu compătimirea lor, am oftat adeseori din toţi rărunchii. Sunt West Young şi, cu toate că am fost renegat de familie şi dezmoştenit de averea acesteia, nu accept actele de caritate… nici mila.

Secretara îşi înclină capul într-o parte.

— Eşti bine?

Nu. Nu sunt. Îndur frigul de două nopţi încoace şi a trebuit să pornesc motorul maşinii din oră în oră ca să mă încălzesc puţin. Oboseala mă stoarce de vlagă, dar liniştea e cea care mă omoară.

— Sunt bine.

Fără să mai aştept să văd dacă ia de bun răspunsul meu, ies din birou. Nu-mi pasă dacă merg în direcţia bună pentru prima oră de curs. Şcoală… ore… normalitatea pare inutilă şi un pic aiurea.

Am venit la noua mea şcoală sperând că părinţii mei vor fi aici. Sâmbătă m-am dus acasă, mi-am împachetat nişte rahaturi, apoi am plecat şi dus am fost. Azi-noapte, pe la ora trei, m-am amăgit singur cu iluzia că mama ar putea fi îngrijorată din pricina mea şi că tatei s-ar putea să-i pară rău. Motivul pentru care telefonul meu nu lua foc din pricina mesajelor şi a apelurilor era că a murit sâmbătă noaptea şi mi-am uitat încărcătorul acasă. Prin faţa ochilor îmi apărea iar şi iar imaginea în care eu mergeam ţanţoş nevoie mare la şcoală şi ei mă aşteptau acolo, implorându-mă să mă întorc acasă.

Dacă fraţii mei m-ar fi sunat sau mi-ar fi trimis vreun mesaj, probabil că aş fi luat deja legătura cu părinţii mei, dar nu au făcut-o. Nu mă surprinde faptul că tata nu mă caută, dar nici mama să nu o facă? Mă doare stomacul şi-mi masez ceafa în timp ce înaintez pe culoar cu paşi mari şi apăsaţi. Bănuiesc că tata avea dreptate în ceea ce priveşte familia mea: eu nu fac parte din ea.

Părul lung, de un şaten nisipiu, mă face să mă opresc din reverie. Nu cred în fantome, dar văd una chiar acum. Cu ochi mari şi cu o

expresie identică cu aceea pe care a avut-o când aproape că am dat cu maşina peste ea, Haley stă în mijlocul coridorului. Cu un ghiozdan atârnat pe umăr şi cu o hârtie pe care o ţine strâns în mână. Oamenii o ocolesc când trec pe lângă ea, de parcă ar fi o insulă în mijlocul unei ape.

Nu sunt timid. N-am fost niciodată. Mă simt în elementul meu în mijlocul oamenilor, al petrecerilor, al mulţimii: aşa sunt eu. Dar acum, când mă aflu din nou aproape de Haley… îmi dau seama că mi-am găsit punctul vulnerabil.

Jeanşii i se mulează perfect pe coapse, iar cămaşă albastră din bumbac îi cade perfect peste formele generoase şi are cei mai întunecaţi ochi pe care i-am văzut vreodată. Orice bărbat s-ar putea pierde în ochii aceia.

Clipeşte de câteva ori, împătureşte hârtia din mâna ei şi se întoarce, îndreptându-se în direcţie opusă faţă de mine. Mă scutur ca să-mi revin şi-mi croiesc drum spre ea prin mulţime.

— Haley!

Chiar când urcă pe scară, aruncă o privire peste umăr, încruntându-şi sprâncenele.

„Da, corect, te strig.”

— Haley!

Privirile noastre se întâlnesc şi ea îşi duce automat mâna la inimă. Trec printre două fete ca să ajung la ea. Una din ele ţipă la mine, dar nu o bag în seamă.

— West?

Haley îşi aminteşte numele meu. E un punct în plus.

— De ce trebuie să fugi de fiecare dată când te văd?

Buzele ei vor să schiţeze un zâmbet.

— Nu fugeam.

Îşi ridică degetul mare şi arată peste umăr.

— Mergeam spre sala de curs.

Nu mă mulţumesc cu jumătăţi de măsură. Îmi doresc să o văd zâmbind cu gura până la urechi pe fata asta.

— Trebuie să recunoşti că a fost o replică simpatică.

Dumnezeule, ce zâmbet uluitor are! Cu asemenea ochi strălucitori, ar putea oferi propriul spectacol de artificii.

— Replica a fost idioată. Prefer mai degrabă tipii care-mi dau flori.

Am consemnat şi am înregistrat asta pentru mai târziu.

— Ţi-am atras atenţia.

— Mie?

Îşi înclină capul într-o parte, de parcă şi-ar fi adus aminte de ceva îngrozitor, probabil că rememorează întâmplările de vineri seară.

Mă străbate un fior în clipa în care Haley mă apucă de braţ şi mă târăşte într-un colţ al scării, lângă extinctor. Degetele ei sunt reci pe

pielea mea fierbinte.

Vorbeşte cu glas scăzut:

— Mi-ai tot atras atenţia de trei zile încoace. Ultima oară când te-am văzut sângerai pe stradă lângă o traficantă de droguri care se oferea să te dădăcească. Ştii de câte ori m-am uitat în ziar ca să văd dacă nu cumva este vreun articol care relatează moartea ta?

Ridic nedumerit din umeri.

— Traficantă de droguri?

Haley dă drumul încheieturii mâinii mele şi face un pas înapoi.

— Da. Abby. Toată lumea ştie că vinde droguri. Adică, ea e prietena ta, corect? Spune-mi, te rog, că te-am lăsat în grija unei prietene. Oh, Doamne Dumnezeule, nu e prietena ta, nu-i aşa? Rahat. Of, la naiba! Eşti bine?

Ochii ei mă cercetează peste tot, căutând urme de abuz fizic. Le va găsi: rămăşiţele celor două lupte cu pumnii de vineri. Ceea ce nu poate să vadă este faptul că sufletul îmi sângerează din pricina controversei avute cu tata. Haley îşi întinde mâna să-mi atingă vânătaia gălbuie de pe falcă, dar apoi rămâne cu ea în aer, ezitând.

Inspir aroma îmbătătoare a lui Haley: flori sălbatice de curând înflorite. Imaginile şi sunetele lumii înconjurătoare se estompează, dispar cu totul, cu excepţia acelor minunaţi ochi întunecaţi.

— Vorbesc serios, chiar eşti bine?

Haley îşi lasă mâna să cadă, iar eu întorc capul să inspir un aer care nu este impregnat de mireasma ei.

— Sunt bine, o asigur. Dar *tu* eşti bine? Tipii ăia ţi-au făcut vreun rău?

— Sunt bine.

Nu pare prea sigură, aşa că-mi încrucişez braţele la piept.

— Sunt bine, spune ea din nou. Pe bune. Dar tu ce cauţi aici?

Ignor întrebarea ei.

— Ce s-a întâmplat după ce mi-am pierdut cunoştinţa? De ce mi-au lăsat maşina?

— N-are importanţă. Spune-mi, de ce ai venit aici? Să o vezi pe Abby? Să mă vezi pe mine? Şcoala asta nu tolerează persoane din afara ei. Dacă te descoperă cineva aici, cheamă poliţia.

— Sunt elev la şcoala asta acum.

Scot din buzunarul de la spate orarul pe care l-am luat cu câteva minute în urmă de la secretariat.

— West…

Privirea lui Haley are toate atributele unui pluton de execuţie.

— Cum adică „acum”?

— Am fost exmatriculat de la fosta mea şcoală.

— De ce?

— Pentru că m-am bătut cu un tip.

Pentru prima oară în viaţa mea, simt cum mă loveşte vinovăţia în moalele capului. Doamne, ce părere grozavă trebuie să aibă despre mine acum! Şi care-i problema? Ar avea dreptate, dar faptul că-mi pasă e de-a dreptul ciudat.

Ea îşi mişcă mâinile în aer.

— Desigur. De ce nu? Atrag ca un magnet oamenii ordinari. De ce să nu fiu înconjurată de şi mai mulţi?

Îşi lasă capul pe spate, aţintindu-şi privirea în tavan.

— Hei, Doamne! Sunt eu, Haley. Şi nu e amuzant deloc.

— Ce?

— Bine. În regulă. Această situaţie poate fi gestionată. Desigur. Pot rezolva treaba asta. Ţin totul sub control. Pot fi stăpână pe această situaţie.

— N-am nevoie să fiu ţinut sub control.

Haley îmi aruncă o privire ce vrea să-nsemne „glumeşti?”, iar părul îi cade peste umăr. Este strălucitor şi pot să pun pariu că firele ei de păr sunt mătăsoase la atingere, asta dacă mi-aş putea trece degetele prin ele. Îmi place un asemenea păr. Îmi place să sărut fetele care au un păr ca al ei. Ochii îmi zboară la buzele ei şi amintirea felului în care s-a năpustit asupra mea vineri noaptea îmi sfredeleşte mintea ca un fier roşu: parcă s-ar fi dezlănţuit iadul pe pământ. Să o sărut pe Haley ar fi ca o experienţă înfricoşătoare într-un parc de distracţii.

— West?

Haley îmi face semn cu mâna să mă uit în ochii ei.

— Vrei să fii atent aici, te rog?

— Nu-ţi studiam formele. Deşi, dacă tot ai adus vorba…

— Încearcă numai şi jur pe ce am mai sfânt că vei fi nevoit să bifezi căsuţa „altă categorie” din orice chestionar atunci când va trebui să răspunzi dacă eşti de sex masculin sau feminin.

Râd pe înfundate şi mă sprijin cu palma de peretele rece, prinzând-o la înghesuială. Haley se foieşte şi efectiv se face mică în acel colţ. Este mai scundă decât mine, dar nu cu mult. Aş zice că-i este frică, dar felul în care îmi studiază bicepşii mă face să-mi schimb părerea.

— Haley?

Ea îşi îndreaptă din nou atenţia asupra chipului meu.

— Ochii sus, aici, te rog.

A rămas efectiv cu gura căscată.

— Ei bine, uite ce e. Noi doi. Avem probleme.

Sunt de acord. Ea vrea să mă sărute. Eu vreau să-i simt trupul sub al meu. Nu e ceva ce nu s-ar putea rezolva foarte simplu, pe un pat dintr-o cameră întunecată.

— Ce faci după ore?

— Ce? Nu. Nu-mi spune. Nu-mi pasă. Înapoi la problemele noastre. Ţi-i aminteşti pe tipii ăia care ne-au atacat vineri noaptea?

Mâna îmi alunecă de pe zid şi mă îndrept de spate.

— Aha?

— Şi ei învaţă la şcoala asta şi n-aş putea spune că sunt cea mai bună prietenă a lor.

Muşchii mi se încordează şi trebuie să fac eforturi ca să nu rânjesc de satisfacţie. Cât de dulce va fi răzbunarea pe ticăloşii ăia!

— Ştii unde sunt acum?

— Ţine-te departe de ei. Sunt periculoşi.

Nu-mi pasă deloc nici dacă joacă pocher cu diavolul. M-au doborât. Nu pot accepta una ca asta şi n-o să-i las să aibă ultimul cuvânt, cu atât mai puţin acum, că ne vom petrece următoarele patru luni în aceeaşi gaură de iad.

Haley îşi încleştează mâna pe braţul meu de parcă ne-am pregăti să valsăm pe un câmp minat.

— Nu!

Mă aplec spre ea – capetele noastre sunt la mai puţin de trei centimetri distanţă. Vorbele nenorocitului ăluia îmi răsună în minte: „Ştiu unde să o găsesc pe Haley”.

— Te-au ameninţat?

Unghiile ei încearcă să sape şanţuri în braţul meu.

— Există lucruri în viaţa mea pe care nu le poţi înţelege, bine? Ştiu că ai avut intenţii bune vineri, dar, ca să fiu sinceră, mai rău ai stricat lucrurile, aşa că te implor să mă asculţi de data asta. Stai departe de ei, stai departe de mine şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai pomeni nimănui despre ce s-a întâmplat vineri.

Avertismentul ei sună a semnal de alarmă. Haley îmi dă drumul la braţ şi urcă în fugă scările. Ce naiba?

HALEY

Dumnezeu mă urăşte. Este singura explicaţie pentru care West îşi face apariţia la prima mea oră de curs. Cea mai bună prietenă a mea, probabil singura mea prietenă, Marissa Long, îşi ridică ochii din cartea de care era absorbită când am intrat şi m-am aşezat la masa din laboratorul de ştiinţe.

„Uau" este cuvântul care-i scapă de pe buze.

Din păcate, trebuie să fiu de acord cu că. Băiatul acesta e fantastic de drăguţ, asta-i clar. Părul lui de un blond-auriu este tuns scurt şi cu stil. E la modă şi nu prea. Exact ca şi restul persoanei lui. O combinaţie de pericol şi atracţie fatală.

Poartă jeanşi, din aceia sexy. Cu turul lăsat, dar nu exagerat de mult. Suficient cât să-i iasă uşor la iveală boxerii negri când merge. Şi, mulţumită cămăşii lui mulate pe corp, i se vede fiecare muşchi tonifiat într-un mod absolut delicios.

Închid ochii şi trag aer în piept. „Opreşte-te." West nu este sexy. Este un luptător. E o adevărată pacoste. Am mai trecut prin asta, am mai avut parte de asemenea muşchi şi de suferinţa ce vine la pachet cu ei.

Marissa mă atinge pe braţ şi, când deschid ochii, văd că ea mi-a invadat spaţiul personal.

— Se uită fix la tine.

Bineînţeles că, în timp ce profesorul de biologie răscoleşte prin sertarele din biroul lui, West îmi aruncă zâmbetul acela minunat, care mă face să mă topesc toată. La naiba! Mă *simt* atrasă de el. Nu este bine. Nu e bine deloc.

— Îl cunoşti? vrea să ştie Marissa.

Da.

— Nu.

Şi o să-i fie greu oricui să creadă răspunsul meu atât timp cât el continuă să mă fixeze cu privirea de parcă m-ar fi văzut dezbrăcată. Îmi trec un deget pe sub gulerul bluzei, ca să eliberez o parte din căldura care m-a învăluit. Dacă West nu se poate stăpâni, suntem morţi amândoi.

— Eşti *sigură*?

I-am spus lui West să se ţină departe de mine, fiindcă doar aşa va putea evita să intre în conflict cu Conner şi cu Matt. Ar fi o minune să rămân teafără şi nevătămată până la masa de prânz.

Profesorul nostru îi face un semn cu mâna lui West să se aşeze.

— Oriunde vrei.

Ochii lui West se îndreaptă spre locul de lângă mine, iar eu o apuc pe Marissa de mână.

— Nu te ridica de pe scaun. Nici măcar ca să-ţi ascuţi creionul. Nici măcar să te duci la toaletă. Nici măcar să-ţi iei ghiozdanul.

— Biiineee, bombăne Marissa vârându-şi nasul înapoi în cartea ei.

West înaintează cu paşi mari şi apăsaţi prin spaţiul îngust dintre mese. Eu rămân cu privirea aţintită drept înainte, ignorând faptul că există, ignorând faptul că vineri aproape că m-a strivit cu maşina lui, că s-a comportat ca un kamikaze cu Conner şi că a trebuit să intervin ca să-i salvez pielea.

Ignor toate astea şi, ceea ce este mai important, ignor felul cum mi se ascut simţurile atunci când West se opreşte lângă masa mea, pune o palmă pe suprafaţa acesteia şi se apleacă spre mine. Pot să jur că mă învăluie cu căldura trupului său. Un miros de mosc extrem de ispititor îmi pătrunde în plămâni când inspir. Oh, Doamne Dumnezeule, tipul acesta mă face să-mi lase gura apă!

Toată lumea se întoarce şi se uită la noi, căci cel mai frumos băiat care a călcat vreodată în şcoala asta stă lângă fata pe care nimeni altcineva în afară de Matt nu a vrut vreodată să o curteze.

— Bună, Haley, mi se adresează el cu vocea aceea profundă care-mi dă fiori, făcându-mă să mă simt de parcă aş fi în filmul acela, *Jurnalul*.

Nu pot să mă uit la el. Nu pot. Unu la mână, deoarece el n-ar trebui să vorbească cu mine. Doi la mână, fiindcă arată splendid şi aş prefera ca West să rămână în conul acela de umbră din care eu mă gândesc la el.

— Avem o înţelegere.

West râde în barbă.

— Tu ai spus ceva. Eu nu am fost de acord. Mai târziu, vom ajunge noi cumva la o înţelegere.

Domnul Rice le cere tuturor să se aşeze la locurile lor, iar West îşi continuă drumul spre partea din spate a clasei, dar nu înainte de a-şi trece un deget de-a lungul braţului meu. Las să-mi scape un oftat în timp ce pielea de pe braţ mi se face ca de găină la atingerea lui. West nu luptă cinstit.

Îmi întorc privirea spre partea din faţă a clasei, iar inima îmi bubuie în piept când dau peste o pereche de ochi duri ca piatra. Matt intră în clasă în momentul în care sună clopoţelul şi, fără nicio îndoială, a văzut o parte din spectacol.

Înaintează ţanţoş pe culoarul dintre mese, iar eu îmi doresc să mă fac una cu scaunul. Fără să-şi încetinească ritmul, mormăie când trece prin dreptul meu:

— Stăm noi de vorbă azi.

Îmi apăs o palmă pe gât, de parcă asta m-ar ajuta să eliberez aerul care mi-a rămas blocat în gâtlej. Fie că vrea să-mi vorbească despre faptul că West m-a atins sau despre faptul că fratele lui i-o fi spus ce s-a întâmplat între noi, fie că vrea doar să reluăm luptele din relaţia

noastră apusă, nu ştiu ce să zic, dar, în ceea ce mă priveşte, n-am niciun motiv să mai stau de vorbă cu Matt – asta în caz că pot să evit aşa ceva.

WEST

Mă trântesc pe un scaun liber de la o masă goală din spatele clasei şi o tipă cu părul vopsit în nuanţa blond murdar se strecoară pe scaunul alăturat.

— Tu eşti West Young, îmi spune ea.

— Da.

Mă îndepărtez de ea. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca reputaţia mea în privinţa fetelor sau a bătăilor să mă urmărească până aici. Ar trebui să iasă ceva bun din toată treaba asta.

— De unde ştii?

— Am fost la câteva petreceri acasă la Brian Miller împreună cu verişoara mea. Ea învaţă la Worthington Private.

Rahat. O studiez din priviri, rugându-mă în gând să nu mă fi încurcat cu ea. Nu regulez fetele. Nu fac de-astea. Am văzut cum băieţii se aruncă cu capul înainte şi se frig din cauza unei sarcini nedorite, devenind mult prea afectaţi din punct de vedere emoţional după aceea sau după vreo boală cu transmitere sexuală. Mulţumesc, dar mai bine nu. S-ar putea spune că nu dau lovitura în această direcţie, dar mă pricep foarte bine la alte chestii, iar fetele îmi apreciază creativitatea.

Blonda îşi răsuceşte şuviţele de păr pe degete, privindu-mă drept în ochi, şi îmi zâmbeşte de parcă ar vrea să-mi dea de înţeles că o să sară în curând pe mine – toate aceste semnale indicându-mi că am fost apropiaţi din punct de vedere fizic.

— Eu sunt Jessica, se prezintă ea. Am vrut să fac cunoştinţă cu tine încă de când te-am văzut la petrecere acum un an, dar până să fac asta, tu erai deja un pic ameţit.

Mulţumescu-ţi ţie, Doamne, că m-ai salvat de întrebarea plină de reproş: „De ce nu m-ai sunat?”, care îmi trezeşte un oarecare sentiment de vinovăţie.

Profesorul face linişte în clasă, iar eu îmi deschid singurul caiet pe care-l am. Cu cei douăzeci de dolari pe care i-am avut în buzunar am cumpărat caietul ăsta şi un pix, iar restul de bani i-am cheltuit pe benzină. Mâncarea nu a fost trecută pe lista mea de priorităţi de azi-dimineaţă, aşa că acum, când îmi chiorăie maţele de foame, încep să regret decizia luată. N-am mai pus gura pe o mâncare ca lumea de joi seara.

Mi-e groază să-mi folosesc cardul şi să aflu că nu este acceptat. Există o limită pe care stabilitatea mea mintală o poate accepta. Dincolo de care nu poate trece.

Câteva mese mai încolo, Haley stă dreaptă ca un par. „Haide, oferă-mi ceva. Orice.” Am fost snopit în bătaie pentru ea, ca să nu mai

vorbesc de atracţia ei faţă de mine, pe care am sesizat-o licărindu-i în priviri când eram lângă scări. Ei drăcia dracului, fata a şi roşit când am intrat în sala de clasă. „Uită-te la mine. Uită-te la mine, doar atât.”

Pixul saltă pe masă ca o minge în momentul când îl scap din mână, apoi încremeneşte brusc când Haley aruncă o privire peste umăr. Cu o mişcare rapidă, de iepure speriat, ea îşi întoarce privirea înapoi spre catedră, dar asta nu înseamnă că poate şterge cu buretele faptul că s-a uitat în spate.

Habar n-am de ce chestia asta este atât de importantă pentru mine. Poate fiindcă totul în viaţa mea este vraişte şi simt nevoia să ştiu că măcar unei persoane îi pasă de mine. Poate… dar cine ştie? În clipa asta totul pare posibil.

— O cunoşti pe Haley?

Cutele ce încep să brăzdeze fruntea Jessicăi îi trădează gelozia.

Ce mi-a spus Haley? Să stau departe de ea? Aşa ceva n-o să se întâmple.

— Mda. Dar tu?

— Suntem prietene.

Profesorul ne împarte planul pentru un viitor proiect şi mormăie ceva despre faptul că trebuie să plece o clipă ca să dea ceva de lucru clasei de vizavi, dar că e cu ochii pe noi, aşa că se aşteaptă să ne uităm la documentarul pe care ni-l proiectează pe tabla interactivă. Cu luminile stinse şi cu uşa închizându-se după el, elevii se destind şi încep să poarte conversaţii pe un ton scăzut.

Jessica se întoarce cu faţa la mine, îşi propteşte un cot pe masă şi îşi sprijină capul în palmă.

— De unde o cunoşti pe Haley? De la lupte?

Lupte?

— Mda.

Un zâmbet de uşurare i se lăţeşte pe faţă. Dacă îi fac jocul, s-ar putea să aflu care-i treaba cu Haley.

— Mi-am închipuit eu, afirmă ea. După ce ea şi Matt s-au despărţit vara trecută, a jurat că n-o să mai aibă de-a face cu tipii duri, dar ştiam eu că n-o să reziste. Haley a fost un băieţoi încă de la grădiniţă.

Un băieţoi? Vorbim despre aceeaşi persoană? Haley emană numai şi numai feminitate. O fi ea la liceu, dar a trecut de mult de faza de adolescentă nedefinită.

Scaunul Jessicăi zgârie podeaua, scoţând un hârşâit disonant, pe când ea îl trage tot mai aproape de mine. Un cor de înjurături răsună în tot laboratorul. Aproape toţi îşi întorc privirile spre noi, inclusiv Haley. Naiba să mă ia! Şi ea vede exact ceea ce nu vreau să vadă: pe mine în compania altei fete.

— Şi, ia spune-mi, continuă Jessica într-o manieră care-mi dă de înţeles că noi doi suntem în faza în care ne împărtăşim secretele. Se

luptă din nou? N-o să spun nimănui. Jur.

Adică n-o să spună nimănui până când iese din clasă.

Stând cu capul sprijinit pe un braţ întins pe masă, Haley desenează cercuri pe o foaie de hârtie. Îi place să mâzgălească, la fel ca şi fratelui meu Ethan. Când încearcă să-şi limpezească mintea, să pună lucrurile cap la cap, Ethan începe să mâzgălească pe orice hârtie găseşte la îndemână.

Haley este mai scundă decât mine. E înaltă pentru o fată şi totuşi nu prea. Şi foarte, foarte feminină. Jessica cred că glumeşte. Haley n-are cum să fie o luptătoare.

— N-am văzut-o luptând.

— Ah. Bine. Atunci presupun că i-ai văzut luptând pe fratele şi pe vărul ei.

— Mda.

Haley face parte dintr-o familie de luptători. Răsucesc cuvintele în minte de parcă le-aş degusta. Au un gust ciudat. Dar după aceea mă gândesc la felul cum m-a înfruntat în seara când aproape c-am dat cu maşina peste ea.

Haley este o luptătoare. Interesant. Ca şi în privinţa florilor, am consemnat şi acest detaliu şi l-am pus bine, pentru a-l folosi în viitor. „Ce alte secrete mai ascunzi, Haley?”

— Cine este tipul ăla, Matt, de care ai pomenit mai devreme?

— El e Matt.

Jessica arată cu degetul spre un ticălos masiv care stă la masa din spatele lui Haley. Părul lui negru este tuns foarte scurt şi are urechile uşor deformate. Am văzut la televizor o asemenea diformitate, ajunsă însă la extreme. Urechi conopidă. Asta se întâmplă după ce un luptător încasează prea multe lovituri şi cartilajele nu se mai vindecă aşa cum ar trebui.

Mult mai important însă este felul în care tipul o urmăreşte cu privirea pe Haley, ochii lui înregistrând fiecare mişcare a ei. L-a informat Haley despre despărţirea lor sau el încă îşi face iluzii?

— Care-i treaba cu ei doi?

— S-au împrietenit într-a zecea şi s-au despărţit la o săptămână după ce Haley s-a mutat într-un centru pentru persoane fără adăpost, vara trecută. N-am nicio îndoială că, până la urmă, Matt o va face să se întoarcă la el. Este de-a dreptul obsedat de ea.

— Ce vrei să spui cu asta?

Îmi mişc brusc capul spre Jessica şi inima îmi bubuie în piept pe când mă întreb dacă am auzit-o bine. S-a referit la Haley, nu-i aşa? Nu la mine. Dar apoi uimirea mea se transformă în spaimă. Nu se poate ca Haley să trăiască într-un asemenea stabiliment.

— Că Matt este obsedat de ea în ultimul hal? Ei bine, nu într-un mod ciudat, ci mai degrabă romantic, ştii tu…

— Nu la asta mă refeream, i-o retez eu. La partea cu adăpostul.

Ea îşi duce o mână la gură.

— Ups. Nu trebuia să-mi scape treaba asta. Nu-i spune lui Haley că ai aflat-o de la mine. S-ar simţi vexată.

— N-o să-i spun.

Ea ar trebui să se simtă vexată însă, pentru faptul a luat-o gura pe dinainte. Făcând abstracţie de gestul fals cu mâna dusă la gură, Jessica arată destul de bine. La fosta mea şcoală, fetele se războiau şi-şi anihilau adversarele cu puterea cuvintelor. Această „scăpare" era de fapt un glonţ îndreptat direct spre capul lui Haley.

— Bine.

O urmăreşte cu privirea pe Haley, de parcă şi-ar fi dat brusc seama de prezenţa ei, dar apoi renunţă şi vorbeşte mai încet:

— Tatăl lui Haley a fost dat afară de la serviciu acum un an şi au pierdut absolut tot. Nu i-a fost deloc uşor, dar cu toţii am încercat să fim alături de ea. Ştii tu, să fim prieteni buni.

Mai degrabă aş bea arsenic decât să mă bucur de prietenia unei tipe ca Jessica.

— Încă locuieşte în adăpost?

Ea clatină din cap.

— S-au mutat cu toţii la familia vărului ei. Vorbesc serios, să nu-i zici că ţi-am spus. E o chestiune oarecum personală.

Într-un final, obrajii Jessicăi se îmbujorează. Poate că mai are o mică şansă să-şi îndrepte comportamentul.

— Uite ce e, dacă tu păstrezi secretul că eu sunt un Young, o să-mi ţin şi eu gura în privinţa lui Haley.

N-am nicio problemă în ceea ce priveşte şantajul. Numele meu de familie, Young, este destul de comun. Sper că nimeni nu-l va asocia cu cea mai bogată familie din oraş.

— De ce să nu ştie nimeni că eşti un Young? Oh, Doamne Dumnezeule, eu aş fi scris numele cu litere mari pe cer.

— Pur şi simplu nu vreau, de acord?

— Bine, consimte ea.

Uşa clasei se deschide şi murmurul conversaţiilor încetează. Mă relaxez pe scaun, îmi întind picioarele sub masă şi îmi încrucişez braţele la piept. Când îi arunc din nou o privire lui Haley, o văd stând tot cu capul sprijinit de braţ, dar de data asta îi surprind şi ochii aceia negri şi minunaţi.

În mod surprinzător, ea îmi susţine privirea. O secundă. Două. Se fac deja trei. O fi auzit ce-am vorbit cu Jessica?

Haley întrerupe conexiunea dintre noi şi-şi îndreaptă atenţia asupra documentarului. Noile informaţii pe care le-am aflat despre ea nu-mi dau pace, stârnindu-mi şi mai mult curiozitatea.

HALEY

Am reuşit să-l evit pe Matt de dimineaţă până acum şi pun pariu că, refugiindu-mă la cantină, voi scăpa de el cel puţin încă vreo douăzeci de minute de-acum încolo. Nu are cum să mă prindă la înghesuială de faţă cu Jax, Kaden şi ceilalţi luptători de la sala de sport a bunicului, nu-i aşa? Adică, nimeni n-are chiar atât de mult curaj.

Îmi muşc buza şi încep să-mi reevaluez planul. Chiar dacă presupun că Matt nu se va apropia de mine, asta nu înseamnă că nici Conner n-ar putea încerca. Mintea lui nu mai judecă limpede de când a început să se drogheze.

Destul de enervantă este şi toată agitaţia de la masa mea, provocată de băiatul cel nou, West. Îmi tai pizza din farfuria mea. Băiatul ăsta mi-ar putea aduce moartea. Literalmente. West… tipul superb, arogant, agasant, cavalerul în armură strălucitoare care nu ascultă de nimeni şi de nimic şi care asistă la trei dintre cursurile mele… şi mai sunt încă două cursuri înainte de terminarea orelor. Pot să pun pariu pe banii pe care nu-i am că va fi prezent şi la acestea.

West.

West, West, West. Numele de familie – Young. Şi chiar în acest moment îşi face ţanţoş intrarea în cantină, afişându-şi zâmbetul minunat şi tulburător.

— Ia te uită la băiatul cel nou.

Stând vizavi de mine la masa din cantină, Jessicăi îi curg balele după el.

— În mod categoric, este o operă de artă ambulantă.

— Cu asemenea braţe, intervine o altă fată, te face să te întrebi cum ar arăta fără cămaşă.

Da, într-adevăr.

Alte câteva fete încuviinţează cu glas tare, iar eu mă concentrez asupra tăvii cu mâncare de care nici măcar nu m-am atins. În primul meu an aici, obişnuiam să stau la masă împreună cu Kaden şi cu ceilalţi băieţi de la sală. M-am îndrăgostit ca proasta de Matt într-a zecea şi am ajuns să stau la masă împreună cu el şi cu băieţii de la Black Fire. M-am văzut obligată să-mi caut o altă masă atunci când relaţia mea cu Matt a explodat precum o bombă cu hidrogen.

Până în acel moment nu avusesem niciodată de-a face cu fetele. Nu e rău deloc, dacă nu te deranjează să te plimbi pe un câmp cu mine terestre nemarcate.

— Am auzit că tu şi Jax v-aţi omorât timpul prin secretariat de dimineaţă.

Marissa stă la pândă, cu un ochi atent la celelalte fete cărora încă li se scurg ochii după West, şi şterpeleşte un cartof prăjit de pe tava mea

în momentul în care presupune că nu o vede nimeni. Marissa e tot timpul la cură de slăbire. Nu pentru că ar fi grasă, ci pentru că Marissa are impresia că e grasă, iar celelalte fete îi alimentează temerile.

— Jessica v-a văzut şi mi-a spus.

Marissei i se aprinseseră călcâiele după Jax de când a ajutat-o atunci când ea a călcat strâmb şi s-a împiedicat în şcoala primară. Din fericire şi din nefericire pentru ea, Jax habar n-avea de existenţa elevilor eminenţi aproape muţi. Pentru Marissa, asta era şi rău, dar şi bine. Jax ar fi devorat-o în loc de aperitiv.

— Mi-a ţinut companie cât am căutat burse.

Agitată, Marissa îşi dă părul pe după ureche de trei ori.

— A pomenit de mine? Am fost împreună săptămâna trecută la sală. Eram patru în grupă, dar el se afla chiar lângă mine, aşa că… ştii tu… poate şi-a amintit de mine… sau cam aşa ceva.

Tocmai pentru astfel de conversaţii sunt bine-venită la această masă. După cum a afirmat şi Jessica pe un ton plin de afecţiune: „Ea este fata care îi cunoaşte pe tipii sexy". Mda. Eu sunt aceea. Wikipedia în carne şi oase a tipilor sexy din Eastwick. Ţin doar pentru mine faptul că la ora actuală cu toţii mă urăsc atât de tare, încât nu suportă nici să mă vadă în faţa ochilor.

— Ştii cum e Jax.

Deşi nu ştie.

— Nu vorbeşte despre fete cu mine.

Obişnuia să facă asta mai demult, dar apoi eu şi Jax ne-am pierdut abilitatea de a comunica cu uşurinţă. Nici el, nici Kaden nu mă pot ierta pentru că am părăsit sala de sport a bunicului.

Ea încuviinţează cu o aplecare a capului.

— Ai dreptate.

O mişcare în dreapta mea îmi atrage atenţia şi mă transform într-o pasăre din acelea sufocate în petrol şi care nu pot să se mişte. Conner, fratele mai mic al lui Matt, intră în cantină, cu încheietura mâinii susţinută de o orteză. Faţa lui este plină de vânătăi care s-au îngălbenit deja şi în jurul unui ochi se văd urmele unei echimoze.

Îmi dau scaunul în spate, gata s-o iau la fugă. Conner este cu un an mai mic decât mine, aşa că am putut să-l evit… până acum.

Câteva mese mai încolo, Kaden şi Jax se ridică încet în picioare. Jax se sprijină cu un umăr de perete, ţinând braţele pe lângă corp şi pumnii strânşi. Mă sfredeleşte cu privirea. Kaden, pe de altă parte, păşeşte ca un tigru în cuşcă în spatele lui Jax, cu ochii aţintiţi asupra lui Conner.

— Oh, Doamne Dumnezeule, şopteşte Marissa. Vine.

— Cine?

Aşteptându-mă să-l văd pe Conner la masa noastră, îmi întorc privirea atât de repede, încât părul îmi plesneşte faţa. Nu, nu este

Conner, dar e cineva la fel de rău.

— Pe bune?

— Domnişoarelor, ni se adresează West. Vă deranjează dacă mă aşez şi eu cu voi la masă?

Le întreabă pe fetele de la masă, dar privirea lui este aţintită asupra mea.

Băiatul ăsta ascultă vreodată ce i se spune? Ţâşnesc în picioare şi scaunul face zgomot pe podea.

— Poţi să stai în locul meu.

Zâmbetul i se lăţeşte.

— N-am probleme cu invadarea spaţiului personal, aşa că poţi să stai în poala mea.

Rămân cu gura căscată. Tocmai a spus…

— Eşti…

N-am cuvinte.

— Eşti un…

West îmi face semn cu mâna să continui. Oh, Doamne Dumnezeule, pentru el este doar un joc.

— Băiat frumos? Irezistibil?

Trântesc scaunul, care se loveşte de masă, şi mă îndrept spre coada de la autoservire, sperând să mă pierd printre cei întârziaţi. Singura modalitate de a ajunge la uşă este să trec pe lângă Conner. Sunt în stare să-mi mai cumpăr o porţie de mâncare doar pentru ca el să nu-mi descopere prezenţa aici. Trag cu ochiul spre uşa de la intrare şi răsuflu uşurată. Conner este adâncit într-o conversaţie cu Reggie, cel care-i furnizează iarbă. Am scăpat de el – cel puţin pe ziua de azi.

— Noi doi, Haley.

Vocea gravă şi familiară a lui Matt mă străbate ca o undă de şoc până în străfundurile sufletului.

— Trebuie să stăm de vorbă.

— Familia mea e cu ochii pe mine.

Trebuie să mă forţez să-mi ridic privirea şi, în timp ce mă blestem singură pentru asta, încep să tremur. Nu vreau să-i arăt că-mi este frică, dar el mă sperie. Matt este un adevărat coşmar.

— Tu decizi dacă Jax şi Kaden se implică sau nu. Dacă alegi calea grea, o vor face. Dacă te mulţumeşti cu calea uşoară, nu o vor face.

Întrevăd doar o vagă asemănare cu tipul drăguţ de care m-am îndrăgostit într-a zecea: înalt, cu părul negru şi ochi căprui. Acum se rade în cap, urechile lui sunt uşor deformate din pricina luptelor şi are un fel de asprime, de irascibilitate, pe care nu le avea când l-am cunoscut.

Matt se întoarce şi se îndreaptă spre colţul din dreapta al cantinei. Spre locul unde stau ceilalţi luptători de la Black Fire şi exact în direcţie opusă faţă de Kaden şi de Jax. Matt nu se uită înapoi să vadă

dacă-l urmez, fiindcă ştie că o voi face. M-a controlat atunci – chiar şi când mâinile-i erau acoperite de sânge şi ale mele la fel. Orice urmă de respect faţă de propria persoană şi de încredere în mine, pe care credeam că le-am căpătat, se risipeşte. Acum el deţine controlul asupra mea.

Nu sunt în stare să arunc vreo privire fratelui sau vărului meu. Îmi ard obrajii şi merg cu ochii aţintiţi asupra pantofilor mei sport. Acum şase luni, Jax şi Kaden m-au găsit abandonată într-un garaj, la o petrecere; eram o masă amorfă de carne. Trupul mi se zguduia convulsiv, dinţii îmi clănţăneau şi nu mă puteam gândi decât la faptul că Matt era mai puternic decât Jax şi Kaden.

Cu trupul încă tremurându-mi spasmodic din cauza celor întâmplate, am minţit. Ca să-i protejez pe cei pe care îi iubeam: pe Jax şi pe Kaden. Şi apoi am părăsit ringul de luptă. O decizie din pricina căreia încă-mi sângerează sufletul.

După un schimb de cuvinte adresate în şoaptă, băieţii care stăteau la masa lui Matt se risipesc, lăsându-ne pe mine şi pe el relativ singuri în cantina aglomerată. Niciunul dintre ei nu mă priveşte drept în ochi, deoarece fiecare este pe deplin conştient de faptul că şi-a adus contribuţia la cele întâmplate. Ei sunt cei care mi-au dezvăluit că fratele lui Matt, Conner, se droga. Ei sunt cei care m-au implorat să vorbesc cu Matt, fiindcă el nu voia să vadă realitatea.

„Pe tine te va asculta, Haley. Tu eşti singura pe care o ascultă."

Nu, nu m-a ascultat şi mi-am dat repede seama de ce nimeni altcineva nu a avut curajul să-l vorbească de rău pe Conner în faţa lui Matt. Un croşeu bun de dreapta descurajează pe oricine.

Matt îşi încrucişează braţele la piept.

— Nu accept ca cineva să le facă vreun rău alor mei.

Nu, doar el are voie să facă rău altora.

Matt obişnuia să mă ţină în braţe. Obişnuia să mă mângâie pe obraji, pe trup. Mi-am dat seama prea târziu că ne aflam în iad şi că eu eram legată cu lanţuri de stâlpul rugului. Mă atingea. Mă săruta. Îmi spunea cuvinte pe care nu mi le mai adresase nimeni niciodată. Mă făcea să mă simt specială.

După ce am fost cu Matt, nu-mi pasă dacă mă voi mai simţi vreodată specială.

— Având în vedere ce am însemnat unul pentru celălalt, îmi spune el, îţi dau ocazia să-mi oferi o explicaţie.

Râcâi cu degetul mare de la picior o pată uscată de ketchup de pe podeaua din gresie portocalie. Când i-am spus adevărul vara trecută, i-a sărit ţandăra. Nimic nu s-a schimbat de atunci. Face un pas spre mine şi o sudoare rece începe să mi se prelingă pe gât.

— Uram când nu-mi vorbeai, îmi şopteşte el.

În vremurile bune îmi şoptea „te iubesc" la ureche, iar eu îl sărutam

în chip de răspuns. Durerea sufletească şi regretul pot omorî încetul cu încetul o persoană din interior spre exterior.

— N-ai vrut niciodată să asculţi ce-aveam de zis, îi dau eu replica.

— Nu, ripostează el. Nu este adevărat.

Ba este şi, undeva în adâncul fiinţei sale, ştie şi el asta.

— Ce ţi-a spus Conner?

În caz că nu mă afectează prea tare, voi merge pe versiunea de adevăr a lui Conner, deoarece adevărul adevărat nu există. Există doar percepţiile altor oameni despre realitate.

Îşi lasă braţele să cadă şi umerii i se încovoaie. Tocmai asta m-a atras la început la Matt: talentul lui de a părea vulnerabil când din punct de vedere fizic este exact contrariul.

— A venit acasă bătut măr şi a spus că tu erai acolo, dar ştiu că nu poate fi adevărat. N-ai putea să mă trădezi în halul ăsta.

Mincinosul ăla mic chiar a spus adevărul, pentru prima oară în viaţa lui. Unde era minciuna când aveam nevoie de ea?

— Conner ţi-a spus că eu am făcut-o?

— A început să-mi spună ce s-a întâmplat. A zis că tu erai acolo. Apoi şi-a dat seama că tipii erau în camera cealaltă.

„Tipii", adică ceilalţi luptători de la Black Fire. Conner n-ar recunoaşte niciodată în faţa lor ceea ce s-a întâmplat între noi. Matt continuă:

— Din moment ce Conner nu a mai vrut să vorbească despre asta, am tras în mod firesc concluzia: Jax şi/sau Kaden au sărit pe Conner. Din respect pentru tine, i-am împiedicat pe ceilalţi să se răzbune pe familia ta în seara aceea.

— Din respect pentru mine? repet eu.

Îi tresare un muşchi de sub ochi.

— Tu m-ai acoperit o dată. Consideră că ţi-am plătit datoria.

Mă trec fiori pe şira spinării. Nu a mai pomenit până acum despre chestiunea asta. Doar auzindu-l că recunoaşte asta…

— Spune-mi cine a făcut-o, îmi cere Matt. Şi vom rezolva problema pe ringul de luptă.

Îmi strâng părul în pumn. Nu vreau ca Jax şi Kaden să plătească pentru păcatele mele, dar ei se confruntă în mod constant cu tipii de la Black Fire în meciurile lor. Mai bine în cuşcă şi cu un arbitru decât pe stradă cu arme, aceasta din urmă fiind cea mai mare temere a mea.

— Când va avea loc meciul?

— Nu va fi niciun meci şi nici vreun arbitru. Conner şi-a luxat încheietura mâinii. Nu se va aplica „regula clemenţei" de data asta.

Fără „regula clemenţei" înseamnă că nu e vorba despre niciun meci. Nu va fi un eveniment public cu reguli sau arbitri. Nu va exista nicio posibilitate de a opri meciul dacă bătaia devine periculoasă sau acerbă sau prea de tot. O asemenea luptă e ca o încăierare pe stradă şi ar

putea conduce la leziuni grave… ar putea însemna moartea, iar eu tocmai asta am încercat cu disperare să evit de luni întregi.

— Nu. Nu se poate întâmpla aşa ceva.

Îmi muşc limba, de teamă să nu mă ia gura pe dinainte şi să-i spun lui Matt că, dacă Conner n-ar fi încercat să mă târască pe jos trăgându-mă de păr, n-ar avea acum încheietura mâinii luxată. Dacă Matt s-ar uita la mine, adică dacă m-ar privi cu adevărat, ar vedea vânătăile din spatele machiajului, mi-ar vedea încheieturile înroşite ale degetelor, ar vedea adevărul, dar Matt, ca de obicei… la fel ca majoritatea oamenilor, vede doar ceea ce vrea să vadă.

— Atunci îi luăm în vizor pe amândoi, mă ameninţă el. Îi atacăm oricând şi oriunde vrem.

Dă să treacă pe lângă mine, dar eu îl apuc de braţ.

— Ţi-a trecut vreodată prin minte că tocmai Conner a fost cel care a atacat primul?

— De ce ar face una ca asta? Ne luptăm cu Kaden şi cu Jax în ring. Nu e nevoie să ne încăierăm pe stradă ca să ne impunem punctul de vedere.

— Deoarece Conner are probleme cu drogurile.

— Rahat, Haley.

Matt îşi smulge braţul din strânsoarea mea.

— Iar începi cu asta? Minciunile tale ne-au omorât ultima oară. Crezi că este înţelept să ne întoarcem din nou la asta?

— Ascultă-mă!

Sunt destul de disperată ca să-mi permit să dezvălui adevărul.

— Eu am făcut-o. Eu l-am rănit pe Conner. Aveam la mine medicamentele pentru tatăl meu şi Conner m-a atacat.

— Tu n-aveai cum să provoci atâta rău.

O venă de la gât i se umflă, pulsând spasmodic.

— Acoperi pe cineva. Zi-mi cine a fost… chiar acum.

Închid ochii în momentul în care aud vocea care ar trebui să stea cât mai departe de mine. Îl aud pe West.

— Eu am fost. Eu am făcut asta.

WEST

Îl cântăresc din priviri pe individul din faţa mea: este la fel de voinic ca mine, la fel de înalt şi are aceeaşi problemă. De fapt, tipul acela este problema mea şi, după ce am tras cu urechea la discuţia aprinsă dintre Haley şi ticălosul ăsta, toate par să se lege.

— Cine dracu' eşti tu? mă întreabă tipul care o domină pe Haley cu înălţimea lui.

— West. Aceeaşi întrebare e valabilă şi pentru tine.

Căci, teoretic vorbind, eu n-ar trebui să am habar cine este.

— Matt Spencer, răspunde Haley în locul lui, apoi face un semn din mână către tipul care m-a bătut de mi-a sunat apa în cap vineri noaptea. El este Conner, fratele lui mai mic. West este nou pe aici, Matt, şi am impresia că ori s-a îndopat la greu cu medicamente, ori este drogat şi habar n-are ce spune.

Râd pe înfundate. Îndopat la greu cu medicamente. Bună faza.

Haley îmi schiţează din buze: „Pleacă".

Scutur discret din cap. Eu şi Conner nu ne-am încheiat încă socotelile şi nu mă impresionează câtuşi de puţin direcţia pe care a luat-o conversaţia dintre ea şi fratele mai mare.

— Recunosc că în majoritatea weekendurilor s-ar putea să fie adevărat ce zici, dar îmi amintesc destul de clar seara de vinerea trecută.

Tipul care a stat ascuns până acum se alătură găştii.

— Îmi amintesc cum pumnul meu te-a făcut să-ţi pierzi pe moment cunoştinţa.

— Mie însă nu-mi vine deloc să cred că-ţi mai aminteşti măcar cum te cheamă.

Toate simptomele unui consumator înrăit de droguri sunt evidente: chipul palid, cearcăne adânci sub ochii goliţi de orice expresie şi cât se poate de nervos. Am mai văzut din ăştia la fosta mea şcoală. Drogurile fac parte din acele lucruri care te împing dincolo de limita petrecerilor şi a banilor.

Conner se repede spre mine, dar Haley se strecoară drept pavăză în faţa mea chiar în timp ce Matt îl ia la rost pe fratele lui mai mic, cerându-i pe un ton autoritar să stea în banca lui şi reamintindu-i, totodată, că nu-şi poate permite încă o exmatriculare.

— Chiar vrei să te sinucizi?

Haley se ridică pe vârfuri, încercând să ajungă la aceeaşi înălţime cu mine. Nu reuşeşte.

— Asta e problema ta? Poţi apela la cele o mie opt sute de persoane cu gânduri sinucigaşe, care te pot ajuta.

S-a dezlănţuit din nou iadul pe pământ şi mie-mi place treaba asta.

— După cum arătai, păreai să ai nevoie de întăriri. M-ai ajutat vineri, aşa că te ajut şi eu acum.

Ea se lasă înapoi pe călcâie.

— *N-am nevoie* de ajutorul tău. *Am nevoie* să asculţi ce-ţi spun şi să stai dracului departe de mine! Eşti surd? Poate că ai o mică problemă cu auzul şi ţi-e ruşine să recunoşti? Fiindcă ştiu că ţi-am spus clar şi răspicat să te ţii deoparte.

— Tu ai făcut-o? vrea să ştie Matt.

Băiatul care s-a ţinut ascuns stă acum lângă fratele cel mare, cu mâinile înfundate în buzunare, dar mutra lui îmi dă de înţeles că este la fel de nerăbdător ca şi mine să mai facă o rundă de box.

— Tu l-ai atacat pe Conner?

Mai apar câţiva tipi în peisaj. Stau deoparte, aşezându-se la masă sau sprijinindu-se de pervazurile ferestrelor. De ce soarta este întotdeauna împotriva mea?

Haley îşi întoarce capul spre mine astfel încât ei să nu vadă când îmi şopteşte:

— Spune *nu* şi lasă-mă pe mine să mă ocup de treaba asta.

Fac ochii mari de uimire când mă uit la Conner. Adică, chiar mă uit la el. Eu i-am făcut pata gălbuie care începe să se vindece de pe falca lui. Dar ochiul vânăt… încheietura mâinii… Nu poate fi posibil. Eu am fost singura persoană prezentă acolo, dar când m-am trezit era şi Haley lângă mine.

— Frumoasă brăţară!

— Du-te dracului, latră Conner la mine.

— Pleacă, West, şuşoteşte Haley. Nu faci decât să înrăutăţeşti situaţia.

— Cine-i băiatu' nou?

Îşi face apariţia un tip cu o creastă.

Haley îşi lasă capul pe spate.

— Pe bune?

Îi aruncă o privire ucigătoare băiatului cu creastă.

— Vreau să spun: chiar pe bune, Jax?

Jax îi face cu ochiul pe când un alt tip se furişează lângă el.

— E cam greu să tragi cu urechea atunci când te afli în celălalt capăt al încăperii, dar am senzaţia că pe toţi ne interesează aceeaşi conversaţie. Îi voi da o prăjiturică aceluia, oricare ar fi el, care-mi va spune cine a bătut-o pe Haley şi apoi vom hotărî, ca nişte adevăraţi gentlemani ce suntem, în ce fel de luptă ne vom confrunta.

O discuţie aprinsă, dar purtată cu glas scăzut se iscă între Jax şi Matt. Stomacul mi se strânge. Doamne Dumnezeule, cum de n-am observat încheieturile învineţite ale degetelor ei şi nici faptul că machiajul de-abia îi acoperă pata decolorată de lângă ochi? Conner e un om mort.

Îmi ridic mâna şi o ţin deasupra ochiului ei, aproape atingându-i pielea cu palma. Simt cum căldura invadează spaţiul dintre noi în timp ce tânjesc să-i iau durerea cu mâna. Haley îşi întoarce capul într-o parte, iar eu îmi las mâna să cadă, rămânând înmărmurit şi simţindu-mă respins.

— Spune-mi că nu te-ai încăierat cu ei pentru mine, îi şoptesc eu.

Ea îşi lasă privirea în pământ.

— Conner nu s-ar fi oprit. Chiar şi atunci când ai leşinat, tot nu s-ar fi oprit.

— Haley…

Rămân fără cuvinte. Fără niciun cuvânt. Nu e deloc în regulă ca ea să aibă vânătăi din cauza mea. E de-a dreptul josnic ca un tip să lovească o fată. Chiar dacă ea l-a lovit prima. Chiar dacă ea apăra pe altcineva. Indiferent de situaţie.

— Pleacă odată, îmi cere ea. Lupta asta nu te priveşte şi trebuie să mă asigur că nu-mi implic nici familia în răfuiala asta.

Cei doi tipi trebuie să fie vărul şi fratele la care s-a referit Jessica mai devreme. Doar jumătate de metru îi desparte pe membrii familiei lui Haley de clanul lui Matt. Sunt cu toţii pe poziţie, gata de atac, plini de îndrăzneală, şi totuşi rămân neutri în colţurile lor. Preţ de câteva secunde, îi respect. Sunt suficient de isteţi încât să lase răfuiala dincolo de zidurile şcolii.

— Eu am făcut-o, îi anunţ.

Băiatului cu creastă îi dispare mina jucăuşă şi demonii lui interiori pun stăpânire pe el în timp ce se îndreaptă spre mine.

— Tu ai lovit-o pe Haley?

— Nu. Am apărat-o.

— Am căzut.

Haley mă înşfacă de încheietura mâinii şi degetele ei subţiri îmi apasă pe piele.

— Am căzut.

„Nu ştiu cum să te ajut.” Asta vreau să urlu în gura mare. În schimb, îmi pun mâna peste a ei şi o mângâi cu degetul mare peste încheieturile zdrelite ale degetelor sale. Mâna ei este îngheţată, fără pic de vlagă. Face o încercare să se smulgă din strânsoarea mea, dar nu o las. Nu sunt genul de om care face promisiuni cu uşurinţă, dar chiar în clipa asta jur că voi avea grijă de ea şi de problemele ei.

După ce dau drumul mâinii lui Haley, mă întorc să-i înfrunt pe băieţi.

— A căzut. Eu am ieşit din magazin, i-am văzut pe Haley pe jos şi pe Conner aplecat deasupra ei. Am făcut o presupunere greşită. E vina mea.

Rânjetul de pe chipul lui Conner aproape compensează faptul că mi-am pierdut cunoştinţa.

— Aiurea.

— Bine. Explică-mi tu atunci cum a fost. Ne-am luptat. Eu am câştigat. Asta dacă nu cumva vrei să recunoşti că ai fost bătut de o fată.

Rânjesc pentru efectul artistic şi ticălosul tresare. Câţiva tipi din gaşca lui râd pe seama „glumei”.

— Aşa s-a întâmplat? îl întreabă Matt pe Conner.

Lupta lui interioară i se citeşte pe faţă. Nu ştiu ce e mai rău. Aş putea să recunosc că m-a lovit o fată? La dracu, e şi-aşa destul de nasol să ştiu că o fată a ciomăgit un tip ca să mă apere. Ticălosul dă din cap.

Matt se scarpină la tâmplă şi îşi plimbă privirea de la mine la Haley şi Conner, ca apoi să şi-o oprească asupra mea.

— Cine eşti tu şi de ce te-ai băgat ca musca în lapte în treburile lui Haley?

— Este un străin, răspunde Haley exact în acelaşi timp în care eu spun:

— Ieşim împreună.

Haley se răsuceşte pe călcâie spre mine, ca o furtună într-un lan de porumb.

— Ce facem?

— Suntem îndrăgostiţi, declar eu sus şi tare.

Fiindcă nici Matt, nici familia ei n-o să înghită tot rahatul care-mi iese pe gură… asta dacă nu cumva le oferim o motivaţie.

— În taină. Dar e în regulă, *Haley*.

Îi rostesc cu emfază numele, în speranţa de a-i capta atenţia.

— Dar acum, fiindcă m-am transferat la şcoala asta, le putem împărtăşi tuturor secretul nostru.

Ea se transformă într-un zombi din noaptea morţilor vii şi clipeşte de mai multe ori. Îmi poziţionez mâna sub cotul ei ca să o susţin în caz că leşină. Îmi iau din nou notiţe: intră cu uşurinţă în panică.

Guri căscate. Câţiva tipi încremenesc de uimire. Şi apoi parcă-mi dă cineva una-n cap: vreunul dintre tipii ăştia o fi iubitul ei? Jessica a pomenit ceva despre o relaţie eşuată cu Matt, dar Haley s-ar putea să fie cu altcineva. Prostii. Prostii şi nimic mai mult.

— Te vezi cu Haley?

Ameninţarea clară din vocea lui Matt îmi dă de înţeles că l-am călcat rău de tot pe bătături.

— Cu iubita mea? Te vezi cu Haley?

Haley îşi revine brusc la viaţă.

— Sunt *fosta* ta iubită.

Mulţumesc lui Dumnezeu pentru micile favoruri şi afurisitului de iepuraş de Paşte, fiindcă acesta era exact darul de care aveam nevoie. Nu există altcineva în viaţa lui Haley şi Jessica a avut dreptate: tipul

este obsedat în ultimul hal de Haley.

Matt este, în mod evident, masculul alfa al acestei haite de lupi, aşa că mă adresez lui:

— Este vreun păcat pe-aici, pe la voi, să-ţi protejezi iubita?

Nu şi-a dezlipit ochii de la Haley de când am anunţat neaşteptata noastră relaţie. În cele din urmă, răspunde:

— Nu.

— E adevărat?

Jax îşi strânge nasul cu degetele, de parcă i-ar puţi a rahat.

— Te-ai întâlnit cu tipul ăsta în secret?

— Eu…

Nimic altceva nu mai scapă de pe buzele lui Haley.

— Şi toate minciunile pe care mi le-ai turnat de vineri încoace… şi prin câte am trecut acasă ca să te acopăr… Pentru un tip? Din nou? Pentru numele lui Dumnezeu, Haley!

Face o pauză, după care trage aer în piept.

— Am terminat-o cu tine.

— Jax! strigă Haley, dar el pleacă păşind ţanţoş.

Celălalt membru al familiei ei are aceeaşi mină ca a mamei mele când vorbeşte despre fiica ei care a murit imediat după ce m-am născut eu. El îl urmează pe Jax în tăcere.

Umerii ei se gârbovesc. Expresia de pe chipul ei… e ca şi cum cineva i-ar fi sfârtecat inima în timp ce încă bătea. Trebuie să o scot de aici.

— Uite ce-i, omule, mă adresez direct lui Conner, a fost o neînţelegere. Te-am văzut aplecat deasupra lui Haley, am vrut să o protejez şi lucrurile au luat-o razna. Să lăsăm lucrurile aşa. Fără supărare.

Cuprind cu un braţ umerii lui Haley şi ea se încordează sub atingerea mea. Îi întind cealaltă mână lui Conner, fiind pe deplin conştient că s-a produs un rău destul de mare şi că *fără supărare* este o expresie mult prea blândă ca să descriu animozitatea dintre noi.

— Du-te dracului, îmi dă Conner replica.

Îmi retrag mâna şi ridic din umeri. Hei, măcar am încercat.

— Atunci vă las să vă luaţi în continuare prânzul.

Încerc să o ghidez pe Haley spre ieşire, dar este greu să fac asta din moment ce a prins rădăcini şi nu mai vrea să se urnească.

— Se pare că a fost o luptă nedreaptă, constată Matt. Fratele meu s-a purtat ca un cavaler ajutând-o pe Haley după ce ea a căzut, iar tu i-ai sărit lui în spinare. E uşor să dobori pe cineva pe la spate. O simplă scuză nu este suficientă.

— Este suficientă, pledează Haley. Te rog, Matt, las-o baltă.

Matt imită rânjetul smintit pe care l-a afişat dementul de frate-său chiar înainte de a mă doborî.

— Vrei să ştii minciunile pe care mi le-a turnat *iubita* ta înainte ca tu să-ţi faci apariţia? Ascultând-o pe Haley cum cerşeşte iertarea ta mă face să mă întreb dacă poţi încasa chiar şi o lovitură.

Mă scarpin în bărbie, îi dau drumul lui Haley şi mă îndrept spre Matt. Scaunele hârşâie şi scârţâie pe podea pe când băieţii ţâşnesc în picioare. Matt îi opreşte ridicând un deget.

— Ai ceva de spus?

— Mda. Credeam că ştii că am fost dat afară de la fosta mea şcoală pentru că mă băteam cu colegii. N-am probleme când vine vorba să încasez lovituri.

— Atunci dovedeşte-o.

— Întoarce-te cu faţa spre mine, ticălosule.

Nu vreau să fiu acuzat că am atacat un om pe la spate.

Aerul vibrează de energii negative. Matt îşi umflă pieptul şi ridică braţele, gata de atac, dar imediat un tip ne avertizează:

— Şase, directorul.

Matt bate în retragere, iar eu îi urmez exemplul. Un bărbat în vârstă, îmbrăcat într-un costum gri, ne urmăreşte cu privirea în timp ce se îndreaptă spre coada de la cantină.

— Băiatu' nou, mi se adresează Matt. Nu ne luptăm în şcoală, dar când o să sune clopoţelul, va fi vai de fundul tău.

Haley se transformă într-un scut uman, postându-se în faţa mea.

— Nu.

— Haley.

Îmi fierbe sângele în vine când o aud cum se tot roagă de ticălosul ăsta. Chiar mă crede atât de nevolnic?

— Mă descurc singur.

— Ascult-o, Matt, intervine Conner.

— Ce? întreabă Matt.

— Unul dintre noi ar trebui să se lupte cu el în cuşcă. Ştii tu, să-l umilim în mod public. Cel mai bun câştigă şi aşa mai departe.

Haley îşi înfige mâinile în păr şi se agaţă de el de parcă ar vrea să şi-l smulgă din cap.

— El nu este un luptător. Nu-i corect.

— Pot să mă lupt, spun eu repede, dar nimeni nu mă bagă în seamă.

— Dacă nu poate să încaseze lovituri, atunci n-ar fi trebuit să se încurce cu vreunul dintre noi, decretează Matt.

— Matthew – disperarea pură din tonul ei îi face pe toţi să încremenească –, îţi jur că nu ştia.

Privirile acelea, ochii aceia holbaţi. Toţi îndoindu-se de mine, deoarece Haley practic a scris cu litere de sânge că sunt incapabil să mă apăr. Am de stat patru luni la şcoala asta şi să fiu al dracului dacă o voi lăsa să mă protejeze tot timpul.

— Stabileşte ziua şi ora.

Conner îi face semn lui Matt cu mâna lui luxată, de parcă ar trebui să se decidă dacă să pună sau nu brânză topită pe un burger.

— Campionatul este peste două luni. Până atunci mi se vindecă mâna şi apoi intrăm amândoi în luptă.

Matt aprobă dând din cap.

— Foarte bine. Te bagi, băiatu' nou, sau eşti un laş?

Zâmbesc. Simt un val de adrenalină pulsându-mi în vene.

Probabil că acesta este cel mai nebunesc moment al vieţii mele şi niciodată nu m-am simţit mai plin de viaţă ca acum.

— Abia aştept.

Sună clopoţelul şi pauza de masă se încheie. Matt părăseşte masa împreună cu haita lui de lupi.

Haley închide ochii şi-şi lasă capul pe mâini. Nu mă aşteptam la o asemenea reacţie din partea ei.

HALEY

Aştept al doilea autobuz. Pe când locuiam în vechea noastră casă, în căminul meu, mergeam doar cu unul. Asta pe vremea când lucrurile erau mult mai simple. Cu mult înainte de a începe să ies cu Matt, când eu, Jax şi Kaden nu săream unul la beregata celuilalt. Pe vremea când cel puţin ei se puteau uita la mine… spre deosebire de acum. Astăzi, când au plecat să ia autobuzul ca să se ducă la antrenament la sală, nici măcar n-au mormăit un la revedere.

Mă ţin departe de toată lumea. După despărţirea mea de Matt, pot să spun cu mâna pe inimă că nu mă deranjează să fiu singură. Modul lui de a-mi acorda atenţie s-a lăsat cu cicatrice. Trag o gură de aer în piept, simţind lipsa legăturii pe care o aveam cu Jax şi cu Kaden. Şi, mai rău decât atât, mi-e dor de persoana care am fost odinioară.

Ambii genunchi îmi dârdâie în timp ce aştept pe banca din staţia de autobuz. Degeaba îmi suflu aer cald în palme. Au îngheţat bocnă. După atâtea zile în care nu vezi soarele în timpul iernii, nu-i deloc greu să crezi că nu mai există.

— Haley.

Inima mi se opreşte la auzul vocii lui West. Bunule Dumnezeu, arată chiar tot timpul atât de grozav? Mai ales acum, cu şapca întoarsă cu cozorocul la spate şi privindu-mă cu ochii lui scânteietori şi albaştri ca marea. Simt fluturi micuţi în piept când el se trânteşte pe bancă lângă mine. Este aproape de mine. Foarte aproape. Jeanşii lui aproape că-i ating pe ai mei. Corpul lui emană căldură, iar eu tânjesc să mă cuibăresc lângă el şi să-i fur căldura.

— West, răspund eu.

Fii cuminte. Poartă-te normal.

Ar trebui să mă îndepărtez de el. Măcar doi centimetri. Să dovedesc amândurora că mai am o vagă urmă de respect faţă de propria persoană. Dar nu o fac. Emană atâta căldură şi… ei bine… la naiba… e drăguţ. Îmi frec palmele, întrebându-mă dacă s-ar cuveni să îi mulţumesc pentru ceea ce s-a petrecut în pauza de masă ori ar trebui să-i trag un pumn pentru că s-a băgat ca musca-n lapte sau dacă n-ar fi mai bine să-mi lipesc degetele de faţa lui ca să scap de amputarea acestora provocată de degerare. La modul cel mai serios, îmi doresc să le fac pe toate trei.

— Vrei să te duc acasă cu maşina? mă întreabă el.

— Tu chiar nu asculţi ce ţi se spune, nu-i aşa?

Încerc să-mi îndoi degetele, dar sunt atât de îngheţate, încât s-au umflat.

— Ţi-am spus vineri că nu urc în maşină cu necunoscuţi.

— Păi, acum eşti iubita mea.

Mă înec cu hohotul de râs care-mi inundă gâtul. West zâmbeşte şi trebuie să recunosc că e o privelişte plăcută.

— Îţi dai seama, remarc eu, că după ceea ce s-a întâmplat la prânz am dat amândoi de dracu', şi asta fără nicio îndoială.

— A fost o primă zi de şcoală de-a dreptul interesantă.

Se ridică şi îmi întinde mâna.

— Dă-mi mâna, hai să te duc acasă.

Accept oferta şi urăsc felul cum palpită toată fiinţa mea când degetele lui le cuprind pe ale mele.

— Dumnezeule, mâinile tale sunt ca nişte cuburi de gheaţă!

Mâna lui West tresare şi bate în retragere, iar eu îmi retrag mâna înroşindu-mă toată, dar West nu este de acord cu treaba asta şi pune din nou stăpânire pe degetele mele.

— Nu face asta. E în regulă.

Îmi smucesc mâna ca să mi-o eliberez, fără succes însă.

— Mi-e frig, atâta tot.

— Ei, nu mai spune! Pentru asta sunt făcute mănuşile.

Nu am mănuşi. Dacă aş avea, le-aş purta, dar le-am pierdut când am rămas fără boxa unde ne ţineam lucrurile. Supărată din cauza acestei amintiri, nici nu apuc bine să-i dau indicaţii lui West cu privire la traseul spre iad pe care să-l urmeze, căci el îmi şi duce pe neaşteptate mâna la buzele lui.

Lumea se opreşte când el deschide gura şi suflă aer cald pe pielea mea. Fac ochii mari de uimire, degetele de la picioare mi se chircesc şi sângele începe să-mi fiarbă. Fir-ar ea de treabă!

Privindu-mă drept în ochi, el îmi suflă din nou aer cald pe mână. Degetele mă furnică din cauza căldurii, din cauza atingerii lui. Îmi mângâie pielea cu degetul mare şi inima mea uită să mai bată.

— Ai o piele fină, murmură el.

— Mda, şoptesc eu. Mda.

Ăăă… ce? Clipesc des. Suntem extrem de aproape unul de celălalt şi, dacă unul din noi ar face o mişcare, hainele noastre s-ar lipi unele de altele şi mă încântă ideea ca trupul lui să se atingă de al meu mai mult decât ar trebui. Îmi retrag mâna dintr-a lui.

— Nu mă deranjează mâinile reci.

El mustăceşte.

— Nu te deranjează?

— Nu, nu mă deranjează.

Mă îndrept spre maşina lui şi mă împiedic ca proasta de un stâlp de parcare. Şi apoi, mai mare râsul, mă împiedic în propriile picioare. Cel puţin n-am căzut – măcar atât.

— Mereu le am reci, chiar şi vara.

West nu mai spune nimic în timp ce merge alături de mine, dar mă urmăreşte din priviri, cu un zâmbet amuzat. De două ori mâna îi

zboară să mă sprijine ca să nu cad. Îl urăsc. Îmi place de el. Mi-aş dori să nu mai fiu atât de patetică.

— Sunt obişnuită cu asta.

Arunc o privire în jur, dorindu-mi ca Marissa să apară din senin, fiindcă o prietenă n-ar trebui să te lase să umbli creanga de una singură şi să te împiedici la tot pasul. Îmi masez mâna pe care el mi-a suflat aer cald. Am impresia că pielea este hipersensibilă în locul acela.

— Nu e mare scofală din moment ce e ceva normal.

Fiindcă nu pot să-mi pun lacăt la gură, ca o idioată ce sunt, continui:

— Mâinile mele sunt întotdeauna reci. E ceva genetic. Mama are întotdeauna mâinile reci şi mama ei la fel le-a avut. Circulaţie proastă sau cam aşa ceva.

„Taci dracului din gură odată, Haley!"

West apasă un buton de pe o cheie din brelocul lui şi luminile maşinii clipesc. Ca un gentleman, îmi deschide portiera din dreapta şoferului.

— E bine de ştiut.

Scânteierea din ochii lui se potriveşte cu zâmbetul lui afectat.

— Ce anume?

Zâmbetul i se lăţeşte şi mai mult.

— Chestia cu mâinile reci. Cu genetica. Toate lucrurile astea sunt bine de ştiut.

Zâmbesc cu gura până la urechi, fiindcă nu ştiu ce altceva să fac. Să mor eu dacă ştiu. West îmi închide portiera şi eu mă lovesc de trei ori cu capul de speteaza scaunului. El urcă la volan, iar eu zâmbesc din nou fals. El râde pe înfundate, iar eu mor de ruşine.

Când porneşte motorul, ritmul de rap ţâşneşte din difuzoare, făcând caroseria să vibreze. El opreşte radioul, porneşte căldura şi îndreaptă gurile de ventilaţie spre mine.

Mirosul plăcut de piele pluteşte în aer şi fiecare gadget computerizat încastrat în bordul maşinii mă intimidează.

— Maşina asta e silenţioasă. De parcă nici n-ar merge motorul.

— Sora mea Rachel…

El face o pauză şi schimbă mâna cu care conduce. În scurtul răstimp în care l-am cunoscut pe West, este pentru prima oară când pare nesigur pe el.

— E foarte pricepută la maşini. Tot ce are bun maşina asta ei i se datorează.

— Ce chestie grozavă!

Şi, totodată, ieşită din comun. N-am auzit niciodată de o femeie mecanic, dar, pe de altă parte, cine a auzit vreodată de o femeie boxer?

West capătă o mină tristă şi între noi se aşterne o tăcere stânjenitoare. Probabil că sora lui constituie un subiect dureros de discuţie şi, gândindu-mă la Kaden şi la Jax, îmi dau seama prea bine ce poate să însemne asta.

Conform legilor lui Murphy, prindem toate semafoarele pe roşu. După ce stăm excesiv de mult la un stop, încep să bat darabana cu degetele în portieră şi să reiau în minte firul evenimentelor de la cantină. Ar trebui să fiu furioasă pe West sau ar trebui să-i fiu recunoscătoare? Ca să spun drept, sunt şi una, şi alta, şi totuşi nu-mi dă pace gândul că, dacă aş fi urmat planul iniţial…

— De ce nu m-ai ascultat? Nici vineri noaptea şi nici la cantină? Dacă m-ai fi ascultat măcar o dată, nu te-ai fi băgat în beleaua asta şi eu n-aş mai fi fost nevoită să te scot acum.

Capul îi tresare brusc.

— Să mă scoţi?

— Dap. Să te ajut.

— Nee. Ai înţeles greşit.

West îşi potriveşte mai bine şapca pe cap şi maxilarul lui se încleştează ca o menghină din oţel.

— Ţie nu-ţi place să accepţi ajutorul meu.

— *N-am nevoie* de ajutorul tău. *Am nevoie* doar să mă asculţi.

Privirea incredulă pe care mi-o aruncă cu coada ochiului îmi provoacă furnicături pe piele. Ticălos înfumurat!

— Dacă ai fi acţionat aşa cum te-am rugat, prefăcându-te că vorbeai cu mine, continui eu, aş fi reuşit să scap şi nu am mai fi fost în situaţia asta.

— N-ai de unde să ştii.

Apasă puternic pedala de acceleraţie când lumina semaforului se face verde.

Încetez să mai bat darabana şi lovesc cu mâna în portieră.

— Oricum am fost agresată. Am fost bătută şi am pierdut medicamentele tatălui meu şi a trebuit să lovesc şi eu pe cineva. Ceva ce jurasem să nu mai fac niciodată. Acum tatăl meu este o epavă, vărul şi fratele meu mă urăsc mai mult decât ar fi normal şi, pe deasupra, mai trebuie să-mi fac griji şi pentru că tu o să mori în următoarele două luni.

— Nu sunt un luptător slab!

Frânează brusc la următorul semafor pe roşu.

Trupul meu se înclină peste centura de siguranţă, apoi se izbeşte de spetează scaunului.

— N-am afirmat niciodată că ai fi un luptător slab.

— Ba da.

Îmi aruncă săgeţi cu privirea.

— Ai spus-o. În momentul în care l-ai implorat pe Matt să renunţe,

ai anunţat cu surle şi trâmbiţe în faţa întregii lumi că sunt un luptător slab.

Un geamăt plin de dezgust îmi scapă din gâtlej. Băieţi. Băieţii ăştia idioţi, cu egoul lor şi mai idiot.

— Eşti furios fiindcă *eu* am fost cea care te-a salvat.

Pentru că l-a salvat *o fată.* Revoltată, îmi încrucişez braţele la piept. Dumnezeule, am văzut de nenumărate ori aceeaşi privire pe feţele băieţilor de la şcoală. Eu sunt luptătoarea – fata care poate să împartă pumni în stânga şi-n dreapta. Sigur că da, cu toţii afirmă că este grozav, dar ego-urile lor le dictează că ei trebuie să fie protectorii.

Culoarea semaforului se schimbă în verde şi West apasă din nou pedala de acceleraţie până în podea, făcând motorul să urle ca turbat.

— Chiar dacă aş fi pretins că stăteam de vorbă cu tine, ei tot ar fi pornit-o pe urmele tale.

— Ar fi funcţionat.

— Tu chiar le ştii pe toate? izbucneşte el. Dacă nu te-aş fi urmat, atunci m-aş fi gândit la cum te-ar fi bătut măr şi cum toată vina ar fi fost a mea… m-aş fi gândit că am eşuat. Din nou!

Sunt furioasă. Clocotesc de furie. Sunt atât de furioasă încât n-ar trebui să deschid gura, dar nu mă pot abţine şi urlu cât mă ţin plămânii:

— În mod evident, pot să-mi port singură de grijă.

— De unde mama dracului era să ştiu eu asta?

Maşina din spatele nostru claxonează nervos când West îi taie calea.

— Te urăsc, mormăi eu.

— Şi eu la fel.

Se opreşte în cartier şi în faţa ochilor îmi apare locul unde lumile noastre s-au ciocnit. Cu o secundă mai devreme sau mai târziu poate că i-aş fi putut evita pe Conner şi pe prietenul lui. Un pas într-altă direcţie şi poate că West n-ar fi fost cât pe ce să mă calce cu maşina.

Nu înţeleg de ce mi se face greaţă şi îmi apăs o palmă pe stomac. Asta e tot ce suntem? Acţiuni şi reacţiuni permanente? Fără niciun control asupra viitorului nostru? O decizie de concediere şi ne pierdem casa, ca apoi să-l pierd şi pe tata? O decizie de a ieşi cu tipul nepotrivit şi-i pierd pe Jax şi pe Kaden? Un pas greşit pe stradă şi viaţa mea se intersectează cu a unui străin?

Dacă aşa stau lucrurile, atunci viaţa este un joc patetic şi macabru.

West intră cu maşina în parcarea centrului comercial şi se opreşte.

— Nu putem să lăsăm lucrurile aşa.

Fac o pauză.

— Nu te urăsc.

Îmi fac de lucru cu singura mea unghie mai lungă. N-am reuşit niciodată să le las să crească şi nici să le dau cu ojă ca lumea. Sunt o catastrofă la tot ce ţine de cochetăria feminină.

— A fost meschin din partea mea să spun asta.

— Nici eu nu te urăsc şi, crede-mă, mi s-au spus lucruri şi mai rele.

El expiră prelung.

— Sunt băgat în treaba asta, Haley, fie că accepţi sau nu.

Atmosfera cenuşie dă un aspect şi mai deprimant centrului comercial. O femeie mult prea slabă şi mai mult dezbrăcată decât îmbrăcată o smuceşte pe micuţa ei, care plânge, aproape smulgându-i braţul din încheietură. Copila se împiedică de o bordură şi femeia o târăşte pe asfalt. Urăsc locul acesta. Nu pe West. Doar viaţa mea.

— Tot caut o modalitate de a te scoate basma curată din situaţia asta, dar nu-mi vine nimic în minte.

Nu atâta vreme cât el insistă să se implice.

— Nu caut din nou motiv de ceartă, dar poţi să-mi spui, te rog, de ce? Sunt o străină. Aş putea fi o criminală în serie sau o persoană care strânge de pe şosea animale moarte ca să le împăieze sau care are două milioane de păpuşi din porţelan ale căror scăfârlii decapitate le atârnă de tavan…

— Păpuşile m-ar înspăimânta.

Ridic o sprânceană.

— Doar păpuşile?

West zâmbeşte din nou, la fel cum a făcut-o în faţa şcolii, şi, văzând cât de dulce este, zâmbesc şi eu.

— Am un grad ridicat de rezistenţă pentru tot ce este înfiorător.

Izbucnesc în râs, dar buna dispoziţie îmi piere brusc atunci când încerc să-mi amintesc când am râs ultima oară. Luna trecută? Acum şase luni? Cu ani în urmă?

— Ceea ce vreau să subliniez este că tu nu mă cunoşti deloc şi, cu toate astea, te-ai oferit să te transformi într-un gladiator modern, deşi nu ai făcut niciun pic de antrenament.

— Grozav! Asta înseamnă că voi primi şi o sabie?

— Vorbesc foarte serios! Întreaga situaţie este cât se poate de serioasă!

— Trebuie să înveţi să te calmezi.

West expiră prelung, apoi îşi lasă mâna să alunece pe volan.

— Nu ştiu de ce fac asta.

— Poftim?

Rămâne tăcut, dar e genul acela de tăcere care-mi dă de înţeles că-şi pune gândurile în ordine. Tatăl meu, înainte de a fi concediat, avea aceeaşi expresie întipărită pe chip când purtam vreo discuţie serioasă. Tata îmi răspundea întotdeauna şi sunt convinsă că şi West îmi va răspunde… dacă îi las timp de gândire.

— Sunt implicat în treaba asta fiindcă puştiul ăla, Conner, te-a lovit.

Simt un gol în stomac.

— West…

Dumnezeule, urăsc să recunosc asta cu glas tare.

— Eu l-am lovit prima.

Pentru că el nu avea de gând să o lase mai moale cu West.

West ridică o mână în aer.

— El te-a lovit. Nu mă interesează nici dacă mai înainte ai dat cu maşina mea peste el de două sute de ori. Nu este în regulă să loveşti o fată. Mai mult chiar, îmi păzeai spatele. Eu nu uit astfel de lucruri.

Îşi arcuieşte buzele.

— Ei bine, chestia asta o spun de obicei unui tip.

Dar e mai mult de atât. Îi văd durerea întipărită pe chip… în ochi.

— Ai afirmat mai devreme că nu ai putea trăi cu ideea eşecului. Ce-ai vrut să spui cu asta?

— Cu toţii avem propriii demoni.

Priveşte ţintă la barul aflat la capătul centrului comercial.

— Ce-ar fi s-o lăsăm aşa cum a picat?

— Ai măcar idee în ce te-ai băgat?

— Peste două luni voi participa la un fel de campionat. Din câte ştiu, voi arunca cu cuţite în puştiul ăla, iar el s-ar putea să arunce cu ele înapoi în mine.

— Nu cu cuţite. Cu toate că aşa ar fi mai rapid şi mai puţin dureros.

— E bine de ştiut.

Autobuzul şcolii huruie pe stradă în spatele nostru.

— Trebuie să ajung acasă. Vrei să-ţi explic totul mâine la masa de prânz? Şi după aceea putem să ne gândim la un plan care să te ţină în viaţă.

— Sună a întâlnire amoroasă.

West porneşte maşina şi îi dau indicaţii cum să ajungă acasă la unchiul meu. El se sprijină de portieră în timp ce conduce şi pare atent la drum. Ceva îmi spune însă că nu este atât de concentrat asupra drumului pe cât încearcă să digere problema în care el singur s-a vârât.

West opreşte în faţa căsuţei.

— Pentru ce fel de lupte te-ai antrenat?

Instinctul îmi spune să nu-i divulg nimic, deoarece vremurile în care mă luptam sunt demult apuse.

— Am văzut ce i-ai făcut lui Conner. Trebuie să te fi antrenat pentru vreun fel de luptă.

Pentru ca West să supravieţuiască, va trebui să-mi croiesc drum printre ruinele carbonizate ale punţilor de legătură pe care le-am ars şi să găsesc o cale de a le reconstrui. Aşa că cel mai bine ar fi să încep cu adevărul.

— Muay Thai.

— Şi cum se traduce chestia asta?

— Kickboxing.

West îmi aruncă un zâmbet care mă paralizează.

— Ei drăcia dracului, iubita mea e luptătoare de kickboxing!

Încerc să chicotesc, dar fără nicio tragere de inimă, astfel încât râsul îmi dispare din faşă. Nici în cele mai nebuneşti vise ale mele nu mi-am imaginat că voi sta într-o asemenea maşină scumpă, cu un tip aşa de grozav. Imitând-o pe Marissa, îmi dau părul pe după ureche şi, dintr-odată, începe să-mi pese cum arăt.

Mi-ar fi plăcut să fi fost îmbrăcată cu ceva mai drăguţ. Cu altceva decât blugii rupţi şi tricoul din bumbac cu mânecă lungă. Ceva care să se ridice la nivelul „iubitei" unui tip precum West.

— Uite ce e, întreaga poveste cu relaţia noastră…

— Mda, mi-o retează el, scuze. Nimeni n-a crezut o iotă din gogoşile pe care le-am turnat noi, aşa că am improvizat. Putem să păstrăm aparenţele măcar pentru o vreme? Ne putem „despărţi" peste vreo două săptămâni, după ce vor ajunge să creadă că m-am dat la Conner fiindcă noi doi eram împreună.

Privirea ucigaşă pe care i-o arunc îl face să-şi ridice braţele în chip defensiv.

— Jur pe Dumnezeu că o să-mi ţin mâinile acasă. Tot respectul pentru iubita mea care poate să care pumni.

Acesta este şi motivul pentru care singurul băiat cu care am ieşit sau pe care l-am sărutat vreodată a fost Matt. Băieţii dau înapoi în faţa fetelor puternice.

— Te-ai gândit să te transferi la altă şcoală? Asta a fost prima ta zi aici. Ai putea să o iei de la capăt în altă parte. Pot să fac pe proasta şi să spun că habar n-am unde locuieşti, fiindcă aşa şi este. Dacă pleci acum, bomba s-ar dezamorsa.

— Te referi la faptul că bomba s-ar dezamorsa pentru mine.

Încuviinţez dând din cap.

— Şi să te las pe tine în aer? Aşa ceva n-o să se întâmple.

Văd la el aceeaşi expresie nebunească de bravadă pe care o văd adeseori pe chipurile lui Jax şi Kaden şi, dintr-odată, nu-mi mai pasă deloc cum arăt. Nu mă interesează să mă implic într-o relaţie cu un alt luptător.

— Nu sunt genul care să dea bir cu fugiţii când e vorba de o luptă, afirmă el. Şi, mai mult decât atât, nu ştiu sigur dacă ai auzit sau nu, dar noua mea iubită mă va învăţa câteva dintre loviturile ei numai bune de tăbăcit funduri.

— Nu presupui cam multe?

— Nu-ţi spun nimic nou, la care să nu te fi gândit şi tu deja.

Corect. Întind mâna să deschid portiera şi îi mai pun o ultimă întrebare.

— Aşa, de curiozitate. Noul meu iubit este cumva traficant de droguri?

West bufneşte în râs. Un râs profund şi plăcut, care-mi provoacă fiori de plăcere.

— Nu.

Face o pauză.

— Am ajuns să fiu un fel de neica nimeni.

Durerea de mai devreme îi reapare în privire, reflectând în oglindă rana ascunsă în străfundurile fiinţei mele.

— Prin orice ai trece acum, vreau să ştii că-mi pare rău, îl asigur eu.

— Sunt bine.

Se încruntă şi priveşte în gol prin parbriz.

E evident că nu este bine, iar eu îmi muşc buza de jos. Pentru a fi nişte străini, eu şi West am devenit stânjenitor de familiari într-un timp foarte scurt. Lumile noastre nu doar că s-au ciocnit; au fuzionat precum cutiile de vopsea vărsate pe trotuar şi se pare că niciunul din noi nu va mai reveni la culoarea iniţială.

— Poţi să-mi spui; fireşte, doar dacă vrei. Şi nu trebuie să-ţi faci griji, nu duc vorba de colo colo, fiindcă nu sunt tocmai – desenez ghilimele cu degetele în aer – „populară”.

West deschide şi închide gura de câteva ori, iar eu îmi ţin respiraţia. Orice ar avea de spus este ceva important şi, cumva, îi face bine să mi se destăinuie.

— Familia mea m-a dat afară din casă sâmbătă.

Aerul îmi ţâşneşte din plămâni de parcă cineva mi-ar fi aplicat o lovitură cu piciorul drept în piept.

— Şi ai unde să stai?

— Mda.

Dar nu prea îmi vine să-l cred. Luni întregi am fost regina haosului. Sunt o ceaţă, un abur. Fără să aparţin vreunui loc şi totuşi împrăştiată peste tot.

Iar băiatul acesta pică din senin în viaţa mea, cu nişte haine, o maşină şi o atitudine care sugerează că este bogat şi puternic, că este regele lumii. Şi cu o propoziţie simplă, dar covârşitoare, prăpastia dintre noi dispare. Îmi las mâna să alunece în despărţitura dintre scaune şi îi strâng degetele cât pot de tare.

— Te înţeleg, West, îi şoptesc eu secretul meu. Ştiu cum este să nu ai o casă a ta.

WEST

Sunt obişnuit cu oamenii care vorbesc, care rostesc cuvintele cu glas tare ca să-mi demonstreze că ştiu mai multe decât mine, că sunt mai buni decât mine. Dar nu sunt decât cuvinte goale. Silabe înşiruite între două respiraţii pentru a umple tăcerile stânjenitoare.

Cuvinte lipsite de conţinut.

Haley, pe de altă parte, spune totul doar cu o simplă atingere. Prin felul în care mâna ei o ţine strâns pe a mea îmi smulge inima din piept şi mi-o aruncă pe o farfurie.

În acest moment, totul e mult prea recent. Mult prea real. Şi instinctul îmi spune să-mi smulg mâna din strânsoarea ei şi să trântesc uşa în nas nevoii de a împărtăşi ceva cu cineva, dar o altă parte din mine – partea aceea care simte că rămăşiţele sănătăţii mele mintale reprezintă un cadou ce urmează să fie returnat – se agaţă de ea.

Îmi împletesc degetele cu ale lui Haley şi îmi întorc capul astfel încât să-mi pot concentra privirea asupra geamului lateral de pe partea mea, evitându-i ochii. Dacă m-aş uita acum la Haley, aş fi pur şi simplu îngrozit de ceea ce aş putea să spun, de ceea ce aş putea să simt. Şi, dracu să mă ia, am spus şi-aşa prea multe.

Dacă ea înţelege ce înseamnă treaba asta, să nu ai un acoperiş deasupra capului, va înţelege oare şi refuzul meu? Va înţelege sentimentul devastator care te cuprinde atunci când îţi dai seama că toţi cei pe care i-ai iubit nu te iubesc şi ei, la rândul lor? Şi, pentru că nu pot face faţă acestor temeri, nu sunt în stare să-i fac faţă nici lui Haley.

Ea mă strânge de mână şi am senzaţia că vocea ei îmi dezmiardă mintea: „Sunt aici. Te înţeleg.”

Îi răspund tot printr-o strângere de mână.

Secundele se transformă în clipe. Clipele în minute. Fără cuvinte. Fără conversaţii goale. Fără contact vizual. Doar mâinile noastre împletite una într-alta.

Simt cum mi se umflă gâtlejul. Haley este singura verigă care mă susţine.

— West, îmi spune ea cu glas şoptit, de parcă am aprinde o lumânare pentru cineva drag într-o biserică.

— Da.

Vocea mea e spartă, aspră.

„Nu spune asta, Haley. Nu spune că trebuie să pleci.”

— Trebuie să respect ora de stingere.

Cu toate acestea, degetele ei se strâng şi mai tare în jurul alor mele.

— În regulă.

Ar trebui să-i dau drumul din strânsoare, dar mi-e greu. Nu mi-am

dat niciodată seama că aş putea pierde totul. Acum nu mai vreau să pierd nimic, cu atât mai puţin pe ea. Nici măcar pentru o scurtă perioadă.

Haley îşi slăbeşte strânsoarea, iar eu îmi retrag mâna, punându-mi-o în poală. Mi s-a părut că m-am simţit singur şi izolat atunci când am încercat să dorm în maşină pe întuneric, dar golul rece pe care l-a lăsat Haley în urma ei după ce şi-a retras mâna îmi arată că n-am ştiut până acum ce înseamnă cu adevărat singurătatea.

Portiera se întredeschide şi aerul rece năvăleşte în maşină.

— Să-mi spui dacă se întâmplă să nu mai ai unde să stai, îmi zice ea, ca apoi portiera să se închidă în urma ei.

Cu ghiozdanul atârnându-i pe umăr, Haley îşi îndeasă mâinile în buzunare şi se îndreaptă agale spre uşa de la intrare. Aş vrea să rămân să văd dacă întoarce capul spre mine înainte de a intra în casă, dar dacă nu o va face? Aşa că plec.

HALEY

West nu are un acoperiş deasupra capului. Îmi doresc, într-o oarecare măsură, să mă strecor în poala lui, să-mi îngrop capul în umărul lui şi să plâng pentru el, fiindcă atunci când tu eşti acela care trece prin nişte lucruri oribile, e prea greu să-ţi plângi singur de milă. Uneori stau să mă întreb dacă agonia mea interioară ar dispărea în caz că cineva ar vărsa lacrimi pentru mine. Nu sunt sigură că aş putea supravieţui dacă aş da glas întregii mele dureri.

Inima mă doare în proporţie de un milion la sută pentru West, iar asta îmi creează probleme. Mă simt atrasă de el, mă doare sufletul pentru el şi, una peste alta, îmi place de el, dar am nevoie de complicaţii suplimentare tot aşa cum am nevoie de un glonţ în cap.

Unchiul meu stă pe tronul lui din sufragerie, cu ochii în televizor. Este mai prejos decât orice om, ceea ce îl face cel mai josnic om dintr-o companie de exterminare în masă. De la şase dimineaţa până la trei după-amiaza omoară tot felul de chestii ca să-şi câştige existenţa. Nişte chestii la vederea cărora toată lumea se cutremură de scârbă.

Îmi scot uşor adidaşii şi îi aşez cu grijă lângă uşa de la intrare, apoi îmi atârn ghiozdanul de unul dintre nenumăratele cârlige ale cuierului. Simţindu-mă ca o gheişă timidă, îmi plec fruntea şi mă aşez lângă fotoliul unchiului meu. Am învăţat cândva, la şcoala de duminică, faptul că atunci când îţi doreşti ca cineva să moară, când doreşti ca cineva să fie omorât, este un act la fel de păcătos ca şi cum l-ai comite tu însuţi. Şi, stând aici, sunt animată de acelaşi gând în fiecare zi: când voi muri voi ajunge direct în iad.

El mă întreabă, fără să-şi ia ochii de la televizor:

— Unde sunt Jax şi Kaden?

În camera de zi înghesuită, sora mea mai mică stă întinsă pe burtă pe jos şi colorează un desen cu o casă: două etaje, jaluzele albastre, tufe de trandafiri lângă uşa de la intrare. Soarele străluceşte şi membrii unei familii zâmbesc. Este vechea noastră casă. Este ceea ce am fost noi odată.

— La sală.

Ştie asta, dar îi face plăcere să mă întrebe. Îi face plăcere fiindcă ştie ce o să-i răspund.

— De ce nu eşti la muncă?

— E luni. Sunt liberă.

Ştie şi asta. Sunt chelneriţă, ca şi mama. Cu excepţia faptului că lucrez la o pizzerie pentru bacşişuri mizerabile, iar ea lucrează în tură dublă la Roadhouse pentru bacşişuri mizerabile ceva mai mari decât ale mele. Lucrează atât de mult încât nu mai apuc să o văd. Deloc.

Unchiul meu evită să mă privească în ochi. Ca să-mi amintească

faptul că nu merit să se uite cineva la mine. Soarbe din doza lui rece de Cola. Alcoolul, spune el, este diavolul împieliţat.

Dacă n-aş crede că este Satana reîncarnat, ar putea fi considerat un bărbat chipeş, chiar şi în salopeta lui albastră de lucru şi cu tot izul de pesticid aducător de moarte pe care îl emană. Este fratele vitreg al tatălui meu şi o copie identică de treizeci şi opt de ani a lui Jax: păr blond spălăcit, ochi albaştri şi conformaţie robustă.

Cealaltă jumătate a familiei face diferenţa dintre tatăl meu şi el. Diferenţa dintre faptul că eu trăiesc în această închisoare de câteva luni, iar Jax trăieşte aici dintotdeauna.

Unchiul meu îşi termină Cola şi îmi întinde doza.

— Taie legumele, pune carnea la făcut şi mai adu-mi încă una.

Tata iese din dormitor, iar eu îi surprind privirea obosită. „Spune-i să zică *te rog.* Spune-i că nu sunt sclava lui." Când ne-am mutat aici le-am promis atât lui, cât şi mamei că-mi voi ţine gura şi că voi face aşa cum mi se va spune.

Am făcut o promisiune.

O promisiune pe care mândria mea preferă să nu o respecte. Nu sunt o sclavă. Nu sunt. Faptul că sunt săracă, fără adăpost, că sunt o fată, toate astea nu mă fac să fiu cu nimic mai prejos.

— Parcă ţi-am zis ceva, fato, spune unchiul meu.

— Haley, mormăie tata cu greu.

Tresar ca atunci când Conner mi-a cărat pumni în stomac. Cu mult prea multă furie, îi smulg Dictatorului doza din mână şi plec tropăind spre bucătărie. Trec pe lângă tata, fără să-i întâlnesc privirea nici măcar o dată.

Ochiul de aragaz zdrăngăne când trântesc oala pe el şi câţiva magneţi de pe frigider zboară când dau de perete uşa frigiderului.

— Nu-i mai da satisfacţie enervându-te.

Tata strânge magneţii de pe jos şi îi pune la loc pe uşa deschisă a frigiderului. Vorbeşte pe un ton scăzut, de parcă n-am avea dreptul la opinie în casa asta. Nimeni nu are voie să gândească în casa asta.

— Ăsta-i felul lui.

Îmi vine să urlu la tata să-şi găsească o slujbă. Să ne salveze. Dar nu o fac. N-ar fi cinstit din partea mea şi nici viaţa nu a fost cinstită cu el. Mă cuprinde amărăciunea şi mai am puţin şi răbufnesc, dar alte cuvinte îmi ies pe gură:

— Nu te deranjează felul în care îmi vorbeşte?

Fiindcă bărbaţii n-ar trebui să le vorbească aşa fetelor. Pentru că tatăl meu nu-mi vorbeşte aşa. Merit să fiu tratată mai bine. Cel puţin, aşa cred. Ochii mă ard şi clipesc des. Viaţa mea este atât de încâlcită, încât acum nu mai ştiu sigur ce este corect.

Am stat prea mult timp cu capul în jos şi o îndoială îngrozitoare mi se strecoară în minte, făcându-mă să mă întreb: „Este normală situaţia

asta? Este corect ce se întâmplă?" Şi partea cea mai îngrozitoare este că aud o voce firavă răspunzând: „Da".

Tata mă apucă brusc de umăr şi eu icnesc. Mă întoarce cu faţa spre el, obligându-mă să-l privesc în ochi. Scapără flăcări din priviri.

— Nimeni n-ar trebui să-ţi vorbească aşa. Mă auzi, Haley?

— Dar el o face.

Simt cum fiecare cuvânt pe care îl rostesc îmi strânge din ce în ce mai tare gâtul.

— Şi tu îl laşi.

Tata îmi dă imediat drumul, de parcă pielea mea l-ar înţepa.

— Îmi pare rău, bălmăjeşte el. Sunt tatăl tău… ar trebui…

Se răsuceşte uşor, rămânând pe jumătate întors spre camera de zi, pe jumătate spre mine. Nuanţa cenuşie a pielii lui mă îngrijorează şi mă face să-l apuc de încheietura mâinii, ca să-l împiedic să decidă între a lupta pentru fiica lui şi a asigura familiei un acoperiş deasupra capului.

— Este în regulă.

Nu este. Niciodată nu mi-am dorit nimic mai mult decât ca tatăl meu să-mi spună că merit să fiu salvată, că merit să fiu apărată. Îmi apăs degetele pe obrazul lui până când îl fac să-şi ridice privirea spre mine.

— Este în regulă.

Partea lucidă a creierului meu ştie că este un act de egoism din partea mea chiar şi să vreau să mă apere, fiindcă unchiul meu ne-ar da afară şi n-am avea unde să locuim. Dar, dacă e să fiu sinceră cu mine însămi, dacă aş sta să analizez bine monştrii negri care sălăşluiesc în sufletul meu, aş descoperi că-l opresc fiindcă, dacă i s-ar oferi ocazia, chiar şi fără repercusiuni, mă îndoiesc că el ar considera că valorez mai mult decât crede unchiul meu că valorez şi nu ştiu sigur dacă aş putea suporta adevărul.

Tata dă din cap şi îşi mişcă braţul astfel încât să nu ne mai atingem. Îşi trece o mână prin păr, apoi îşi drege glasul.

— Mă duc la bibliotecă.

— Ia-o măcar pe Maggie cu tine.

„Salveaz-o, cel puţin, pe ea."

Cu mişcări deliberate ce imită o marionetă mânuită cu ajutorul sforilor, mă îndepărtez de el, scot legumele din frigider şi închid uşa. Până să mă întorc din nou cu faţa la el, a şi plecat.

Tai un cartof şi aud cum îi spune unchiului meu unde se duce, cum îi zice lui Maggie să-şi ia haina şi închide uşa de la intrare.

Corpul meu este cuprins de amorţeală. Tai un cartof, apoi altul. Aceeaşi mişcare iar şi iar. Ajungi la un anumit grad de conştientizare atunci când locuieşti împreună cu diavolul. Simţi o prezenţă. Şoapte care te secătuiesc de energie. Singurul lucru care te ajută să-ţi păstrezi

echilibrul mintal, singurul lucru care te ajută să dormi noaptea este faptul că eşti înconjurat de ceilalţi. Că, într-un fel, împreună puteţi fi protejaţi. Mă îndrept de spate şi simt fiori reci pe şira spinării.

Sunt singură.

WEST

La câteva străzi distanţă de locuinţa lui Haley, mă sprijin de tejgheaua din sticlă a unei case de amanet şi număr teancul de bani pe care escrocul de proprietar tocmai mi i-a dat. Tipul seamănă cu un porc îngrăşat special pentru Crăciun, iar picioarele taburetului pe care stă scârţâie sub greutatea lui.

— N-ai încredere în mine, remarcă el.

— Nu.

M-am păcălit amanetându-mi ceasul, chiar dacă am negociat un preţ mult mai mare decât cel pe care mi l-a oferit el iniţial. Acum am bani de mâncare, de benzină şi de câteva lucruri necesare pentru şcoală. Tentaţia de a închiria o cameră de hotel îmi tot dă târcoale, dar trebuie să gândesc în perspectivă.

— Bun, conchide el. Înseamnă că eşti isteţ.

În vitrinele de pe perete sunt etalate arme şi aparate electronice. Prin vitrina tejghelei, un cuplu de veterani ai baseballului mă fixează cu privirea din cărţile lor de joc. După ce număr cele trei sute de dolari pentru a doua oară, îndes teancul în buzunarul din faţă al pantalonilor. Unui ticălos de hoţ de buzunare i-ar fi greu să pescuiască mălaiul de acolo.

— Sunt ceva oferte de muncă prin zonă?

În clipa de faţă, aş fi în stare să car şi rahat cu lopata ca să am un acoperiş deasupra capului.

Un rotocol de fum îi învăluie straturile de grăsime.

— Toată lumea caută de lucru, băiete.

Da, cred şi eu. Problema cu găsitul unei slujbe se pune în felul următor: am nevoie de un telefon şi, în cazul în care nu mă întorc acasă cu coada între picioare ca să-mi recuperez încărcătorul sau să-l implor pe tata să mă primească înapoi, sunt terminat.

Mă scarpin în cap în timp ce ies din casa de amanet şi mă opresc lângă zidul de afară. Doi tipi pe role trec în zbor pe lângă mine. Stomacul îmi chiorăie şi mă săgetează un junghi, făcându-mă aproape să mă îndoi de durere. Foamea. E absolut incredibil că acum câteva zile stăteam aici, pândind-o pe mama.

Tâmplele îmi pulsează şi dau cu ochii de un individ care iese dintr-o brutărie cu o pâine în mâini. Îmi înăbuş în faşă dorinţa de a i-o smulge din mâini. Am bani acum şi pot să-mi cumpăr o pâine. Poate şi nişte carne.

De fiecare dată când veneam aici după iarbă, îi bodogăneam pe amărâţii care cerşeau, spunându-le să-şi caute o slujbă. Inima începe să-mi bubuie şi mai tare. Mi-aş lua o slujbă dacă aş putea. Cu câteva zile în urmă vedeam lumea doar în alb şi negru, dar acum totul mi se

pare gri.

La capătul trotuarului îngust, doi tipi ies împleticindu-se din bar, beţi morţi. Obişnuiam să vin aici să o protejez pe mama. De fiecare dată când mă gândesc la ea mi se rupe inima în două. Ar trebui să găsesc un telefon public ca să o sun.

Gravitatea sau simpla curiozitate mă atrage ca un magnet spre bar. Sunt trei afişe pe uşă şi unul dintre ele îmi captează atenţia. Nu cel pe care scrie că persoanele sub douăzeci şi unu de ani nu au acces în bar şi nici acela care interzice accesul găştilor de motociclişti. Mă interesează afişul cu oferte de muncă: barman şi meşter priceput la toate. Dacă aş lucra aici, aş putea încasa nişte bani şi s-ar putea să obţin şi unele informaţii despre mama.

Înăuntru, pereţii sunt îmbibaţi cu un iz puternic de bere stătută. În dreapta mea, un tip îmbrăcat într-un maiou se războieşte cu bilele de la masa de biliard. Din difuzoarele care pârâie, date la maximum, se aude vocea lui Hank Williams. Reclame luminoase pentru diverse soiuri de bere atârnă pe pereţi, iluminând spelunca întunecată.

Pantofii mi se lipesc de podeaua din beton şi, pe când avansez spre bar, încerc să găsesc un motiv plauzibil pentru care mama mea frecventează magherniţa asta, chiar dacă ar face-o pentru sex. Mama are cincizeci şi ceva de ani, dar bărbaţii încă întorc capetele după ea pe la balurile alea de caritate. Nu are motive să se înjosească sau să se desconsidere.

— Hei, îl strig eu pe barmanul care seamănă leit cu Vin Diesel şi stă aplecat deasupra unui laptop micuţ.

Este un hăndrălău uriaş, cu capul complet ras.

— Am auzit că aveţi nevoie de o mână de ajutor.

— Eşti barman? mă întreabă el fără să-şi ridice privirea.

Am preparat câteva cocktailuri pe la petreceri şi nu a murit nimeni din asta.

— Nu.

— Atunci n-am nevoie de tine.

— Ar trebui să-l ai în vedere, Denny, intervine aceeaşi voce afurisită de fată care-şi tot face apariţia în cele mai nepotrivite momente.

La fel ca începutul unei glume proaste, Abby intră în bar cu paşi de vals. Ea se strecoară pe lângă mine, atingându-mă în treacăt, şi-mi aminteşte de o pisică leneşă în momentul în care se suie pe un scaun înalt de la bar.

— Care-i treaba, West?

— Mă urmăreşti?

Ea izbucneşte în râs.

— Ai vrea tu. Tocmai am terminat o treabă alături şi te-am văzut intrând în acest stabiliment frumos.

Abby se apleacă peste bar.

— Unde sunt cireşele?

Denny trânteşte capacul laptopului.

— Nu scrie cămară de provizii pe fruntea mea, Abby.

— Hei, îmi procur de aici două dintre cele patru grupe de alimente.

Abby ridică bolul cu alune şi-l roteşte în mână.

— Grupa de proteine şi cireşele fac parte din categoria desertului. Te-ai simţi prost dacă aş muri de malnutriţie.

Îmi lasă gura apă la vederea alunelor şi stomacul îmi chiorăie destul de tare încât să o facă pe Abby să ridice dintr-o sprânceană.

Sosia lui Vin Diesel chiar schiţează un zâmbet. Ia un recipient din plastic de sub tejghea şi zâmbetul îi piere de pe chip când privirea i se opreşte asupra mea.

— Ce mama naibii cauţi tu aici?

Cuvintele lui sunt agresive, dar nu şi tonul. Habar n-am cum să interpretez asta.

Abby înşfacă un pumn de alune şi îşi vâră una câte una în gură. Mă uit cum fiecare îi dispare în spatele buzelor şi aproape că simt gustul lor sărat pe limbă. Privirea ei zboară de la mine la barman şi încerc să mă concentrez asupra acestui lucru, şi nu asupra alimentelor. Un singur gând îmi trece prin minte: Abby cunoaşte secretul mamei mele. Ăsta o fi tipul cu care se culcă mama?

— Am venit pentru slujbă, declar eu.

Denny îi azvârle casoleta lui Abby, iar ea o prinde din zbor şi îi deschide imediat capacul ca să scoată la iveală un sandvici pe jumătate mâncat şi o porţie de cartofi prăjiţi. Mi se înmoaie genunchii în faţa unei asemenea privelişti. Apoi el se apleacă sub tejghea, scoate un bol cu cireşe, ni se alătură la capătul barului şi îl lasă să alunece pe tejghea în direcţia lui Abby. Ea se înfige în ele şi îşi îndeasă o cireaşă în gură de parcă ar fi moartă de foame.

Cu mişcări lente, deliberate, pe care nu sunt sigur dacă le observă şi altcineva în afară de mine, ea împinge bolul cu alune în direcţia mea. Încerc să mă apropii cu dezinvoltură de bar, dar la cât îmi e de foame, probabil că am dat fuga până acolo. După ce mă reped să iau un pumn de alune, mi le îndes în gură. Închid ochii în timp ce le mestec, pe de o parte simţindu-mă uşurat, pe de alta, devastat. Cum de am ajuns în ultimul hal de disperare?

Când deschid ochii, îl văd pe Denny holbându-se la mine.

— Eşti minor.

— Şi ea este.

Înclin capul spre Abby.

— Pe ea o hrănesc doar.

— E adevărat.

Ea rupe o bucată din sandvici.

— Vezi tu, dacă îmi ascultai până la capăt povestea sâmbătă

dimineaţă, în loc să mă întrerupi, ai fi ştiut treaba asta. Apropo, spune ea aruncându-i o privire lui Denny, el este West Young. Suntem colegi de şcoală.

Se încruntă în timp ce mestecă.

— Cred. Azi n-am fost la scoală.

Denny îşi încrucişează braţele la piept.

— Abby…

Ea îi face un semn să tacă.

— Da, bine. Am înţeles. Oricum o să fiu moartă şi gravidă înainte de a împlini optsprezece ani. Şi apoi mă voi pricopsi cu treizeci de boli venerice şi voi rămâne din nou gravidă înainte de a muri într-un accident de maşină. Mai ai covrigei din ăia micuţi? Nu? La naiba.

El o lasă în plata Domnului, se sprijină într-un şold de bar şi mă cântăreşte din priviri.

— Nu te-am mai văzut pe aici. Eşti nou prin zonă?

Nu ştiu de ce, dar sunt oarecum dezamăgit. După reacţia lui iniţială, am sperat că ştie cine sunt şi, drept urmare, el ar fi motivul pentru care mama mea frecventează barul ăsta, dar nici vorbă. Ar putea să fie totuşi armăsarul, dar să nu ştie nimic despre copiii ei.

— Mda.

— Am vorbit serios mai devreme. Caut un barman – unul cu acte în regulă.

— Dar un meşter bun la toate?

Mai fur un pumn de alune.

— Am optsprezece ani. Nu chiar, dar îi voi împlini în curând. Şi atâta vreme cât nu servesc băuturi, pot să lucrez aici.

— Caut pe cineva care să se priceapă la reparaţii şi la curăţenie. Poţi să faci asta?

Este o sfidare evidentă în tonul lui.

Săptămâna trecută în niciun caz nu puteam. Dar astăzi?

— Sunt priceput.

Este adevărat. Rachel este înnebunită după maşini, dar eu sunt cel care repară diverse lucruri prin casă: clanţe deşurubate, robinete care picură, toalete care curg. Am învăţat toate astea de când eram copil, fiindcă tata nu era niciodată acasă şi meşterii pe care mama îi chema nu făceau niciodată lucrurile cum trebuie.

— Cât e salariul?

— Zece dolari pe oră.

Abby se îneacă şi se loveşte cu pumnul în piept.

— Eu sunt de vină. Continuaţi.

Denny îşi scarpină falca.

— Nu ştiu ce să zic.

— Garantez eu pentru el, se bagă Abby. E un adolescent idiot care habar n-are de nimic şi îşi caută o slujbă. Îi este, în mod evident,

foame şi e la fel de naiv ca în ziua în care s-a născut. Cred că merită cu prisosinţă slujba.

Îmi întorc rapid capul spre Abby, dar înainte să apuc să-i spun unde să-şi bage recomandarea, ea îmi face cu ochiul.

— Denny are o slăbiciune pentru căţeluşii rătăciţi. Ai încredere în mine… nimeni nu ţi-ar putea da o recomandare mai bună.

Denny mă studiază din nou din cap până în picioare şi apoi face acelaşi lucru cu Abby. Îndoiala i se citeşte pe chip şi mă bate gândul să-i cerşesc slujba asta. Mintea mea stă în cumpănă între chibzuinţă şi nebunie, iar nebunia o ia la goană spre linia de sosire, câştigând un avans considerabil şi îndreptându-se spre victorie.

Cum pot să supravieţuiesc fără mâncare?

Mâncarea înseamnă bani şi banii înseamnă o slujbă, iar o cerere de angajare presupune un telefon şi o adresă. Este un cerc vicios în care, dacă nu am una, nu am nici alta.

— Aş putea să-l angajez eu, spune Abby vârându-şi un chips în gură. Mă gândesc să-mi extind afacerea.

Ce? Haley mi-a spus că Abby este o traficantă de droguri. Nemaifiind în stare să mă ţin pe picioare, mă trântesc pe un scaun de bar. Să cumperi e una. Să vinzi…

— Nu eşti în stare nici măcar să-ţi asiguri mâncarea, îi reaminteşte Denny.

Privirea ucigătoare pe care i-o aruncă Abby îmi zbârleşte părul de pe ceafa.

— Capitalul meu este în continuare limitat, dar ştiu oameni care îl pot plăti pe el.

Denny face o pauză înainte de a mi se adresa.

— Nu funcţionează un WC din toaleta bărbaţilor. Dacă îl poţi repara, slujba este a ta.

— Dă-mi scule şi arată-mi drumul.

Fratele meu mai mare, Jack, înfunda tot timpul toaleta.

— Mâine, îmi răspunde el.

— Acum că facem cu toţii parte din aceeaşi familie, mă gândesc să vă cer o taxă de intermediere.

Un zâmbet diavolesc apare pe faţa lui Abby.

— N-ai auzit niciodată până acum că nu trebuie să muşti mâna care te hrăneşte?

— Nu, pentru asta ar fi trebuit să merg la şcoală în mod regulat. Dar, după cum văd eu lucrurile, tu căutai ceva, iar eu te-am ajutat să găseşti acel ceva. Merit o oarecare apreciere.

Se uită fix unul în ochii celuilalt, de parcă amândoi ar avea de gând să apese pe butonul care ar declanşa un război nuclear. E înspăimântător că niciunul din ei nu clipeşte măcar.

— Nu ai găsit nimic, intervin eu. Am venit aici de unul singur.

Denny îşi scoate portofelul din buzunarul de la spate şi trânteşte în faţa lui Abby câteva bancnote care includ şi zerouri. Ea îşi îndeasă banii în sân şi continuă să mănânce, ca şi cum întregul schimb de priviri şi de replici nici nu ar fi avut loc.

— Mâine după şcoală, îmi spune Denny.

După ce el dispare în partea din spate a barului, fur restul de alune.

— Vrei să-mi spui şi mie despre ce a fost vorba?

— Nu, răspunde ea între două îmbucături.

— El este motivul pentru care mama mea vine aici?

Ea îşi înfulecă sandviciul şi se scutură pe mâini de firimituri. E ca şi cum s-ar lăsa o perdea peste o fereastră deschisă şi ţesătura ei ar dezvălui un model complicat şi trist. Preţ de câteva secunde, Abby nu mai este fata pe care o urăsc. Este fata al cărei exterior oglindeşte interiorul meu.

— Ai aflat vreodată în viaţa ta ceva ce apoi ţi-ai fi dorit să nu fi aflat deloc?

O durere ascuţită îmi săgetează stomacul, o durere mai acută decât cea provocată de foame. Mina severă cu care tata mi-a spus să plec dracului de acasă, frigul muşcător şi singurătatea pe care am simţit-o la trei dimineaţa în maşină sunt amintiri de care m-aş lipsi bucuros.

— Da.

— Acesta este unul dintre acele lucruri, bine? Munceşte aici, dar lasă curiozitatea deoparte. Dacă nu poţi, atunci du-te la spălătoria automată. Am auzit că au nevoie de un supraveghetor.

Este o mărturisire uimitoare. Să fie adevărul chiar atât de urât?

— Mama are o aventură cu cineva de aici. Poate chiar cu tipul ăla. Pot să mă împac cu chestia asta.

— Dacă ar fi fost atât de simplu, eu însămi te-aş fi târât aici sâmbăta trecută şi te-aş fi pus faţă în faţă cu problema respectivă. Mai bine las-o baltă.

Abby sare de pe taburetul de bar şi vine spre mine. Nu e nimic seducător la ea, asta doar dacă nu cumva eşti masochist.

— Dacă spui cuiva că Denny îmi dă de mâncare, jur pe toţi sfinţii că o să te fac să ţipi ca o fetiţă.

Zâmbesc, fiindcă îmi dau seama că nu spune vorbe goale.

— Şi eu care credeam că începuserăm să ne împrietenim.

— Sunt letală. Să nu uiţi asta nicio clipă.

Abby pleacă cu acelaşi aplomb cu care şi-a făcut intrarea aici mai devreme. Cine ştie dacă i-a ieşit pe gură vreun dram de adevăr, dar ultima ei afirmaţie… probabil că Abby n-a rostit în viaţa ei cuvinte mai adevărate.

HALEY

Masa de seară s-a terminat. Vasele sunt spălate şi puse la loc şi, într-una dintre rarele ei nopţi libere, mama s-a transformat într-o anarhistă. Merg cu paşi vioi alături de ea şi de Maggie pe strada întunecoasă. Suntem cu toţii înfăşuraţi în mai multe straturi de haine ca să ne apărăm de frig. În spatele nostru, Jax şi Kaden îşi dau ghionturi, râd, apoi unul dintre fraţii lui Jax zbiară: „Pe locuri, fiţi gata, start!"

Într-o clipită, fratele meu şi toţi verii mei trec în fugă pe lângă noi, dând vârtos din mâini, ca să vadă cine ajunge primul la parcul din vecinătate.

Graţie gândirii abile a mamei mele, astăzi suntem cu toţii nişte rebeli care încalcă ora de stingere. Uneori, puţină rebeliune este bună pentru suflet.

Maggie îşi strecoară mâna într-a mea şi face acelaşi lucru şi cu mama. Se trage înapoi pe când noi mergem înainte şi apoi se foloseşte de braţele noastre ca să se balanseze în aer. E deja cam mare pentru aşa ceva, dar nu pot să o învinuiesc că-şi găseşte o fărâmă de fericire în acest fel.

— Nu am niciun proiect de făcut pentru şcoală, spune Maggie, dar, din fericire, a fost destul de isteaţă să-şi ţină gura atunci când mama i-a spus unchiului Paul că acesta era motivul pentru care trebuia să plecăm de acasă.

— Ba da, ai, răspunde mama. În programul tău săptămânal scrie că trebuie să dai o probă de rezistenţă fizică săptămâna viitoare. Trebuie să exersezi şi cine te poate antrena mai bine decât familia ta?

Încerc să-mi înăbuş un zâmbet, dar nu reuşesc. Unchiului Paul nu i-a picat bine când mama l-a informat că urma să ne ducă pe toţi în parc ca să o ajutăm pe Maggie cu „proiectul", dar fiindcă mama l-a rugat frumos, ne-a lăsat. Cred că a făcut-o fiindcă ea s-a oferit să-i scoată pe copiii mai mici din casă. Devine irascibil când aceştia fac prea mult zgomot.

Ora de stingere este variabilă pentru unchiul meu. Se poate schimba de la o zi la alta, de la o clipă la alta. Este creată ca să-i satisfacă toate capriciile, iar capriciul lui de astă-seară a fost să o lase pe mama să-i golească locuinţa.

Mama dă drumul mâinii lui Maggie şi o împinge uşurel înainte.

— Haide, du-te. Ajunge-i pe băieţi din urmă. Asta e prima ta sarcină în pregătirea probei de rezistenţă: alergarea.

Maggie dă să o ia la goană după băieţi, dar eu o ţin strâns de mână. Parcul se află în raza noastră vizuală şi întunericul de februarie este alungat de numeroasele lumini stradale, dar de-a lungul drumului sunt

presărate case întunecoase.

Am fost atacată acum câteva zile şi, dintr-odată, cartierul acesta nu mi se mai pare deloc sigur.

— Ar fi mai bine dacă ar merge cu noi…

Mamei îi apar câteva cute pe frunte în timp ce mă studiază din priviri.

— N-o să păţească nimic. O văd de aici, iar Jax şi Kaden sunt deja în parc şi stau cu ochii pe noi.

Bineînţeles că cei doi s-au căţărat pe labirintul modular de la locul de joacă şi se comportă ca nişte santinele scrutând cu privirea împrejurimile.

— Du-te, Maggie. Vreau să stau de vorbă cu Haley.

Mi se pune un nod în stomac pe când îmi dau seama de ceea ce se petrece. Ce aiurea! Maggie se smulge din mâna mea şi o ia la goană spre parc. Îmi tresaltă inima de bucurie când îi aud pe Jax şi pe Kaden încurajând-o să alerge mai repede.

— Aşadar, începe mama.

— Aşadar, repet eu, simţind nevoia să-mi ascund vânătăile de pe faţă, pe care credeam că le-am mascat foarte bine cu machiajul.

— Am auzit că ai stat de vorbă cu tatăl tău azi de dimineaţă.

— Dap.

— Şi am mai auzit că ai vorbit cu John despre o bursă.

Se pare că John m-a turnat, dar ignor scânteia de mânie datorită speranţei care prinde aripi în mine. Poate că nu e vorba despre vânătăile mele. Poate că machiajul a funcţionat.

— Da.

— Fiul lui Alice Johnson a primit veşti de la Notre Dame.

Mă opresc, fiindcă durerea provocată de faptul că am fost respinsă este încă destul de recentă. Mama se opreşte lângă mine şi îşi pune o mână pe braţul meu ca să mă consoleze.

— Ai fost admisă?

Scutur din cap, fiindcă nu pot să vorbesc fără să izbucnesc în plâns.

Mama îşi pune un braţ pe umărul meu şi îşi reazemă tâmpla de a mea.

— De ce nu ne-ai spus, Haley? Eu şi tatăl tău vrem să-ţi fim alături. Şi nu doar în privinţa căutării unei universităţi, ci în toate privinţele. Numai că tu ţii mereu totul în tine.

Îmi schimb poziţia, obligând-o astfel pe mama să-şi coboare braţul.

— Aveam de gând să-ţi spun, o mint eu. Numai că lucrurile s-au precipitat.

— Haley, începe mama, dar nu o las să continue.

— I-am spus lui Maggie că ne vom lua la întrecere pe escalada din parc.

Fruntea mamei se încruntă, dar dă din cap aprobator, acceptând

faptul că am pus capăt conversaţiei.

— Orice-ar fi, sunt aici dacă ai nevoie de mine.

Dacă am nevoie de ea.

Am nevoie cu disperare de ea şi de tata, dar, de când ne-am pierdut casa, totul s-a distorsionat.

— În regulă.

— Crede-mă pe cuvânt, insistă ea.

— Te cred.

Nu o cred şi, pe când ne continuăm drumul de-a lungul străzii, niciuna din noi nu lasă impresia că ar crede-o pe cealaltă.

WEST

O doză de nebunie îşi face loc în mintea mea, devenind astfel imposibil să fac distincţia între realitate şi fantezie. Frigul mi se strecoară pe sub piele şi îmi pătrunde adânc în oase. Membrele îmi sunt amorţite. În special degetele de la mâini şi de la picioare. Suflu aer cald pe ele, dar nu mai simt deloc căldura.

Stau prost cu banii şi cu benzina, dar nu mai suport frigul deloc.

Răsucesc cheile, pornesc motorul şi dau radiatorul la maximum. Aceasta este a treia noapte de când dorm în maşină. Cred că este a treia. Stomacul îmi roade în gol. Este ora două dimineaţa, am îngheţat bocnă şi mi-e al naibii de foame. Nu ştiu ce dracului să mai fac.

Acasă mi-ar fi cald. Aş sta într-o pereche de boxeri sub o grămadă de pături. Cu burta plină.

Aş putea să mă duc înapoi. Să trag maşina în faţa casei şi să intru pe uşă, dar îmi alung gândul. Tata m-a dat afară şi, dacă m-aş întoarce, m-ar da din nou afară.

Mă întorc într-o parte pe scaunul şoferului, pe care l-am rabatat, căutând o poziţie confortabilă. În fiecare seară adorm, apoi mă trezesc din cauza frigului. Şi, dacă temperaturile în scădere nu mă fac să mă trezesc tresărind, atunci o fac demonii care mă bântuie.

Din pricina epuizării am privirea înceţoşată, dar mă forţez să rămân lucid. Nu pot să adorm cu motorul pornit. Aş rămâne fără benzină până dimineaţă. Exact în asemenea momente, când nu mai sesizezi graniţa dintre vis şi realitate, e periculos să adormi în maşină.

„Trezeşte-te!”

Deschid brusc ochii şi întregul meu corp e cuprins de un tremur. Am visat. Îmi izbesc mâna îngheţată de volan. Am visat din nou că am dat drumul la motor. Răsuflarea mea se înalţă într-un nor de abur şi degetele mă dor când le îndoi. Mă ciupesc, după care pornesc motorul. Sunt treaz de data asta.

Treaz.

Primul val de aer care iese prin gurile de ventilaţie este rece, dar în câteva minute aerul cald îmi dezgheaţă degetele. Apăs pe un buton, dând drumul la radio. Nu prea tare, ca să nu atrag atenţia asupra mea, dar suficient cât să mă ţină treaz.

Acesta este cântecul care se auzea ultima oară când am stat de vorbă cu Rachel – în noaptea accidentului. Ea tocmai îşi făcea intrarea în sala de conferinţe în rochia ei aurie de bal. Era o copie a afurisitelor acelora de basme cu prinţi şi prinţese de care fusese dependentă în copilărie. Numai că Cenuşăreasa nu era o elevă de şaptesprezece ani cu probleme grave de anxietate.

— Îmi pare rău, Rachel, îi spun eu de parcă m-ar putea auzi acum,

de parcă amintirea ei ar fi putut să mă audă atunci.

— M-ai jefuit, West.

Rochia se mişca elegant în vreme ce ea se rotea la nesfârşit în încăperea micuţă.

— Şi te aştepţi să-ţi mai vorbesc după treaba asta?

— Îl ajutam pe Gavin.

Fratele nostru mai mare. Respiraţia mea se transformă într-un norişor de fum în aerul rece.

— Am furat banii din camera ta fiindcă el avea datorii mult prea mari la jocurile de noroc. Nu ştiam că tu aveai nevoie de ei. Trebuia să-mi fi spus că aveai nevoie de ajutor.

Cu o mişcare extrem de îndrăzneaţă şi atipică pentru ea, Rachel şi-a ridicat poalele rochiei ca să nu se împiedice şi mi-a invadat spaţiul personal.

— Eu şi Isaiah aveam nevoie de ei. Dacă i se întâmplă ceva lui…

A făcut o pauză, după care şi-a apăsat mâna pe stomac, de parcă ar fi durut-o.

La dracu'. Mă frec la ochi. Ea chiar *are* dureri. Noaptea în care am stat de vorbă pentru ultima oară a fost noaptea când ea s-a dus după Isaiah. S-a dus după el ca să-l salveze şi a ajuns să fie victima unui accident. A ajuns să aibă dureri.

Şi Rachel mi-a spus dar şi răspicat: dacă se va întâmpla ceva, eu voi fi vinovatul.

Se aude o sonerie şi eu sar ca ars de pe scaun. Inima îmi bubuie cu putere în piept în vreme ce dau brusc drumul aerului din plămâni. Tâmpitul ăla de ceas deşteptător ieftin continuă să urle pe locul din dreapta şoferului, pe când prima geană de lumină apare la răsărit.

Gâtul mi-a înţepenit fiindcă am adormit cu capul rezemat de portiera maşinii. Unghiile îmi sunt vinete. Îmi întind picioarele şi genunchii îmi înţepenesc automat.

Opresc alarma şi mă uit lung la cheile care mi-au săpat şanţuri în palmă. Fir-ar a dracului de treabă, n-am pornit deloc maşina azi-noapte! Toată tortura aia n-a fost decât un vis.

Nemaiputând să stau în maşină, cobor din ea împleticindu-mă şi aerul rece îmi izbeşte plămânii. Sprijinindu-mă de capota maşinii, încerc să-mi scutur pânzele de păianjen din minte.

Tata a avut dreptate să mă dea afară. Sunt un nenorocit fiindcă am dezamăgit-o pe sora mea. Am decepţionat-o. Am dezamăgit-o atât de tare, încât ea a văzut avertismentul scris cu litere mari pe zid. A ştiut că întreaga ei lume se prăbuşea şi a ştiut exact pe cine să dea vina: pe mine.

HALEY

Cu mâinile îndesate în buzunare şi cu nasul vârât în gulerul vechiului hanorac pe care tata îl purta în armată, o iau la fugă ca să ţin pasul cu Jax şi Kaden. S-au ofticat când au dat de mine în staţia de autobuz din vecinătate azi de dimineaţă la ora patru, iar starea lor de spirit nu s-a îmbunătăţit cu nimic în vreme ce ba mergem, ba alergăm de la staţia noastră de autobuz până la sală, traversând două intersecţii. Autobuzul a întârziat şi John urăşte întârzierile.

În momentul în care intrăm înăuntru, Jax şi Kaden o tulesc spre vestiare, iar eu cercetez sala cu privirea, în căutarea lui John. Doar cei devotaţi trup şi suflet şi cei săriţi de pe fix îşi fac apariţia atât de devreme aici, fiind acum în mijlocul unui exerciţiu de trei minute de sărituri cu coarda. Se aude un fluierat şi toţi se lasă pe podea şi încep să facă flotări. Încă cinci astfel de combinaţii de exerciţii îi aşteaptă pe băieţii ăştia duri înainte de a începe să facă abdomene.

— Nu-ţi dau nicio scrisoare.

John stă în spatele unei mese mici din biroul lui înghesuit şi dezordonat, lovind cu degetele pe tastatura laptopului.

Mă sprijin cu un şold de tocul uşii, făcându-mi singură curaj. Trebuie să fiu tenace de data asta. Să-l fac să creadă că deţin controlul.

— Nu de-asta am venit aici. Vreau ca tu să antrenezi pe cineva.

John îşi ridică instantaneu privirea spre mine şi degetele îi încremenesc pe tastatură.

— Şi cu ce mă aleg din toată treaba asta?

— Cu un luptător pe cinste.

West chiar l-a pus la pământ pe micuţul prieten al lui Conner şi i-a învineţit faţa ca naiba lui Conner însuşi. Este clar ca bună ziua că West are un talent brut.

— Are cu ce să plătească?

Muşchii feţei mi se încordează când încerc să zâmbesc.

— Probabil că nu, dar am auzit că eşti în căutarea unui voluntar care să facă curăţenie la sală şi sunt convinsă că va face.

— Nu este suficient. Ce altceva mai ai pentru mine?

— Mă voi întoarce la sală şi mă voi antrena.

Înghit în sec ca să-mi alung uscăciunea din gât, dar simt furnicături în tot capul şi cred că m-am înverzit la faţă. Numai când mă gândesc la luptă şi mi se face rău.

John se trage de lobul urechii de parcă treaba asta l-ar ajuta să audă mai bine ceea ce tocmai i-am spus. Când acceptă ideea că iadul nu a contractat utilaje de deszăpezire şi că porcii nu au început să zboare, îmi spune:

— Stai jos.

Împing la o parte cu laba piciorului o cutie plină cu acte şi mă trântesc pe scaunul aflat în faţa bunicului meu. Începe din nou să tasteze nervos, ignorându-mă. Pe un raft din spatele lui, printre dosare, este o poză cu mine şi cu el după ultimul meu meci. Are un braţ în jurul taliei mele şi amândoi ţinem de câte un capăt al centurii pe care am câştigat-o. Abia-mi mai amintesc senzaţia pe care mi-o oferea zâmbetul din poză.

Din cauza penuriei de luptătoare de kickboxing în zonă, m-am antrenat cu băieţii de la sală şi a trebuit să călătorim ca să găsim campionate pentru mine, ceea ce a însemnat o grămadă de timp petrecut *tête-à-tête* cu bunicul meu. Amândoi eram apropiaţi, foarte apropiaţi. Acum suntem la fel de reci ca doi străini.

John dă un click pe mouse.

— Care-i treaba?

Stau şi cuget al cui adevăr să i-l spun.

— Am un prieten care va lupta într-un meci peste două luni şi are nevoie de cineva care să-l antreneze.

Scaunul lui John scârţâie sub el când acesta se lasă pe spate, relaxându-se, şi îşi înlănţuie degetele peste abdomen. Rânjetul lui îmi spune că am dat de dracu', dar chicotitul lui este cel care mă calcă pe nervi.

— Este vorba cumva despre noul tău iubit, cel care l-a atacat pe Conner?

În mod oficial, îi urăsc pe Jax şi pe Kaden.

— Da.

El chicoteşte din nou, dar zâmbetul îi piere de pe chip.

— Luptă pentru mine, Haley.

Scutur din cap înainte ca el să apuce să termine ce are de spus.

— Nu.

— Vreau mai mult decât să ne onorezi cu prezenţa ta în sala de antrenament. Ai rămas cea mai talentată luptătoare pe care am văzut-o în ultimii ani…

Îl întrerup.

— Îi ai pe Kaden şi pe Jax.

— În ultimii ani, repetă el. Şi ai azvârlit totul pe fereastră. Vrei bursa aia la facultate? Vei obţine mai mult decât o recomandare din partea mea. Vei avea titlurile de campioană. Ce altceva ţi-ar mai trebui?

— Nu.

— Haley…

John îşi trece degetele prin părul lui grizonant.

— Nu!

— Cel puţin, spune-mi de ce. Spune-mi adevărul. Spune-mi de ce ai

plecat.

Mă aplec în faţă, din dorinţa de a o lua la sănătoasa din biroul înghesuit. Respiraţia mea devine precipitată şi îmi şterg palmele asudate pe jeanşi.

— De-aia.

— Pe dracu'.

Palmele lui aterizează zgomotos pe birou, iar eu tresar din pricina impactului.

— Ce mama naibii ţi s-a întâmplat?

Pulsul îmi bubuie în urechi. Au lăsat Jax şi Kaden să le scape ceva despre noaptea când m-au găsit în garaj? Îmi şterg din nou palmele pe jeanşi, numai că de data asta nu încerc să alung transpiraţia, ci amintirea sângelui care mi-a pătat mâinile.

— Mă voi antrena din nou aici, dar fără să particip la vreo luptă. Nu pot să fac asta, bine? Acceptă sau las-o baltă.

Se lasă tăcerea în timp ce el mă scrutează. Încerc să-mi număr bătăile inimii, dar este aproape imposibil.

— Atunci nu avem ce discuta.

John se preface că este singur în birou şi scrie ceva pe o foaie.

— Are nevoie de ajutor.

Şi eu am nevoie de ajutor, dar nu pot să recunosc asta. Dintotdeauna, o parte din mine a tânjit să-şi rezeme capul de umărul tatălui sau al bunicului meu şi să le spună adevărul. Dar atunci m-ar vedea aşa cum sunt cu adevărat şi la ce ar putea ajuta treaba asta? Şi-aşa ei mă urăsc pentru ceea ce cred că sunt eu. N-am niciun motiv să-i fac să mă dispreţuiască şi mai mult.

— Ştii preţul pe care-l cer.

Îmi proptesc cotul de braţul scaunului şi îmi acopăr ochii cu mâna.

— Atunci o să-l antrenez eu. Cel puţin, lasă-mă să folosesc sala pentru asta.

Hârşâitul stiloului pe hârtie încetează. Nu pot să mă uit la el. Pur şi simplu, nu pot.

— Dacă te antrenezi din nou în sala mea, atunci vei putea utiliza echipamentele din dotare, dar el se va antrena sau va lupta cu mine sau cu ceilalţi doar dacă te am şi pe tine aici ca luptătoare.

Îmi îndepărtez două degete şi trag cu coada ochiului la bătrânul malefic din faţa mea.

— N-am să lupt.

— Nu te-aş supune imediat vechiului tău program de antrenament chiar dacă mi-ai cere-o. Te-aş lua încetul cu încetul, dar dacă eşti de acord să lupţi când ţi-o cer, atunci te voi *ajuta* să-l antrenezi pe el.

Mă îndrept de spate.

— Nu lupt, bătrâne. Să-ţi intre bine asta în capul tău pătrat.

Deloc afectat de ieşirea mea, el continuă:

— Cum o să-l antrenezi fără să te lupţi cu el? De fapt, cum ai de gând să-ţi faci treaba, să te antrenezi în sala mea şi apoi să ai suficient timp să antrenezi şi pe altcineva? Acceptă să lupţi într-un meci pentru mine şi te scap de grija lui.

Inima îmi bate nebuneşte şi o peliculă de sudoare rece şi lipicioasă îmi acoperă pielea. Nu pot să mă antrenez cu un partener. Nu pot să lupt. Nici măcar pentru West.

— Îl voi antrena după ce ies de la muncă.

El îşi ridică mâinile.

— Vei sta aici până la miezul nopţii!

Acum eu sunt cea care bate cu pumnul în masă.

— Este alegerea mea!

— Ai dreptate. Întotdeauna a fost alegerea ta.

Ne înfruntăm din priviri, iar eu trag adânc aer în piept ca să-mi domolesc valul de adrenalină ce-mi pompează în vene.

— Vreau să încep să-l antrenez din seara asta.

— Poţi să începi de vineri. Vreau să te văd în sala mea în fiecare dimineaţă la cinci. Inclusiv sâmbetele. Şi duminica după-amiază.

— Vineri! Dar e…

John îmi face semn cu palma să mă opresc.

— Consideră-l un act de bună credinţă. A trebuit să anulez meciuri atunci când ai plecat. Vreau să văd un angajament din partea ta.

Sunt prinsă la înghesuială şi John ştie asta. Dau din cap şi mă întreb dacă o să reuşesc să-mi îndeplinesc sarcinile, dar, aşa cum a subliniat John, asta *este* alegerea mea.

— Şi cum rămâne cu unchiul meu şi cu obsesia lui pentru ora de stingere?

John se apucă din nou să scrie.

— Voi avea eu grijă de asta.

De un singur om îi este frică unchiului meu, iar acesta este bunicul. Niciunul dintre noi nu ştie de ce şi nimeni nu întreabă.

Jax şi fraţii lui s-au antrenat cu John de când erau mici şi unchiul meu le permite asta.

— Şi timpul suplimentar de care am nevoie ca să-l antrenez pe West? întreb eu.

Mă studiază cu ochi reci.

— Ce nume mai e şi ăsta, West?

— Şi timpul suplimentar? Ce se va întâmpla când Jax şi Kaden vor ajunge acasă fără mine?

— Ţi-am spus că mă voi ocupa de asta.

În regulă. Mă ridic şi dau să plec, dar John îmi aplică lovitura de graţie.

— Învoiala noastră intră în vigoare chiar din această dimineaţă. Vreau să-ţi mişti fundul imediat în vestiar şi să fii pe ringul meu de

luptă în două minute. Lucrurile tale sunt tot în vechiul tău dulap.

Din pricina nervozităţii simt cum mă ia cu ameţeală pe când ies din biroul lui şi mă îndrept spre vestiar. Toţi luptătorii sunt cu ochii pe mine. Ce-am făcut?

WEST

La naiba, sunt o mulţime de fete în şcoala asta şi, dacă n-aş avea o aşa-zisă iubită, în mod categoric mi-ar merge de minune aici. De exemplu, cu blonda aia, Jessica, care-şi tot răsuceşte o şuviţă pe degete şi nu mă slăbeşte din priviri din celălalt capăt al coridorului. Fata meditează la ceva şi pun pariu că nu e vorba despre calcule matematice.

Cu doar două săptămâni în urmă, aş fi găsit deja un ungher ferit de ochii lumii în lagărul ăsta şi m-aş fi distrat cu ea. Am fost de două ori exmatriculat de la fosta mea şcoală fiindcă am fost prins cu o fată, dar a meritat cu vârf şi îndesat de fiecare dată.

Îmi masez gâtul înţepenit. Este vineri şi locuiesc în maşină de aproape o săptămână. Am încercat să dorm cu spătarul de la scaunul şoferului rabatat sau întins pe bancheta din spate. În orice caz, dormitul în maşină este incomod şi rece… şi solitar.

Orele trec anevoios. Fiecare decizie pe care am luat-o, fie ea bună sau rea, mă bântuie. Pentru prima oară în viaţa mea, abia aştept să ajung la şcoală şi acum, fiindcă am reparat o toaletă, abia aştept să mă duc la noua mea slujbă.

Jessica traversează holul cu mişcări de felină şi, simţindu-mă agitat, îmi plimb din nou ochii prin mulţimea de elevi în căutarea lui Haley. Îmi place de Haley şi, la drept vorbind, dacă ar fi ca mâinile mele să rătăcească pe formele voluptoase ale unei fete, aş prefera să fie ale ei, dar nu vreau să-i fac vreun rău lui Haley. Nu-i voi distruge reputaţia înşelând-o şi nici nu o voi distruge pe *ea,* ademenind-o în vreun colţ de la capătul culoarului pentru o emoţie efemeră şi ieftină.

— M-ai refuzat luni, spune Jessica plimbându-şi un deget de-a lungul braţului meu. Se zvoneşte că ieşi cu Haley.

— Cine a răspândit zvonul ăsta?

— Matt Spencer. De fapt, el m-a întrebat pe mine dacă este adevărat. El mi-a zis că Haley i-ar fi mărturisit că voi doi sunteţi împreună, dar eu i-am spus că, după mine, e o minciună.

Îmi înclin capul spre dreapta. La dracu'. Nu de asta avem nevoie acum eu şi Haley.

Începând de marţi, eu şi Haley am intrat împreună în clasă, am stat cu ea la masa de prânz, dar celelalte fete de la masă vorbesc cu mine mai mult decât ea. Nu suntem un cuplu, aşadar nici nu ne comportăm ca atare. Nu ne atingem. Nu ne îmbrăţişăm. De fapt, aproape că nici nu ne vorbim. De fiecare dată când insist să aflu mai multe despre antrenament şi despre lupta iminentă cu Conner, ea îmi răspunde că se ocupă de asta.

De parcă asta n-ar fi de ajuns, Matt stă cu ochii pe ea ca un vultur şi

nu-mi place chestia asta.

— De ce aş minţi?

— De ce ţii secret că eşti un Young?

Jessica aşteaptă să vadă dacă înghit momeala şi, când îşi dă seama că nu muşc, continuă:

— Toată lumea ştie că te-ai luat la bătaie cu Conner vinerea trecută. Matt crede că Haley îi protejează pe Jax şi pe Kaden şi că voi doi vă prefaceţi că aveţi o relaţie pentru a-l induce pe el în eroare.

Matt e mai deştept decât pare.

— De ce m-aş băga în viaţa lui Haley dacă n-am fi împreună?

Pentru că Haley m-a apărat, pentru că pe Haley a lovit-o Conner, pentru că nu vreau în ultima parte a clasei a douăsprezecea să creadă careva despre mine că sunt slab… pentru că nu-mi pot permite să dau greş din nou.

Buzele ei se strâng într-o linie subţire.

— Asta nu mai ştiu.

— Eu şi Haley chiar suntem împreună. Dacă mai vorbeşti cu Matt, spune-i să mă pupe-n fund.

— Eu cred în continuare că minţi.

Jessica îşi trece din nou un deget de-a lungul braţului meu şi, spre surprinderea mea, mă îndepărtez uşor de ea şi mă frec pe braţ, de parcă aş vrea să-l curăţ de mizerie. Nici focul care se extinde cu iuţeala fulgerului nu este aşa de rapid ca fata asta.

— Eu şi Haley ieşim împreună şi se presupune că tu eşti prietena ei.

— Haley nu se ataşează de nimeni. Se lasă dusă de val. Apropo, ţi-am văzut maşina în parcare. Ce frumoasă e!

— Este.

„Haide odată, Haley, unde dracu' eşti?"

Jessica se apleacă spre mine, înfigându-şi sânii în braţul meu.

— Îmi plac maşinile frumoase cu mulţi cai putere.

Adică i-ar plăcea să mă călărească într-o maşină frumoasă.

— Am iubită.

— Te rog, scuteşte-mă.

Îşi dă ochii peste cap şi trage de tivul bluzei în jos, ca să-şi expună şi mai mult decolteul, împreună cu o porţiune din sutien. La naiba, e greu de convins.

— N-ai nicio iubită. Dacă ai fi avut, i-ai fi mărturisit dragostea ta eternă luni, sau marţi, sau în oricare altă zi din săptămâna asta la cursul de ştiinţe, dar nu ai făcut-o.

Adevărat.

— Eram curios să văd ce spun oamenii despre Haley.

Şi mai adevărat.

— Ai tăcut fiindcă ţi-a plăcut ce-ai văzut la mine.

— Lasă-mă să ghicesc, poziţia ta preferată la baschet e cea de

înaintaş?

Rahat, după felul cum zâmbeşte ea, mănâncă la micul dejun orice-i trece prin pat.

— Am auzit că ţie-ţi plac fetele la înaintare.

În mod normal, da. Dar presupun că multe lucruri s-au schimbat în doar câteva zile.

— După cum ţi-am mai spus, am iubită.

— Şi, pe deasupra, continuă ea de parcă n-aş fi spus nimic, Haley n-are nicio treabă cu băieţii.

Chestia asta îmi captează atenţia.

— Ce?

Zâmbetul i se lăţeşte pe când scoate un şold la înaintare.

— Haley este o luptătoare.

— Şi?

Din glasul ei răzbate un dispreţ evident.

— Luptele sunt chestii bărbăteşti.

Şi maşinile sunt considerate la fel, dar sora mea este îndrăgostită de tot ce se află sub o capotă deschisă. Nu suport genul de oameni ca gagica asta din faţa mea.

— Trebuie să plec.

Ea se strecoară în faţa mea ca să-mi blocheze drumul.

— Bine, fie, e interesată de băieţi, dar este proprietatea lui Matt.

Muşchii mi se încordează.

— O fată nu este proprietatea nimănui.

Şi, în mod cert, Haley nu-i aparţine ticălosului ăluia.

— Eşti un adevărat feminist. Asta-i grozav, dar şi cam ciudat. Bine, sunt de acord cu tine, dar uite cum stă treaba: Matt nu dă doi bani pe drepturile egale ale femeilor şi bărbaţilor sau pe faptul că noi, femeile, ne-am câştigat dreptul la vot acum câteva sute de ani. S-or fi despărţit ei, dar Matt dă clar de înţeles că nu lasă pe nimeni să îi dea târcoale lui Haley. Te va pocni în momentul în care o vei atinge.

— Să încerce numai.

Am acceptat circul ce va avea loc peste două luni pentru binele lui Haley, dar dacă Matt şi gaşca lui vor să dea startul acum, intru imediat în joc. Poate că ar fi mai bine dacă am încheia socotelile acum. Nu mi-ar mai ajunge la ureche zvonuri despre cât de slab sunt şi i-ar lua şi lui Haley o greutate de pe umeri.

— Matt nu vine la pachet cu veşti bune, spune ea.

— Nici eu, i-o trântesc, ofticat la culme fiindcă toată lumea crede că individul ăsta e mai puternic decât mine. Dar de ce te interesează atât de mult treaba asta?

Ochii i se luminează.

— Fiindcă tu eşti West Young.

Fiindcă ea crede că am bani. E pentru prima oară când îmi stă pe

limbă să-i spun cuiva că am fost dezmoştenit. Mi-ar mai face avansuri?

Absorbită de tastarea unui mesaj pe mobilul ei, Abby, regina căreia nu-i pasă câtuşi de puţin dacă o vreau sau nu în preajma mea, se furişează lângă mine.

— Ar trebui să o asculţi în privinţa lui Matt.

Îşi ridică privirea spre mine.

— Am tras cu urechea.

— Nu eşti cam nepoliticoasă? reacţionează Jessica.

— Jessica, îi răspunde Abby în chip de salut şi ea face ochii mari, de parcă ar vrea să spună: „Ce vrei?" Vezi că muşc.

Şi blonda se îndepărtează cu paşi mici şi repezi pe hol, ca o veveriţă care ţâşneşte printre maşinile din trafic. Dacă nu aş urî-o pe Abby, aş fi impresionat.

— Chiar eşti la şcoala asta.

N-am văzut-o nici măcar o dată până acum.

— Dap.

Îşi vâră telefonul în buzunarul de la spate al jeanşilor.

— Te uiţi la telenovele?

Ce mama dracului de întrebare mai e şi asta?

— Nu.

— Ciudat.

Se încruntă.

— Aş fi crezut că te-ai apucat să reconstitui toată porcăria pe care ai reuşit s-o realizezi săptămâna asta.

Fără să-mi pese ce mai are Abby de spus, mă îndrept spre primul meu curs. Poate că am ratat-o pe Haley şi ea este deja acolo.

— Eşti visul erotic al unui scriitor de telenovele.

Abby ţine pasul cu mine.

— Partea amuzantă e că nu m-am uitat niciodată la aşa ceva, dar, Sfinte Sisoe, chestia asta a devenit de-a dreptul fascinantă. Într-un interval de şapte zile ai reuşit să-i calci pe coadă pe Isaiah, pe Jax şi pe Kaden Williams, pe Matt şi pe Conner Spencer. Te vezi cu Haley Williams, plus că o ai la degetul mic pe târfa lunii, Jessica… de fapt… mai degrabă ea este cea care se dă la tine. Mai trânteşte şi un scenariu pe măsură, de exemplu cum au fost schimbate la naştere, şi bum, deja visez cu ochii deschişi la un premiu Emmy.

Abby se răsuceşte pe călcâie, merge cu spatele şi trage de cămaşa unui puşti cu ochii injectaţi. Îl târăşte după ea, forţându-l să o privească în ochi.

— Spre deosebire de restul Americii corporatiste, eu nu intru în competiţie. Este pentru ultima oară când ţi-o spun, ţine-te departe de teritoriul meu.

Ea îi dă drumul cu un brânci, apoi îşi continuă drumul, mergând cu faţa.

— Scuze, negociam o afacere. După cum spuneam, e de mirare că până acum nu ţi-a înfipt nimeni un glonţ în cap.

Probabil că Abby are dreptate. Mă opresc în faţa uşii de la sala mea de clasă şi ea mi se alătură, ceea ce nu mă surprinde deloc.

— De ce-mi spui asta? Doar ne urâm reciproc.

Telefonul ei vibrează şi ea îl scoate din buzunar, tastând imediat un mesaj de răspuns.

— Adevărat. Dar îmi place oarecum rolul ăsta de tot rahatul, de zâna cea bună, înger păzitor sau cum vrei să-i spui şi, pe deasupra, cred în karma. Şi o ultimă informaţie pentru ziua de azi, înainte să redevin o traficantă de droguri manierată.

Îmi întind braţele în faţă.

— Spune-mi totul fără menajamente.

Apasă pe „trimis”, apoi îşi concentrează din nou atenţia asupra mea.

— Fereşte-te de Matt. Va fi pe urmele tale, dar va aştepta să-ţi descopere slăbiciunile mai întâi. Jax şi Kaden întotdeauna au încercat să o protejeze pe Haley şi nu văd niciun motiv să nu o mai facă, chiar dacă sunt supăraţi foc pe ea. Fereşte-te din calea lui Isaiah. Îţi acordă un răgaz pentru că familia ta te-a dat afară din casă, dar nu-i pune răbdarea la încercare. Cu Rachel agonizând pe patul de spital, abia aşteaptă o scuză ca să răbufnească.

Abby se întoarce şi dă să plece, dar eu o opresc.

— De unde ai ştiut că tata m-a dat afară?

— Când e vorba de cartierul meu, nu prea există lucruri pe care să nu le ştiu. Am auzit că un Cadillac Escalade a rămas în parcare în ultima vreme, de seara până dimineaţa. Şi apoi te-am văzut în bar.

Abby ridică din umeri.

— Recunosc un om dat afară din casă şi înfometat de cum îl văd.

— Rachel ştie?

Mă abţin să o întreb dacă părinţii mei par supăraţi.

— Părinţii tăi sunt foarte secretoşi. Isaiah supraveghează situaţia, fiindcă nu vrea să-i sufle cineva vreo vorbă lui Rachel în privinţa asta, căci ar tulbura-o.

Ticălosul a câştigat un dram de respect în ochii mei.

— Mersi. Poţi să ţii numai pentru tine faptul că sunt un Young?

Abby îşi răsuceşte gâtul.

— Jessica ştie?

— Mda.

— Atunci nu mai contează dacă-mi ţin eu gura sau nu. Jessica nu-şi ţine deloc gura închisă, şi da, mă refer în toate privinţele.

— O să mă ocup eu de Jessica. Poţi să păstrezi secretul doar pentru tine?

— Ce, eşti mult prea bun pentru şcoala asta şi nu poţi să spui adevărul?

Asta vine tocmai din partea mincinoasei autoproclamate.

— Să fii un Young aici poate crea probleme. Nu avem şi-aşa parte, eu şi Haley, de suficiente belele?

— Şi uite că băiatul are dreptate. Îţi voi păstra secretul ruşinos… pentru Haley.

Abby îmi aruncă un zâmbet de mi se zbârleşte părul de pe ceafa.

— Dar acum îmi eşti dator. Pa!

Tocmai am făcut un pact cu diavolul.

HALEY

Picioarele mele sunt ca gelatina. De fapt, gelatina este mai solidă decât mine. Este a patra dimineaţă de când mă antrenez la sală şi diseară încep să-l antrenez pe West.

Azi de dimineaţă am alergat, am alergat şi iar am alergat. Apoi am trecut la abdomene şi la flotări. Tânjesc după un pui de somn, o baie fierbinte şi apoi din nou un pui de somn. Îmi încrucişez braţele pe pupitru şi îmi odihnesc capul pe perna improvizată. Simt o tensiune de-a lungul omoplaţilor. Am lucrat la sacul de box de dimineaţă. Mâine muşchii spatelui meu îşi vor dori moartea.

— Haley.

E o şoaptă, probabil una dintre acele iluzii stranii pe care le ai în starea de semitrezie, între vis şi realitate.

— Haley!

Scaunul se zgâlţâie sub mine când ridic brusc capul. Nu că vocea ar fi răsunat mai tare de data asta, dar e şocant să o auzi pe Marissa vorbind pe un ton mai ridicat decât o şoaptă. Stând lângă banca pentru două persoane din laboratorul de ştiinţe pe care o împărţim la cursul de biologie, Marissa îşi ţine cărţile strâns la piept.

— Trebuie să vorbim.

— Bine.

Mă frec la ochi şi aştept să se aşeze, dar nu o face. Rămâne în picioare, ridicând cărţile în dreptul bărbiei, de parcă ar vrea să-şi ascundă chipul în spatele lor.

— Care-i treaba? o întreb.

Ea se uită în stânga, în dreapta, apoi din nou spre stânga, ca şi cum s-ar pregăti să traverseze strada, apoi se apleacă spre mine.

— Jessica s-a dat la West pe coridor azi de dimineaţă. L-a atins… şi aşa mai departe şi, ei bine… el nu a plecat.

„Şi aşa mai departe” include sâni înfipţi în oricare parte disponibilă a unui trup bărbătesc. Jessicăi îi place să se joace cu specimenele de sex masculin. Cam tot aşa cum păianjenul văduva neagră îşi devorează partenerul după împerechere.

— Eh, prostii!

Jumătate dintre cei aflaţi în laborator îşi întorc privirile, holbându-se la mine. Accesul de furie mă şochează şi nu prea pricep de ce sunt furioasă. Nu e ca şi cum West ar fi iubitul meu, dar se presupune că trebuie să se comporte ca atare, iar ea presupune că este iubitul meu şi… şi…

West intră în laborator. În momentul în care ochii noştri se întâlnesc, eu îmi îndrept privirea în altă parte. Jessica a flirtat cu el şi probabil că el i-a răspuns cu aceeaşi monedă. Ea este frumuşică şi

directă şi băieţii se dau peste cap să fie cât mai aproape de ea, iar eu sunt… eu.

Mă gârbovesc în scaunul meu, într-o vâltoare de emoţii: enervare, durere, confuzie.

Dacă e deştept, se va ţine departe de ea.

Dacă e deştept, va veni încoace şi-şi va cere scuze de ochii lumii pentru că „m-a înşelat”.

În orice caz, îmi doresc să le trag câte un pumn în falcă atât lui, cât şi Jessicăi.

Poate că ar trebui să mă răzgândesc în privinţa antrenamentului cu un alt luptător.

— Te căutam.

Închid ochii la auzul vocii profunde a lui West. Fluturii îşi fac de cap în stomacul meu. Nu este iubitul meu. Este doar un prieten – o complicaţie – şi probabil că a sărutat-o pe Jessica. Fluturii nu au ce căuta în stomacul meu.

— Marissa, te deranjează dacă stau eu aici azi? întreabă el.

— Nu!

Deschid ochii şi constat că Marissa a dispărut. Pe bune? Mă abandonează toţi prietenii? Mai întâi Jessica se dă la West, apoi Marissa se evaporă la prima solicitare.

Scaunul de lângă mine hârşâie pe podea şi căldura trupului său îmi mângâie partea stângă a corpului în timp ce ia loc. Dacă mi-aş mişca doar puţin de tot braţul, pun pariu că ne-am atinge.

Jessica intră în laborator şi se încruntă. Degete calde şi grele se împletesc cu ale mele pe suprafaţa băncii şi inima care o luase deja la goană acum câteva clipe a ajuns să bată cu o viteză supersonică.

Privesc îndelung mâinile noastre împreunate pe bancă şi trebuie să recunosc că-mi place priveliştea. Degetele mele par mult mai mici în comparaţie cu ale lui. La şcoală am fost întotdeauna luptătoarea – fata care nu e deloc feminină –, dar pe lângă degetele masculine ale lui West, degetele mele par subţiri, graţioase chiar.

Şi dacă e să visez cu ochii deschişi pentru o clipă, aş putea să recunosc, de asemenea, că-mi place să simt aceste furnicături îmbietoare care-mi străbat venele. Pielea de pe degetele lui este aspră, dar nu zgrunţuroasă. Puternică, dar nu copleşitoare. Şi caldă. Foarte, foarte caldă. Dacă mâinile noastre împletite îmi oferă o asemenea fericire, mă întreb dacă buzele lui peste buzele mele ar provoca un foc de artificii.

— Prietena ta Jessica e o figură, mormăie el, iar eu mă trezesc din reverie.

Mă uit cu coada ochiului la el, foarte precaută. Am mai văzut-o pe Jessica făcându-le avansuri băieţilor. A căzut oare West în plasa ei?

— Se zvoneşte că a fost extrem de prietenoasă cu tine, dar nu şi o

bună prietenă pentru mine.

— La naiba, ce repede umblă vorba pe aici. Lumea de aici are vreun sistem de alertă pentru bârfe pe messenger? Dacă da, ar trebui să-i anunţ pe băieţi că ea vrea să sâcâie tot ce are două picioare şi un penis. Este ceva în neregulă cu ea. Nu înţelege când îi spui „nu”.

Chicotesc şi îmi relaxez degetele într-ale lui, cu toate că nu înţeleg de ce mă atinge. Până acum am pus în scenă teatrul ăsta că „suntem împreună” fără să ne etalăm sentimentele în public.

— Poate că te testează. Ştii tu, să vadă dacă ţii cu adevărat la mine.

Poate, dar probabil că nu. Felul în care Jessica aruncă săgeţi din priviri peste umăr îmi dă de înţeles că nu este încântată. Motivul nu-l ştiu sigur. Presupun că e din cauză că mă prefac că am o relaţie cu un tip pe care-l vrea ea.

West cercetează încăperea cu privirea.

— Mai trebuie să mă feresc şi de altcineva?

— Probabil că de toată lumea.

Nu prea pot să fac faţă concurenţei când este vorba să ţin lângă mine un tip atât de grozav precum West. Chiar dacă între noi nu va fi nimic. Chiar dacă n-ar trebui să vreau să fie ceva între noi.

Sună clopoţelul şi Marissa se aşază în spate, lângă un tip sexy. Buzele mele încep să schiţeze un zâmbet. „Hai, Marissa.” Cu toate că tipul ar putea s-o vadă mai bine dacă n-ar sta cu nasul într-o carte.

Mişc uşor mâinile noastre înlănţuite pe masă.

— Care-i treaba cu ţinutul de mână?

Un zâmbet îi luminează faţa lui West, făcându-mă să mă topesc toată.

— În afară de faptul că nu vreau să-ţi cadă degetele din pricina degerăturilor?

— Ha, ha, ha.

Obrajii mi se încing.

— În afară de asta.

Zâmbetul lui splendid dispare, lăsându-mi un gol în suflet.

— Suntem la ora de ştiinţe. Consideră că este un experiment.

— Ce fel de experiment?

Îşi îndreaptă atenţia spre partea din faţă a laboratorului. Matt intră şi simpla ameninţare din privirea lui mă face să-mi smulg mâna din strânsoarea noastră, dar West nu cedează. De fapt, mă strânge şi mai tare de mână.

— De exemplu, acesta.

WEST

— De ce stăm aici?

Haley îşi pune tava cu mâncare pe masă şi se trânteşte pe scaunul din faţa mea. Fiind în continuare supărată din cauză că ne-am dat în spectacol ţinându-ne de mână în timpul orei de ştiinţe, înfige furculiţa în şniţelul de pui. Râd pe înfundate. Nu-mi trebuie prea multă imaginaţie ca să ghicesc în ce parte a corpului meu i-ar plăcea să-şi mai înfigă furculiţa.

— Consideră că este o continuare a experimentului meu de la ora de ştiinţe.

Am ales o masă mai retrasă pentru noi doi, undeva în spate, sub luminile fluorescente pe jumătate stinse. Ar putea fi romantic, dacă aş avea o astfel de fire şi dacă am fi, cu adevărat, un cuplu.

— Momind tigrul? Pe bune, West? De ce nu scoţi nişte carne crudă, îl pocneşti pe Matt cu ea peste bot de câteva ori, ca apoi să-i deschizi uşa cuştii? Se pare că o cauţi cu lumânarea.

— Este prima noastră ceartă de îndrăgostiţi?

Buzele ei zvâcnesc.

— Da.

— Mai simţi ceva pentru el?

Îmi ţin respiraţia în timp ce-mi răspunde, dar încerc să reacţionez ca şi cum nu mi-ar păsa. Şi nici n-ar trebui să-mi pese. Noi doar ne prefacem că avem o relaţie.

— Nu, răspunde ea imediat. Ce-a fost între mine şi Matt e de domeniul trecutului. Eram mică şi proastă şi ce-a fost între noi acum e istorie. O istorie care nu se va repeta niciodată, absolut niciodată.

Mulţumit, mă instalez confortabil pe scaunul meu.

— Şi atunci de ce te deranjează că-l întărât?

— Pentru că-mi place de tine suficient de mult încât să-mi pară rău dacă mori.

— Pot să-l învinge pe Matt.

Niciun răspuns din partea lui Haley şi-mi înăbuş dorinţa de a o zgândări şi mai tare. Ce trebuie să fac ca să-i dovedesc că sunt în stare de aşa ceva?

Îmi îndes în gură o furculiţă plină cu porumb. Haley se joacă cu furculiţa ei prin farfurie şi îmi dau seama că mintea ei este la un milion de kilometri distanţă. În dimineaţa asta, Jessica a respins-o, fără doar şi poate, şi ceea ce m-a şocat a fost felul în care băieţii trec pe lângă Haley ca şi cum n-ar exista. Haley arată grozav cu părul ei nisipiu şi cu ochii aceia negri care promit nopţi lungi pline de sărutări şi de râsete.

Poate că aşa se întâmplă când mergi la aceeaşi şcoală cu cineva de

când te ştii şi recunoşti oamenii numai după etichetele lor. Câte fete am trecut cu vederea pe nedrept la fosta mea şcoală?

Haley îşi încrucişează privirea cu a mea. Ea aruncă o privire precaută peste umăr, apoi îşi îndreaptă din nou ochii asupra mea.

— Ce este?

— Cum adică ce este?

Îmi trage una în picioare pe sub masă şi râd în timp ce-mi scutur piciorul ca să alung durerea.

— Eşti sexy şi-mi place să te privesc.

Haley capătă o nuanţă adorabilă de roşu şi se apucă să traseze linii imaginare cu furculiţa prin porumbul ei. Gândindu-mă cât de mult îi displace lui Rachel să se simtă stânjenită, îi ofer lui Haley o cale de ieşire din această situaţie.

— Ce fel de campionat mă aşteaptă? De aruncat cuţite? De făcut pături din petice? Un duel cu pistoale la răsăritul soarelui?

— Arte marţiale mixte.

Mă scarpin în barbă. Acum înţeleg de ce Haley nu a vrut să discute despre asta de faţă cu nimeni altcineva. Dacă aş fi gândit cu capul pe umeri, aş fi obligat-o să mănânce la o masă separată acum două zile, dar aveam mintea vraişte gândindu-mă numai la propria problemă: temperatura prognozată avea să scadă drastic la noapte.

Sperasem să fie vorba despre box, dar mă îndoiam că urma să fie atât de uşor. Nu că boxul ar fi uşor, dar artele marţiale mixte sunt cu totul altceva. Crema cremelor. Competiţia băieţilor răi împinsă la extrem. Nu e vorba doar să descoperi care este cel mai bun dintre cei doi la box, ci şi la jiu-jitsu, la Muay Thai, la lupte libere şi, la naiba, la orice alt stil de luptă care este pus la bătaie.

— Cu cuşcă şi tot tacâmul? întreb eu.

— Cu cuşcă şi tot tacâmul, răspunde ea.

După o secundă, ea mă iscodeşte pe sub genele ei lungi şi întunecate. Şi le curbează ea sau sunt arcuite natural într-un mod atât de sexy?

— Nu trebuie să faci asta. Te-ai putea transfera la altă şcoală.

— Cum? i-o trântesc eu. Tata m-a dat pe uşă afară. Mă îndoiesc că mi-ar semna documentele de transfer.

Haley se schimbă la faţă şi furculiţa îi pică în farfurie.

— A fost urât din partea mea să spun…

— Opreşte-te. N-am vrut să sune aşa.

N-am vrut să o necăjesc.

— Dacă motivul pentru care te-ai băgat în treaba asta e că eşti legat de mâini şi de picioare în şcoala asta, mă voi gândi la o altă cale de ieşire. Dă-mi răgaz un weekend şi mă voi gândi la ceva…

— Haley, m-am băgat în treaba asta, dar nu fiindcă sunt legat de mâini şi de picioare în Eastwick.

Ea deschide gura să riposteze, dar o întrerup.

— M-am băgat singur în treaba asta.

— Nu asculţi niciodată de glasul raţiunii, nu-i aşa?

— Ascult de orice raţionament care are sens, dar al tău nu are.

— Imposibil, mormăie ea.

După câteva clipe, ea continuă:

— Bunicul meu are o mică sală de antrenament în parcul industrial. Mi-a dat voie să te antrenez acolo. Eu îmi termin tura la opt, aşa că am putea să ne întâlnim la nouă.

Uau! Foarte multe lucruri decurg din spusele ei. Îmi înfig furculiţa în şniţelul meu, ca apoi să-l tai în bucăţi.

— Unde lucrezi?

— Sunt chelneriţă la Romeo's Pizza. Scuze. Ar fi trebuit să te întreb care este programul tău de lucru.

— Este în regulă. N-am avut niciunul până marţi.

Având în vedere că eram o odraslă de bani gata, munca era ceva facultativ. Ciudat, mă gândeam la facultate, dar niciodată nu mi-a trecut prin cap să mă întreţin singur.

— Oh.

Ea îşi coboară privirea. Mă cuprinde regretul. Pun pariu că toţi tipii pe care îi cunoaşte au avut o slujbă de la vârsta de şaisprezece ani. În ochii ei, eu trebuie să fiu şomerul ratat care locuieşte în subsolul mamei lui şi profită de prietenii care au maşini. Şi mai rău decât atât, ea ştie că n-am vreun subsol în care să locuiesc. Şi eu care credeam că tata era singura persoană pe care nu o impresionase acest lucru.

— Am un orar flexibil la muncă, după şcoală.

Cel puţin, aşa mi-a spus Denny.

— Tu cu ce circuli?

Asta ca să schimb subiectul discuţiei.

— Cu autobuzul.

Vocea lui Haley se aude înăbuşit, deoarece vorbeşte în pahar înainte să bea din el.

Autobuzul. Se aude un clinchet pe când îmi împing tava deoparte. Mai am jumătate de rezervor de benzină şi restul de bani rămaşi îmi trebuie pentru mâncare. Voi primi salariul săptămâna viitoare, dar nu e ca şi cum aş sparge vreo bancă. Se pare că Haley mă va antrena, dar eu n-am banii necesari pentru sală şi pentru echipament. Pumnii mi se încleştează şi simt nevoia imperioasă de a lovi ceva – pe cineva, orice –, furia gonindu-mi prin vene.

O mână se aşază peste a mea şi-mi ridic instantaneu ochii spre Haley.

— Eşti bine? vrea ea să ştie.

— Mda.

Trag aer în piept.

— Nu. Sunt la pământ.

— Nu mai ai unde să stai?

Încuviinţez, fiindcă nu sunt în stare să recunosc că am minţit-o la începutul săptămânii în privinţa locului unde am dormit.

— Există adăposturi.

Vocea i se frânge.

— Dar sunt la periferie. Traseele autobuzelor care circulă până acolo sunt cam… periculoase. Dacă te-ai duce cu maşina, ţi-ar fura-o în doar câteva minute.

Cred şi eu.

— Şi cum sunt? Adăposturile?

La naiba. Nu mi-a spus că ar fi stat în vreunul. Informaţia asta o am de la Jessica.

Ne uităm unul în ochii celuilalt preţ de câteva secunde, dar ochii ei sunt plini de neastâmpăr. Se gândeşte. Haley cade tot timpul pe gânduri şi, la fel cum am făcut mai devreme, îi ofer o portiţă de ieşire.

— Dacă mă laşi să te iau cu maşina, vom putea ajunge la sală pe la opt şi jumătate.

Merită să pun la bătaie şi ultima picătură de benzină ca să termin o conversaţie pe care n-ar fi trebuit să o încep deloc.

Ea stă cu ochii în farfurie în timp ce mănâncă, cugetând la ultima mea afirmaţie. Cine ştie, poate că se gândeşte în continuare la adăposturi. Am remarcat chestia asta la Haley în ultimele câteva zile: cineva îi pune o întrebare şi, în loc să răspundă imediat, ea stă şi chibzuieşte. Au trecut deja vreo două minute şi încep să bănuiesc că e genul care despică firul în patru.

— E vorba doar să vin să te iau cu maşina, Haley. Nu e o invitaţie să rămâi după aceea pentru o partidă de sex.

Ea se îneacă cu şniţelul şi dă paharul cu apă pe gât.

— Noi nu facem sex.

— Am putea, îi spun, după care rânjesc.

Ea tuşeşte şi-şi duce mâna la gură, iar eu izbucnesc în râs. Râd şi mai tare când piciorul ei îl atinge pe al meu.

— Ce zici?

Mă las pe spate şi-mi sprijin braţul de spateaza scaunului de lângă mine.

— Opt şi jumătate sau nouă?

Ea oftează de parcă mi-ar face cine ştie ce favoare.

— Opt şi jumătate.

— Nu-ţi place, aşa-i?

— Ce?

— Să accepţi ajutorul cuiva.

Furculiţa ei străpunge din nou şniţelul.

— E practic imposibil să faci pe cineva să te placă.

Sună clopoţelul, iar eu îi iau tava lui Haley înainte ca ea să o apuce.

— Cu toate astea, tu mă placi.

Un mic zâmbet îi apare pe buze, dar şi-l ascunde imediat.

— Şi, după conversaţia de azi, te vei gândi şi la cum ar fi să fim amândoi în pat.

Ea se încordează.

— Aşa ceva n-o să se întâmple.

— Visatul cu ochii deschişi?

— Da!

— Atunci înseamnă că vrei să trecem la fapte?

Un foc i se aprinde în priviri.

— Aş putea să-ţi ard una şi să te dobor chiar acum.

Îmi muşc limba ca să nu-i dau vreun răspuns, fiindcă, drept să spun, oi fi eu mai musculos şi cu câţiva centimetri mai înalt decât ea, dar după cele întâmplate cu Conner, o cred în stare să-mi dea una. Uneori, până şi eu îmi dau seama când trebuie să mă opresc, dar, fir-ar să fie de treabă, e amuzant să o tachinez.

Haley se opreşte lângă mine în timp ce arunc resturile la gunoi şi pun tăvile la locul lor. Adoptând atitudinea clasică a fetei supărate, ea îşi încrucişează braţele la piept şi îşi bosumflă buzele frumoase.

Ar trebui să-mi cer scuze spunându-i că sunt un ticălos. Aşa procedează iubiţii, dar eu n-am avut niciodată stofă de iubit. În plus, eu şi Haley nici nu suntem, de fapt, împreună. Cedez tentaţiei însă şi-i prind o şuviţă mătăsoasă între degete ca să o mângâi.

Ea se holbează la mine cu ochii ei hipnotici. Există o atracţie între noi, oricât ar încerca ea să nege, dar asta nu înseamnă că tensiunea dintre noi nu este la fel de adevărată. Aş renunţa cu uşurinţă la toate bunurile mele materiale ca să-mi împletesc degetele în părul ei şi să-i sărut buzele perfecte. Dumnezeule, fata asta mă excită!

Ştiind că sunt înconjurat de profesori, de directori şi de elevi care se aşteaptă ca eu să dau cu bâta-n baltă şi să o sărut în public, îi dau părul peste umăr şi îmi cobor mâna de-a lungul braţului ei.

— E în regulă. Nu trebuie să te gândeşti la asta acum, dar îţi promit că voi visa eu cu ochii deschişi pentru amândoi.

HALEY

Bunicul meu se crede foarte şiret, dar îl poţi citi pe bătrân ca pe o carte deschisă. Treburi de birou la nouă seara, vinerea? El de-abia suportă hârţogăria în timpul zilei. John se preface că este ocupat, făcându-şi de lucru pe laptop, dar la fiecare treizeci de secunde ne aruncă mie şi lui West câte o privire.

Am intrat în sală acum câteva minute, dar, după felul în care West şi-a întors şapca la ceafă, îmi dau seama că are nevoie de timp ca să se obişnuiască cu atmosfera din sala care-l va găzdui seară de seară în următoarele două luni. Probabil că acum West îşi va da seama cât de serioasă este toată treaba şi va învăţa să renunţe la luptă atunci când e cazul.

Mă apropii pe furiş de biroul lui John şi, în momentul în care face următoarea razie, îi surprind privirea.

— Ai nevoie de ceva?

Îşi încleştează fălcile.

— Este un înfumurat.

Sunt de acord, dar nu sunt sigură dacă iubitele ar trebui să recunoască asemenea lucruri faţă de bunicii lor, fiindcă se presupune că ar trebui să fiu atât de îndrăgostită încât să nu observ.

— Mă bucur că poţi aprecia caracterul moral al cuiva în mai puţin de un minut.

— După cum merge se vede că este un înfumurat.

— Zi-mi un tip care se antrenează aici şi nu este arogant.

John se uită dincolo de mine, la West. Cu o geantă sport atârnându-i pe umăr, West îşi încârligă degetele prin barele metalice ale cuştii octogonale, agăţându-se strâns de ele.

Ringul îi captează întreaga atenţie şi aşa şi trebuie. Nu este un joc sau un spectacol de televiziune unde băiatul bun câştigă de fiecare dată. Aceasta este realitatea şi, de îndată ce intră în acea cuşcă în care cineva îl aşteaptă în colţul opus, poate să moară. Sper să nu văd niciodată sângele lui pe podeaua cuştii.

— Categoria semimijlocie? mă întreabă John.

West tot nu s-a urnit din loc şi am o mulţime de lucruri să-i explic.

— Aşa presupun. Voi afla după ce-l voi cântări.

— Nu pare a fi de categorie mijlocie, chiar dacă a făcut muşchi.

Ştiu asta şi îmi reazem fruntea de tocul uşii. Atât Conner, cât şi Matt sunt de categorie semimijlocie, asta însemnând că au şaptezeci şi şapte de kilograme sau chiar mai puţin. Pe de-o parte, mă agăţ de speranţa că West depăşeşte cu mult această greutate, fiindcă astfel nu poate să lupte cu ei, dar, chiar de-ar fi aşa, ei ar face rost de un luptător de talie mijlocie de la Black Fire care să intre în ring cu el. Nu sunt sigură

că voi avea suficient timp pentru a-l antrena pe West ca să se poată apăra în categoria semimijlocie, cu atât mai puţin în categoria mijlocie.

— Va trebui să slăbească înainte de a intra în luptă, remarcă John.

— Da, răspund eu absentă.

Să slăbeşti înaintea unei lupte este greu, necesar uneori, şi totuşi tot greu. John se lasă pe spate în scaunul lui, relaxându-se şi cântărindu-mă din priviri. Îl văd pentru prima oară complet relaxat, fără să sară la gâtul meu şi să mă sugrume pentru deciziile mele din trecut. În ciuda faptului că mă urăşte, cumva am reuşit amândoi să ajungem să purtăm o conversaţie liniştită.

Îmi lipseşte conversaţia liniştită. Îmi lipseşte John.

— Eu şi Matt nu ne-am despărţit în termeni buni.

John mă străpunge cu ochii lui cenuşii şi imediat regret că m-a luat gura pe dinainte. N-am mai spus aşa ceva nimănui până acum. Nici măcar nu am făcut vreo aluzie vreodată, dar faptul că mă aflu în singurul loc în care m-am simţit ca acasă timp de luni întregi m-a făcut cumva să sparg o barieră dincolo de care n-ar fi trebuit să trec.

— Kaden şi Jax… au venit la mine…

Pauzele lui sunt atât de stânjenitoare, încât simt un vârtej în stomac.

— Erau îngrijoraţi… dar tu nu voiai să le vorbeşti…

— Poţi să-l înscrii pe West în meci? La cel de peste două luni?

Am făcut greşeala să rostesc cuvintele cu glas tare şi acum John este prea aproape de un subiect care-mi provoacă o panică îngrozitoare.

— Haley…

— Trebuie doar să-l înscrii.

Pieptul mi se strânge şi simt că nu mai am aer.

— Te rog.

El oftează, apoi azvârle un pix pe birou.

— Jax mi-a spus că noul tău iubit are o problemă cu Matt. De-asta îl antrenezi? Ca să-şi rezolve neînţelegerile în cuşcă?

Adevărul sună patetic când este rostit cu glas tare, dar e mai bine decât conversaţia anterioară.

— West şi Conner au nişte probleme.

John a stat destul de mult prin preajma luptătorilor de la Black Fire ca să înţeleagă că asta înseamnă, de fapt, că West are o problemă cu toţi tipii de la acea sală, inclusiv cu Matt.

Face un semn din bărbie spre West.

— E cazul să-mi fac griji în privinţa ta şi a lui?

— Este inofensiv.

— Tot aşa ai spus şi despre celălalt.

Ar fi fost mai puţin dureros dacă John ar fi luat o şipcă şi mi-ar fi tras una-n cap cu ea. Fac singurul lucru pe care-l pot face: schimb subiectul.

— Ia-l pe West sub aripa ta. Îl poţi antrena de un milion de ori mai bine decât mine.

— Ştii vechea zicală: „Dă-i unui om un peşte şi-l hrăneşti toată ziua. Învaţă-l să pescuiască…”

„… şi-l hrăneşti toată viaţa!”

Dar West poate să se hrănească singur.

— Mda.

John face o mişcare cu mâna, de parcă eu aş avea deja răspunsul pregătit, dar nu este aşa. În schimb, ridic dintr-o sprânceană. Poate că bunicul s-a apucat din nou de băutură.

— Asta înseamnă că o să-l antrenezi?

— Asta înseamnă că, dacă eşti gata să te antrenezi cu un adversar, aşa cum am negociat zilele trecute, atunci te voi ajuta să-l pregăteşti pentru meci.

Ceeeee?

— Dar dacă-l antrenezi tu, se poate lupta cu toţi peştii din lumea asta.

Sau cam aşa ceva.

John se scarpină la ceafă.

— Hays, am nevoie ca tu să înveţi cum să te lupţi.

— Ştiu cum să mă lupt.

Fiecare cuvânt îmi iese încet din gură, de parcă nici eu n-aş crede ceea ce spun.

— Nu, nu ştii.

Îmi doresc să-l întreb ce vrea să spună cu asta – ce speră să obţină de la mine –, dar ţin în mine lucruri atât de întunecate, ruşinoase şi lipsite de speranţă, încât aş prefera ca toată lumea să le ignore în continuare existenţa, aşa cum o fac şi eu.

— Cum rămâne cu meciul? insist eu. Îl vei înscrie?

— Are optsprezece ani? mă întreabă John. Dacă n-are, nu-l înscriu. Mai mult de atât, dacă este minor, am nevoie de acordul părinţilor pentru ca el să vină la mine la sală, iar dacă are optsprezece ani, atunci trebuie să completeze un teanc de formulare. N-am de gând să mă dea careva în judecată când o să moară.

Îmi dau ochii peste cap când îi aud ultima afirmaţie, chiar şi numai pentru faptul că transpune în cuvinte cea mai îngrozitoare temere a mea în privinţa lui West.

— West! Ai optsprezece ani?

Spune că nu. Spune că nu. Spune că nu. Vârsta legală în Kentucky pentru a participa la meciuri de arte marţiale mixte este de optsprezece ani.

— Nu ştii ce vârstă are iubitul tău? mă întreabă John.

Îl ignor pentru că… ei bine… pe bune? Dacă eu şi West am fi un cuplu de-adevăratelea, ziua lui de naştere ar fi marcată cu o inimă

roşie în calendarul meu. Bine, bine, poate că nu e stilul meu şi, cu toate acestea…

Din cealaltă parte a sălii, West dă afirmativ din cap, iar eu mormăi:

— Fir-ar să fie!

S-a dus pe apa sâmbetei şi portiţa asta de ieşire. West se îndreaptă cu paşi ţanţoşi spre mine, iar eu mă desprind de perete. Dacă John nu-l antrenează, atunci mi-aş dori să evit definitiv prezentările.

— O vei face? îl întreb pe John în timp ce mă retrag. Îl vei înscrie?

— Dacă are bani pentru taxe, atunci îl voi primi.

Îşi ridică degetele în aer, frecându-şi-le.

— Şi dacă pentru asta tu vei rămâne la mine la sală până la sfârşitul verii.

Mă lovesc cu palmele peste coapse.

— Până la sfârşitul verii?

— Eşti liberă să accepţi sau nu.

John îşi concentrează din nou atenţia asupra computerului său.

— Bine.

Am devenit un ucenic legat prin contract, urmând să învăţ de una singură cum să pescuiesc în deşert fără plasă sau undiţă.

În cele din urmă, procesez şi semnificaţia cuvântului „taxe” şi mă îndrept spre West, spunându-i:

— Sper că faci ceva bani.

WEST

Haley îşi trece mâna prin păr, apoi şi-l strânge la baza cefei şi trage de el de parcă ar vrea să şi-l rupă.

— Dă-ţi jos cămaşa.

— Da, să trăiţi.

Mi-am scos deja pantofii şi şosetele.

— Îmi dau jos şi şortul, dacă vrei.

Îmi bag degetul pe sub elastic, iar Haley scutură din cap mult prea precipitat.

— Nu va fi nevoie.

— Ştiu că vrei să o fac, îi spun şi savurez fiecare secundă în timp ce urmăresc cum pielea i se înroşeşte şi buzele îi zvâcnesc uşor.

În felul ei tipic, preferă să mă ignore. Într-o zi o să pătrund în mintea aceea în care se retrage în mod constant.

Bunicul ei a plecat acasă, iar Haley este teribil de sexy în bustieră şi pantaloni scurţi. Abdomenul ei plat pare atât de delicat, atât de neted… Degetele mele freamătă de dorinţa de a-l mângâia.

Un val de aer îi iese năvalnic de pe buze.

— Rahat.

— Vrei să-mi spui despre ce-i vorba?

Ea clipeşte de parcă acum m-ar vedea pentru prima oară, ceea ce nu-i pică deloc bine egoului meu. De obicei, fetele îmi acordă atenţie atunci când n-am cămaşă pe mine.

— Cântăreşti optzeci de kilograme.

— Dap.

Nimic nou sub soare.

— Ar trebui să ai şaptezeci şi şapte de kilograme.

Ochii îi rătăcesc pe trupul meu.

— Şi nu ai niciun gram de grăsime pe tine.

Haley îşi muşcă buza de jos în timp ce se holbează la muşchii mei abdominali, iar eu rânjesc. Acum am reuşit să captez atenţia fetei.

Mă dau jos de pe cântar şi balanţa scoate un scrâşnet metalic.

— Îmi tot spui că o să fie greu. O să slăbesc.

— Da, dar îţi va creşte şi masa musculară. O să văd mai târziu ce-i de făcut în privinţa asta. Haide.

Haley îşi duce din nou mâna la păr, lăsându-l să i se reverse în cascadă printre degete.

Ca să alung întunericul şi singurătatea, mi-am petrecut nu una, ci mai multe nopţi săptămâna asta imaginându-mi cum îmi trec mâinile prin părul ei mătăsos şi cum îmi lipesc gura de buzele ei minunate. Trebuie să-mi adun toată voinţa ca să nu o lipesc de un perete şi să o sărut. Imaginea din mintea mea aproape că mă face să scot un geamăt.

Eu fără cămaşă, ea cu abdomenul la vedere, ce fierbinte ar fi carnea la atingere…

La dracu', mă omoară fata asta. Îmi înşfac cămaşa de pe jos şi o pornesc pe urmele lui Haley, ajungând în spaţiul deschis de lângă oglinzi. Fac doar pe prietenul cu Haley. Suntem doar prieteni. Atât şi nimic mai mult. Ea a dovedit nu numai o dată că merită tot respectul.

— Spui mereu chestia asta.

— Ce anume?

— Că o să vezi mai târziu ce-i de făcut.

Ea ridică un umăr în timp ce pune mâna pe un ghem galben de pe jos.

— Spun asta fiindcă aşa voi face.

— Greutatea întregii lumi nu apasă pe umerii tăi, ştii asta, da? Mai sunt vreun miliard de oameni care te pot ajuta să găseşti o soluţie pentru încălzirea globală.

O văd mustăcind în vreme ce desfăşoară rola de bandaj pentru box, lat de cinci centimetri.

— Nu mă îngrijorează încălzirea globală.

— Ştii la ce mă refer.

Ea se face că nu m-a auzit.

— Ţi-ai mai înfăşurat vreodată mâinile?

— Niciuna dintre luptele la care am participat nu a fost cu preaviz, aşa că m-am descurcat cu mâinile goale.

— Şi treaba asta, rosteşte ea cu cea mai grozavă privire de profesoară severă, trebuie să înceteze. Fără lupte în afara acestei săli de sport.

— Hei, de regulă nu caut să dau de necazuri, ele mă găsesc pe mine.

Haley îmi face semn din cap spre un taburet, iar eu mă aşez.

— Ridică mâna aşa.

Ea îşi întinde mâna în aer, cu palma în jos şi cu degetele răsfirate.

Îi urmez instrucţiunile, iar Haley îmi răsuceşte o bucată de bandaj în jurul degetului mare.

— Vezi eticheta?

Dau din cap.

— Se foloseşte întotdeauna cu partea asta în sus. Şmecheria la înfăşurat este să respecţi seriile de câte trei.

Înfăşoară bandajul în jurul încheieturii mâinii mele în straturi.

— De trei ori într-o direcţie, apoi de trei ori în cealaltă direcţie. Suficient de strâns pentru o susţinere bună, dar destul de lejer ca să nu-ţi sugrumi circulaţia şi să-ţi pice degetele.

Haley se sprijină cu o coapsă de mine, iar eu îmi desfac genunchii ca ea să poată aluneca între picioarele mele. Fiecare celulă a corpului meu freamătă şi, când inspir, simt numai şi numai aroma dulceagă a florilor sălbatice. Degetele ei lucrează cu sârguinţă, atingându-mi uşor

pielea în timp ce înfăşoară bandajele în jurul încheieturilor mele iar şi iar.

După mina ei serioasă, e clar că nu-şi dă seama cât de aproape este de mine, că nu-şi dă seama cum, la fiecare atingere mângâietoare a degetelor ei, simt că iau foc.

— De-asta ai mâinile reci? o întreb eu, făcând astfel o încercare patetică de a mă abţine să o strâng în braţe şi să-mi las degetele să rătăcească pe trupul ei atât de ademenitor. Ţi-ai sugrumat circulaţia?

Îmi mai aruncă o privire severă pe sub gene.

— Ha, ha, ha. Băiatul e şi comedian pe deasupra.

— Am uitat, o şicanez eu în continuare. Genetica.

— Pot să mă ocup de tine acum, psalmodiază ea.

Ar putea şi gândul acesta mă face să zâmbesc.

— Intru în joc, dar am uitat prezervativele.

Haley îmi dă o palmă peste umăr.

— Mă refer la luptă, nu la sex. Doamne, ai doar un lucru în minte!

— Când sunt în preajma ta, da.

— Fă-ţi un X în jurul palmei şi apoi înfăşoară bandajul în jurul încheieturilor degetelor. Fă asta de trei ori şi nu uita să-ţi ţii degetele depărtate unele de altele. Cum îl simţi?

Haley îşi mută piciorul, creând o fricţiune care-mi face inima să stea-n loc. Un fulger îmi străbate vena din interiorul coapsei, ajungând drept în părţile mele intime.

— E prea strâns? mă întreabă ea.

Spaţiul a început să devină o problemă în şortul meu.

— Nee. E tocmai bine.

— Sper că eşti atent, fiindcă îţi vei bandaja singur cealaltă mână.

— Te-ai gândit vreodată să mă săruţi?

Pentru că eu mă gândesc să o sărut. Adeseori. Şi o dorinţă arzătoare ce pătrunde până în adâncul fiinţei mele vrea ca şi ea să simtă acelaşi lucru pentru mine.

Haley îşi înalţă capul brusc şi mă priveşte fix cu ochii aceia negri şi minunaţi. Roşeaţa i se strecoară pe gât, urcându-i în obraji. Mi-am primit răspunsul, ceea ce nu face decât să aţâţe focul meu lăuntric.

— Nu contează, şopteşte ea.

— De ce?

— Nu-mi mai dau întâlniri cu luptători.

Nu am de gând să-i spun acum că nu trebuie să ne dăm întâlnire ca să ne sărutăm sau că am sărutat o mulţime de fete, dar că n-am avut niciodată o iubită. Haley este o fată drăguţă şi nu vreau s-o sperii cu experienţele mele amoroase.

— Din cauza lui Matt?

Haley nu răspunde şi cade pe gânduri, concentrându-şi privirea asupra fâşiei galbene de bandaj, de parcă acolo ar găsi toate soluţiile.

— Din cauza lui Matt.

— Ştii ceva, eu nu sunt de fapt un luptător.

— Eşti. Nu e vorba despre antrenament, ci despre ceea ce eşti. Chiar dacă nu te-ai antrenat până acum, tot un luptător eşti.

Ea continuă să mă bandajeze, alcătuind o cruce, acoperind încheieturile degetelor, apoi înfăşurând bandajul din nou în jurul încheieturii mâinii.

— Poţi să foloseşti restul de bandaj cum vrei. Eu prefer să-mi înfăşor încă o dată încheieturile mâinilor.

Fâşia de bandaj are arici la capete. Ea îl apasă uşor cu palma ca să se fixeze şi în ochi îi apare o umbră de senzualitate. Haley îşi retrage iute mâna şi pune o oarecare distanţă între noi doi.

Îmi întind degetele şi îi admir măiestria, dar de fapt vreau să trag de timp. Între Matt şi Haley a fost ceva mai mult decât o relaţie stabilă care şi-a urmat cursul firesc. E ceva mai mult în toată afacerea asta – ceva mai mult dincolo de relaţia dintre ea, Jax şi Kaden.

— Am vorbit serios mai devreme: nu cade totul doar pe umerii tăi.

— Ba da. Nimeni altcineva nu o să le păzească spinările lui Kaden şi lui Jax în afară de mine.

— Nu pricep, recunosc eu. Din câte înţeleg, membrii familiei tale şi Matt şi Conner participă tot timpul la meciuri oficiale. Ce e cu tot misterul ăsta? Noi doi ştim prea bine ce s-a întâmplat în acea noapte. Ce rău ar fi putut păţi Kaden şi Jax dacă ar fi fost lăsaţi să preia vina asupra lor? Oricum se vor lupta din nou.

— De-aia.

Pieptul lui Haley tresaltă în timp ce inspiră. Mi se răsuceşte stomacul când o văd atât de tristă.

— Pentru că Matt ar fi dus lupta în afara cuştii. S-ar fi luptat cu ei pe stradă, fără arbitru, şi este atâta duşmănie între ei din cauza mea, încât Jax şi Kaden ar fi acceptat provocarea.

— Şi care e problema?

Un membru al familiei lor a fost atacat. Era dreptul lor să se răzbune şi să facă dreptate.

— West…

Privirea îi alunecă peste umărul meu, la cuşca octogonală din spatele meu.

— Ori de câte ori intri în cuşca aia, spui că te-ai împăcat cu moartea, dar, cel puţin, ai parte de nişte reguli, de un arbitru şi de un antrenor, care pot opri lupta dacă tu nu te dai bătut. Îţi imaginezi câtă vărsare de sânge ar fi fără reguli, fără un arbitru? Şi cine garantează că atunci când Jax sau Kaden ar dori să abandoneze lupta, Matt şi Conner i-ar lăsa să plece?

Mă simt de parcă aş fi primit pe neaşteptate o lovitură sub centură.

— Motivul pentru care ei vor ca eu să particip la un meci legal este

convingerea generală că voi fi doborât şi că va fi al dracului de amuzant să facă asta în faţa unui public.

Haley se foieşte, evitându-mi privirea.

— Crezi că mă vor face una cu pământul?

Mă apasă o greutate în stomac. Haley s-a întors după mine în acea noapte şi lupta asta e singura modalitate prin care o pot răsplăti pentru acest dar.

— Nu ştiu, răspunde ea încetişor. Aici nu e vorba despre un film sau despre un spectacol de televiziune unde un tip se antrenează de câteva ori, ca apoi să se bată cu campionul mondial şi să iasă învingător. Matt şi Conner şi Jax şi Kaden… se antrenează de ani întregi şi încă nu sunt suficient de buni ca să intre în liga profesionistă. Sper să am destul timp să te învăţ cum să te aperi.

O senzaţie bruscă de nelinişte îşi înfige ghearele în muşchii mei.

— Dacă n-ai încredere în mine, atunci de ce mama dracului mai suntem aici?

Capul ei tresare puternic.

— Mă simt groaznic când te văd aici, stând în locul lui Jax şi al lui Kaden. Nu trece o secundă din zi fără să mă gândesc la cum să te scot din luptă.

— Dacă ai găsi o cale să mă *scoţi* din luptă, atunci ar trebui să te descurci singură cu Matt şi Conner. Şi, atât timp cât tu eşti preocupată să-i protejezi pe ceilalţi, pe tine cine te protejează?

— Pot să-mi port singură de grijă.

Izbucnesc în râs şi Haley se îndreaptă de spate: arată ca o luptătoare călcată pe bătături, dar sexy. „Dă tot ce poţi din tine, Haley, fiindcă în clipa de faţă îţi răspund cu aceeaşi monedă.”

— De fiecare dată când crezi că ai totul sub control, nu este chiar aşa.

— Şi a vorbit Domnul Dezastru. Niciodată nu gândeşti până la capăt şi te bagi cu capul înainte în rahaturi dintr-astea şi, până la urmă, pe mine cade vina dacă ţi se întâmplă ceva. Renunţă chiar acum, West. Pleacă.

— Întotdeauna te dai bătută aşa de uşor? De când te-am cunoscut, nu faci altceva decât să fugi sau să pui la cale tot felul de scheme. Singurul lucru pe care nu-l faci niciodată este să te lupţi.

— M-am luptat pentru tine! zbiară ea. M-am luptat pentru tine şi asta m-a costat. Pe toţi membrii familiei mele i-a costat!

— Nu te lupţi pentru mine acum! Ai recunoscut că încerci să mă scoţi din luptă!

— Uneori şi renunţarea este o formă de luptă.

— Să renunţi înseamnă să abandonezi lupta, iar eu nu abandonez!

Respir precipitat şi ochii lui Haley devin sticloşi.

— Eu… eu… nu abandonez. Nu.

Buza de jos îi tremură şi sunt atât de supărat pe mine însumi, încât izbesc sacul de box cu pumnul meu bandajat. Sacul se balansează şi, când se întoarce, îl lovesc din nou. Am senzaţia că este o lovitură adevărată, o lovitură puternică şi îmi doresc cu ardoare să lovesc sacul iar şi iar.

Haley expiră spasmodic, iar eu prind sacul în braţe. Stăm cu spatele unul la celălalt, dar o pot vedea prin oglindă. Mi-ar fi mai uşor dacă ea ar plânge. Lacrimile, din cine ştie ce motiv, mă fac să mă detaşez de oameni, dar Haley nu plânge. Nici măcar nu clipeşte şi nici nu se şterge la ochi. Dă impresia unei persoane care continuă să respire, deşi sufletul ei este mort. Are aceeaşi expresie pe care o văd întipărită pe chipul mamei atunci când se află în camera fiicei sale decedate.

Simt o durere lăuntrică, de parcă cineva mi-ar turna sare peste un milion de răni interne. Haley nu a cerut nimic din toate astea.

— Îmi pare rău.

Mi-au trebuit ani întregi ca să pot rosti aceste cuvinte în faţa tatălui meu şi doar câteva zile ca să i le spun lui Haley. Aş vrea să înţeleagă cât de greu îmi este să rostesc aceste cuvinte.

— Şi de ce ne certăm? mă întreabă cu glas şoptit.

— Nu ştiu.

Dar nu cred că mă cert cu ea. Ochii mei rătăcesc asupra cuştii şi, dintr-odată, îmi doresc să fi trecut deja cele două luni. Îmi doresc să intru în cuşcă şi să dau ochii cu adversarul din faţa mea, pentru că atunci aş şti încotro s-ar canaliza toată această mânie, toată această furie oarbă.

— Nu vreau să fii rănit, se adresează ea podelei. Îmi place de tine şi de-asta mă zbat atâta. N-am cum să te pregătesc pentru luptă în două luni.

— Aşadar, n-o să câştig.

Mă întorc cu faţa spre ea, dar ea rămâne cu spatele la mine.

— Nu mă interesează cine câştigă. Sunt îngrozită de gândul că n-o să mai ieşi viu din cuşca aia.

Tresar ca şi cum cineva mi-ar fi înfipt un cui în stomac. Poate că ar fi fost mai puţin dureros dacă ar fi făcut treaba asta. Mândria din mine urlă să ripostez dur, din nou, dar uitându-mă în oglindă, îi văd umerii lăsaţi. Amintiri dureroase ies la suprafaţă din acele vremuri când Rachel era chinuită de anxietate, iar eu nu-i dădeam niciodată atenţie. Am dat-o în bară cu Rachel. Am dat-o în bară cu toată familia mea.

Nu mai contează. Totul se va schimba chiar aici. Chiar acum. I-am dezamăgit pe toţi cei pe care-i iubesc. Haley are nevoie de mine şi ajutând-o să-şi protejeze familia este unica mea ocazie de mântuire, aşa că să fiu al naibii dacă o voi lăsa să mi-o fure de sub nas.

Mă îndrept spre Haley şi, înainte ca ea să apuce să bată în retragere, o înconjor şi o ating uşurel cu palma pe faţă. Maxilarul ei se

încadrează perfect în palma mea. Degetele de la cealaltă mână mi se împletesc în părul ei.

— Ascultă-mă cu atenţie, fiindc-am obosit să-ţi tot spun acelaşi lucru. M-am băgat în asta pentru că aşa am vrut. Nu mai poţi să scapi de mine nici dacă vrei. Dacă mă dai afară pe uşa aia şi o încui după tine, dacă nu mai vorbeşti niciodată cu mine la şcoală, nu contează… voi intra în luptă peste două luni.

Fiindcă am nevoie de lupta asta. Măcar de data asta trebuie să ştiu împotriva cui lupt. Trebuie să ştiu că pot s-o fac. Trebuie să ştiu că, deşi am fost dat afară din casă ca un gunoi, valorez mai mult.

— Voi face asta cu sau fără ajutorul tău, dar am mai multe şanse să ies viu din cuşca aia dacă eşti alături de mine.

Ochii ei îmi cercetează chipul, căutând ceva… un indiciu că mint, un semn că-mi voi retrage cuvintele. Haley îşi umezeşte buzele.

— Nu te pot convinge să renunţi?

— Nici nu se pune problema să renunţ.

Haley se încordează, vrând să se elibereze, şi, oricât de mult aş vrea să o ţin aproape de mine, îmi îndepărtez mâna şi o las să plece.

Ea păşeşte încet prin sală… gândindu-se. Nu pot să o determin pe fata asta să nu mai despice atâta firul în patru. În cele din urmă, se opreşte.

— În regulă. Dacă aşa stau lucrurile, atunci trebuie să-ţi bandajezi şi cealaltă mână şi apoi să treci la săriturile cu coarda.

HALEY

Mi se taie respiraţia când ies din vestiar. West mă aşteaptă, stând rezemat de peretele de lângă biroul bunicului. Părul lui blond are o nuanţă mai închisă din cauză că a făcut duş, iar cămaşa îi stă lipită de piele, semn că încă este uşor jilav. Dumnezeule, ce frumos este!

Ne antrenăm împreună de o săptămână şi în fiecare seară continuăm să jucăm acelaşi scenariu. Trebuie să recunosc – de fiecare dată când îl văd aici… mi se înmoaie genunchii.

— Gata?

West îmi aruncă o privire şi buzele i se arcuiesc în acel zâmbet fermecător caracteristic lui. Este sexy şi dat naibii şi adorabil, toate la un loc. Îmi dau părul umed pe după ureche. Există un singur vestiar, iar în el sunt două duşuri. Am mai zăbovit în sală după ce ne-am terminat antrenamentul: am spălat saltelele şi sacii, am curăţat oglinda, am descâlcit corzile de sărit şi am făcut orice altceva numai să nu mă aflu în aceeaşi zonă cu el atunci când era dezbrăcat.

Mă simt atrasă de West. N-am cum să neg asta. Ori de câte ori este în preajma mea, inima mi-o ia razna, de parcă un milion de colibri care dau nebuneşte din aripi şi-ar fi stabilit reşedinţa în pieptul meu. Aşadar… spaţiu… în mod categoric, de asta avem nevoie.

— Ţi-am spus că mă duc cu autobuzul acasă.

— Ştiu, dar este târziu.

Unsprezece noaptea, cea mai târzie sesiune de antrenament de până acum.

— Ţi-e teamă că o să-i dau un şut în fund şoferului de autobuz?

El râde pe înfundate şi freamătul de aripi se intensifică în vreme ce păsările colibri se avântă spre cer.

— Da, exact de asta mi-e frică. Hai să mergem.

Ieşim afară, iar eu tremur din cap până în picioare. Frigul îmi înţeapă faţa, degetele, gâtul şi-mi arde plămânii.

— Steagul alb va fi arborat în noaptea asta.

— Poftim?

Răsuflarea lui se cristalizează într-un nor de abur.

— Temperatura va scădea sub zero grade, mă grăbesc eu să spun, dându-mi în gând două palme pentru că m-a luat gura pe dinainte. Adăposturile pentru persoanele fără domiciliu stabil acceptă oameni şi peste capacitatea lor de cazare atunci când este frig. Aşteaptă o secundă. Trebuie să mă ocup de ceva. Du-te înainte la maşină.

O tai prin dreapta depozitului şi grăbesc pasul, pe jumătate recunoscătoare pentru treaba pe care o am de făcut. Să discut despre adăposturile pentru oamenii străzii nu face parte dintre priorităţile de pe lista mea… nu se situează nici măcar la coadă. Săptămâna trecută

i-am spus lui West că înţeleg cum este să n-ai un acoperiş deasupra capului. Mai târziu el m-a întrebat despre condiţiile de trai din adăposturi. Oare ştie că am locuit acolo împreună cu familia mea pentru o scurtă perioadă sau doar a presupus? Faptul că am locuit într-un adăpost este micul meu secret ruşinos. Exact la fel de ruşinos ca despărţirea de Matt şi aproape la fel de ruşinos precum actualele condiţii în care locuiesc.

Şi pentru că West poate fi cel mai agasant om de pe faţa pământului, vine după mine.

— Ce faci?

— Parcă ţi-am spus să rămâi pe loc.

West sigur are o deficienţă de auz.

— Vin cu tine.

— Tu nu asculţi niciodată ce ţi se spune, nu-i aşa?

— Nu.

West continuă să între cu bocancii în zone din viaţa mea unde n-am permis nimănui accesul. Mă opresc, iar el face la fel.

— Nu vrei să te duci să aştepţi în maşină?

— Nu ţi-e frig, Haley? Fiindcă mie mi-e frig. Fie merg cu tine, fie stăm aici pe loc şi murim de frig. Oricum o dai, tot împreună rămânem.

Este atât de frig încât au început să se formeze ţurţuri în părul meu umed.

— Eşti *atât de* greu de suportat!

Stâlpul de iluminat din parcarea din spatele lui îi umbreşte faţa, dar n-am cum să nu-i remarc zâmbetul. Sunt supărată pe el şi vreau să rămân aşa, dar mi-e greu să ţin supărarea mult timp cu zâmbetele astea ale lui.

— Te-ai uitat în oglindă în ultima vreme? mă întreabă el.

Rămân cu gura căscată.

— Nu sunt o fire cochetă.

El îşi mişcă sprâncenele.

— A fost o glumă. Vorbesc serios acum, e frig, hai să ne mişcăm.

— Vrei să rămâi aici? Doar o secundă. Jur că nu voi dispărea din raza ta vizuală.

Cu o mişcare amplă a braţului, el îmi face semn să-mi continui drumul.

Trec de pe asfalt pe pietrişul care scrâşneşte sub picioarele mele şi, cu West aflat la o distanţă sigură de mine, mă apropii de rulota micuţă şi bat la uşă. Zgomotul înăbuşit şi distorsionat al unei mulţimi care aclamă încetează. John întotdeauna se uită la o luptă – pentru distracţie, pentru antrenament, pentru documentare, pentru ponturi cum să-l învingă pe următorul adversar.

Întregul vehicul se zgâlţâie când John deschide uşa. Este îmbrăcat la

fel ca de obicei: un tricou şi o pereche de pantaloni de trening elastici. Se freacă la ochi de parcă l-aş fi trezit dintr-un somn adânc.

— Ai terminat?

— Am terminat, îi confirm. Am uitat să iau cheile de la tine, aşa că va trebui să încui tu.

John îşi înşfacă paltonul.

— Te duc acasă cu maşina.

— Mulţumesc, dar mă duce West.

El aruncă o privire peste umărul meu.

— O să încui după ce se termină caseta asta video.

Din cauza agitaţiei îmi îngheaţă instantaneu sângele în vine.

— Şi cum rămâne cu unchiul meu?

N-am mai ajuns niciodată atât de târziu. Jax şi Kaden da, se strecoară câteodată mai târziu în casă, dar eu niciodată.

— Am vorbit cu el şi ştie că te antrenezi. Te avertizez însă că nu-l încântă deloc ideea, dar te va lăsa să intri în casă. În zilele de şcoală trebuie să ajungi până-n ora unsprezece, iar în weekend cel târziu la miezul nopţii.

Mă foiesc neliniştită, animată brusc de dorinţa de a o lua la fugă şi de a ajunge înainte de ora de stingere.

— Este unsprezece acum. Când aveai de gând să-mi spui?

Dacă mi-ar fi dat informaţia asta din timp, mi-ar fi fost de folos.

— Aş fi venit oricum să te iau pe la unsprezece şi jumătate ca să te duc acasă.

Îl cântăresc din priviri pe bunicul „somnoros”.

— Aha.

Bătrânul lasă să-i scape unul dintre rarele lui zâmbete.

— Hai, du-te, ca să nu ratezi de-adevăratelea ora de stingere.

Ezit.

— Jax şi Kaden nu au fost aici astă-seară.

— N-au fost, într-adevăr.

— Dar se antrenează la sală în fiecare seară.

Ştiu asta fiindcă am stat prizonieră în casa iadului fără ei. John se sprijină cu un şold de tocul uşii, aşteptând ca eu să mă prind, şi nu durează mult până când sinapsele din creierul meu procesează informaţia.

— Spun că se duc să se antreneze, dar ei de fapt ies în oraş.

— Noapte bună, Haley.

El îmi închide uşa în nas. Jax şi Kaden au avut o portiţă de ieşire, dar nu m-au inclus şi pe mine. Simt că-mi vărs maţele pe degetele mele de la picioare îngheţate bocnă. Oh, Doamne Dumnezeule, cât de mult trebuie să mă urască!

Nu scot nicio vorbă când trec pe lângă West.

— Acolo e celălalt birou al lui?

— Nu.

Acolo locuieşte.

West descuie portiera din dreapta şoferului şi mi-o ţine deschisă.

— Eşti bine?

Îmi cercetează atent chipul şi compătimirea din ochii lui îmi arată că ştie răspunsul. Mă strecor pe scaun şi, după câteva secunde, urcă şi el în maşină. West turează motorul, dă drumul la maximum la căldură şi îndreaptă gurile de ventilaţie spre mine. E un gest drăguţ. Un gest care mă face să regret oarecum faptul că nu ies cu luptători.

Cu gândul la Kaden şi la Jax şi la toate secretele lor, mă descalţ şi mă ghemuiesc pe scaun. Cum de lucrurile au degenerat într-atât?

— Se va face cald imediat.

West scoate maşina din parcare şi o porneşte spre casa unchiului meu.

El presupune că-mi este frig. Întotdeauna îmi este frig, dar încerc să rezist. Desigur, Jax şi Kaden sunt supăraţi pe mine, dar să nu-mi spună că John era dispus să ne acopere…

Mă simt precum o căprioară rănită şi abandonată de turmă, dar presupun că mi-am făcut-o cu mâna mea. Undeva între întâlnirile cu Matt şi momentul când am renunţat la luptă, am devenit ciuta rătăcită care a căzut pradă lupului flămând de unchi-miu.

Unchiul meu nu mă atinge niciodată. Nici nu e nevoie să o facă. Cuvintele lui, vocea lui, privirile lui ucigătoare… toate au un fel anume de a pătrunde cu ghearele lor ascuţite pe sub pielea mea, învelindu-mi oasele într-un strat toxic şi strecurându-se încetul cu încetul în fluxul meu sangvin. „Nu eşti bună de nimic”, mi-a spus el odată. „Eşti slabă şi neputincioasă.”

„Nu sunt.” Simt cum mi se încordează muşchii gâtului şi îmi sprijin tâmpla de geamul maşinii. „Cel puţin, nu cred că sunt.”

Am ajuns prea repede. West deja opreşte maşina în faţa casei unchiului meu. Uneori mă aştept ca aceasta să fie învăluită într-o pâclă neagră, semnalând astfel ticăloşenia dinăuntru. Şi chiar dacă ar fi aşa, unde m-aş mai putea duce?

Mă întorc să-mi iau rămas-bun de la West, dar, în momentul în care lumina stradală se reflectă în geam, ceva strălucitor îmi atrage atenţia de pe bancheta din spate. Două genţi sport zac pe podeaua maşinii. Ambele sunt deschise şi din toate compartimentele se revarsă haine. Cărţile şi caietele lui sunt împrăştiate pe bancheta din spate.

— De ce nu mi-ai spus că locuieşti în maşină?

Niciun răspuns, iar greutatea cuvintelor mele ne zdrobeşte pe amândoi. O rafală de vânt izbeşte maşina. La noapte va fi furtună, care va aduce chiciură, zăpadă şi temperaturi foarte scăzute.

— Nu poţi să rămâi aici la noapte. Vii la mine.

WEST

Când ajung la jumătatea spalierului îmi dau brusc seama că este pentru prima oară când mă furişez în camera unei fete, dar, ceea ce este şi mai ciudat, nu pentru o partidă amoroasă.

Sunt prea greu pentru lemnul intrat în putrefacţie, aşa că mă caţăr rapid, fără să fac gălăgie, pe viţa-de-vie încâlcită, căzută în paragină. Haley a lăsat fereastra deschisă, iar eu mă cocoţ pe pervaz, intru şi închid fereastra după mine, apoi îmi scot haina. Îmi îndrept spinarea şi trag o înjurătură când mă loveşte o durere în creştetul capului. Firar a dracului de treabă, sunt prea înalt pentru tavanul ăsta!

Haley a făcut instrucţie cu mine mai ceva decât un sergent, dându-mi ordine stricte să nu fac niciun zgomot. Mi-a dat o grămadă de indicaţii şi, văzând ochii ei măriţi de spaimă, m-am abţinut să pun întrebări. Fata vorbea serios. Foarte serios. Şi cum temperaturile ameninţau să coboare sub zero grade, iar vântul intens avea să accentueze frigul, temperatura resimţită ajungând astfel la valori negative alcătuite din două cifre, nu eram în situaţia de a lua totul drept o joacă.

O veioză pusă pe jos luminează o parte din mansarda înghesuită. Aproape tot spaţiul este ocupat de cutii din carton de diferite mărimi, stivuite unele peste altele. Un brad artificial de Crăciun de pe ramurile căruia încă atârnă beteala este înghesuit între perete şi un morman de capete de căprioare prăbuşite unele peste altele.

Pe podea, chiar lângă picioarele mele, este o saltea gonflabilă peste care se află o plapumă bleu cu un model floral. Ghiozdanul lui Haley stă rezemat de saltea şi un vechi scaun verde pare să-i folosească drept dulap, având în vedere că hainele ei sunt aşezate în teancuri ordonate pe el. Dau cu ochii de nişte chiloţi negri şi de un sutien, fiecare cu marginea din dantelă, şi să fiu al dracului dacă nu mă excită.

Uşa din celălalt capăt al mansardei se deschide scârţâind. Mă ascund în umbrele mansardei, ca apoi să ies din nou la lumină când Haley îşi face apariţia ţinând în mâini o farfurie şi o cană. Se foloseşte de un picior ca să închidă uşa cu o mică bufnitură şi îşi unduieşte şoldurile în timp ce traversează mansarda ca să ajungă în dreptul meu.

Fără să se uite la mine, pune farfuria cu mâncare şi cana pe jos, lângă un radio cu ceas.

— Nu e cine ştie ce, dar măcar am un radiator electric şi patru pereţi.

— E grozav.

Bineînţeles că este grozav, fiindcă ea încalcă, în mod evident, regulile casei ca să-mi ofere un adăpost peste noapte.

Haley rearanjează plapuma şi bate în singura ei pernă pentru a o

umfla.

— Asta nu e casa mea. Este a unchiului meu. Deocamdată locuim aici. Mai demult aveam o cameră, adică o cameră adevărată cu tot ce trebuie în ea, dar acum, ştii tu, e ceva temporar…

Continuă să pălăvrăgească pe acelaşi ton voit vesel în timp ce reîmpăturește câteva bluze şi obrajii i se îmbujorează când dă cu ochii de setul de lenjerie intimă. Haley îi dă înainte cu faptul că este ceva temporar şi turuie despre cum vor avea din nou un cămin adevărat al lor, cât de curând, şi, de îndată ce plasează în mod strategic o pereche de jeanşi peste lenjeria ei intimă, îmi strecor un deget printr-una dintre găicile pantalonilor ei şi o trag mai aproape de mine.

Haley se opreşte în mijlocul frazei şi ochii ei negri devin cât cepele. Degetele ei se încleştează pe o altă pereche de jeanşi pe care tocmai o reîmpăturea. Dacă n-ar fi afurisitele astea de boarfe, trupul ei s-ar atinge de al meu.

— Nu-mi pasă. Eu locuiesc într-o maşină. Tu locuieşti într-o mansardă. Nu e cazul să ne judecăm reciproc.

Umerii i se gârbovesc şi, preţ de câteva secunde, Haley devine mult mai maleabilă decât a fost vreodată de când o cunosc eu. Profit de asta ca să-mi las mâinile să alunece pe coapsele ei şi să o trag spre mine. Ea nu se retrage, ci dă drumul jeanşilor din mâini şi îşi lasă fruntea pe umărul meu.

— Locuim la unchiul meu, tatăl lui Jax. Ne-am pierdut casa acum şase luni.

Mâinile mele urcă pe spinarea ei şi o cuprind în braţe. Haley îmi răspunde, cuprinzându-mi talia cu braţele. Prin cămaşă, îi simt degetele reci, dar în rest este caldă. Extrem de caldă. Ea se relaxează în braţele mele şi îşi aşază obrazul pe pieptul meu.

E atâta pace în acest moment – o pace care mă unge la suflet. De parcă aş fi fost în căutarea unui cămin pe care l-am găsit în sfârşit. Obosit să mă mai împotrivesc pornirilor mele, îmi trec degetele printre vârfurile şuviţelor ei de păr.

— Este în regulă.

Suntem în regulă.

— Nu este, îmi şopteşte ea. Nu este deloc în regulă să locuiesc aici.

Rămânem aşa, îmbrăţişaţi. Mă gândesc la Isaiah stând la spital în noaptea când Rachel a fost rănită. Cei doi prieteni ai lui l-au susţinut şi mă întreb dacă tot aşa arătam şi noi, eu şi Haley. O susţin oare tot atât de mult pe cât ea nu mă lasă să mă prăbuşesc?

Cu un oftat, Haley se desprinde de mine, zâmbindu-mi timid.

— Scuze. Nu obişnuiesc să spun oamenilor aşa ceva, nici să-i aduc aici. Îmi este foarte greu.

— Înţeleg.

Şi dacă ea mi-a împărtăşit secretul ei, pot să fac şi eu la fel.

— Eşti singura persoană care ştie că am fost dat afară din casă şi că locuiesc în maşină.

Haley se încruntă uimită în timp ce ridică farfuria de jos.

— Chiar aşa?

Ei bine…

— Mai ştie şi Abby.

Haley se aşază pe jos şi-mi face semn cu mâna să mă alătur ei. Când mă aşez lângă ea, Haley ia o felie subţire de carne, apoi îmi întinde farfuria.

— Poftim. Pentru cultura ta generală, este carne de căprioară.

Stomacul îmi chiorăie. N-am mai mâncat de-o săptămână altceva în afară de fast-food. Lângă fâşiile de carne mai există şi o porţie de piure de cartofi şi fasole verde. Cine ar fi crezut că-mi vor lipsi legumele? Oricât de mult mi-ar lăsa gura apă, nu pot să mănânc.

— Asta e cina ta.

— Şi a ta, îmi dă ea replica. Nu e prima oară când mi-e foame. Nu doresc asta nici duşmanilor mei, cu atât mai puţin celor la care ţin. Aş fi adus mai multă mâncare sus, dar unchiul meu face nişte porţii ca la Auschwitz.

Mă bate gândul să ripostez, dar mă învinge foamea. Voi lua puţin, dar cea mai mare parte i-o voi lăsa ei. Gustul de carne de căprioară e diferit de ceea ce mă aşteptam, seamănă un pic cu gustul cărnii de vacă, dar nu chiar.

Haley mă urmăreşte cu atenţie şi pune farfuria pe picioarele noastre lipite.

— N-ai mai mâncat niciodată carne de căprioară, nu-i aşa?

Când ea serveşte o altă bucată, fac şi eu la fel.

— De unde ştii?

— După mutra pe care o faci. La fel făcea şi sora mea mai mică când gusta o mâncare pentru prima oară. Te strâmbi pentru că e ceva nou, ca apoi chipul tău să se golească de orice expresie, pe când încerci să-ţi dai seama dacă-ţi place sau nu. Cum ţi se pare?

— O mănânc.

Ea chicoteşte şi sunetul cristalin îmi încălzeşte sângele.

— Am mâncat şi porcării ce păreau să fi fost vomitate de cineva. Să mănânci şi să-ţi placă ceea ce mănânci sunt două lucruri diferite.

Savurez mai mult timp a doua bucăţică de carne.

— Este bună. Cu toate că mi-ar plăcea şi mai mult dacă Bambi n-ar sta cu ochii pe noi. Îţi dă senzaţia că eşti canibal. Unchiul tău e nebun după arme?

— Nebun, da, dar nu-l pasionează armele sau ceva de genul ăsta. Îi place să vâneze, ca şi tatălui şi fratelui meu, de altfel. Am încercat şi eu o dată, dar nu mă pricep deloc. E atât de plictisitor! Tatălui meu îi place sezonul de vânat căprioare şi, din când în când, mai merge şi la

vânătoare de curcani sălbatici. Unchiul meu vânează absolut orice şi se aşteaptă ca toată lumea să mănânce ceea ce capturează. Care-i treaba între tine şi Abby?

Schimbare abruptă şi elegantă a subiectului. Haley mănâncă jumătate din fasolea verde, după care îmi pasează farfuria şi furculiţa. Simt un fior lăuntric în inima mea. E ciudat, dar îmi place.

— Este cea mai bună prietenă a surorii mele, îi răspund eu între două îmbucături. Eu şi Abby ne tolerăm reciproc.

— Glumeşti? Am crezut că a inventat ea că e prietenă cu sora ta.

— Aş vrea eu. Rachel nu este ca Abby. Este o fată drăguţă şi cumsecade şi…

În spital. Folosindu-mă de un telefon public, sun la spital în fiecare zi şi, fiind un membru al familiei, primesc informaţii despre starea ei de sănătate, dar îmi dau seama cât de multe lucruri se ascund între cele două afirmaţii „încă este la terapie intensivă” şi „starea ei pare să se îmbunătăţească”. Simt cum mi se pune un nod în gât şi îi dau farfuria înapoi lui Haley.

— Mi-e dor de ea.

Haley ia o lingură de piure de cartofi şi-mi acordă un răgaz de linişte. Tăcerea nu este niciodată stânjenitoare în preajma ei. Ea îşi duce cana la gură şi îi urmăresc mişcările delicate ale gâtului pe când înghite. Haley îmi întinde cana şi îmi susţine privirea în timp ce beau. Simt răcoarea apei în gură, dar fiecare părticică a corpului meu este înfierbântată.

Vântul izbeşte casa în rafale şi ferestrele zdrăngănesc. Grindina începe să bombardeze acoperişul.

— Unde ţi-ai parcat maşina? mă întreabă ea.

— La galeriile comerciale.

Aceasta a fost una dintre instrucţiunile lui Haley: maşina nu trebuia lăsată nicăieri în apropierea casei.

— Îmi pare rău.

Se referă la miile de zgârieturi pe care le voi găsi pe maşină mâine-dimineaţă.

— Nu-i nimic. Măcar nu sunt în ea.

Termostatul radiatorului porneşte cu un declic şi spiralele metalice se înroşesc. Amândoi îl privim de parcă ar fi un şemineu. Aproape că-mi pot imagina scena: eu şi Haley într-o cabană la munte, relaxându-ne după o zi petrecută la schi, cuibăriţi la căldura focului. Aş fi putut să-i ofer asta în urmă cu câteva săptămâni. Acum nu mai am nimic altceva decât promisiuni deşarte.

— De ce ai fost dat afară? se interesează ea.

Părea clar ca bună ziua atunci când s-a întâmplat. Eram furios. Tata era furios. Îl uram şi el nu avea dreptate. În mod evident, şi tata gândea la fel despre mine. Dar noapte după noapte, fiind singur şi

înfrigurat şi reluând în minte certurile noastre, acel adevăr absolut a început să se distorsioneze şi vinovăţia părea să nu mai aparţină exclusiv vreunuia din noi.

— Cineva a făcut o glumă proastă pe seama surorii mele şi l-am luat la bătaie.

— Şi de aceea familia ta te-a dat afară din casă?

— Da… Nu.

Trag adânc aer în piept, apoi îi dau drumul dintr-odată.

— Eu şi tata nu ne înţelegem deloc. De ani buni. Sora mea a fost victima unui accident grav şi este în spital, iar el dă vina pe mine.

Haley pune farfuria pe jos şi îngenunchează lângă mine.

— Tu conduceai maşina?

— Nu. Tata o conducea, dar eu am fost motivul pentru care Rachel se afla în acel loc. Băduse de necaz şi avea nevoie de bani şi, dacă n-aş fi făcut ceea ce-am făcut…

Cum să-i explic toate încurcăturile din familia mea?

— Am dezamăgit-o pe Rachel. Nu m-am ridicat la înălţimea aşteptărilor familiei mele.

Ea îşi împleteşte degetele cu ale mele, dar mâna mea rămâne inertă pe podea.

— Te-ai gândit vreodată că ei au fost cei care ţi-au înşelat aşteptările?

Simt o suferinţă lăuntrică mai puternică decât orice durere. Este continuă şi m-am luptat cu ea în fiecare noapte.

— Am dat greş.

— Poate că nu înţeleg tot ce se petrece cu tine, dar nu cred că ai greşit atât de grav încât să fii dat afară din casă. Orice-ar fi, nu este vina ta.

— Ba este.

Degetele mele se strâng în jurul alor ei, urând adevărul, urând faptul că Haley îmi vede în mod constant slăbiciunile.

— Îţi promit că nu te voi dezamăgi.

— Ştiu că n-o vei face.

Ea îşi înclină capul într-o parte şi lumina slabă a veiozei îi descrie o aureolă în jurul capului. Haley este minunată, puternică şi de treabă şi este mai mult decât merit.

— S-a făcut târziu şi trebuie să mă trezesc dis-de-dimineaţă. Ar trebui să dormim.

O aprob dând din cap şi mă ridic şi eu în picioare odată cu ea. Întinde mâna spre o pereche de pantaloni de pijama, iar eu mă întorc ca să-i ofer intimitatea de care are nevoie. Foşnetul bumbacului alunecând pe trupul ei mă face să închid ochii. Dacă mă întorc, voi da de ea dezbrăcată? Îmi imaginez formele ei frumoase.

— Gata.

Îmbrăcată cu o pereche de pantaloni din flanel roz şi un maiou asortat. Părul îi cade pe umerii aproape dezgoliţi. Pur şi simplu îţi taie răsuflarea.

Haley se strecoară în pat şi ridică un colţ al plăpumii ca şi cum m-ar invita lângă ea.

— Pot să dorm pe jos.

— Păi, eşti iubitul meu, nu?

Tachinarea din glasul ei mă face să râd pe înfundate. Fereastra se zgâlţâie din nou şi rafala de vânt pătrunde prin ramă.

— N-am nici altă plapumă, nici altă pernă şi va fi frig aici la noapte. Pe deasupra… am încredere în tine, West.

Sting veioza, apoi apăs butonul radiatorului şi amândoi rămânem pe întuneric. Salteaua umflată cu aer se scufundă sub greutatea mea şi trag de timp, desfăcându-mi şireturile de la ghete şi scoţându-mi-le din picioare.

Mulţumesc lui Dumnezeu că nu este o saltea pentru o persoană, fiindcă atunci chiar am sta unul peste altul. Haley stă întinsă lângă mine, dreaptă de parcă ar fi înghiţit un par, iar eu îmi împreunez mâinile pe abdomen. Acasă dormeam în boxeri. Dar de două săptămâni încoace am început să mă obişnuiesc să dorm complet îmbrăcat.

— Unde vei sta mâine? mă întreabă ea pe întuneric.

— Nu ştiu.

Pe sub plapumă, degetele ei le găsesc pe ale mele, iar eu i le strâng cu ambele mâini. Faptul că stau întins aici lângă Haley îmi dă o senzaţie de intimitate. Poate din cauză că am fost singur, dar, la drept vorbind, mai degrabă ea este motivul. Dormind în maşină, am avut mult timp la dispoziţie pentru gândurile mele şi, cu toate că liniştea este ceva nou, singurătatea nu este. Cum e posibil să fi fost înconjurat de oameni şi niciodată să nu mă fi simţit împlinit?

— Îmi asum un risc enorm, îmi mărturiseşte ea. Dacă ne prinde, unchiul meu îmi va arunca întreaga familie în stradă. Aş vrea să-ţi pot oferi mai mult de o noapte.

Împletindu-ne degetele, o trag uşor de mână până când mă lasă să i-o scot de la căldură, deasupra plăpumii. Fără să ştiu sau să înţeleg de ce, îi sărut mâna. Pielea ei este delicată şi dulce, la fel ca parfumul floral pe care-l emană în mod constant. Buzele mele zăbovesc acolo mai mult decât ar trebui, iar apoi îi ghidonez palma înapoi pe pieptul meu, chiar lângă inima mea, care bate cu putere.

HALEY

Gura mi se usucă. Nimeni nu m-a mai sărutat după Matt. Nimeni nu m-a sărutat înainte de Matt. Evit să mă gândesc la sărutări şi la întâlniri amoroase, la iubiţi şi la relaţii, deoarece ultima oară nu mi-a mers prea bine. Dar Matt nu m-a sărutat niciodată aşa, nici măcar atunci când i-am oferit virginitatea mea.

Nu m-a sărutat niciodată în aşa fel încât să înfloresc pe dinăuntru, sau să văd o explozie de culori pe întuneric, sau să mă facă să-mi doresc să sărut pe cineva aşa cum m-a sărutat West pe mine. Nici măcar nu a fost un sărut pe buze, ci pe mână. Trag adânc aer în piept ca să-mi domolesc respiraţia precipitată. E pur şi simplu *UAU*.

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

West se rostogoleşte pe o parte şi, chiar şi pe întuneric, îl simt cum se uită fix la mine.

Mă încordez şi ridic brusc capul de pe pernă.

— Ce?

— Cu familia ta. Vrei să-mi spui cum se face că aţi ajuns aici?

— Ah, da.

Îmi las capul să cadă din nou pe saltea. Preţ de o clipă, am crezut că mă întreabă despre relaţia mea cu Matt.

— Tata a fost inginer şi mama casnică. Tata a fost concediat acum un an, de Crăciun. I s-a dat un ajutor de şomaj, au avut şi nişte economii, dar am rămas în urmă cu plata utilităţilor şi sora mea mai mică a trebuit operată de urgenţă de apendicită şi după aceea am descoperit că asigurarea medicală a expirat şi totul s-a dus de râpă. Tata nu şi-a mai putut găsi o slujbă. Apoi a intrat în depresie şi, chiar dacă se angaja ca vânzător la vreun magazin, nu reuşea să-şi păstreze slujba prea mult timp. Am pierdut totul.

Lovesc salteaua cu palma, furia mea fiind la fel de vie ca atunci când am aflat. Îmi trag mâna şi West îmi dă drumul din strânsoare.

— Este… îi urăsc, ştii? Tata a lucrat în compania aceea timp de douăzeci de ani şi, bum, conducerea a decis că ieşeau mai ieftin dacă îşi mutau sediul în Mexic.

West tace. Probabil că l-am speriat. Îmi acopăr faţa cu mâinile. Of, Doamne, i-am dat prea multe informaţii dintr-odată. El se scarpină în creştetul capului şi mă întreabă:

— Unde a lucrat tatăl tău?

— Într-o fabrică mică, ce a tot fost cumpărată şi vândută. Cred că ultimul nume pe care l-a avut a fost Sillgo.

— Îmi pare rău, spune el şi, după tonul vocii, îmi dau seama că este cu adevărat afectat.

— Dar nu e ca şi cum ar fi vina ta. Aşa procedează oamenii,

cumpără şi vând companii, fără să le pese că mai sunt şi alţii implicaţi în toată afacerea asta. Nu văd decât marjele de profit şi nu se gândesc niciodată la familiile angajaţilor. Mă întreb adesea cât valorează familia mea sau alte familii. Adică, există vreo diferenţă între noi şi animalele vândute la licitaţie?

Radiatorul porneşte din nou şi o parte din mine îşi doreşte ca West să nu-mi fi adus niciodată în discuţie familia. M-am săturat să port atâta ranchiună în mine. Aş vrea ca el să mă ţină în continuare de mână, dar asta ar însemna să mă îndrăgostesc din nou de un luptător, iar aşa ceva nu mi se mai poate întâmpla.

Mă întorc pe o parte, cu spatele la West, şi încerc să pun o oarecare distanţă între noi. I-am spus că am încredere în el. Bineînţeles că am, dar, în mod evident, n-ar trebui să am încredere în mine.

— Haley…

Ezită.

Tăcerile par mai lungi pe întuneric. Cred că asta se întâmplă din cauză că-ţi este mai greu să minţi când luminile sunt stinse. E o stare de neliniște specifică nopţii şi adevărul nu poate fi evitat.

— Da?

— Nu-mi place deloc să te întreb asta, dar trebuie să ştiu. Cum este viaţa în adăposturi?

Mă fac mică, simţindu-mă zdrobită de durere. Secretul meu ruşinos nu este, la urma urmei, chiar atât de secret.

— Ţi-a spus Jessica?

Ştia fiindcă mama ei o obligase să lucreze o zi ca voluntar la bucătăria adăpostului drept pedeapsă pentru că-i furase bani din poşetă. Nu pot descrie în cuvinte ruşinea teribilă şi groaza pe care le-am resimţit când ne-am încrucişat privirile pe deasupra unei tăvi cu cartofi prăjiţi.

— Mda, recunoaşte el.

— Şi când aveai de gând să-mi spui că ştiai asta?

— Îţi spun acum.

Îmi duc genunchii la piept şi-mi trag plapuma peste faţă.

— Cum este? insistă el. Să stai acolo?

— Ne-au separat. Pe mine, pe mama şi pe Maggie de Kaden şi de tata. Pe noi trei ne-au dus la adăpostul pentru familii, iar pe tata şi pe Kaden la adăpostul pentru bărbaţi.

Auzisem de adăposturi familiale şi, atunci când am ajuns, disperaţi fiind să avem un acoperiş deasupra capului, mama a făcut o cădere nervoasă când ne-au informat că băieţii peste treisprezece ani nu aveau voie să stea la adăpostul familial.

— Dar suntem o familie, i-a implorat mama.

Lacrimile îi şiroiau pe faţă, iar Maggie plângea în hohote, cu braţele înfăşurate strâns în jurul piciorului tatălui meu.

— Îmi venea să vomit, West. Voiam să găsesc o toaletă unde să vărs. Adică, tocmai ne pierduserăm casa şi nu aveam unde să locuim şi, pe deasupra, ne mai şi despărţeau. Eram îngrozită. A trebuit să fac un efort de voinţă ca să nu-l înşfac pe tata de braţ şi să-i cer în genunchi să facă în aşa fel încât să dispară totul ca prin farmec.

Lumea a devenit pentru mine un tunel înceţoşat în timp ce mama întreba dacă nu se putea face o excepţie, iar persoana din spatele ghişeului îi tot repeta că nu.

Exact în momentul în care vâjâitul din capul meu începea să se transforme într-un vuiet asurzitor, tata m-a apucat zdravăn de umeri şi m-a privit drept în ochi.

— Trebuie să fii puternică de data asta, Hays. Mă auzi? Am nevoie de tine. Mama ta şi Maggie au nevoie de tine. Eu am nevoie de tine ca să faci astă-seară şi în orice altă seară ceea ce nu pot face eu.

— Şi te-ai ţinut tare pe poziţii, nu-i aşa? mi se adresează West pe întuneric şi eu tresar, simţindu-mă cam aiurea pe când mă întreb dacă am rostit ultima parte cu glas tare.

— Fiindcă aşa le puteai proteja pe mama şi pe sora ta.

— Da.

Ochii mi se scaldă în lacrimi. N-am plâns atunci şi nu voi plânge nici acum.

Mă mai apropii un pic de perete, fiindcă n-am nevoie de mila lui, dar el se mişcă în paralel cu mine. West nu mă atinge. În schimb, trupul lui îmi înconjoară spinarea. Mâna lui pluteşte deasupra umărului meu şi, în secunda următoare, îşi trece degetele prin părul meu. Atingerea lui uşoară, mângâierea lui tandră aproape că mă fac să dau drumul unui şuvoi de lacrimi pe obraji.

— Şi ce s-a întâmplat? continuă el.

Înghit în sec ca să-mi dreg glasul.

— Noi am dus-o cât de cât bine, dar tata şi Kaden au avut parte de o viaţă dură. Populaţia din adăpostul pentru bărbaţi era mai… instabilă. Îmi era imposibil să adorm noaptea fără să ştiu dacă tata şi Kaden erau în siguranţă. Mama plângea tot timpul şi Maggie a început să aibă coşmaruri. Cei de la adăpost nu i-au permis accesul lui Kaden de câteva ori, fiindcă avea vânătăi pe faţă de la antrenament. Credeau că era violent, aşa că tata şi Kaden au dormit fie în maşină, fie în sala de antrenament. Într-o noapte, pe când erau la adăpost, un tip a încercat să le fure lucrurile şi Kaden l-a lovit. Au fost daţi cu toţii afară. Şi, după aceea, tata şi Kaden au fost jefuiţi de un tip înarmat în faţa adăpostului. În dimineaţa următoare, mama s-a dus la unchiul meu şi l-a implorat să ne primească la el şi uite-aşa am ajuns aici.

Unchiul meu a pretins să-i dăm maşina şi ea i-a dat-o. Nemernicul a luat toate lucrurile părinţilor mei. Dacă n-am fi reuşit să stăm la unchiul meu, atunci am fi fost nevoiţi să dormim pe saltelele de la

sală: să ne trezim între trei şi patru dimineaţa şi să dispăream înainte de începerea orelor de antrenament, pentru a ne întoarce de-abia după unsprezece şi ceva noaptea. Ar fi fost ca şi cum am fi dormit în maşină.

— Ai văzut unde locuieşte bunicul meu, spun eu. Abia dacă are loc pentru el şi, până când mama nu s-a rugat în genunchi de el, unchiul nici nu a vrut să audă să ne primească…

Amintirile îmi ard creierul ca un fier încins şi îmi doresc să dispară.

— Ştiu cum e să fii speriat. Să te întrebi dacă va reveni ceva la normal vreodată. Şi mai e şi lipsa aceea de orice speranţă, o tristeţe care-ţi pătrunde prin toţi porii, atunci când habar n-ai ce înseamnă un cămin sau cuvântul „acasă”. Chiar dacă stau sub acoperişul cuiva, asta nu înseamnă că sunt acasă. Îmi doresc, pur şi simplu, să fiu acasă la mine.

West se apropie uşor de mine şi aroma lui de mosc mă învăluie ca o pătură caldă şi bine-venită. Îşi apasă buzele pe umărul meu, iar eu îmi dau voie să mă topesc toată în el.

Simt cum mi se face pielea de găină pe ceafă şi nu ar trebui, dar îmi înclin capul astfel încât să dezgolesc o porţiune şi mai mare din gâtul meu. El m-a sărutat. Ar trebui să-i spun lui West să înceteze, fiindcă a depăşit măsura, dar buzele lui pe pielea mea au creat o senzaţie de simbioză, o apropiere după care tânjeam.

Acceptând în tăcere invitaţia mea, West mă mângâie uşor cu nasul de-a lungul zonei sensibile a scalpului meu.

— Cum te simţeai acasă? îmi şopteşte el la ureche.

— Îmi era cald şi bine, îi răspund eu tot în şoaptă.

Degetele lui West rătăcesc pe tivul maioului meu şi, când dă de pielea dezgolită, îşi întinde palma cu degetele răsfirate pe abdomenul meu. Căldura lui îmi radiază în vene.

— Şi mai cum?

— În siguranţă, protejată.

Mă trage spre el, oferindu-mi un adăpost – unul pe care nu l-am mai simţit de luni întregi. Lângă el mă simt mică, fragilă. De parcă ar fi descoperit secretul pe care-l ţineam ascuns: că sunt fragilă, dacă nu cumva m-am şi transformat deja în cioburi.

I-am remarcat şi până acum muşchii – bicepşii, muşchii toracelui –, dar e o diferenţă între a-i vedea şi a fi ţinută în braţe de ei. Dau drumul aerului din piept, al celui pe care l-am ţinut acolo timp de şase luni, de un an, probabil dintotdeauna.

— Când aveam un cămin, nu mă simţeam niciodată singură, şoptesc eu.

Buzele lui se lipesc de scobitura gâtului meu, iar degetele mele le găsesc pe ale lui. Ne împletim degetele şi piciorul lui se freacă uşor de al meu. Fiecare părticică din el se conectează cu o parte din mine.

— Sunt aici, Haley. Nu eşti singură, mă încredinţează el.

— Ştii ce moment al zilei îmi place cel mai mult?

West îşi aşază mai bine capul pe pernă. Gura lui continuă să alunece pe curbura gâtului meu; apoi sărută alene un locşor de lângă linia părului.

— Care?

— Acele secunde efemere când mă trezesc şi uit unde mă aflu, crezând că sunt acasă.

— Până acum, acesta a fost şi pentru mine momentul preferat al zilei. Dormi, Haley. Dormi ştiind că, în noaptea asta, n-am să-ţi mai dau drumul din braţe.

Îi ascult respiraţia, bucurându-mă de felul cum îi urcă şi coboară pieptul şi concentrându-mă asupra degetelor lui strângându-le cu blândeţe pe ale mele. Mintea-mi rătăceşte şi eu nu mai sunt într-o mansardă, iar întunericul nu-şi mai bate joc de spaimele mele. Adorm la adăpostul braţelor lui calde şi puternice.

WEST

Mai este o oră până la răsăritul soarelui, dar ceasul deşteptător al lui Haley a sunat acum douăzeci de minute. Ea a coborât la parter să se pregătească de plecare, iar eu aştept, de parcă m-aş afla în boxa acuzaţilor şi aş aştepta ca juriul să delibereze.

Afară s-a format un nou şir de ţurţuri ce atârnă de streaşina acoperişului. Noaptea trecută a fost probabil una dintre cele mai grozave nopţi din viaţa mea, dar acum zac pe un colţ al saltelei gonflabile, simţindu-mă ca un rahat.

Sillgo. Îmi trec mâinile prin păr, trăgându-l de rădăcini. Pot să jur că este una dintre companiile pe care le-a cumpărat tatăl meu. Nu pretind că ştiu absolut totul despre afacerile tatălui meu, dar era o ditamai grămada de documente cu acest antet pe biroul lui anul trecut, când am fost convocat în bârlogul lui fiindcă am chiulit de la şcoală. Tatăl meu… le-a făcut asta lui Haley şi familiei ei…

Şi eu am început să mă îndrăgostesc tot mai mult de ea. Haley ştie deja că familia mea o duce bine din punct de vedere financiar, dar nu ştie că eu sunt un Young şi trebuie să recunosc că-mi place chestia asta. Îmi place faptul că Haley nu mă vede drept un ciolan bun de ros şi nici nu se poartă ciudat faţă de mine fiindcă familia mea este echivalentul casei regale în acest oraş.

Chiar dacă ar şti că eu sunt un Young, probabil că n-ar avea de unde să ştie că familia Young este cea care a preluat compania Sillgo şi a transferat această afacere în Mexic. Dar e bine oare să ţin toate aceste informaţii doar pentru mine? O mint. Înainte să lansez bomba, trebuie să mă asigur că tatăl meu este cel care deţine compania.

Uşa se deschide scârţâind şi Haley îmi zâmbeşte timid, iar eu îi zâmbesc la rândul meu în mod automat. Noaptea trecută, amândoi ne-am spus prea multe lucruri, am avut mult prea multe trăiri sufleteşti şi am ajuns să mă autoconving, într-o oarecare măsură, că momentul pe care l-am împărtăşit cu ea se va rezuma doar la atât: la un simplu moment. Dar nu a fost aşa; emoţiile resimţite de noi persistă şi nu ştiu ce vrea să însemne asta.

Haley închide uşa după ea şi traversează încăperea, venind spre mine.

— Trebuie să plec în câteva minute ca să prind autobuzul. John vrea să ajung devreme la sală ca să mă antrenez.

Mă ridic în picioare, înţelegând că vrea să plec.

— Pot să te duc cu maşina?

— Nu. Jax şi Kaden au şi ei antrenament în dimineaţa asta şi nu vreau să afle că ai stat aici, aşa că, dacă nu te deranjează…

Ochii ei zboară spre fereastră.

— Am priceput. Plec.

Haley îşi netezeşte părul prins în coadă de cal.

— Azi-noapte… noi… ăăă… nu cred că…

Rahat, chiar vrea să plec… şi nu numai din camera ei.

— Dacă ne implicăm într-o relaţie, continuă Haley, şi după aceea lucrurile nu vor merge cum trebuie între noi… ceea ce este între noi acum se va complica şi mai mult.

— Corect.

E şi-aşa complicat.

— Şi n-are nicio legătură cu faptul că tu nu-ţi dai întâlnire cu luptători?

Ea ridică din umeri.

— Poate.

Dau din cap, pricepând şi nu prea. Pentru că, la drept vorbind, ea este prea bună pentru mine; şi, în plus, are dreptate. Avem o înţelegere şi am nevoie de asta ca să-mi ispăşesc păcatele. Realitatea… adevărul în privinţa identităţii mele ne-ar distruge oricum pe amândoi, dar sunt un ticălos egoist.

Invadez spaţiul personal al lui Haley şi ei i se taie respiraţia când trupul meu alunecă spre al ei.

— Ce-ar fi să nu mai despicăm firul în patru şi să lăsăm totul să decurgă de la sine?

Haley îşi umezeşte buzele de parcă ar fi uscate şi mă priveşte lung, pe sub genele ei întunecate. La naiba, e minunată.

Se aud paşi pe scări şi Haley mă împinge într-un cotlon întunecat. Aleargă prin mansardă şi inima îmi bubuie în piept la gândul că i-am făcut necazuri.

Haley pune mâna pe clanţă exact în momentul în care uşa se deschide, ferind astfel cu trupul ei interiorul camerei de priviri indiscrete.

— E totul în regulă, Jax?

— Plecăm în cinci minute, mormăie Jax.

Mai schimbă câteva cuvinte de complezenţă, apoi paşii lui se retrag în jos pe scări. Ies din conul de umbră şi Haley se întoarce spre mine.

— Ne vedem mai târziu. Pentru antrenament.

— Nu mai despica atâta firul în patru, o sfătuiesc eu.

— O să mă gândesc la asta.

Râd în barbă şi Haley zâmbeşte în timp ce-şi înclină capul, sesizând în mod evident ironia afirmaţiei sale.

— Mulţumesc că mi-ai oferit un adăpost deasupra capului, Haley.

— Pentru puţin.

Apoi dispare în jos pe scări.

Câteva ore mai târziu, mă plimb în sus şi-n jos pe trotuarul din faţa băcăniei, ca să-mi omor timpul până când Denny va deschide barul şi

voi putea câştiga ceva bani. Este ora prânzului şi am antrenament cu Haley abia diseară. Înainte îmi plăceau sâmbetele; acum urăsc timpul liber.

Abby trece pe lângă mine pe trotuar, ca apoi să tresară şi să se răsucească pe călcâie, îndreptându-se spre mine.

— Vino cu mine.

— Aşa de prost îţi merg afacerile cu droguri, încât ai nevoie de protecţie?

Pentru ce altceva să aibă nevoie de mine?

Mă sfredeleşte cu ochii ei castanii.

— E vorba de Rachel. E pe moarte.

Nu aştept liftul, ci o iau la fugă în sus pe scări. Sar câte două trepte odată. Câte trei. Luând-o rapid pe după colţuri. Trecând în viteză pe coridoare. Alergând mai repede. Din ce în ce mai repede. Deschid uşa larg, izbind-o de perete. Simt o greutate în piept care mă face să respir sacadat. Şi nu e din cauză că am alergat. E din cauză că s-a rupt ceva în mine.

Sora mea… moare. O iau pe după colţ, intru în rezerva surorii mele şi inima îmi sare din piept.

— La naiba!

Îmi duc mâna la gură simţind cum îmi urcă un val de greaţă în gâtlej. Mă îndoi de spate ca să scap de senzaţia de vomă. Nu câştig. Nu câştig niciodată. Trupul mi se convulsionează.

— La naiba!

Nu se poate întâmpla una ca asta. Nu se poate. Strâng pumnul şi izbesc peretele cu el. Durerea îmi pătrunde în degete, radiind până în încheietura mâinii. Dar nici nu se compară cu durerea care îmi sfâşie carnea de pe oase.

— La naiba!

— Pe cine căutaţi aici?

E o asistentă medicală. Mai scundă decât mine. În halat albastru. Ridic privirea şi toţi cei aflaţi pe hol sunt cu ochii pe mine.

Îi arăt cu mâna camera goală.

— Rachel…

— Este la capătul coridorului.

Ea continuă să-mi vorbească, dar nu-i mai dau atenţie. Alerg. Trec pe lângă ea. Trec pe lângă ceilalţi. Trec pe lângă privirile lor insistente. Trec pe lângă sala de terapie intensivă. Trec pe lângă sălile de aşteptare. Tot ce se află în jurul meu se estompează. Caut, cercetez cu privirea, ca apoi să dau de un cap cu păr blond într-un pat şi să mă opresc.

Ochi albaştri. Un zâmbet.

— West!

Inima mi-a scăpat atât de tare de sub control, încât am uitat să respir. Intru în salon împleticindu-mă, respirând precipitat.

— Rachel?

Sora mea stă în capul oaselor. Proptită cu un milion de perne, dar stă în capul oaselor. Şi este palidă. Rachel era şi-aşa firavă, dar a mai slăbit. Zgârieturile îi brăzdează faţa precum fisurile unui geam spart. Picioarele ei sunt umflate pe sub pătură.

— Of, Doamne, ai venit!

Zâmbetul ei devine din ce în ce mai larg, un zâmbet care a fost întotdeauna contagios, dar în loc să-i rânjesc şi eu cu gura până la urechi, aşa cum fac de obicei, îmi trec o mână peste faţă şi mă prăbuşesc lângă un perete. Trăieşte. Aerul îmi iese năvalnic pe gură şi inhalez din nou. Trăieşte.

Un mănunchi imens de baloane intră pe uşă. Trei dintre ele se lovesc de capul meu şi-mi blochează câmpul vizual, nemaiputând astfel să o văd pe Rachel. Le izbesc, dându-le la o parte din calea mea, şi îi arunc o privire ucigătoare lui Abby, care-şi face apariţia din spatele baloanelor cu heliu.

— Mi-ai spus că e pe moarte, îi şoptesc eu.

Abby îşi dă ochii peste cap.

— Moare de plictiseală. Nu prea ai nimic interesant de făcut pe aici. Dacă cineva încearcă să-i aducă un căţeluş, toată lumea se supără. Nu e vina mea că s-a răhăţit pe aici.

Înşfac sfoara care ţine legate baloanele ca s-o împiedic să înainteze.

— M-ai minţit.

Zâmbetul ei malefic i se întinde pe toată faţa.

— Absolut şocant. Şi ce-o să faci, o să-mi dai o palmă peste fund?

Dau drumul baloanelor şi ea îmi trimite o sărutare din vârful buzelor, în bătaie de joc. Fata asta e nebună de-a binelea.

— Şi ce-i cu baloanele astea? întreabă Rachel.

Abby le pune pe noptiera de lângă patul lui Rachel şi se trânteşte pe un scaun.

— Ca să sărbătorim.

— Să sărbătorim?

— Ca şi cum ar fi o petrecere, o fiesta, eşti într-o încăpere obişnuită în care se sărbătoreşte ceva. Trebuie să te mai scot în lume.

Membrii familiei mele nu sunt aici. Nici măcar unul dintre ei. Isaiah, jigodia aia de iubit al lui Rachel, stă pe un scaun lipit de patul ei, cu alura lui de tip dur emanându-i prin toţi porii: tatuaje, cercei în urechi, ras în cap. Ei doi se ţin de mână prin încâlceala de tuburi şi de fire legate de trupul lui Rachel.

Îmi zvâcneşte un muşchi din maxilar. Acum o lună eu şi Ethan am descoperit că ea se vedea cu tipul ăsta fără ştirea familiei. Chiulea de la şcoală ca să se întâlnească cu el. A ajuns să-i fie datoare unui escroc

de cartier din cauza lui. Ne-a înfruntat pe mine şi pe Ethan pentru tipul ăsta, aşa cum nu a mai făcut-o niciodată. Din cauza lui, prietena ei cea mai bună este o traficantă de droguri. Rachel şi Abby au făcut cunoştinţă prin intermediul lui.

Isaiah e o piază rea şi din cauza lui ea se află aici. El a dus-o pe pista de curse ilegale de dragstere. Ea crede că-l iubeşte, dar nu este aşa.

— Vrei să pleci dracului de lângă sora mea?

— West! mă ceartă Rachel.

Ţinând-o în continuare de mână, nenorocitul ăla de-abia îmi aruncă o privire.

— E nevoie de mai mult decât atât ca să mă dezlipeşti de ea.

Rachel îşi întoarce imediat capul spre el.

— Isaiah!

Baloanele se ciocnesc unele de altele. Abby le loveşte uşor cu degetele până când ne îndreptăm cu toţii atenţia asupra ei.

— Unde vă este spiritul festiv, oameni buni? Să vă marcaţi terenul, urinând pe jos precum câinii, nu înseamnă deloc o petrecere reuşită. Ei bine… cel puţin una la care ar trebui să ia parte Rachel.

Isaiah mormăie ceva, făcând-o pe Rachel să chicotească, şi Abby începe să turuie o poveste fără cap şi coadă. Vocile lor se estompează într-un zgomot de fundal în timp ce mă concentrez asupra surorii mele. Este o diferenţă de mai puţin de un an între noi. Ea are un frate geamăn, dar în sinea mea mă simt ca şi cum aş fi tripletul lor. Primele mele amintiri sunt legate de Rachel, de râsetele ei şi uneori de bolile ei.

Ea suferă de atacuri de panică. Foarte grave. Acestea o fac să devină timidă, transformând-o totodată într-o victimă, şi atunci trebuie să intervin. Începând din şcoala primară şi până în prezent, nu am avut niciodată probleme să-mi înfig pumnul în falca oricărui băiat care a supărat-o pe sora mea, iar majoritatea fetelor ştiu să-şi ţină gura şi să nu vorbească tot felul de prostii despre ea în faţa mea. Altfel ar fi nevoite să-şi schimbe grupul de prieteni.

Părinţii mei nu o înţeleg pe Rachel, nici pe vreun alt copil de-ai lor, inclusiv pe mine. Nu vor să priceapă că tot ce am făcut a fost ca să o protejez pe ea încă de când eram mici, dar sunt teribil de conştienţi de singura dată când am dat greş.

Rachel îşi schimbă poziţia în pat, dar picioarele ei nu se mişcă. Simt un bâzâit între piele şi muşchi. Ca o muscă prinsă în capcană ce trebuie extirpată chirurgical. Isaiah se ridică în picioare, mişcându-şi buzele, dar nu aud niciun cuvânt. O ajută pe Rachel să se aşeze mai confortabil, dar, din nou, picioarele ei rămân nemişcate.

Pe când el se aşază la loc pe scaun, faţa ei păleşte, iar Isaiah şi Abby rămân în tăcere.

— Vorbeşte-mi.

Isaiah are o doză de calm în el care mă face să-l urăsc şi mai mult.

Rachel trage aer în piept de parcă ar fi în travaliu. Strânge atât de tare balustrada de pe marginea patului ei, încât încheieturile degetelor i se albesc, iar degetele mele ard de dorinţa de a rupe ceva… de a face pe cineva să plătească pentru durerea ei.

Bipurile de pe monitorul cardiac al surorii mele se intensifică. Isaiah îi descleştează degetele de pe balustradă şi îi ia mâna într-a lui.

— Abby, du-te după o asistentă medicală. Respiră, Rachel. Transferă-mi mie durerea ta. Pot să o suport.

Abby se ridică în picioare şi eu fac un pas înapoi.

— West? mă întreabă Rachel între două respiraţii gâfâite. Eşti bine?

Durerea din vocea ei mă străpunge ca un cuţit. Îi întâlnesc privirea şi clatin din cap, apoi ochii îmi fug din nou la picioarele ei. Trebuie să ies de aici până nu explodez.

Simt o mână pe umărul meu şi întorc repede capul într-o parte, ca să dau cu ochii de tata. Mă aştept ca el să ţipe la mine, să mă întrebe ce dracului caut aici. În schimb, continuă să-şi ţină mâna pe umărul meu pe când mormăie cuvinte precum „fiică, dureri, medicamente” unei asistente medicale aflate în trecere pe acolo.

Mă îndeamnă să ies pe hol şi îl urmez. Mi se taie respiraţia când mama se ciocneşte de mine. Mâinile ei îmi cuprind faţa, apoi alunecă pe umerii mei în timp ce mă studiază cu ochii scăldaţi în lacrimi.

— Eşti bine?

— Sunt bine.

Mă uit peste umărul ei, încercând să descifrez reacţia tatălui meu, dar faţa lui neclintită de jucător de pocher nu lasă să se întrevadă nimic.

— De ce ai plecat?

Mama mă zgâlţâie.

— Ce naiba te-a făcut să pleci?

— Miriam, i se adresează tata cu glas blând. Hai să purtăm discuţia asta în sala de aşteptare destinată rudelor.

Mama se uită la mine de parcă aş fi o stafie.

— Ai plecat. Ştii că nu suport prea bine despărţirile.

La dracu’, am rănit-o pe mama.

— Îmi pare rău.

— Miriam, insistă tata.

De parcă aş avea cinci ani, mama îşi strecoară mâna într-a mea şi mi-o strânge ca şi cum viaţa mea ar depinde de acest contact, împreună, o pornim de-a lungul coridorului.

— Abia ieri am aflat că ai plecat.

Ea mi se adresează cu glas scăzut, de parcă am purta o conversaţie în timpul slujbei de la biserică.

— Tata ştia, îi răspund eu străduindu-mă să nu mă înfior.

Nu a observat lipsa mea timp de două săptămâni.

— Ştiu.

Tonul ei este acid, ceea ce rareori i se întâmplă.

— Şi am eu grijă de asta.

Mama ezită, iar eu îmi afund mâinile în buzunare şi tac. Două săptămâni. Mama nu mi-a observat lipsa timp de două săptămâni.

— N-am făcut altceva decât să stau la spital şi, când mă duceam acasă pentru scurt timp şi nu te vedeam, presupuneam că erai în oraş cu prietenii. Făcându-ţi noi prieteni la noua şcoală şi întreţinând relaţiile cu cei vechi. Ştiam cu toţii că nu te puteai împăca cu gândul că Rachel este aici, aşa că m-am gândit… că erai… că făceai faţă acestei situaţii în felul tău. Eu… Glasul mamei se frânge. Ai fost întotdeauna atât de independent, încât nu mi-a trecut nicio clipă prin minte…

Asta e problema: când vine vorba despre mine şi despre fraţii mei, mama nu stă niciodată să se gândească.

— Fraţii tăi ştiau, spune ea, dar înainte să apuce să termine ce are de zis, tata ne cheamă la el.

În sala goală de aşteptare, tata toarnă cafea în trei ceşti şi îi dă una mamei, apoi una mie şi ne face semn să luăm loc. Aroma bogată a cafelei pluteşte în aer. E ceva ireal că mă aflu cu ei aici. Şi mai aiurea e că atmosfera asta pare mai degrabă o întrunire de afaceri decât o reuniune de familie.

— Ce face Rachel?

La urma urmei, acesta e motivul pentru care mă aflu aici.

— Nu şi-a mişcat deloc picioarele.

Cu cămaşa lui albă impecabilă, cu pantalonii lui negri călcaţi la dungă şi cu cravata lui neagră, tata îşi trage un scaun lângă noi şi se aşază în faţa mea şi a mamei mele, formând astfel un triunghi.

— Mai aduc săptămâna asta un specialist. Ar trebui să aflăm mai multe amănunte în curând.

Ţin băutura fierbinte cu ambele mâini şi mă gândesc la degetele reci ale lui Haley. Rachel ar plăcea-o pe Haley. Ea este genul de prietenă pe care ar trebui să o aibă, nu o traficantă de droguri ca Abby sau un punkist precum Isaiah.

— Isaiah e piază rea.

Tata mă aprobă dând din cap.

— La fel şi fata aia, spun cu o urmă de vinovăţie.

Abby m-a ajutat, ce-i drept, dar este o traficantă de droguri şi, indiferent de ceea ce a făcut pentru mine, mai întâi de toate este siguranţa lui Rachel.

— Amândoi aduc numai necazuri.

Tata dă din nou din cap.

Nici măcar acum tatăl nostru nu ne este de vreun folos.

— Şi atunci ce dracului caută aici?

Tata soarbe din cafeaua lui şi se apleacă spre noi.

— Cum să-i refuz ceva acum, când suferă atât de mult?

— Presupun că în acelaşi mod în care mi-ai spus mie să plec dracului din casa ta.

Tata şi mama fac schimb de priviri. Mama se răsuceşte cu faţa spre mine, iar tata îşi studiază atent cafeaua.

— Eram furios şi am zis lucruri pe care nu trebuia să le spun. Nu credeam că o să le iei în serios.

Furia îmi răscoleşte sângele precum un val pe timp de furtună.

— Nu credeai c-o să te iau în serios atunci când mi-ai adus la cunoştinţă că sunt un gunoi şi că nu mai vrei să mă vezi în faţa ochilor?

Omul acesta chiar are tupeul să-mi înfrunte privirea mânioasă.

— De parcă ai fi luat vreodată în serios spusele mele. Cine ar fi crezut că o să începi acum?

Dau să mă ridic, dar mama mă loveşte cu palma peste genunchi.

— Nu pleci nicăieri.

Ea se întoarce cu faţa spre tata şi zbiară:

— Nu pleacă nicăieri. Mi-am îngropat un copil şi aproape că l-am îngropat şi pe al doilea. N-am de gând să-l pierd şi pe al treilea din cauza mândriei tale idioate.

— Doamnă Young?

O asistentă medicală îşi vâră capul pe uşa sălii de aşteptare.

— Asistenta dieteticiană vrea să vorbească cu dumneavoastră.

Mama e toată un zâmbet pe când îi spune asistentei că se va duce imediat, dar după ce asistenta pleacă, chipul mamei capătă o expresie ce-ar putea oricând rivaliza cu a lui Abby, în timp ce-i aruncă tatei o privire glacială.

— Se întoarce acasă. Rezolvă problema asta. Acum.

Ea se ridică, îşi netezeşte cutele pantalonilor cenuşii şi îşi aranjează manşetele puloverului înainte de a-şi pune o mână pe obrazul meu.

— Te iubesc şi te vreau acasă. Nu există altă opţiune.

Tonul ei îmi spune totul: i-am înşelat aşteptările. Este rănită, furioasă, tristă. Fiindcă am dezamăgit-o din nou. Dar cel mai important este faptul că ea mă iubeşte.

Dau din cap, nefiind în stare să spun altceva. Tocurile ei răsună pe podeaua din lemn sintetic şi sunetul lor se estompează pe măsură ce se îndepărtează pe coridor. Pun ceaşca cu cafea pe un colţ de masă.

— Ei, şi acum?

— Nu te înţeleg, West.

Ei, nu zău. El nu înţelege pe nimeni din familia noastră.

Tata stă cu ochii în pământ.

— Ce-ai căutat în cartierul Timberland?

— De unde ştii că am fost acolo?

— De la GPS-ul din maşina ta. Am instalat câte unul în fiecare maşină de-ale voastre de când v-aţi luat carnetul de conducere. Te-am urmărit tot timpul. Doar nu credeai că o să te las în plata Domnului? West, acordă-mi puţină încredere totuşi. Eşti fiul meu.

Îmi ridic brusc privirea spre el la auzul cuvântului „fiu" şi o licărire amăgitoare de speranţă se aprinde în mine. E posibil să regrete că m-a dat afară din casă? Dar, dacă ar fi aşa, cum se face că nu a venit după mine? Cum se face că nu mi-a cerut să mă întorc acasă?

— Mama ta a încercat să te sune, îmi explică el.

— Mi s-a descărcat bateria.

— Mi-am imaginat.

Se scarpină în barbă.

— Nu mi-ai răspuns. Ce căutai în Timberland? De ce nu te-ai dus la vreunul dintre prietenii tăi sau la părinţii mei?

— Groapa de gunoi e în partea aceea a oraşului. M-am dus exact acolo unde mi-ai spus că-mi este locul.

Întind coarda. Ne mâncăm sufletul reciproc de atâta vreme, încât nu mai ştim cum să ne oprim. Cel puţin, eu unul nu ştiu.

— De ce, West? insistă el. Trebuie să ştiu, de ce tocmai acolo?

— Ce contează?

Oare tata ştie că mama frecventează barul acela?

— Răspunde-mi la întrebare. De ce-ţi place să complici lucrurile?

— Dacă fac asta, e pentru că am învăţat de la unul dintre cei mai buni în materie.

— Răspunde doar la întrebare.

În vocea lui se simte o mânie crescândă.

Stau acolo fiindcă sunt aproape de Haley, dar nu vreau nici măcar să aduc vorba despre ea într-o conversaţie cu tata.

— Nu contează de ce.

El îşi încleştează pumnii.

— Tatăl meu mi-a spus cândva că-ţi poţi iubi copiii, dar asta nu înseamnă că trebuie să-ţi şi placă de ei. Nu l-am înţeles niciodată. Credeam că vorbele lui erau reci şi nemiloase, dar după aceea mi-am dat seama că nu te plac tot timpul.

La dracu. Mă ridic în picioare, repetând în gând ceea ce urmează să-i spun mamei, fiindcă refuz să trăiesc sub papucul lui. Nu după ce am ţinut-o în braţe pe Haley noaptea trecută. Nu după ce mi-am dat seama că viaţa mea e preţioasă. Mai bine accept nenorocitul ăla de adăpost. Chiar şi să locuiesc în afurisita aia de maşină a fost mai bine decât să-l ascult pe el vorbind.

— Am fost în Timberland fiindcă am o slujbă acolo, îi spun. Plătită. Spune-i mamei că o voi suna o dată pe săptămână.

Surprinderea din ochii lui mă face să zâmbesc. El chiar a crezut că mă voi întoarce acasă cu coada între picioare şi mai mult ca sigur că nu s-a gândit că aş fi dispus să plec din nou.

— O slujbă? întreabă el.

— Dap. Nu mai am nevoie de tine de-acum încolo.

În momentul în care mă îndrept spre uşă îmi spune:

— Mama ta a trecut prin chinurile iadului. Chiar vrei să o pui şi mai mult la încercare?

Să-l ia dracu' fiindcă mă şantajează sentimental.

— Nu, nu vreau.

— Atunci întoarce-te acasă pentru ea.

Un cuţit înfipt drept în stomacul meu. Să mă întorc acasă pentru mama, nu pentru el, deoarece nu dă nici doi bani pe mine. Oricât mi-aş spune că nu-mi pasă ce crede el despre mine, îmi pasă totuşi. Niciodată n-o să-l aud spunând că ţine la mine sau că este mândru de mine şi totuşi, ori de câte ori deschide gura, sper să aud aceste cuvinte.

— Care sunt condiţiile tale?

Nu vreau să mă amăgesc crezând că e ceva mai mult decât o negociere de afaceri. Cuvintele lui Haley îmi răsună în minte: „Există vreo diferenţă între noi şi animalele vândute la licitaţie?"

— Îţi acord răgaz până la absolvire ca să-ţi îndrepţi faptele, notele, viaţa, atitudinea şi, dacă faci toate astea, te voi lăsa să stai în casa mea. Altfel, la vară te dau afară. Şi, cine ştie, poate vei găsi o modalitate de a mă face să mă simt mândru de tine.

— Mda, mormăi eu îndepărtându-mă. Nu se ştie niciodată.

HALEY

Este opt seara şi West a întârziat.

Descâlcesc ultima coardă de sărit, o încolăcesc cu grijă şi o agăţ în cuier alături de celelalte. Două milioane de explicaţii pentru faptul că nu a apărut îmi vin buluc în minte, dar motivele sunt cele care-mi rănesc inima, cele care zăbovesc în preajma mea ca să mă tortureze. Îmi tot muşc buza de jos, cercetând cu privirea sala de antrenament, ca să mai găsesc ceva de făcut şi să-mi omor timpul.

— Făt-Frumos şi-a rupt o unghie şi a ajuns la concluzia că sportul ăsta nu este pentru el?

Bunicul stinge lumina din biroul lui.

— Când un om întârzie, asta-ţi spune multe despre integritatea lui.

— Sunt sigură că are un motiv întemeiat.

— Hm.

— O să apară el.

Va veni. Cu toate că îndoiala începe să se strecoare în mintea mea ca un hoţ printre straturile de lalele. După noaptea intensă pe care am petrecut-o împreună, am cam intrat în panică şi l-am dat afară de dimineaţă. Ochii mei alunecă din nou spre ceas. Oricât de mare ar fi durerea sufletească pe care mi-o provoacă fiecare ticăit, teoretic vorbind, nu asta mi-am dorit? Ca West să plece?

Uşa se deschide, aerul rece năvăleşte în sală şi West îşi face apariţia, însoţit în fundal de uruitul unui tractor cu remorcă ce rulează cu motorul ambalat pe şosea. Muşchii mei efectiv se relaxează la vederea lui, de parcă aş fi intrat într-o cadă cu apă fierbinte. Nu mi-am dat seama până acum cât de mult am ajuns să depind de faptul ca el să-şi respecte cuvântul dat.

Cu şapca de baseball pusă invers, cu o jachetă groasă şi cu o geanta sport aruncată pe umăr, West zâmbeşte când dă cu ochii de mine. Îi răspund cu un zâmbet larg, care-mi dă efectiv senzaţia că plutesc, dar imediat remarc ochii lui albaştri. Nu străluceşte nicio lumină în ei. Doar o umbră de plictiseală şi-mi piere brusc tot elanul.

John îi mormăie ceva lui West la plecare. West dă din cap răspunzându-i:

— S-a făcut.

Mă aşez pe saltea şi-mi desfăşor rolele de bandaj galben, prefăcându-mă că nu mor de curiozitate să aflu de ce nu a ajuns la timp.

— Ce ţi-a spus John?

— Mi-a spus să am grijă să ajungi cu bine acasă.

— Hm.

N-am nimic inteligibil de comentat în privinţa asta.

West se trânteşte pe jos lângă mine, desface fermoarul genţii sport şi îşi scoate setul de bandaje de protecţie.

— Scuze pentru întârziere.

— De ce ai întârziat?

Hei, el a adus vorba.

El mustăceşte, scoţând un hohot înfundat de râs.

— Nu laşi să-ţi scape nimic, nu-i aşa?

— Răspunde la întrebare.

Pentru că, deşi urăsc să recunosc asta, John are dreptate. Să întârzii e o chestiune de integritate şi am de gând să curm obiceiul acesta de la rădăcină chiar acum.

West îşi scoate şapca şi se scarpină în creştetul capului. Părul lui blond e răvăşit într-un mod teribil de sexy. Îşi îndeasă şapca în geantă, apoi rămâne cu privirea aţintită în pământ.

— M-am întâlnit cu părinţii mei.

Ochii îmi zboară la el, dar West nu vine în întâmpinarea privirii mele.

— Unde? Cum? Ce s-a întâmplat?

— La spital. M-am dus să o vizitez pe sora mea şi ei erau acolo.

Face o pauză şi nu-mi dau seama dacă ar trebui să umplu această tăcere. Timpul trece. Suficient de mult cât să mă simt stânjenită.

— Ea e bine?

— Da. Nu. Nu ştiu.

El clatină din cap şi umbra de durere ce-i întunecă chipul mă doare la propriu.

— A ieşit de la terapie intensivă şi este într-un salon obişnuit, dar arată ca naiba şi picioarele ei…

Fiindcă mâinile lui desfăşoară bandajele încâlcite cu furia cu care un marinar dezleagă frânghiile pe timp de furtună, îmi pun mâna pe coapsa lui, chiar deasupra genunchiului.

— Îmi pare rău.

West dă drumul bandajelor şi-şi pune o mână peste a mea. Nu reacţionează. Nu-mi strânge mâna. Doar o ţine peste a mea.

Oglinda ce se întinde pe toată lungimea peretelui ne reflectă – pe mine şi pe West. Mama mi-a citit cândva o poveste în care o fetiţă a trecut printr-o oglindă şi a descoperit că lumea din spatele ei era opusul realităţii noastre. Nu pot să nu mă întreb dacă opusul lui Haley şi al lui West sunt fericiţi sau dacă se scufundă într-o mlaştină şi mai adâncă de circumstanţe negative.

Cu un oftat, West îmi mângâie mâna şi se ridică în picioare, luându-şi bandajele cu el. Se sprijină cu spatele de oglindă şi-şi înfăşoară bandajul peste încheieturile mâinilor şi ale degetelor. Îi urmez exemplul, dar, având în vedere că fac treaba asta de mult mai mulţi ani decât el, termin înaintea lui.

Mă ridic şi încerc să-l întreb, cât se poate de degajată:

— Şi ce s-a întâmplat când i-ai văzut pe părinţii tăi?

West trage cu putere bandajul peste încheieturile degetelor sale, apoi înfăşoară restul rolei de câteva ori în jurul încheieturii mâinii.

— Mi-au spus să mă întorc acasă.

Acasă. Cuvântul ricoşează în mine ca un glonţ.

— Este… este… grozav.

Dar nu mi se pare deloc grozav şi mă simt cu atât mai prost, cu cât ştiu că ar trebui să mă bucur pentru el. West nu va mai fi nevoit să doarmă în maşină, nu va trebui să afle ce-i acela un adăpost şi va avea ce mânca. Multă mâncare. Pentru un tip care conduce o maşină Escalade şi poartă haine de firmă, sunt sigură că va fi îndopat cu tot felul de mâncăruri sofisticate. Va avea un pat cald cu aşternuturi din bumbac fin şi probabil că va avea parte de tot confortul la care eu nu pot decât să visez.

Într-o oarecare măsură, faptul că el şi-a pierdut căminul constituia legătura dintre noi şi mă făcea să nu mă mai simt atât de singură. Acum, odată cu reîntoarcerea lui acasă, mă simt mai izolată decât eram la început.

Trag de coada mea de cal. Puşti răsfăţat. Se duce acasă şi eu mă dau în spectacol fiindu-mi milă de el. Ceea ce este important însă e faptul că West va fi în siguranţă. Cu toate că nu înţeleg ce se petrece între noi, vreau să-l ştiu în siguranţă.

— E un lucru bun, repet eu.

— Mda, spune el, dar durerea din glasul lui îmi dă de înţeles că întoarcerea lui acasă nu reprezintă nici pe departe îndeplinirea unui vis.

Reiau în gând conversaţia. West a spus doar că ei i-au cerut să se întoarcă acasă; el nu a afirmat însă că ar fi fost de acord cu acest lucru.

— Şi te duci acasă?

West îşi fixează ariciul bandajului, după care îşi pune mâinile în şolduri.

— Mda.

— E vreo problemă? Adică, mai e şi altceva la mijloc? Nu este un loc sigur?

— Ba da.

Chipul i se schimonoseşte.

— Dar problemele… Au rămas aceleaşi.

El se duce acasă, iar eu nu. El va fi în siguranţă, iar eu voi trăi în continuare în prezenţa diavolului.

Mă gândesc la casa mea. La locul pe care Maggie l-a desenat înfăţişându-ne ca pe nişte omuleţi stilizaţi. Nimic nu era perfect acolo. Mama şi tata se mai certau uneori. Eu şi Kaden ne călcam pe nervi

reciproc. Boilerul suferea de depresie maniacală, drept care apa era fie foarte fierbinte, fie foarte rece. Dar toate problemele pe care le aveam în acea casă din cărămidă şi mortar nici nu se comparau cu cele pe care le înfrunt acum.

— Aş da orice să mă întorc acasă, şoptesc eu.

West îşi ridică brusc privirea spre mine. Părerea de rău de pe chipul lui este evidentă, dar eu i-o alung, făcându-i semn cu mâna să trecem la treabă pe când înşfac două corzi de sărit din cui.

— Trei minute de sărituri cu coarda. Apoi douăzeci de flotări. Apoi douăzeci de genuflexiuni. Repetăm exerciţiile de cinci ori.

— Haley, mi se adresează el, dar eu nu-i ofer în schimb decât coarda.

El se apropie de mine, dar în loc să-mi ia coarda din mâini, îşi lasă degetele să alunece de-a lungul încheieturii mâinii mele şi îşi plasează degetul mare pe pulsul meu. Mângâierea lui se propagă ca o flacără până în vârful degetelor mele de la picioare, dar o parte din mine, oricât de patetic ar părea, îl respinge. Îmi smulg mâna dintr-a lui. El se duce acasă, dar eu nu.

— Aşa cum am spus de dimineaţă, zic îndesându-i coarda în mâini, trebuie să ne rezumăm la chestii simple. Fără complicaţii. Acum hai să ne punem pe treabă. Ai un meci în mai puţin de două luni.

Nu-i ofer ocazia să răspundă, căci dau volumul boxelor la maximum şi-i las pe membrii trupei Eminem să acopere vocea lui West, iar mie să-mi îngroape adânc emoţiile.

WEST

N-am plesnit în viaţa mea o femeie, dar după durerea care i-a străfulgerat chipul lui Haley când i-am spus în seara asta că mă întorc acasă… am avut senzaţia că am făcut-o. Mă zguduie un fior din cap până în picioare. Am rănit-o pe Haley astă-seară. Ca de obicei, am vorbit fără să gândesc înainte.

Sunt pe pilot automat în timp ce gonesc prin zona deluroasă pe care se întinde comunitatea noastră restrânsă. Locuinţele impunătoare apar cam la un kilometru distanţă unele de altele. Unele proprietăţi, cum ar fi şi cea a părinţilor mei, au practic propriul cod poştal.

După o curbă, dau cu ochii de casa părinţilor mei şi iau piciorul de pe acceleraţie. Casa pare mai mare. Este cumva şi mai mare decât mi-o amintesc şi şi-aşa mi-o aminteam enormă. Coloanele albe maiestuoase şi scările albe din marmură sunt luminate pe fundalul întunecat al nopţii.

Este imensă şi, pentru prima oară în viaţa mea, simt un gol în stomac în timp ce intru pe alee. Nu este doar imensă. Este şi excesiv de opulentă.

Trec pe lângă garajul ataşat casei, folosit numai de părinţii mei, şi ocolesc clădirea cu un viraj strâns, ca să ajung în spate, la garajul construit pentru odraslele familiei. Din instinct, întind mâna după telecomanda atârnată de parasolar şi mă năpădeşte un val de greaţă în timp ce uşa garajului se deschide. În loc de trei maşini, aşa cum ar trebui să fie, este doar una. Maşina lui Ethan pare stingheră pe locul din stânga. Îmi parchez maşina lângă peretele din dreapta şi închid ochii, nefiind în stare să mă uit la locul gol din mijloc.

Acolo ar trebui să fie Mustangul lui Rachel. De fapt, şi ea ar fi trebuit să fie aici dacă nu ar fi avut accidentul acela. Întregul garaj răsună de zgomotul amintirilor. De obicei, sâmbăta, pe la miezul nopţii, după ce mama adormea, Rachel fugea afară pe uşa bucătăriei şi se strecura aici ca să meşterească la maşini. Era toată plină de unsoare şi îmi arunca un zâmbet când trăgeam maşina lângă a ei.

Deschid portiera şi o trântesc cu mai multă putere decât am intenţionat, străduindu-mă din răsputeri să ignor faptul că ea nu se află acolo… că-mi doresc ca ea să se afle acolo.

Casa este cufundată în linişte. Şi în întuneric. Apăs pe întrerupător şi luminile din bucătărie se trezesc la viaţă. Aeroterma suflă aer cald prin ventilatorul montat în tavan şi este singurul sunet care străpunge liniştea.

Pe bufet este o pâine. Şi pe masă este un bol cu mere. Uşa de la cămară este întredeschisă şi înăuntru, pe rafturi, se văd o duzină, dacă nu şi mai multe, de cutii cu tot felul de alimente ambalate. Stomacul

îmi chiorăie şi îl apăs cu mâna ca să se domolească. Am mâncat câte două mese pe zi în ultimele două săptămâni. Câteodată doar una. Porţiile erau întotdeauna mici. Şi aici… aruncăm mâncarea.

— Bine ai venit acasă.

Ethan se sprijină de cadrul uşii care dă în hol.

— Mi-ai simţit lipsa? îl întreb pe un ton degajat.

Nu m-a căutat deloc, nici el, nici vreun alt frate de-ai mei.

— Ţi-am trimis mesaje şi te-am sunat, spune el.

Uneori este greu să-l priveşti pe Ethan drept în ochi. Seamănă leit cu tata.

— Nu mi-ai răspuns.

Este o scuză convenabilă şi probabil adevărată.

— Mi-a murit telefonul.

Ethan dă din cap ca şi cum chestia asta ar explica totul.

— Eram îngrijorat în privinţa ta.

Fac o pauză, ştiind că ceea ce mi-a zis Ethan vrea să însemne că l-am lăsat singur aici… cu desăvârşire singur… făcându-şi griji nu numai în privinţa surorii noastre, a sănătăţii mintale a mamei noastre, ci şi în ceea ce mă priveşte.

— Îmi pare rău.

— Ai plecat ca un nemernic de cea mai joasă speţă ce eşti! Ştii asta, nu?

— Doar nemernic.

Dau drumul genţii din mână, îmi potrivesc mai bine şapca pusă invers pe cap şi deschid frigiderul.

— Hai să lăsăm insultele.

Ethan râde pe înfundate şi tensiunea apăsătoare dintre noi se risipeşte.

Şuncă. Brânză. Lapte. Ouă. Nişte resturi de spaghete. Simt crampe în stomac numai la gândul că o să le înfulec pe toate. Înşfac un copan de pui dintr-o farfurie şi încep să-l devorez în timp ce scot o caserolă din plastic cu salată de cartofi. Cu o bucată de pui în gură, dau la o parte capacul caserolei, iau o furculiţă din sertar şi o înfig în cartofi.

— Ţi-e foame? mă întreabă Ethan.

Sunt mort de foame, iar în chip de răspuns îmi îndes în gură o furculiţă plină cu salată de cartofi. Mă aşez la masă şi Ethan mi se alătură.

— Unde dracu ai fost?

Ridic din umeri şi bolborosesc între două îmbucături:

— Am dormit în maşină.

— Sună confortabil.

— Mai ceva decât la hotelul Four Seasons.

Continui să înfulec în vreme ce Ethan îmi împărtăşeşte ultimele noutăţi de acasă, ceea ce-mi confirmă că nu s-a schimbat nimic cât

timp am fost plecat. Rachel este tot la spital, mama este în continuare un caz pierdut. Tata s-a întors la muncă.

Fiindcă tot a venit vorba de muncă…

— Pot să te întreb ceva?

— Dă-i drumul, zice Ethan.

— Compania tatei a cumpărat firma Sillgo?

— Dormi în maşină două săptămâni şi te întorci acasă ca un mare afacerist?

— Nici pe departe. Îmi aduc aminte că erau nişte documente pe aici, dar nu mai ştiu dacă vânzarea a avut loc. Compania tatei a cumpărat firma respectivă?

Ethan ridică din umeri.

— Tata a pomenit ceva anul trecut cum că erau unele probleme cu afacerea aceea şi că s-ar putea să o cumpere altcineva, dar niciodată nu mi-a păsat suficient de mult încât să întreb ce s-a întâmplat. De ce?

— Eram şi eu curios.

Poate că nu trebuie să am niciun motiv de îngrijorare. Poate că tata nu este răspunzător de distrugerea familiei lui Haley. Chiar dacă sunt slabe speranţe, mă agăţ totuşi de ele.

— De ce? întreabă Ethan.

— Ţi-am spus doar, din curiozitate.

— Nu la asta mă refeream, de ce te-ai hotărât să dormi în maşină?

Simt cum mi se pune un nod în gât – prea multă mâncare înfulecată mult prea repede. Încetinesc ritmul.

— Tata m-a dat afară din casă.

— Nici la asta nu mă refeream. De ce nu te-ai dus la Jack? Ce dracu, Gavin practic locuieşte acolo! Încă unul nu mai conta.

Plimb de colo colo un cartof prin caserolă în căutarea unui răspuns. De ce naiba nu m-am dus la Jack cu coada între picioare ca să-i cerşesc un adăpost? Trântesc capacul peste caserolă, o pun în frigider şi arunc osul de pui la gunoi.

— Nu aveam nevoie să mai dau ochii cu încă cineva care să-mi reamintească cum am dat chix.

— N-ai dat chix, mă asigură Ethan.

— Dacă e aşa, atunci spune-mi cum se face că eu sunt aici, dar Rachel nu este.

— Pentru că aici este casa ta!

Casa mea. După părerea lui Haley, o casă înseamnă un loc unde să te simţi înconjurat de căldură şi să fii în siguranţă. Cercetez încăperea cu privirea, ca şi cum nu aş mai îi fost niciodată aici. Este rece. Neprimitoare. Tata a avut dreptate în seara când m-a dat afară. Nu am avut niciodată senzaţia că aparţin acestui loc.

— Nu este corect. N-ar trebui să fiu aici fără Rachel.

N-ar fi trebuit să mă întorc acasă. Tot luxul ăsta, toată opulenţa

asta… nu le merit, cu atât mai mult cu cât Rachel nu se mai bucură de nimic de când zace în spitalul ăla.

Ethan îşi lasă capul în pământ şi, cum nu mai spune nimic, mă îndrept spre vestibul, apoi urc scara în spirală. Paşii mei răsună în timp ce sar câte două trepte deodată.

Rachel este în spital şi nu se întrevede nimic bun la orizont. Haley şi-a pus sufletul pe tavă în faţa mea atunci când credea că nu am nimic, dar eu am rănit-o trântindu-i drept în faţă, fără pic de consideraţie, faptul că mă întorc acasă, pe când ea n-are unde să fugă de coşmarul ei. Le-am rănit pe cele mai importante fete din viaţa mea.

Când ajung pe palier, piciorul meu o ia la dreapta, spre dormitor, dar capul meu se întoarce, fiind atras ca un magnet de camera lui Rachel. De câte ori am fost la ea în cameră? În toate nopţile în care simţeam că mă cuprinde un val de vinovăţie pentru păcatele comise. În toate nopţile în care eram în toiul unei petreceri cu multă lume şi, dintr-odată, mă cuprindea senzaţia că nu aveam ce căuta acolo. În toate acele nopţi am bătut la uşa camerei lui Rachel, am intrat înăuntru şi mi-am găsit alinarea în acceptarea blajină a surorii mele.

Şi acum simt un nod în gât… Rachel m-a acceptat întotdeauna aşa cum sunt… cu bune şi cu rele şi cu purtările mele de-a dreptul urâte… şi, în mintea mea, mi-am plătit datoria protejând-o. Am susţinut-o întotdeauna. M-am luptat în locul ei. Am avut grijă să ştie că niciodată nu era singură.

Stau în pragul uşii camerei ei, dar nu pot să-mi fac curaj să aprind lumina. Îmi încordez urechile… să aud vocea ei blândă cum mă pofteşte înăuntru… cum îmi spune cât de mult mă iubeşte… că totul va fi bine.

Aud o voce… o şoaptă în mintea mea. Vocea nu-i aparţine lui Rachel, ci lui Haley, şi nu face altceva decât să reflecte singurătatea mea interioară: „Aş da orice să mă întorc acasă”.

Degetele mele se agaţă strâns de cadrul uşii.

— Şi eu, Haley. Şi eu.

HALEY

Uite cum se transformă coşmarurile în realitate. Mă foiesc pe scaunul din faţa biroului asistentei sociale de la şcoală, simţindu-mă de parcă aş fi legată cu un lanţ de stâlpul infamiei. Funcţionarii publici îmi dau fiori. Au puterea de a distruge rămăşiţele patetice ale familiei mele, obligându-ne să ne despărţim.

Cu părul ei blond strâns într-un coc la spate, doamna Collins intră şi închide uşa în urma ei.

— Scuze pentru întârziere. Am avut… ei bine… o treabă.

Zâmbeşte larg când pronunţă cuvântul „treabă”. Oamenii ăştia se bucură când distrug familii? În asta constă satisfacţia lor profesională?

— Nicio problemă.

Îmi rod o unghie în timp ce-mi storc creierii ca să aflu motivul acestei întruniri. Nu poate fi ilegal faptul că locuim la unchiul meu… sau există o anumită limită în ceea ce priveşte numărul de persoane ce pot trăi sub acelaşi acoperiş?

Biroul ei dezordonat îmi aduce aminte de cel al bunicului meu, cu excepţia faptului că acesta are o notă de feminitate ce se datorează perdelelor cu buline roz şi ramelor cu citate nostime de pe pereţi. Nu e de mirare că ea şi bunicul se înţeleg aşa de bine.

— Bunicul tău a găsit un voluntar pentru sala de sport? mă întreabă ea.

— Da, într-un fel.

John căuta un voluntar pentru a nu fi nevoit să plătească pe cineva ca să-i spele saltelele şi sacii de box, dar având în vedere că West nu-şi poate plăti taxele pentru sală, noi doi am făcut curăţenie în serile de vineri şi sâmbătă, după antrenament.

Eu şi West ne antrenăm de trei săptămâni şi am rămas impresionată. Are un talent brut şi prinde repede, dar când mă gândesc la cât de multe lucruri mai are de învăţat ca să-l înfrunte pe Conner, mă ia cu leşin. Nu poate reuşi într-un timp atât de scurt.

De parcă aş fi o prizonieră căutând o portiţă de evadare, cercetez din nou biroul cu privirea. West, West, West, West. Nu-mi pot lua gândul de la el. Familia lui i-a cerut să se întoarcă acasă şi el s-a conformat, dar pot să-mi dau seama după durerea din ochii lui că problemele lor nu s-au rezolvat.

Gândul la West mă face să oftez, iar doamna Collins strâmbă din colţul gurii. Buzele ei revin la normal în timp ce dă un click pe mouse şi computerul ei prinde viaţă.

— Dacă nu te deranjează, trebuie să trimit un e-mail urgent.

— În regulă.

N-am discutat deloc cu West despre noaptea în care a stat cu mine.

E ca şi cum lucrul acesta nu s-ar fi întâmplat niciodată şi uneori mă întreb dacă nu cumva am visat. Dar amintirea buzelor lui fierbinţi pe pielea mea, a mâinii lui pe abdomenul meu… mi se accelerează respiraţia. S-a întâmplat, fără îndoială.

De fapt, West a pomenit despre acea noapte în prima zi când ne-am antrenat împreună după ce s-a întors acasă. A spus doar atât: „Ne vom rezuma la lucruri simple. Deocamdată. Până când voi şti că eşti pregătită pentru mai mult."

Deocamdată… Pregătită pentru mai mult. Inima mi se zbate în piept. Nu. N-am nevoie de aşa ceva. Eu şi West funcţionăm mai bine dacă păstrăm o relaţie simplă. Fără complicaţii… dar la gândul că gura lui a fost atât de aproape de a mea…

„Gata! Concentrează-te pe altceva. Pe orice."

Cu degetele încă alunecându-i pe tastatură, doamna Collins îmi aruncă o privire cu coada ochiului.

— Vrei să vorbim despre ceva anume?

— Nu.

Deloc.

Ea termină de tastat.

— Pari cam agitată. Îţi dau cuvântul meu, sunt absolut inofensivă. Deşi un fost elev de-ai mei pretinde că nu ştiu să conduc, nu e cazul să-ţi faci griji. Nu ieşim din birou.

Îmi face cu ochiul şi zâmbeşte larg, de parcă am fi prietene.

Presupun că sunt la fel de agitată ca un cobai supus testelor de laborator.

— Te-am luat de la oră pentru că unul dintre profesorii tăi mi-a spus că vrei să soliciţi o bursă la Longworth, aşa-i?

Îi confirm dând din cap. Este o crimă să ceri recomandări de la profesori?

— Bursa acoperă doar costul manualelor de curs, mă informează ea.

— Ştiu.

Doamna Collins deschide un dosar şi scoate din el o foaie pe care mi-o întinde.

— Aceasta este bursa Evans. Acoperă patru ani de studiu pentru o persoană care se specializează în chineziologie.

Mă îndrept pe scaun şi ţin între degete hârtia de parcă ar fi din aur pur.

— O bursă completă?

— Da.

Ea se luminează la faţă, iar eu mă aştept să răsară curcubeul în spatele ei şi păsări albastre să-i aterizeze pe umăr. Doamna Collins este, fără îndoială, o persoană mult prea fericită sau poate că eu am fost deprimată atât de mult timp, încât am uitat ce înseamnă fericirea.

Îşi pierde puţin din aură când îşi împreunează mâinile pe birou şi îşi

recapătă mina serioasă.

— Dar este o bursă extrem de competitivă şi nu constă doar dintr-un simplu eseu şi un CV. Aplicanţii din toată ţara vor trimite înregistrări video în care trebuie să argumenteze de ce sunt cei mai buni candidaţi.

Parcurg în grabă cele trei pagini în timp ce în sinea mea se dă o luptă pentru supremaţie între groază şi speranţă. Oh, Doamne Dumnezeule, chiar am şanse să câştig bursa asta, dar va trebui să găsesc filmuleţe cu meciurile la care am participat şi să mă înregistrez când îl antrenez pe West. Pot să arăt cum îl antrenez de la început până la sfârşit. Dar groaza îmi omoară orice speranţă, căci îmi dau seama că el va trebui să lupte corp la corp cu cineva, ceea ce înseamnă că şi eu va trebui să fac la fel.

— Haley? mă trezeşte din visare doamna Collins. Te simţi bine? Eşti cam palidă.

— Sunt bine.

Îmi trec o mână prin păr.

— Mulţumesc. N-am cuvinte să vă spun cât de mult înseamnă bursa asta pentru mine.

Zâmbetul de pe chipul ei este atât de sincer, încât mă relaxez pe scaun. Poate că nu este pornită să mă distrugă.

— Bunicul tău are numai cuvinte de laudă despre tine. Este foarte mândru de rezultatele tale de la sală şi de la şcoală.

Relaxarea se transformă în apăsare. Umerii mi se gârbovesc. Grozav – vinovăţie. O simplă întrevedere cu bunicul la şedinţa cu părinţii şi au devenit cei mai buni prieteni. Mă prefac că citesc formularul de înscriere în timp ce ea bate cu pixul în birou.

— Când mi-am început cariera de asistent social, am lucrat într-un centru pentru oameni fără adăpost.

Îmi ridic brusc ochii şi ea îmi susţine privirea fără să clipească. Ştie. Doamne Dumnezeule, ştie!

— Nu este uşor să n-ai un acoperiş deasupra capului. Este derutant şi înspăimântător şi, dacă pentru un adult este aşa, pentru un adolescent trebuie să fie de două ori mai îngrozitor. Ştiu că nu mai stai acolo, dar ştiu şi că încă nu aveţi o situaţie stabilă. Din păcate, statul nu-mi permite să preiau cazul tău, dar, având în vedere că lucrez în această şcoală, poţi veni oricând să stai de vorbă cu mine şi uşa mea va fi întotdeauna deschisă pentru tine.

— De unde ştiţi?

— Părinţii tăi nu s-au prezentat la şedinţa cu părinţii şi n-am putut lua legătura telefonic cu ei, iar scrisoarea pe care le-am trimis-o mi-a fost înapoiată, aşa că am dat de bunicul tău. Haley, să ştii că el chiar tine la tine.

Ţine la mine? Îmi vine să sar la gâtul lui. El i-a povestit *ei* chestiuni

private ale familiei noastre. De ce nu a minţit? De ce nu i-a spus că a fost o greşeală? De ce nu i-a spus că avem o casă?

Mă ridic în picioare cu intenţia de a pleca, dar nu sunt sigură dacă am voie să fac asta. Solicitarea pentru bursă îmi foşneşte în mână.

— Vreţi să mă luaţi de lângă familia mea?

Cuvintele îmi scapă fără să vreau şi imediat îmi doresc să mi le pot retrage.

Ea clatină din cap.

— Indiferent de ceea ce crezi, statul nu este interesat de distrugerea familiei tale şi, din câte înţeleg, locuieşti într-un mediu sigur. Suntem aici ca să te ajutăm, Haley. Eu sunt aici ca să te ajut.

Când aud cuvântul „sigur”, simt cum se iscă în mine un hohot isteric de râs care-mi năvăleşte pe gură. Izbucnirea este absolut nelalocul ei, iar râsul, în loc să mă facă să mă simt mai bine, răsuceşte o coardă şi-aşa prea întinsă. Ameţită din pricina emoţiilor nebune, mă îndrept spre uşă cu mers împleticit. Chiar în momentul în care pun mâna pe clanţă mă trezesc la realitate şi încremenesc.

Nu e vorba că m-aş plânge.

— Cum adică nu aveţi voie să preluaţi cazul meu?

Ea se lasă pe speteaza scaunului, iar felul ciudat în care mă priveşte strângând din buze îmi aduce aminte de modul în care Jax îşi ţintuieşte adversarul cu privirea înainte de a intra în ring: de parcă ar vrea să-mi anticipeze următoarea mişcare.

— Menirea mea în această şcoală este să-i ajut pe aceia despre care statul crede că au nevoie de un imbold în plus în direcţia cea bună. Oricât de mult am încercat să conving organele abilitate în cazul tău, nu te încadrezi în cerinţele pentru programul meu.

Mă prăbuşesc cu spatele de perete, răsuflând uşurată. Oh, mulţumesc lui Dumnezeu, acum nu mai am de ce să-mi fac griji că mă voi pomeni la uşă cu asistenţii de la Protecţia copilului dispuşi să ne ia cu forţa pe mine şi pe Maggie.

— Asta e bine.

— Presupun că da, mă aprobă ea. Dar instinctul îmi spune că ai nevoie să stai de vorbă cu cineva şi am o vagă bănuială că, după ce vei pleca, n-am să te mai revăd.

Mă roade un sentiment de vinovăţie, fiindcă fiecare cuvânt pe care l-a rostit este absolut adevărat: simt, într-adevăr, nevoia să stau de vorbă cu cineva. Vreau să deschid gura şi să-mi descarc sufletul, să-i spun tot ce s-a întâmplat, să transfer toată durerea pe umerii altcuiva. Vreau să-mi scot din trup şi din suflet toată mizeria şi toată decăderea trupească şi morală şi poate, dacă o elimin din mine prin intermediul cuvintelor, poate, doar poate, că tot putregaiul va dispărea.

Dar am senzaţia că mi s-a blocat traheea şi coardele vocale au fost luate prizoniere. Să-i povestesc ei despre viaţa mea – despre cum am

pierdut casa, despre ceea ce s-a întâmplat cu Matt – ar însemna să mă expun.

Am avut încredere în Matt şi lucrurile n-au ieşit deloc bine şi am fost destul de proastă să vorbesc şi cu West, iar el nu a luat în seamă nimic din ceea ce i-am spus de când s-a întâmplat asta şi până acum.

— Mulţumesc, îi zic în timp ce apăs pe clanţă. Dar sunt bine.

WEST

Suntem la cantină, iar Haley se trânteşte pe scaunul din faţa mea şi-şi vâră imediat un cartof prăjit în gură.

— Mă bate gândul să-ţi leg mâinile deasupra capului. Poate că aşa-ţi vei ţine şi tu garda sus.

Râd în barbă. Haley nu este genul care să spună „Bună” sau să trăncănească vrute şi nevrute ca orice altă fată. Este directă şi la obiect, nu e în stare să spună minciuni, iar eu mă îndrăgostesc şi mai mult de ea pe zi ce trece. Sunt complet dat peste cap, fiindcă insistă să ne rezumăm la o „simplă” relaţie.

— Îmi ţin garda sus.

— Dacă zici tu…

Am tot aşteptat un fel de confirmare că ea vede în relaţia dintre noi ceva mai mult decât o prietenie. Mai mult decât o relaţie de elev şi antrenor. Înmoi un cartof prăjit în ketchup, apoi îmi împing tava deoparte, întrebându-mă cât de mult a mâncat Haley săptămâna asta.

— Vrei să ieşim undeva să luăm cina diseară? Înainte de antrenament. Fac eu cinste.

Ea clatină din cap fără să se uite la mine.

— Trebuie să mă duc la muncă înainte de antrenament. Ştii tu, trebuie plătite facturile şi aşa mai departe.

Primesc doar un zâmbet slab din partea ei.

— La ce oră termini? Vin să te iau cu maşina şi să te duc la sală.

Haley stă cu ochii în farfurie şi cu fruntea încruntată. Urăşte să accepte ajutorul cuiva, dar de data asta mormăie:

— La şapte.

Pentru prima oară de la accidentul lui Rachel încoace, îl văd pe Isaiah la şcoală. Intră pe uşa laterală arătând de parcă ar fi înviat din morţi: palid, cu cearcăne sub ochi, abia ţinându-se pe picioare. Mă holbez la el, iar el îmi aruncă o uitătură de parcă aş fi un gunoi.

Eu îmi întorc primul privirea în altă parte. A stat lângă sora mea, a ţinut-o de mână, făcând-o fericită, ceea ce eu nu pot să fac. Pentru asta merită un oarecare respect.

Haley îşi plimbă privirea de la mine la el şi înapoi la mine.

— Îl cunoşti?

— Este iubitul lui Rachel.

Haley ridică uimită din sprâncene.

— Glumeşti?

— Aş vrea eu.

— Cum de s-a întâmplat una ca asta?

Ridic din umeri, fiindcă ştiu doar ceea ce mi-au spus alţii.

— S-au cunoscut la o cursă ilegală de maşini.

— Uau. Nevoia de adrenalină este probabil o trăsătură de familie.

Izbucnesc în râs, fiindcă niciodată n-am privit lucrurile aşa.

— Tu îl cunoşti?

— Locuim în acelaşi cartier, dar nu ştiu mai multe despre el decât zvonurile care mi-au ajuns la ureche şi ştim amândoi prea bine că, de cele mai multe ori, zvonurile nu sunt adevărate.

Lăsăm baltă subiectul Isaiah şi trecem la discutarea strategiilor de luptă. În momentul în care o încăierare iscată într-un colţ al cantinei îi atrage atenţia, eu răstorn restul de cartofi prăjiţi în farfuria ei. Îmi ţin respiraţia când se întoarce cu faţa spre masă şi respir din nou, uşurat, când văd că nu pare să fi băgat de seamă. Dacă mă prinde făcând asta, o să-mi tragă un şut în fund.

— Vreau să-ţi arăt ceva, spune ea.

Interesant.

— Ceva?

— Da, ceva.

Haley răscoleşte prin ghiozdanul ei, de unde scoate un teanc de hârtii capsate.

— E vorba de o bursă. O bursă completă, de care chiar am nevoie.

Ea face o pauză, iar eu mă simt ca un rahat.

— În fine, continuă ea. Trebuie să trimit o înregistrare video şi aş vrea să facem o filmare cu mine antrenându-te şi cu câteva exerciţii din programul tău de antrenament prin care să dovedesc că merit bursa.

Degetele mele freamătă în timp ce ea îmi pune hârtiile în mâini. Haley îşi suge buza de jos şi mă urmăreşte din celălalt capăt al mesei.

— Am să înţeleg dacă mă vei refuza.

De parcă aş putea refuza un asemenea chip!

— Nu trebuia să te dai peste cap ca să obţii o înregistrare video cu mine la bustul gol. Trebuia doar să mă fi rugat şi imediat mi-aş fi scos cămaşa de pe mine.

— Puah…

E un sunet scurt, sexy, care vine la pachet cu o gură căscată de uimire şi cu nişte obraji îmbujoraţi. O ador când roşeşte. De când am petrecut acea noapte împreună, am renunţat la aluziile sexuale, dar, dacă continuă să-mi atragă atenţia asupra buzelor ei, atunci se duce naibii toată învoiala.

Răsfoiesc documentaţia necesară pentru obţinerea bursei şi vina care mă macină de trei săptămâni încoace creşte şi mai mult. Având în vedere situaţia actuală a familiei lui Haley, ea are nevoie de banii ăştia, iar vinovat pentru că nu-i are ar putea fi tatăl meu. Eu sunt acasă. Ea nu este. Viaţa mea continuă pe făgaşul ei normal. A ei este un adevărat coşmar.

— Poţi conta pe mine pentru orice ai nevoie.

Ochii ei negri şi minunaţi se luminează, iar furculiţa îi cade din mână, izbindu-se cu un zgomot metalic de tavă.

— Pe bune?

— Dap.

Măcar atât pot face şi eu pentru ea: să o las să înregistreze şedinţele noastre de antrenament.

Transformându-se exact în opusul antrenorului dur care scoate untul din mine la sală, Haley bate din palme. Aseară a ţipat încontinuu la mine să ţin garda sus pe când ţopăiam şi mă feream de sacul de box ce se balansa în timp ce făceam combinaţii de trei lovituri rapide urmate apoi de încă una.

Ea îşi împinge scaunul în spate şi ţâşneşte lângă mine, înfăşurându-şi braţele în jurul gâtului meu.

— Mulţumesc!

Părul i se revarsă în cascadă, mângâindu-mi chipul, şi parfumul ei ameţitor mă învăluie cu totul. Prin minte îmi trec fulgerător amintiri din noaptea în care am ţinut-o în braţe. Niciodată în viaţa mea n-am mai avut un asemenea sentiment de pace sufletească şi de apartenenţă ca atunci când am stat treaz uitându-mă la ea cum doarme.

Braţele mele alunecă de-a lungul spinării ei şi, pe când mă ridic în picioare, ea se dă înapoi şi mă sărută pe obraz. Buzele ei moi îmi mângâie pielea şi îmi încleştez mâna într-o şuviţă din părul ei. Inima îmi bate cu putere şi întorc capul, sperând să-mi ating gura de a ei. Privirile noastre se întâlnesc şi văd cum dorinţa îi întunecă şi mai mult ochii.

Haley se încordează, de parcă raţiunea a pus din nou stăpânire pe acţiunile ei. Ea face efectiv un salt înapoi ca să se îndepărteze de mine şi îşi duce o mână la gură.

— N-am vrut asta.

N-aş putea să mă abţin să nu rânjesc cu gura până la urechi nici dacă cineva mi-ar oferi un milion de dolari fiindcă, ba da, a vrut-o. Fie că e dispusă să recunoască, fie că nu, Haley vrea mai mult.

— Mulţumesc, spune ea continuând să meargă cu spatele. Pentru că mă ajuţi cu bursa, adică. Ăăă… ne vedem diseară.

Ca un vârtej, se răsuceşte pe călcâie şi iese din cantină împreună cu Marissa. La naiba, nicio fată nu m-a lăsat până acum fără cuvinte şi nici cu un asemenea zâmbet întipărit pe chip. Pe de altă parte însă, nicio fată nu m-a făcut până acum să mă prăbuşesc la podea lac de sudoare.

Iau tava mea, apoi pe a ei, arunc resturile la gunoi şi pun tăvile pe raft. Ai grijă, Haley. Chestia aia cu o „simplă” relaţie între noi tocmai a zburat pe fereastră.

HALEY

Iar am întârziat la ieşirea din tura de la pizzerie şi West va fi mai mult decât fericit să-mi trântească asta drept în faţă după ce am scos untul din el în ultimele săptămâni. Vântul rece mă izbeşte direct în obraji şi am o senzaţie de confort când îl văd pe West ieşind cu maşina din locul de parcare şi trăgând-o în dreptul meu.

Deschid portiera, mă strecor înăuntru şi îi zâmbesc. Radiatorul funcţionează la capacitate maximă şi absolut toate gurile de ventilaţie sunt îndreptate spre mine. Aşa cum stă acum pe locul şoferului, de parcă n-ar fi făcut nimic ieşit din comun, nu e greu deloc să te îndrăgosteşti de el.

— Cum a fost ziua ta de muncă? mă întreabă el.

— Slăbuţă.

Adică n-am primit bacşişurile la care mă aşteptam.

West se întinde spre bancheta din spate, iar eu îmi ridic iute mâinile îngheţate în dreptul radiatorului. Da, sunt din nou reci şi, da, încerc să-i ascund asta lui West.

— Hei, Haley, îmi atrage el atenţia.

Îmi las mâinile în jos.

— Da?

În faţa ochilor îmi apare un buchet de trandafiri roz. Mi se taie respiraţia şi-mi piere graiul.

Trandafirii dansează în faţa mea, iar eu depăşesc suficient starea de şoc încât să fiu în stare să-i primesc.

— Mulţumesc.

West apasă pe acceleraţie şi intră pe drumul principal.

— Uite la ce mă gândeam. Mergem să ne antrenăm, tu te gândeşti şi pe urmă discutăm cum să trecem de la o simplă relaţie la una complicată.

— Eşti cam plin de tine, nu-i aşa? îi dau eu replica în timp ce mă îmbăt cu mirosul delicat al celui mai mare trandafir.

— Parcă-ţi plac tipii care apar cu buchete de flori, nu-i aşa?

Izbucnesc în râs şi West îmi zâmbeşte în chip de răspuns. Cum naiba şi-a amintit?

— Bine, accept eu. Mai întâi ne vedem de antrenamente şi poate după aceea vom lua în calcul o situaţie complicată.

— Nu „poate”.

— Poate. Şi… West?

Îmi aruncă o privire.

— Să nu crezi că asta mă va face s-o las mai moale cu antrenamentul.

WEST

— Ţine garda sus! ţipă Haley.

Ne antrenăm de două ore şi braţele mele se mişcă de parcă ar avea două greutăţi de câte cincizeci de kilograme ataşate de ele.

— Trebuie să faci un pas spre mine când vrei să mă loveşti şi nu mai tot da înapoi. Nu suntem la un curs de autoapărare, ceea ce înseamnă că nu câştigi puncte dacă dai bir cu fugiţii.

Suntem în ring şi Haley ridică în dreptul feţei apărătorile pe care le poartă pe braţe în vreme ce ne continuăm combinaţia. Eu inspir adânc şi aplic o lovitură dublă, urmată de un croşeu, iar tibia mea se loveşte de apărătorile ei, pe care şi le-a coborât brusc în dreptul coapsei. De fiecare dată când lovesc, expir pe gură, iar Haley marchează fiecare lovitură cu un geamăt ca să-mi menţină ritmul.

Pe ritmul muzicii care bubuie în difuzoare, picioarele lui Haley ţopăie încontinuu – un joc nebunesc de picioare pe care trebuie să-l învăţ şi eu. Se învârte în jurul meu şi se aşteaptă să-mi adaptez şi eu ritmul după al ei.

— Haide, trebuie să te mişti rapid. Rămâi în poziţie paralelă faţă de mine, altfel am să-ţi sparg ţeasta sau am să te dobor.

Face deseori genul acesta de remarci, dar, de când ne antrenăm, Haley nu mi-a dat niciodată vreo lovitură. Cred că ar fi în stare să mă doboare şi mă întreb cum de nu a făcut-o încă.

Îmi şterg sudoarea de pe frunte, dar un alt val de transpiraţie mă inundă, pornind dinspre scalp. Îmi simt mâinile înfierbântate în mănuşi şi muşchii mei tânjesc după odihnă.

— Încă o dată de la capăt, îmi cere ea pe un ton autoritar.

Îi arunc o privire ucigătoare şi pot să jur că fiinţa asta sadică zâmbeşte.

— Ai boxul în sânge. Sapă adânc şi o să-l găseşti. Aceeaşi combinaţie.

Aceeaşi combinaţie înseamnă că ea vrea ca eu să pun totul cap la cap. Isuse Hristoase, de-abia mai pot să respir, darămite să-mi aduc aminte toată combinaţia.

Picioarele ei dansează din nou, dar de data asta mă mişc odată cu ea şi-mi place cum îşi strâmbă gura.

— Bine, băiete, şi acum, dacă ai putea ţine garda sus, s-ar putea să mai ai o şansă să rămâi pe picioarele tale în ring.

La dracu. Mă lovesc cu mănuşile în tâmple şi Haley îşi ţine apărătorile sus. Încerc un croşeu, dar Haley se fereşte din calea mea.

— Cu cine te lupţi, cu bunica? Haide! Loveşte cu toată puterea! Atacă de parcă chiar ai vrea să loveşti din plin. Ce naiba, West! Nu-mi arde deloc de joacă.

De parcă mi-ar fi injectat furia în vene cu un ac ascuţit, toată energia se canalizează în muşchii mei şi îi aplic o lovitură dublă, urmată de un croşeu, o directă de stânga la cap, încă un croşeu, apoi o reluare şi o lovitură joasă la picioare.

Haley lasă să-i cadă apărătorile.

— Trebuie să vii spre mine şi să loveşti în acelaşi timp. Dacă mai întâi păşeşti, mâna ţi se va clătina. El se va da la o parte sau, şi mai rău, te va citi ca pe o carte deschisă şi va profita de garda ta joasă ca să-ţi trimită o lovitură direct în cap.

Mă sprijin cu un braţ de cuşcă. Mi-am dat jos tricoul acum o oră, iar şortul stă strâns lipit de mine, de parcă ar fi un al doilea strat de piele.

— De ce naiba e nevoie de atâtea lovituri directe? Croşeul meu este mult mai puternic.

— Directa cu braţul din faţă este cea mai importantă lovitură. Este lovitura cea mai apropiată de corp şi nici nu te dezechilibrează.

Probabil din cauză că sunt prea obosit ca să gândesc, clatin din cap ca să-i dau de înţeles că nu pricep. Haley îmi face un semn din cap să mă îndrept şi, când îi dau ascultare, ea îşi flutură degetele spre croşeul meu. Îmi şterg fruntea cu braţul.

— Şi cum rămâne cu apărătorile?

Nu i-am aplicat nicio lovitură din plin lui Haley până acum şi mi se strânge stomacul când mă gândesc să fac asta.

— Nu o să mă loveşti, îmi spune ea. Dacă vrei, fă-te că mă ataci şi vei înţelege chiar şi-aşa ce-am vrut să-ţi spun.

Aşa-zisa mea iubită e foarte încrezută.

— S-a făcut.

Iau postura de atac şi „îi aplic” un croşeu. Braţul lui Haley biciuieşte aerul, îmi parează lovitura şi, în următoarea secundă, croşeul ei încremeneşte în bărbia mea.

— Te apleci în faţă, îmi spune ea.

Da. Corpul meu s-a aplecat în faţă când ea mi-a blocat braţul. La naiba.

— Dacă croşeul meu te-ar fi lovit, ţi-ai fi pierdut echilibrul, iar eu aş fi fost în avantaj. Toate loviturile sunt bune, West, mai ales dacă se leagă, dar lovitura directă este pâinea ta cu unt şi cu miere.

Haley îmi ridică încheieturile mâinilor şi mi le duce lângă tâmple.

— Trebuie să ţii garda sus tot timpul. Las-o jos o secundă şi o să-ţi sune apa-n cap.

— Ştiu.

Încep să las garda jos, dar ea mă ţine strâns de încheieturile mâinilor.

— Nu.

Dar pe Haley o mai văd prin crăpătura dintre mănuşi.

— Chestia asta trebuie să-ţi între bine în cap, nu vreau s-o tratezi

doar ca pe o altă informaţie inutilă, bună de aruncat la gunoi.

Cu degetele ei delicate ţinându-mă strâns, rămânem aşa, în tăcere, în vreme ce muzica se aude în continuare în fundal. După o secundă, ea îmi spune:

— De ce ţi-e frică?

Că o voi dezamăgi aşa cum am dezamăgit-o pe Rachel. Că o să fiu bătut măr în cuşcă. Că o să fiu dat afară din casă definitiv după absolvire. Încerc să las garda jos, dar Haley îmi ţine încheieturile mâinilor ridicate.

— Spune-mi, insistă ea.

— De nimic.

— Nu, nu ţii garda sus ca lumea. Chiar dacă o ţii sus, nu o ţii suficient de aproape de tâmple. Tot timpul dai mâinile la o parte. De ce?

Mă uit la Haley prin mica crăpătură.

— Nu văd nimic altceva.

— Mă vezi pe mine?

— Da.

Îi văd decolteul ce iese la iveală din maioul ei cu bretele şi câteva şuviţe de păr care au scăpat din coada ei de cal. E ciufulită, asudată şi sexy, iar mâinile mele ard de nerăbdare să rătăcească pe formele ei.

— Şi atunci care-i problema?

— Parcă sunt orb dacă stau aşa.

Cu garda la tâmple, mi se obstrucţionează vederea periferică.

— Nu văd ce se întâmplă în jur…

— Vezi tot ce trebuie să vezi. Nu eşti atacat de o gaşcă de cartier, te lupţi cu o singură persoană. Timp de trei runde a câte trei minute trebuie să ignori orice altceva pe lumea asta şi să te concentrezi asupra singurului lucru care se află în faţa ta. Gândeşte-te la asta ca la un dar. De câte ori în viaţă ţi se va mai permite o asemenea concentrare?

Haley – acesta este darul din faţa mea. O fată care a avut încredere în mine şi care m-a protejat în împrejurările potrivnice. Probabil una dintre puţinele persoane care mă plac pentru ceea ce sunt, şi nu pentru numele meu de familie.

Ea se apropie şi mai mult şi degetele îi alunecă pe pielea mea. Haley îmi întoarce încheietura mâinii spre faţa mea şi, din cauza mănuşilor, nu o mai văd.

— Dacă eşti dominat fizic, o gardă ţinută strâns poate fi apărarea ta cea mai bună.

Ea îmi repoziţionează încheietura mâinii şi îmi obstrucţionează din nou vederea.

— Şi, când eşti gata de atac, pur şi simplu deschizi braţele şi loveşti.

Când ochii noştri se întâlnesc, ei i se taie respiraţia. Dacă aş săruta-o

pe Haley acum, m-ar săruta la rândul ei? Dorinţa mă copleşeşte la fel de tare ca atunci când am cuprins-o în braţe în urmă cu trei săptămâni şi i-am atins uşor pielea cu buzele mele. Pe întuneric a devenit un înger menit să-mi salveze sufletul. Ea şi-a înclinat gâtul într-o parte şi ştiam că puteam să o sărut fără niciun strop de împotrivire din partea ei, dar nu am făcut-o, fiindcă Haley nu ştie cine sunt – nu ştie că sunt un Young.

— Uite.

Haley se face că loveşte şi îşi înfige pumnul în mănuşa mea.

— Eşti protejat. Nu te pot răni.

Ba da, poate. Haley poate să afle cine sunt, cine este familia mea şi să mă urască. Pot să o dezamăgesc şi să fiu, din nou, un ratat. Haley habar n-are cât de multă nevoie am de ea şi de această ultimă şansă de mântuire.

Ea îşi lasă mâna în jos, iar eu îmi cobor braţele pe lângă corp.

— Dar acum vine partea importantă, spune ridicând din sprâncene, n-o să câştigi niciodată o luptă decât dacă rişti şi te implici efectiv.

— Dar tu? o întreb.

Haley îşi ridică brusc ochii spre mine.

— Ce-i cu mine?

— Tu când ai de gând să te implici?

Se încruntă şi ochii ei negri devin duri. E al naibii de sexy când se supără.

— Ce vrea să însemne asta?

Înseamnă că nu mă deranjează să o enervez atât de tare încât să mă castreze. Înseamnă că, atunci când îi ofer trandafiri, ea îmi spune că poate vom sta de vorbă.

— Îmi tot spui mie ce trebuie să fac şi, în loc să loveşti cu adevărat, îmi arăţi cum boxezi cu umbra ta.

Haley îşi ridică bărbia, aproape provocându-mă din nou la luptă.

— Ai vreo problemă cu modul în care te antrenez?

— Nu, dar nu trebuie să fiu un geniu ca să-mi dau seama că ai o reţinere.

Ea se apleacă spre mine la fel ca în noaptea în care ne-am cunoscut.

— N-am nicio reţinere.

— Ba da, ai. Suntem împreună zi de zi de mai bine de o lună şi nu faci altceva decât să fii rezervată. Faţă de lumea de la şcoală, faţă de familia ta, la antrenament, ori de câte ori negi ce simţi atunci când eşti cu mine.

— Ce simt faţă de tine? Noi doi… suntem prieteni.

— Am depăşit stadiul de prietenie în noaptea pe care am petrecut-o în camera ta, iar tu ştii asta. Ei drăcie, Haley, am fost tot timpul unul în mintea celuilalt şi nu doar eu sunt conştient de asta.

Haley îşi scutură capul şi flutură o mână în aer.

— Ţine-ţi mintea acolo unde trebuie să fie, West. În sala de antrenament.

— Haley, tu ai fost cea care m-a sărutat azi în cantină.

— Puah.

Ea pufneşte şi sângele îi piere din obraji.

— Îţi mulţumeam. Pentru că mă ajuţi. Nu mă dădeam la tine.

Mă apropii mai mult de ea.

— Mă doreşti. Recunoaşte, Haley. Tu. Mă. Doreşti. M-ai dorit din prima seară când ne-am întâlnit, m-ai dorit în noaptea aceea în camera ta şi mă doreşti chiar acum, dar ai îngropat adânc în tine dorinţa asta. A ieşit azi la iveală când te aşteptai mai puţin şi acum eşti furioasă fiindcă îţi strig asta în gura mare.

Haley priveşte în gol şi, la fel ca atunci când i-am înfruntat pe Matt şi pe Conner în cantină, încremeneşte din pricina şocului. Sunt obişnuit cu fetele care-mi spun tot ce le trece prin minte… absolut tot. Inclusiv lucruri pe care ar trebui să le autocenzureze, dar Haley îşi ţine toate gândurile doar pentru sine şi poate că nu o face dinadins. Poate că în felul acesta ţine ea garda sus.

Arunc o privire spre mănuşile din mâna mea.

— Fac un pas înainte când lovesc.

Privirea lui Haley ţâşneşte spre mine, iar speranţa şi recunoştinţa care se citesc în ochii ei pentru că am schimbat subiectul aproape că mă fac să cad în genunchi.

— Nu, nu păşeşti.

— Şi dau mai multe lovituri directe decât croşee.

Un zâmbet începe să-i joace pe buze.

— Asta, în mod categoric, nu se întâmplă niciodată.

— Şi sunt regele trecerilor de la defensivă la ofensivă.

După cum îmi imaginam, Haley izbucneşte într-un râs sonor.

Este imposibil să rezişti ochilor ei din nou scânteietori.

— Dacă aplic o lovitură directă cu braţul din faţă…

Ridic braţul şi mă prefac că-i trag un pumn.

Haley chicoteşte în timp ce mă blochează, dar e cu gândul în altă parte.

Fac imediat un pas înainte şi lansez un croşeu, iar ea face, la rândul ei, un pas şi mă blochează din nou.

— Băiatul poate fi învăţat cum să facă, spune ea printre două hohote de râs.

— Adevărul e că mie şi maimuţelor ni se întâmplă asta.

Cu fiecare lovitură, dată fără prea mare tragere de inimă, fac un pas înainte, iar Haley continuă să mă contracareze cu mişcări line şi ritmice, păstrând o distanţă sigură între noi. Stă suficient de aproape încât să mă blocheze, dar destul de departe ca eu să nu o pot atinge şi exact asta îmi doresc… tânjesc să o ating pe Haley.

Fără niciun avertisment, alunec spre ea şi o lipesc cu spatele de peretele cuştii. Haley dă drumul dintr-odată tot aerului din piept, fixându-şi ochii aceia întunecaţi asupra mea. Mâinile i se odihnesc pe pieptul meu şi degetele ei freamătă de parcă n-ar fi sigură ce să facă: să mă împingă sau să mă exploreze. Cu mănuşile mele lipite de gard de-o parte şi de alta a capului ei, mă aplec spre ea şi o mângâi cu nasul pornind de la linia maxilarului şi ajungând până la urechea ei. Trupul ei este cald şi ferm şi miroase al naibii de bine.

— Ce fac dacă sunt împins în peretele cuştii? îi şoptesc la ureche şi închid ochii atunci când trupul ei este străbătut de un fior.

Unghiile ei mă tachinează pe piept, apoi mâinile îi alunecă spre şoldurile mele.

— Loveşti aici.

Mă strânge de partea dreaptă şi atingerea ei mă electrizează până în străfundurile fiinţei mele.

— Şi aici.

Mă strânge de cealaltă parte.

Îi muşc uşor urechea, iar mâinile lui Haley se încordează pe pielea mea. În minte îmi apar imagini cu ea stând sub mine şi îmi doresc ca această fantezie să se transforme în realitate.

— Şi ce fac dacă mă doboară?

Îi privesc gâtul în timp ce înghite în sec. Are o piele atât de frumoasă… moale, netedă. Mănuşile din mâinile mele devin o pacoste şi dorinţa mea arzătoare de a o atinge se transformă într-o obsesie.

— Duci lupta la sol, spune ea cu răsuflarea întretăiată.

Ei bine, abia aştept lecţiile astea.

— Şi când începem să exersăm chestia asta?

— Curând.

Îmi întredeschid buzele şi o sărut pe gât. Haley îşi lasă capul într-o parte, dându-mi astfel voie să avansez şi, prin afurisiţii ăştia de pantaloni scurţi, sigur îşi dă seama cât de mult o doresc.

— N-ar trebui să facem asta, îmi şopteşte ea, cu toate că mâinile ei rătăcesc pe spinarea mea, urmărind linia coloanei mele vertebrale. Nu vreau să mai ies cu alt luptător.

— Atunci îndepărtează-te.

Continui să o sărut de-a lungul claviculei, urcând spre gât, apoi fac o pauză, privind-o drept în ochi, dându-i ocazia să pună punct chiar acum.

— Nu te voi minţi. Îmi doresc asta, Haley. Te doresc pe tine.

O respiraţie scurtă şi fierbinte porneşte din gura ei, mângâindu-mi în treacăt buzele. Vena de la gâtul ei zvâcneşte în timp ce degetele ei execută acel dans lent pe spatele meu, ceea ce mă scoate din minţi. Sunt un nemernic dacă fac asta. Nu ştie că sunt un Young şi nici că tatăl meu s-ar putea să-i fi distrus viaţa.

— West.

Îmi rosteşte numele ca pe o întrebare, ca pe un răspuns. Să mă ia naiba dacă n-a fost o invitaţie.

Numele meu. Buzele ei mi-au rostit numele. La naiba cu restul lucrurilor. Haley mă cunoaşte pe mine, cel adevărat, şi măcar o dată în viaţă voi afla cum e să sărut o fată care înseamnă ceva pentru mine.

— Asta nu înseamnă nimic, îmi şopteşte Haley pe când se întinde să-mi desfacă ariciul de la mănuşă.

— Ba da, înseamnă.

Îmi las braţele pe lângă corp şi, imediat ce mănuşile aterizează pe jos, mâinile mele se înlănţuiesc în jurul acelui trup frumos.

— Spune-mi, Haley. Spune-mi, te rog, că înseamnă, fiindcă pentru mine chiar înseamnă ceva.

Îi apar cute pe frunte şi ochii ei sunt umezi, de parcă efectiv ar durea-o să dea din cap şi să rostească acele cuvinte.

— Da… înseamnă ceva.

Trebuie să mă abţin, fiindcă Haley nu este genul de fată pe care să o înghesui în vreun cotlon întunecat. Este mai mult decât atât şi simt cum mă străbate un fior din cap până în picioare. Îmi aplec buzele spre ale ei şi, când le simt pentru prima oară gustul, scot un geamăt. Buzele ei sunt atât de dulci, de moi… de perfecte. Ea dă drumul aerului din piept, scoţând un suspin de satisfacţie, iar trupul meu se topeşte într-al ei. Gardul din metal din spatele ei scrâşneşte sub greutatea noastră.

De parcă ar fi perfect sincronizate, gurile noastre se mişcă în acelaşi ritm. Buzele se întrepătrund, mâinile descoperă muşchii şi formele, respiraţiile ni se accelerează. Şi când Haley îşi împleteşte mâinile în părul meu, îmi pierd controlul.

Braţele mele devin chingi de oţel în jurul taliei sale şi o ridic ca să se potrivească perfect cu mine. Haley îşi înfăşoară braţele în jurul gâtului meu şi devine una cu mine în vreme ce săruturile se transformă din unele nevinovate în săruturi fierbinţi – aproape necontrolate.

Gâtul ei mă ademeneşte din nou şi, când cedez tentaţiei, ea lasă să-i scape cel mai frumos sunet pe care l-am auzit vreodată. Simt în cap un vâjâit ce ameninţă să se transforme în delir în momentul în care Haley îşi schimbă poziţia picioarelor. Îşi ridică o coapsă, apoi pe cealaltă, înfăşurându-le pe amândouă în jurul taliei mele. Savurez din plin apăsarea ei caldă pe trupul meu. Fierbinţeala mi se dezlănţuie prin vene şi degetele mele apasă pe pielea ei.

Apoi întreaga sală de sport începe să se cutremure. Haley îşi coboară picioarele şi eu o împing pe jos, cu inima bătându-mi nebuneşte şi cu trupul meu acoperindu-l pe al ei. Se aude un scrâşnet metalic puternic şi arunc o privire peste umăr.

Haley mă împinge, un îndemn nonverbal să-i dau drumul, dar, hotărât să o protejez, îi ignor cererea. Aparatul de climatizare scoate un ţiuit asurzitor în timp ce ventilatorul se zbate să mai facă o rotaţie. Un alt bubuit în carcasa metalică face să vibreze cadrul metalic de care sunt agăţaţi sacii de box, apoi întregul aparat se zguduie şi se opreşte brusc.

De sub mine, Haley şopteşte o înjurătură.

— John o să se supere al dracului de tare.

HALEY

Am plecat, lăsându-l pe John înjurând de mama focului într-un mod deosebit de elocvent. În momentul în care am bătut la uşa rulotei lui şi i-am spus că instalaţia de climatizare s-a stricat, a uitat de existenţa mea. Cea mai bună soluţie mi s-a părut să mă strecor uşurel afară.

Eu şi West nu ne-am mai adresat nicio vorbă după ce ne-am sărutat, ceea ce înseamnă că acest drum cu maşina este în mod oficial stânjenitor. Îmi sprijin capul de spateaza scaunului din piele şi privesc pe geam în timp ce maşina îşi vede de drumul ei prin noapte. Ce naiba o fi fost în capul meu?

Când West m-a lipit cu spatele de peretele cuştii şi mi-a muşcat uşor urechea… Închid ochii. Încă simt căldura buzelor lui pe gâtul meu şi cel mai tare mă înnebuneşte faptul că, oricât de mult mă urăsc pentru că l-am sărutat pe West, trupul meu îmi cere disperat să repetăm momentul.

Trup idiot. Trup idiot, de-a dreptul idiot şi trădător.

West trage maşina în faţa casei unchiului meu şi latura mea patetică mă îndeamnă să ţâşnesc ca o săgeată în casă fără să-i dau atenţie. Îmi frec fruntea, acoperindu-mi ochii. Fir-ar să fie, mă simt stânjenită. Cum aş putea să mă mai uit din nou în ochii lui? Nici măcar nu ieşim împreună şi deja aproape că l-am supărat. Iar asta ne poate aduce o mulţime de probleme, fiindcă nu vreau să ies cu el… e un luptător.

— Haley, începe West. În legătură cu ce s-a întâmplat astă-seară…

— Nu mă implic în aventuri de-o noapte.

Mă uit la el cu coada ochiului şi pare să fi uitat ce-a vrut să spună, fiindcă se holbează la mine cu gura căscată. Parcă ar fi apăsat cineva pe repede-nainte pe telecomandă şi gândurile mele sar unele peste altele în goana lor nebună.

— Nu ştiu ce mi s-a întâmplat, dar n-am fost eu. Adică, ai mai făcut aşa ceva până acum?

West îşi trece o mână pe faţă.

— Mda. Asta fac de obicei. La dracu'. Mă refer la ceea ce am făcut, la ce s-a întâmplat între noi.

Rahat, am decăzut într-atât încât am ajuns ca fetele din ring care fac spectacol între reprize şi trec de la un luptător la altul. În curând mă voi trezi într-un bikini, anunţând următoarea rundă. Tocmai când credeam că mai mult de atât nu puteam să decad…

— Haley, jur pe Dumnezeu că nu e vorba de o aventură de-o noapte. Ţi-am spus că relaţia asta înseamnă ceva pentru mine. Că tu însemni ceva pentru mine.

El rosteşte cuvintele indicate şi o voce firavă din mintea mea îmi spune să-l ascult, dar latura mea nebună învinge.

— Fiindcă asta le spui fetelor când le duci acasă. Nu te uiţi în ochii lor să le spui „te-am folosit”. Minţi şi zici că a însemnat ceva. Mă uit la MTV!

— Te uiţi… la ce?

El clatină din cap.

— Nu-mi pasă. Ce s-a întâmplat între noi…

— Opreşte-te, îi zic.

Simt o durere în dreptul inimii şi-mi încleştez mâna la piept. Nu pot să gândesc şi nu pot să respir adânc, şi l-am sărutat pe West, şi mi-a plăcut să-l sărut, şi mă face să râd, şi este un luptător, şi-mi place de el.

Îmi place de el. E puţin spus că-mi place de el şi mă înspăimântă faptul că nutresc aceste sentimente pentru West Young.

— Nu pot să fac asta.

— Ce să faci?

West gesticulează cu braţele prin aer de parcă ar fi nebun sau frustrat sau Dumnezeu ştie cum, fiindcă nu mai am deloc încredere în reacţiile mele.

— Să am o aventură de-o noapte, sau să ies cu un luptător, sau să-mi placă de cineva, sau să iubesc pe cineva, sau mai ştiu eu ce.

Fac ochii mari din pricina groazei pe care mi-o provoacă brutalitatea cuvintelor mele.

— Ai văzut vreodată seturi de acuarele care au culori multiple? M-am urcat în autobuzul nebunilor şi nu ştiu cum se face că nu reuşesc să cobor.

— Ai văzut vreodată seturi de acuarele care au culori multiple?

Haley dă drumul năvalnic cuvintelor de pe buze, de parcă acestea ar avea puterea să şteargă tot ce a spus înainte.

— Da, răspund eu încet, încercând să trag de timp pentru amândoi.

Cum dracului s-a dus de râpă toată treaba asta? Abia începuserăm să ne sărutăm, ca apoi totul să-mi explodeze drept în faţă. Asta e soarta care mă muşcă de fiind, răzbunându-se pe mine pentru fiecare fată pe care am ademenit-o cu vorbe frumoase ca să-mi satisfac propriile pofte.

Scaunul tapisat cu piele scârţâie când ea se întoarce cu faţa la mine. Cel puţin nu fuge să se ascundă în siguranţa casei.

— Când deschizi setul arată frumos, nu-i aşa? Fiecare culoare este perfectă şi, dacă ai grijă, poţi să pictezi, să pictezi şi iar să pictezi, atât timp cât nu te grăbeşti şi ai grijă să clăteşti pensula în apă de fiecare dată după ce ai folosit o culoare şi, eventual, să te foloseşti de un şervet ca să o usuci înainte de a continua.

Ea îşi fereşte sfioasă privirea de mine. Tensiunea crescândă dintre noi mă face să mă foiesc pe scaun. Poate că nu pricep eu prea bine, dar Haley încearcă să-mi explice ceva. Dau din cap, îndemnând-o astfel să continue.

— Acuarele, pensule, apă. Te urmăresc.

Haley inspiră adânc.

— Câteodată te laşi purtat de val şi înmoi din nou pensula în acuarelă, iar culorile se amestecă. Dintr-odată, eu nu mai sunt galbenă, iar tu nu mai eşti albastru.

— Devenim verzi, continui eu ideea în locul ei.

Haley îşi ridică privirea şi este vulnerabilă, complet deschisă. Prea deschisă, aproape sângerând.

— Am fost prietenă cu Matt şi am devenit cumva gri şi am trecut peste perioada gri, dar încă nu sunt pregătită să devin verde. Mi-ar plăcea să încerc să fiu din nou galbenă o vreme.

Haley are nevoie de timp şi pot să i-l acord. Poate voi găsi o cale să-mi pun toată viaţa de rahat în ordine şi să găsesc o modalitate de a-i spune adevărul despre familia mea până atunci.

Ea trage aer în piept de parcă ar fi înghiţit prea multă apă, iar eu îi arunc un colac de salvare, schimbând vorba.

— Când o să mă înveţi lupta la sol? Ai spus că în curând.

Haley clipeşte şi, în loc să-i fiu de ajutor, aşa cum am intenţionat, o fac să-şi lase capul pe tetieră, ca apoi să-şi îngroape faţa în mâini.

— La naiba.

— Ce este?

— Lupta la sol mă depăşeşte. Eu practic kickboxingul, nu sunt o luptătoare, bălmăjeşte ea printre degete. O să te dezamăgesc.

Da, Haley are nevoie de timp, dar eu nu sunt pregătit să-i las şi spaţiu. O trag uşor de mâini, dar ea refuză să se uite la mine, aşa că-mi plasez degetele sub bărbia ei şi o forţez să-şi ridice privirea spre mine. Are ochii sticloşi şi se citeşte durerea în ei şi nu vreau să se uite la mine aşa.

— N-ai cum să mă dezamăgeşti. Faptul că tu crezi suficient de mult în mine încât să mă antrenezi… să mă laşi să te ajut cu bursa… Nu eşti capabilă să mă dezamăgeşti. La capitolul ăsta eu sunt expertul.

Ea îşi înclină capul într-o parte, iar eu o mângâi cu degetul mare pe obraz. Haley închide ochii, plăcându-i parcă atingerea mea, şi, când îi deschide din nou, se chinuieşte să zâmbească.

— Chestia asta se simte cam verde.

— Asta sunt eu, cel albastru. Nu-ţi face griji. Încă eşti galbenă.

Ochii ei râd preţ de o secundă efemeră, iar eu îmi întipăresc imaginea în memorie. Îmi retrag mâna, iar Haley deschide portiera, coboară din maşină şi o închide după ea.

Cobor geamul de pe partea ei.

— Haley.

Ea ridică din sprâncene.

Mă sprijin cu umărul de uşă şi mă agăţ de volan.

— Ai nevoie de timp, nicio problemă, dar nu mai e cazul doar să ne prefacem că suntem împreună. Nu ştiu sigur ce este între noi acum, dar e mai mult decât atât. Mă gândeam totuşi că ar fi mai simplu dacă lucrurile ar fi clare între noi.

Strângând din ochi, ea dă din cap din nou, dar fără să se uite la mine. Se întoarce cu faţa spre casă, face doi paşi, apoi se repede înapoi la maşină. Haley deschide larg portiera, înşfacă trandafirii şi roşeşte când privirile noastre se întâlnesc.

— Ai dreptate. Îmi plac tipii care-mi aduc flori, dar să ştii că încă sunt galbenă. Bine?

— Bine.

Haley trânteşte portiera şi o ia la fugă spre casă. Pornesc motorul şi plec având senzaţia că zbor.

HALEY

Uşa toaletei se zgâlţâie. După care urmează trei bătăi în ea.

— Ocupat!

Desfac cordonul şorţului meu roşu de chelneriţă şi mă spăl pe mâini în chiuvetă. Mirosul de pizza şi de paste mă îneacă şi părul meu este îngrozitor de încreţit din cauză că am tot intrat şi ieşit din bucătăria plină de abur. Nu aşa vreau să arăt şi să miros când voi urca în SUV-ul lui West. Îmi trec mâinile prin păr, dar nu reuşesc să îmblânzesc această monstruozitate haotică.

Uşa se zgâlţâie din nou. Există câte o singură cabină de toaletă pentru femei şi bărbaţi şi, în mod evident, cineva nu poate să mai reziste. Ţinuta mea nu e rea deloc: cea mai bună pereche de jeanşi a mea şi o cămaşă bleumarin, dar părul… lipsa machiajului… faptul că sunt suficient de patetică încât să-mi pese.

Nu contează, căci peste o oră eu şi West vom fi transpiraţi şi lipicioşi. Şi totuşi, în ultimele două săptămâni eu şi West am fost… ei bine… amabili unul cu celălalt. Vinerea trecută West m-a lipit cu spatele de cuşcă, m-a sărutat, mi-a trezit corpul la viaţă, şi acum… mă lasă să fiu galbenă.

De-abia recunosc zâmbetul prostesc ce mi se insinuează pe buze. West a reuşit cumva să mă reducă la chicoteli, rânjete şi fluturi în stomac. Mai am ceva speranţe să devin feminină.

Trăgând adânc aer în piept, părăsesc toaleta ignorând coada lungă de femei cu chipuri furioase care bat pasul pe loc, gata-gata să facă pe ele. Nu e vina mea că au băut tone de Cola dietetică. E vineri seara şi restaurantul este plin ochi.

Ies afară în noaptea răcoroasă de martie şi mă uit în jur după maşina lui West. Privirea mi se înceţoşează uşor, ca apoi să se limpezească. Nu a ajuns încă. Eu am ieşit cu câteva minute mai devreme, căci clienţii de la mesele mele au achitat nota de plată şi au plecat. Dacă mai rămâneam înăuntru, şeful mi-ar mai fi băgat pe gât câteva mese şi n-aş mai fi putut pleca cel puţin încă o jumătate de oră, dacă nu chiar mai mult.

În dreapta mea se aude râsul ascuţit al unei fete venind dinspre partea din spate a clădirii. Văd un grup de oameni zăbovind acolo şi simt un gol în stomac. De luni întregi stau acolo – ca să spun drept, de când ne-am despărţit –, dar n-am nicio îndoială că acei pierde-vară sunt Matt şi gaşca lui.

Mă răsucesc pe călcâie, preferând să risc să primesc o altă masă, când îl văd pe Matt ieşind din conul de umbră.

WEST

Am terminat de făcut şi ultima sarcină de pe lista foarte scurtă a lui Denny acum o jumătate de oră, dar, pentru a patra oară pe ziua de azi, mătur magazia. Bineînţeles că, odată întors acasă, puteam să fi renunţat. Dar am rămas în continuare la cheremul lui Denny dintr-o mulţime de motive.

Unu la mână, voi avea nevoie de bani în cazul în care tata se va răzgândi şi mă va da din nou afară din casă. Doi la mână, şi destul de ciudat totodată, îmi place ce fac aici. Repar diverse lucruri. Mă simt util. Pentru prima oară în viaţa mea, am reuşit să fac ceva cum trebuie. Dar ultimul motiv, şi cel mai important dintre toate, are de-a face cu mama.

Este a patra vineri din lună şi este şapte fără zece seara. Rachel a fost operată vinerea trecută, aşa că mama nu s-a dezlipit de patul ei de spital. Dacă viaţa îşi continuă cursul firesc, pun pariu că mama şi-a amânat cu o săptămână vizita la barul lui Denny şi tot ce-mi doresc de ziua mea este să descopăr de ce vine aici.

Mobilul meu vibrează, dar îl ignor. Mama mi-a şoptit un „la mulţi ani" de dimineaţă la ora cinci, din pragul uşii dormitorului, când a plecat să o vadă pe Rachel. Înainte să plece la serviciu, în timp ce luam micul dejun în bucătărie, tata a bălmăjit ceva cum că-şi dădea seama de existenţa mea. Fraţii şi prietenii mei mi-au trimis mesaje de felicitare şi acestea au continuat să curgă de la prietenii mei apropiaţi – prieteni din fosta mea viaţă.

Majoritatea mesajelor au cam acelaşi conţinut: „Pe unde ai umblat? E o petrecere mâine-seară. Trebuie să vii. A trecut atâta timp de când nu ne-am văzut." Cu săptămâni în urmă, m-aş fi dus, dar lupta ce se profilează ameninţător peste o lună face ca serile mele să-i aparţină lui Haley.

Uşa care dă în bar se deschide şi Denny îşi vâră capul înăuntru. Johnny Cash cântă ceva despre un inel de foc şi râsetele unei femei cherchelite se strecoară odată cu el în încăpere.

— Ai căpătat ceva probleme fizice sau mintale de când te-am văzut ultima oară?

Continui să mătur mizeria inexistentă.

— Ai ceva să-mi spui?

— Mda, trebuia să fi terminat de o jumătate de oră.

Privirile noastre se întâlnesc şi inima îmi zvâcneşte în piept.

Denny nu m-a împins niciodată de la spate. Probabil că ştie secretul.

— Sunt plătit cu ora.

Sosia lui Vin Diesel clatină de două ori din cap şi deschide larg uşa.

— Nu vrea să iasă, aşa că presupun că trebuie să intri tu.

Mâna îmi încremeneşte pe coada măturii şi, preţ de o clipă, mă aştept să o văd pe mama. În schimb, Abby e cea care-şi face apariţia cu o tavă pe care se află o brioşă cu o singură lumânare aprinsă în ea.

— Să nu-ţi faci iluzii şi să crezi că asta înseamnă că te plac, mă avertizează Abby. Pentru că nu te plac. Am fost şantajată şi nu-mi place asta. De obicei, eu şantajez, nu viceversa.

Denny se sprijină de uşa deschisă, cu braţele încrucişate la piept şi cu un rânjet întipărit pe chip.

— Ai liber restul serii şi primeşti leafa întreagă. Acum ieşi afară din barul meu!

— De unde ai ştiut? întreb eu.

Denny face un semn cu mâna către Abby, iar ea îşi ridică telefonul.

— Rachel.

Rachel. Ar fi putut amândouă la fel de bine să-mi sfâşie sufletul cu o lamă ascuţită. Iau telefonul şi fac o pauză înainte de a spune:

— Bună.

— La mulţi ani! o aud pe Rachel făcându-mi urarea şi parcă-i văd zâmbetul. Ţi-a dat Abby o felie de tort?

Mă uit la globul de zahăr preambalat.

— Şi o lumânare.

— Bun. Pune-ţi o dorinţă şi suflă în ea.

Avându-i drept martori pe proprietarul unui bar dărăpănat şi pe o traficantă de droguri, mă holbez la lumânare, dorindu-mi ca Rachel să se însănătoşească, să fie fericită şi să mă ierte. Suflu şi privesc cum fumul se înalţă în aer.

— S-a făcut, Rach.

— Te iubesc, îmi spune ea.

Şi eu.

— Mulţumesc.

Nu prea ştiu cum să reacţionez când simt că-mi ard ochii.

— Abby mi-a spus că ai o iubită.

Abby flutură din sprâncene în momentul în care îi arunc săgeţi cu privirea. Oftez şi nu vreau să o mint pe Rachel, dar adevărul e că o plac pe Haley. Mult de tot. Şi oricât de mult mi-aş dori să o văd dezbrăcată, mă mulţumesc la fel de bine să o văd cu toate hainele pe ea. Simt o strângere de inimă, dar nu vreau s-o bag în seamă, fiindcă haosul acela mă sperie al dracului de tare.

— Dap.

— Vreau să o cunosc.

— Poate.

Îmi vine să adaug şi „ciudatozaurule”. Aşa obişnuiam să-i spun lui Rachel, dar mi-a pierit cheful s-o mai tachinez cu luni bune în urmă.

— Trebuie să închid. A venit o asistentă medicală. La mulţi ani din nou.

Ea încheie convorbirea, iar eu îi dau mobilul înapoi lui Abby.

Abby se întoarce brusc spre Denny.

— Dacă-mi dai douăzeci de dolari, am eu grijă să-l fac să iasă pe uşa din spate.

Cu privirea dură a unui anchetator militar, Denny o studiază pe Abby din cap până în picioare.

— Bine-ai face.

Scoate repede din buzunar o bancnotă de douăzeci de dolari, i-o dă lui Abby, apoi pleacă, trântind uşa după el.

— Nu plec, îi spun eu.

— Nici nu mă aşteptam să vrei, dar vei pleca. Şi, ca să ştii, când o vei lua la goană speriat de parcă ţi-ar fi luat penisul foc sau ţi-ar fi intrat în ochi spray lacrimogen, eu o să rămân aici să-i păzesc spatele mamei tale. Şi atunci îmi vei fi din nou dator. Din moment ce eşti în graţiile lui tăticu', de data asta mă gândesc la bani lichizi. Şi mă gândesc la o sumă cu multe zerouri.

— Nu te entuziasma, că nu plec nicăieri.

Abby îşi înalţă capul.

— Nu trebuie să te întâlneşti cu Haley în curând?

— Mă hărţuieşti acum, nu-i aşa?

— Nu-ţi face iluzii. Toată lumea de la şcoală ştie că o să te lupţi cu Matt în aprilie şi că Haley s-a transformat în Mister Miyagi Karate Kid pentru Daniel-san al tău. Te-a învăţat deja cum să altoieşti bine? Dacă da, poţi să mă înveţi şi pe mine? Sunt mai mult decât pregătită să dau nişte şuturi în fund.

— O să mă lupt cu Conner, nu cu Matt, o corectez eu, ca apoi să ignor orice altceva.

Are o strălucire în ochi care nu-mi place deloc.

— Cum spui tu. Uite ce e, azi mă simt generoasă, aşa că eşti pregătit pentru cadoul tău?

Întind o mână, pregătindu-mă pentru tot ce poate fi mai rău.

— Ei bine, nu ăsta e cadoul tău, dar e ceva important. Matt şi-a dat seama care e slăbiciunea ta.

Ar trebui să fie ceva amuzant, fiindcă singura slăbiciune pe care o am în acest moment este Rachel şi nimeni de la şcoală, în afară de Jessica şi de Abby, nu ştie că sunt un Young.

— Şi care crede el că ar fi aceea?

— Haley, spune ea pufnind. Până şi un orb ar fi în stare să vadă că ai început să te îndrăgosteşti de ea, după cum stai şi te uiţi la ea lung, ca prostul, cu limba scoasă. Astă-seară, Matt şi gaşca lui îşi omoară timpul prin preajma restaurantului unde lucrează Haley şi cadoul lui pentru tine este să o zgâlţâie zdravăn până bagă spaima în ea.

Scap mătura din mână şi se izbeşte de podea.

— De unde ştii asta?

— Ţi-am spus deja: nu prea se întâmplă nimic în teritoriul meu fără ca eu să ştiu.

Mă îndrept spre uşa din spate, dar Abby mă înhaţă de mânecă.

— Încă nu ţi-am dat cadoul de ziua ta.

— Nu dau doi bani pe cadoul tău.

Trebuie să ajung la Haley.

Abby stă în continuare agăţată de mine şi mă priveşte drept în ochi, fără să-i pese că sunt în stare să o târăsc şi pe ea după mine ca să-mi protejez fata.

— E vorba despre mama ta, îmi spune ea în grabă. Nu are o aventură. Vine aici să-şi vadă fratele.

HALEY

O fată stă agăţată de braţul lui Matt. Este genul de iepuraş care poartă bikini şi defilează ţanţoşă cu pancarte în ring. Păr blond, sâni mari şi destul de frumuşică. Îi piere râsul de pe buze când dă cu ochii de mine.

Toţi trei ne uităm unii la alţii şi urăsc senzaţia de greaţă care mă cuprinde când îl văd cu altcineva. A fost o vreme în care am ţinut la Matt, indiferent de ceea ce s-a întâmplat între noi. Închid puţin ochii şi trag adânc aer în piept. I-am dăruit virginitatea mea şi acum el îmi *face* una ca asta. Mă macină nevoia de a face un duş şi de a-mi freca pielea pentru a da jos un strat de murdărie.

Fiindcă nu trăiesc ascunsă sub o stâncă, mi-au ajuns la ureche zvonuri despre cum şi-a tras-o cu fiecare fată în toate felurile posibile de când ne-am despărţit. Matt mă înspăimântă şi îl urăsc, dar văzând-o cum îl strânge şi mai tare de braţ, greaţa mă face să le întorc spatele şi să mă îndrept spre partea din faţă a clădirii. Când mă îndepărtez suficient de mult, mă prăbuşesc pe bordura trotuarului.

— Tu te-ai despărţit de mine.

Cu mâinile în buzunare, Matt este la doi metri de mine şi iepuraşul nu se mai vede pe nicăieri.

— Rămâi acolo unde eşti.

Fiindcă, la gândul că se poate apropia mai mult de mine, mâinile încep să-mi tremure.

Mă gândesc să mă ridic, dar simt că mi s-au înmuiat genunchii. Sunt în public. Dacă Matt se apropie mai mult de mine, pot să ţip, iar el se va îndepărta. Mă cuprind cu braţele, ca să-mi menţin căldura corpului şi să mă protejez. De fiecare dată când tremur îmi repet mantra: sunt în siguranţă.

Matt se aşază pe bucăţica lui de trotuar, respectând aşa-zisul ordin de restricţie.

— Ţi-am văzut durerea de pe chip când te-ai uitat la ea. Nu-mi place să te rănesc.

Mă apucă râsul. Pare un gest total aiurea şi nebunesc şi încerc să-mi stăpânesc hohotele isterice ducându-mi palma la gură, dar ele nu se opresc. Am vărsat sânge din pricina lui. Mi-am pierdut familia din cauza lui. A făcut mai mult decât să mă rănească, m-a distrus.

Râsul îmi piere şi, dintr-odată, mă simt copleşită de nevoia de a plânge.

— Nu mă deranjează.

E adevărat. Greaţa… nu e din cauză că l-am văzut cu ea. E din cauză că mă urăsc pe mine însămi. Cum de-am putut să iubesc vreodată pe cineva ca el? Cum de i-am putut dărui ceva atât de sacru

ca virginitatea mea?

— Ba te-a deranjat, insistă el. Am dat-o în bară cu relaţia noastră. Ştiu asta şi-mi pare rău. Dacă-mi mai acorzi o şansă, îţi jur că mă voi schimba.

Clatin din cap înainte ca el să termine ce-are de spus.

— Sunt cu West.

Chiar dacă este o relaţie adevărată sau nu, sunt cu el şi niciodată nu mi-au ieşit din gură cuvinte mai dulci decât acestea.

Se lasă tăcerea între noi şi două maşini trec prin dreptul nostru.

— Povestea ta e cusută cu aţă albă, Haley. Dac-ar fi adevărată, atunci cineva l-ar fi văzut pe West părăsind magazinul şi ducându-se după Conner în noaptea aceea sau ar fi ştiut că tu şi West sunteţi împreună. Am întrebat în stânga şi-n dreapta. Nimeni nu-l cunoaşte, cu excepţia unui traficant mărunt de iarbă. Nu eşti genul de fată care să umble cu un drogat. Trebuie să pui capăt acestei minciuni şi să încetezi să-i protejezi pe Jax şi pe Kaden.

Muşchii cefei mi se încordează. Fabulos – West fumează iarbă, dar, ca să fiu sinceră, ce ştiu eu despre el? Ne-am spus unul altuia diferite lucruri, în miez de noapte, într-un moment de sinceritate, când era imposibil să minţi. Am recunoscut adevăruri pe care nu le spunem altor oameni cu glas tare, dar, de fapt, n-am aflat nimic concret unul despre celălalt.

Poate tocmai de aceea mă simt atrasă de West. Poate tocmai de aceea îmi place jocul pe care-l jucăm. El este anonim, la fel sunt şi eu.

— Dacă eu mint, atunci minte şi Conner. Eşti dispus să accepţi că fratele tău nu spune adevărul?

Matt întoarce brusc capul spre mine şi trebuie să mă lupt cu mine însămi ca să nu fug mâncând pământul, undeva, departe de el. Suntem în public. Sunt în siguranţă. Dă, Doamne, să fiu în siguranţă.

— N-ai obosit să ne tot contrazicem din cauza aceluiaşi rahat vechi de o sută de ani?

Matt îşi alungă furia şi încearcă din nou.

— Termină cu West şi renunţ la toată treaba asta. Renunţ la luptă şi nu mă mai iau de Jax şi de Kaden. Consideră asta un nou început.

— Nu le-am spus niciodată, şoptesc eu. Despre ceea ce s-a întâmplat între mine şi tine.

— Ştiu.

Îşi lasă umerii să cadă.

— Am presupus că n-ai făcut-o din moment ce nu m-am trezit cu ei la uşă.

— Ar fi venit după tine şi tu ai fi ripostat.

Şi nu s-ar mai fi sfârşit niciodată. S-ar fi pândit şi s-ar fi atacat reciproc. Ar fi fost un ciclu continuu şi sângeros. Îi arunc o privire, implorându-l să lase totul în seama mea. Să ştiu că n-am făcut degeaba

toate sacrificiile alea.

Matt îşi răsuceşte gâtul într-o parte.

— Ştiu cine sunt, Haley. Nu pot schimba asta.

Un scurt moment de justificare, de care mă agăţ cu disperare. Am fost îndreptăţită să-mi fie teamă pentru Kaden şi Jax.

Procesez în gând oferta lui Matt şi-mi este groază chiar şi să respir. Asta şi sperasem, de fapt.

— Asta-i tot? Să termin cu West şi nu vor mai fi repercusiuni? Nimeni n-o să-i atace pe Jax sau pe Kaden sau pe oricine altcineva pentru ceea ce s-a întâmplat cu Conner? Nu mai dezgropăm morţii?

— Îţi dau cuvântul meu.

Aproape că am ameţit. E posibil ca măcar o dată în viaţă să-mi iasă ceva bine? Dar, după aceea, mă izbeşte o durere îngrozitoare în piept – asta înseamnă să renunţ la West, să-l părăsesc pe West. Totul se prăbuşeşte în mine. Oh, Dumnezeule, West nu este doar un prieten pentru mine! M-am îndrăgostit de-a binelea de el.

Matt mă urmăreşte cu atenţie. Cu prea multă atenţie. E mai mult decât un târg – un târg pe care ar trebui să-l accept, dar nu cred că pot.

— Pe bune, asta-i tot?

Matt stă cu braţele sprijinite pe genunchi şi-şi împreunează mâinile.

— Întoarce-te la mine. Îmi plăcea cine eram atunci când aveam o relaţie cu tine. Îmi plăcea cum mă făceai să mă simt – de parcă meritam să fiu iubit. Dacă tu încerci şi nu merge, atunci nu merge şi gata, dar, cel puţin, încearcă. Va fi altfel… va fi diferit de data asta. Eu voi fi diferit, îţi jur.

WEST

Trântesc portiera SUV-ului şi mă îndrept ţanţoş spre locul unde Haley stă pe bordură, dar nu-mi dezlipesc ochii de la Matt. Simt cum îmi fierbe sângele, îndemnându-mă la luptă. El sigur i-a făcut ceva. Ea este în stare de şoc, arată palidă ca o stafie şi mâinile îi tremură al dracului de tare.

— E vreo problemă pe aici?

Matt se uită la mine cu o mutră plictisită, stând în continuare pe trotuar.

— Doar dacă dai tu apă la moară. Eşti suficient de bărbat sau ai de gând să te ascunzi în continuare în spatele lui Haley?

— Mă bag.

Un zâmbet larg îmi străbate faţa.

— Am o pereche de coaie, dar tu?

Muream de nerăbdare să se ajungă aici încă din prima mea zi de şcoală. La naiba cu lupta de luna viitoare, vreau să termin odată cu treaba asta. Trec pe lângă Haley cu paşi mari şi apăsaţi, dar simt cum cineva mă trage de încheietura mâinii şi mă opresc. Arunc o privire în jos şi ea mă apucă strâns cu ambele mâini.

— Nu acum. Nu aici.

— Haley, îi spun eu exasperat la culme şi şucărit rău.

Niciodată nu s-a îndoit cineva de capacitatea mea de luptă aşa cum a făcut-o ea. Gata cu presupunerea ei că sunt slab, m-am săturat să tot creadă că nu-mi pasă suficient de mult de ea încât să-mi pun viaţa în joc.

— Pot să-i fac faţă.

— N-am terminat cu antrenamentul.

Degetele ei tremură pe pielea mea şi are ochii înceţoşaţi, de parcă acum s-ar fi trezit dintr-un vis. Îmi doresc cu atâta ardoare să-i tăbăcesc fundul ăluia, încât îmi este al naibii de greu să ascult ce-mi spune ea… că asta ar putea s-o coste slujba pe Haley.

— La dracu'!

Mă ghemuiesc lângă ea şi-mi pun mâna pe obrazul ei îngheţat. Fiindcă sunt un ticălos egoist, atingerea asta nu este pentru ea. Este ca să mă ajute să nu-mi pierd controlul şi să nu-i sparg faţa ticălosului ăluia cu un pumn. Doamne, de ce naiba fata asta o fi tot timpul atât de rece?

— Eşti bine?

Haley dă afirmativ din cap şi ochii ei se întorc automat spre Matt. Ticălosul stă jos în celălalt capăt al trotuarului, urmărindu-ne cu privirea; mai precis, toată atenţia lui este fixată asupra mâinii mele pe obrazul ei.

— Cum e să fii sub papucul unei fete? mă întreabă el.

Simt cum îmi zvâcnesc muşchii, dar în loc să-l castrez cu o lovitură de picior, îmi las să alunece degetul mare pe chipul lui Haley şi o sărut pe frunte. Ea se cuibăreşte în mine şi o sărut încă o dată înainte de a-i arunca o privire ucigătoare lui Matt. „Aşa e, nu e proprietatea ta. Haley mă alege pe mine."

— Scuze că am întârziat. Eşti pregătită să plecăm?

— Da.

O cuprind în braţe, adăpostind-o cu trupul meu în momentul în care se ridică în picioare.

— Gândeşte-te la ce ţi-am spus, Haley, îi zice Matt, de parcă eu nici n-aş fi de faţă. Nu aştept un răspuns în seara asta. Noi doi i-am putea scuti pe mulţi oameni de suferinţe inutile. Alegerea îţi aparţine.

— Da, răspunde ea încetişor. Se pare că întotdeauna alegerea îmi aparţine.

Urăsc felul cum ea îşi înclină capul într-o parte şi privirea pierdută din ochii ei, toate acestea dându-mi de înţeles în mod cât se poate de clar că, orice i-ar fi spus el, ea trebuie să se gândească bine şi să analizeze tot şi nu vreau ca nici măcar unul dintre cuvintele rostite de ticălosul ăla să dea târcoale prin mintea lui Haley.

— Hai să mergem.

O conduc spre maşină, o urc cu grijă, apoi mă urc şi eu la volan. Cu motorul pornit, dau drumul la maximum la căldură şi ies în trombă din parcare, dorindu-mi din tot sufletul să pun o distanţă cât mai mare între Haley şi Matt.

Haley stă cu capul rezemat de tetieră şi priveşte pe geam, părând la fel de pierdută ca şi mine după ce Abby mi-a dat „cadoul" ei. Abby trebuie să mă fi minţit, fiindcă părinţii mamei au murit, iar ea n-are nici fraţi, nici surori. Mărturisirea pe care mi-a făcut-o Abby cu săptămâni în urmă îmi răsună în urechi: „Ai descoperit vreodată ceva în viaţa ta, ca apoi să-ţi doreşti să nu fi aflat deloc?" Trag cu coada ochiului la Haley. Am întrebat-o o dată dacă mai simte ceva pentru Matt, dar nu i-am cerut niciodată detalii despre relaţia lor. De fapt, nu am întrebat-o niciodată nimic şi-mi dau brusc seama că nici Haley nu m-a întrebat nimic despre relaţiile mele.

În tot acest răstimp am crezut c-am reuşit să o scald şi la şcoală, şi cu Haley în legătură cu trecutul meu, dar e uşor să o scalzi când nimeni nu dă doi bani pe tine.

Farurile şi maşinile se contopesc într-o nebuloasă pe când accelerez pe şosea, îndreptându-mă spre autostradă. Haley nu pare să observe când trecem pe lângă intersecţia spre sală şi urăsc al dracului de tare senzaţia că e prezentă doar din punct de vedere fizic, fiindcă sufletul ei a rămas tot acolo, pe trotuarul acela nenorocit.

— Ce dracu' ţi se întâmplă? izbucnesc eu. Cu Matt?

Ca de obicei, rămâne tăcută, preferând să se închidă în mintea ei – cugetând, analizând, fără să-şi împărtăşească gândurile cu nimeni, fără să vorbească. Haley pune la cale tot felul de planuri, dar nu discută aproape niciodată despre ele.

— Spune ceva!

— Ia-o la dreapta.

— Poftim?

Haley se uită cu atenţie la strada care urmează şi degetele ei plutesc în dreptul geamului de parcă ar fi un copil mult prea speriat ca să se atingă de un ciob de sticlă.

— Ia-o la dreapta.

Înjurând în barbă, trag volanul spre dreapta şi intrăm într-un complex rezidenţial. Luminile farurilor se izbesc de unul dintre semnele acelea de circulaţie în care un puşti aleargă după o minge, avertizându-mă să reduc naibii viteza. Mă conformez şi las maşina să ruleze cu patruzeci de kilometri la oră, aşteptând noi instrucţiuni din partea lui Haley.

Majoritatea clădirilor sunt din cărămidă, cu parter şi etaj, cu grădini frumos amenajate. Arată mai bine decât casa unchiului ei, dar cu mult sub nivelul locuinţei mele. Una peste alta, este o atmosferă plăcută şi cât se poate de suburbană.

— Opreşte.

Din vocea ei răzbate un dor care mă izbeşte direct în piept. Haley îşi apasă palma pe geam; condensul trasează conturul degetelor ei.

— Aceea este casa mea.

Opresc maşina şi parchez. Seamănă teribil de mult cu celelalte: parter şi etaj, un horn, dar aceasta, spre deosebire de celelalte, are o verandă în faţă, obloane albastre, tufe de trandafiri şi o pancartă pe care scrie „Casă de vânzare”, dar anunţul este tăiat cu o linie groasă şi dedesubt stă scris cuvântul „Vândută”.

— Mama ne obliga pe mine şi pe Kaden să venim direct acasă de la sală, fiindcă voia să luăm masa împreună. Duminica comandam pizza şi ne uitam la un film în camera de zi. Iar acela este dormitorul meu. Cel din colţ cu două ferestre. Întotdeauna era multă lumină în camera mea. Mi-e dor de asta: să am parte de multă lumină.

Neavând nici cea mai mică idee cum să-i alin durerea, o mângâi uşor pe păr, şuviţă cu şuviţă. Rachel m-a întrebat dacă am o iubită, dacă sunt iubitul lui Haley. Dacă aş fi, aş şti cum să o fac să se simtă mai bine. Aş şti ce să zic sau cum să mă comport, dar n-am decât tăcerea de partea mea.

N-am mai simţit niciodată ceva atât de intens pentru o fată. Emoţiile astea sunt nemaiîntâlnite şi confuze pentru mine.

— Am avut o căţeluşă, un labrador galben, îmi mărturiseşte ea. Dormea în camera mea şi a murit acum un an şi ceva. Ştiai că…

Haley se opreşte brusc şi respiră precipitat, de parcă ar fi fost despicată cu un cuţit.

— Ştiai că este îngropată în curtea din spate?

— Nu.

Pentru că n-aveam cum să ştiu, dar cumva am impresia că ar fi trebuit să ştiu. Mă gândesc la mine şi la Ethan, la vârsta de zece şi respectiv nouă ani, îmbrăcaţi în cele mai bune costume ale noastre, ajutând-o pe Rachel să-şi îngroape hamsterul într-o cutie de pantofi în curtea din spatele casei. A fost ideea mea să-i ţinem o slujbă când mama era încuiată în camera ei, plângându-şi fiica demult pierdută, iar tata era ocupat, din nou, cu afacerile lui.

Rachel a plâns întruna în vreme ce Ethan a sprijinit-o de braţ. Eu am săpat groapa şi am pus apoi pământul la loc. Aş face orice pentru fratele sau pentru sora mea.

— Ştii ce-mi lipseşte cel mai mult? îmi şopteşte Haley.

— Ce? întreb eu, efectiv îngrozit de posibilul ei răspuns.

— Sentimentul că orice s-ar fi întâmplat sau orice aş fi făcut, în cele din urmă exista un loc sigur unde puteam să mă duc.

Haley se uită la mine şi simt cum mă veştejesc pe dinăuntru când îi văd ochii umezi.

— Cum e să te duci acasă? Am visat la asta şi sunt sigură că şi tu ai făcut-o. Cum a fost?

Sunt îndrăgostit de tine. Sunt îndrăgostit de tine şi nu ştiu cum să te fac să te simţi mai bine. Sunt îndrăgostit de tine şi n-ar trebui. Sunt îndrăgostit de tine şi, de îndată ce-ţi vei da seama cine sunt cu adevărat, nu mă vei mai iubi. Sunt îndrăgostit de tine şi am impresia că-i nenorocesc pe cei care mă iubesc la rândul lor.

— Vrei să te duc la mine acasă?

Fiecare cuvânt pe care-l rostesc e ca un cuţit înfipt în inimă. De îndată ce va vedea unde locuiesc, de îndată ce va afla că sunt un Young, tot ce este între noi se va duce pe apa sâmbetei.

Haley încuviinţează dând din cap, iar eu întorc maşina şi părăsim fostul ei cartier. Îmi împletesc degetele cu ale ei şi o ţin strâns de mână, iar ceea ce mă omoară şi mă încălzeşte totodată este faptul că ea se agaţă cu disperare de mine. Ca şi cum ne-am îneca amândoi şi singura modalitate de a pluti la suprafaţă este să nu ne dăm drumul unul celuilalt. Mai am doar câteva minute de petrecut cu Haley şi-mi doresc ca amintirea atingerii ei pe pielea mea să-mi rămână întipărită în minte pentru totdeauna.

HALEY

Îmi trec degetele peste buzele întredeschise în timp ce mă uit cu ochi pierduţi la casa ce se întinde în faţa mea, stând pe scaunul copilotului în maşina lui West. Nu ştiu sigur dacă-mi ţin degetele pe buze ca să-mi reţin cuvintele sau ca să le ajut să iasă. Mă gândesc la acele filme ştiinţifico-fantastice în care un personaj oarecare te paralizează cu arma lui cu laser. Sunt paralizată. Fără cuvinte, îngheţată, amorţită – asta înseamnă să mă simt „paralizată”.

— În spate este un garaj pentru cinci maşini.

Cheile lui West scot un clinchet metalic în timp ce le învârte pe degete.

— Pot să ţi-l arăt dacă vrei sau putem să intrăm direct înăuntru.

Pieptul meu saltă ritmic în timp ce inspir, apoi expir. Niciodată nu mi-ar fi trecut prin cap că locuieşte aici.

— Este un conac.

— Da.

— Şi te-au dat afară? Nu se presupune că oamenii cu bani sunt mai buni… mă rog… decât toţi ceilalţi?

Felul în care îşi încleştează mâna pe chei îmi dă de înţeles cât de mult greşesc.

— Mda.

Pauză.

— Eu nu sunt ca tine, nu sunt o persoană bună. Tatăl meu are motive întemeiate să mă dea afară. De fapt, e de mirare că nu m-a dat afară până acum.

West stă cu privirea aţintită în poală, iar eu mă străduiesc să ies din starea mea de stupoare. Cuvinte. Cuvintele ar fi foarte bune în momentul de faţă. Dar nu ştiu ce să spun. El locuieşte într-un conac.

Dar fie că e conac sau nu, urăsc durerea care i se citeşte pe chip. Îmi muşc buza de jos şi întind o mână spre West, exact la fel cum mi-a întins şi el mâna când eram în parcare, cu Matt la câţiva metri de mine. Îmi las mâna să se odihnească pe umărul lui şi ating cu degetul mare materialul cămăşii.

Cum nu reacţionează, inima mi se zbate în piept la gândul că ar trebui să devin îndrăzneaţă. Gura mi se usucă şi înghit în sec. Nu sunt o persoană îndrăzneaţă, nu când vine vorba despre intimitate, despre atingeri. Mă apropii mai mult şi, aşa cum am visat de o mie de ori, îi mângâi părul de pe creştet, strecurându-mi degetele printre şuviţele lui blonde şi dându-i-le apoi pe după ureche.

În cele din urmă, West se întoarce spre mine şi mă priveşte cu ochii lui albaştri adânci.

— Nu mă duci înăuntru? îl întreb eu. Nu-mi arăţi casa ta?

Coborâm din maşină în secunda următoare şi, ţinându-ne strâns de mână, West mă conduce pe treptele albe din piatră atât de repede, de parcă i-ar fi teamă că unul din noi s-ar putea răzgândi. Împinge uşa şi o deschide larg, iar aerul îmi părăseşte plămânii.

Şi eu care credeam că doar pe dinafară arăta enormă!

— Dumnezeule!

West închide uşa şi ochii mei ţâşnesc în toate părţile, încercând să cuprind cu privirea toată splendoarea casei. Stau cu picioarele pe o podea din marmură şi în faţa mea se află o scară interioară care urcă în spirală cu o graţie nemăsurată. Tavanul pare să se înalţe spre ceruri şi, sus de tot, chiar deasupra capetelor noastre, este un dom înstelat. Şi, casa în sine fiind perfectă, în centru se află însăşi luna.

Îi arunc o privire lui West şi mă aştept să văd pe chipul lui o nerăbdare tăcută sau un licăr de mândrie. În schimb, văd o expresie de durere. Îl strâng de mână.

— Este frumoasă.

— Este prea opulentă.

Îmi studiez ţinuta: cea mai bună cămaşă albastră a mea, cea mai bună pereche de jeanşi şi nişte pantofi negri. Dar hainele mele cele mai bune nu au cum să se compare cu ceea ce există aici. Slăbesc strânsoarea mâinii, dar West se agaţă şi mai tare de mine. Între noi este un perpetuum mobile în care ne ţinem de mâini, ca apoi să ne dăm drumul, iar şi iar.

Ţăcănitul unor tocuri cui pe marmură mă face să-mi înalţ privirea ca să dau cu ochii de o femeie zveltă alunecând cu pas lin în vestibul dinspre un hol lateral. Ţine în mâini corespondenţa şi o răsfoieşte cu un aer absent. Pun pariu că nu primeşte somaţii de plată.

— Bună, mamă, o salută West, iar eu tresar, speriată de vocea lui, care rupe tăcerea.

Ea se opreşte brusc. Este evident de unde a moştenit West trăsăturile frumoase, părul auriu şi ochii albaştri. Un zâmbet blând îi luminează fata când îl vede.

— Ai venit acasă. Credeam că petreci în oraş cu prietenii tăi.

Să petreacă? Mă încrunt. Oare el îmi evită în mod intenţionat privirea?

— Ea este Haley Williams. Haley, aceasta este…

West face o pauză şi privirea rugătoare pe care mi-o aruncă mă determină să-mi schimb poziţia. Să-i întâlneşti pe părinţii iubitului tău poate fi ceva jenant, dar West se poartă de parcă s-ar pregăti să-mi înjunghie inima sau să-şi înfigă un cuţit într-a lui.

— Mama mea, Miriam Young.

Young. Trag brusc aer în piept în timp ce inima mea începe să bată mai repede. El este un Young.

West Young. Am auzit numele lui, i-am rostit numele de o sută de

ori, dar niciodată nu mi-a picat fisa. Niciodată… până acum.

Nu este orice Young. Este *acel* Young. Aceasta este familia căreia îi aparţin jumătate dintre clădirile din oraş. Ei sunt motivul pentru care grădina zoologică poate da o petrecere de Halloween.

După inscripţia de pe plăcuţa din biroul de înregistrare, ştiam că ei erau cei care au plătit pentru salteaua pe care am dormit la adăpost.

Dau drumul încet aerului din piept, deoarece respiratul pe gură mă ajută. Respiratul mă ajută să rămân în picioare şi să alung punctele negre din faţa ochilor. Respiratul face posibil ca acest moment să fie mai puţin real.

— Încântată de cunoştinţă, Haley.

Ochii mamei lui se îndreaptă spre mâinile noastre împreunate.

— Şi presupun că Haley este…

— Iubita mea, termină West fraza în locul ei.

Îmi scapă de pe buze un sunet ce seamănă a chiţăit. West Young pretinde că sunt iubita lui.

Chipul doamnei Young este luminat de un zâmbet şi, pe când înaintează spre noi, dau drumul mâinii lui West şi îi întind mâna, deoarece aşa se procedează cu membrii familiei regale, nu? La naiba, probabil că ar trebui să fac şi o reverenţă. Doamna Young îmi cuprinde mâna într-ale ei, apoi mă trage spre ea şi mă îmbrăţişează.

— West n-a mai adus nicio fată acasă până acum.

— Nu?

O îmbrăţişez la rândul meu (vorba vine, fiindcă mă întreb dacă am voie să o ating).

Doamna Young se dă înapoi şi îmi întinde braţele, studiindu-mă în felul ei ciudat.

— Este frumoasă. Vorbesc serios, West, chiar este frumoasă. Pur şi simplu minunată.

Dar şi cu coada sus.

— Mulţumesc?

Particip cumva la vreun concurs de frumuseţe canină?

Îi arunc o privire rugătoare lui West şi, din fericire, el sare în ajutorul meu. Îşi pune un braţ pe după umărul meu şi mama lui îmi dă, în sfârşit, drumul la mâini.

— Mă gândeam să-i fac un tur al casei, spune el.

Ea bate din palme.

— E o idee minunată. Chiar aşa să faci. Mă schimb în ceva mai lejer şi după aceea ne putem întâlni în bucătărie. Voi avea astfel ocazia să-ţi sărbătoresc ziua de naştere cum se cuvine.

Rămânem amândoi încremeniţi ca nişte statui şi o privim pe doamna Young plutind în sus pe scări şi dispărând din raza noastră vizuală.

— Asta e mama mea, se scuză el, dar ceea ce remarc mai degrabă

este mândria ce răzbate din glasul lui, la care mă aşteptam mai devreme.

— Este… primitoare.

Adică entuziastă.

El râde în barbă.

— E o ţăcănită, dar e mama mea.

— Şi tu eşti un Young, îi spun eu simţind un gol de tristeţe în stomac.

Nu mi-a zis, dar, în acelaşi timp, nici nu a omis în mod deliberat să-mi spună şi nici pe mine nu m-a interesat să aflu mai multe detalii despre el.

— Mda. Îşi lasă capul în jos, ca apoi să-l ridice din nou. Sunt un Young.

West îmi arată cu degetul în câteva direcţii.

— Bucătăria, livingul, sala de luat masa, biroul tatei, băile, solarul, alte câteva încăperi, iar subsolul este zona de lenevit.

West mă ia de mână şi o porneşte în sus pe scări.

— Unde mergem? întreb eu.

— În camera mea. Trebuie să stăm de vorbă.

WEST

N-am ajuns în dormitorul meu. Mama s-a schimbat şi a ieşit pe uşa camerei sale în mai puţin de treizeci de secunde.

În momentul în care i-am prezentat-o mamei mele pe Haley, acesteia din urmă i-a pierit sângele din obraji, fiindcă a pus lucrurile cap la cap: a înţeles că sunt un Young. În loc să-i acorde timp lui Haley să-şi revină, mama mea, care este ca un buldozer ce rade tot în calea lui, s-a agăţat de Haley şi nu-i mai dă drumul.

Rezemat cu un şold de cadrul uşii şi cu braţele încrucişate la piept, mă uit cum Haley râde binevoitoare şi pălăvrăgeşte cu mama, stând amândouă la masa masivă din bucătăria excesiv de mare, unde totul este din oţel inoxidabil.

Nu înţeleg multe din cele ce se petrec, dar un lucru ştiu sigur: Abby a spus adevărul. Am părăsit în goană barul, de parcă mi-ar fi luat pielea foc, şi sentimentul de vinovăţie mă apasă îngrozitor fiindcă am lăsat-o pe mama să-şi poarte singură de grijă. Presupun că Abby a rămas să-i păzească spatele. Pentru asta îi sunt dator.

Mama deschide un alt album cu poze, dă paginile una după alta, apoi i-l pasează lui Haley.

— Asta este făcută în ziua când l-am adus pe West acasă.

Astăzi am împlinit optsprezece ani şi până acum n-am adus nicio fată acasă. La naiba. Probabil că de multă vreme mama ardea de nerăbdare să facă asta. Cu excepţia faptului că-şi petrece zilele şi nopţile la spital, în loc să se dedice acţiunilor de caritate, viaţa a revenit la normal… cel puţin pentru toţi ceilalţi. Pentru ei este ca şi cum eu n-aş fi plecat niciodată. Haley studiază fotografia şi apoi îmi aruncă o privire. Îi râd ochii.

— Pe salopeta ta scrie „înger”. O să ţin minte asta.

— Chiar aşa şi era.

Mama mângâie fotografia de parcă ar putea să-l facă pe acel bebeluş care am fost eu odată să devină real.

— L-am născut pe West ca s-o salvez pe Colleen.

Mama i-a povestit lui Haley despre Colleen cu câteva minute în urmă. Colleen a fost primul copil al mamei şi a murit de cancer în adolescenţă. Mama şi tata i-au avut pe Colleen, Gavin şi Jack unul după altul şi considerau că familia lor era completă. Când s-a îmbolnăvit Colleen, toate socotelile lor au fost date peste cap.

— Colleen avea nevoie de măduvă osoasă, aşa că l-am conceput pe West în speranţa că vor fi compatibili.

— Şi au fost?

Ochii lui Haley zboară la mine. Este conştientă de faptul că sora mea a trecut în nefiinţă, dar nu ştie când, cum sau de ce. Dar, până la

urmă, ştie vreunul dintre noi de ce?

— Nu, răspund eu în locul mamei. N-am fost compatibili.

Am fost un ratat chiar de la naştere.

— Nu a contat.

Mama atinge din nou poza.

— Pe atunci Colleen era deja într-o stare mult prea gravă şi a murit la scurt timp după ce s-a născut West.

Legitimitatea mea în această casă s-a stabilit în primele câteva zile după ce m-am născut: am ratat singurul scop pentru care am venit pe lume şi naşterea mea va fi întotdeauna asociată cu moartea lui Colleen. Mama a rămas însărcinată cu Ethan şi cu Rachel imediat după aceea, fiindcă eu nu eram de ajuns ca să o fac fericită. Tot ce-şi dorea mama era o fată, o înlocuitoare pentru fiica pe care o pierduse.

— Aşa a fost să fie.

Mama închide albumul şi se forţează să schiţeze un zâmbet fals.

— Ce planuri aveţi?

— O seară liniştită, răspund eu. Mă gândeam să-i arăt lui Haley camera mea. Poate să ne uităm la nişte filme.

Şi să o las să-mi frângă inima fiindcă am minţit-o în privinţa identităţii mele.

Mama mijeşte ochii pe când se ridică în picioare.

— Vreau să ţii uşa descuiată şi mă aştept să te porţi ca un gentelman.

Izbucnesc în râs. Dac-ar şti ea ce-am făcut eu în spatele uşilor încuiate în casele altor oameni, mi-ar fi ţinut acest discurs voalat despre sex cu mulţi ani în urmă. Mama mă împunge cu degetul în stomac pe când trece pe lângă mine.

— Vorbesc serios.

Apoi se apleacă şi mă sărută pe obraz.

— La mulţi ani, West.

— Mulţumesc.

Mama păşeşte cu graţie pe hol şi apoi urcă scările. Nu va dormi în dormitorul ei în această seară. Se va duce, în schimb, în mausoleul care a fost cândva camera lui Colleen.

Un alt zgomot de paşi mă face să-mi îndrept iar atenţia spre bucătărie şi atingerea unor degete reci pe încheietura mâinii mă conectează din nou cu Haley.

— De ce nu mi-ai spus că este ziua ta?

— Nu sunt un fan al zilelor de naştere. E naşpa rău să ţi se reamintească o dată pe an că n-ai fost dorit.

Haley îşi înclină capul într-o parte.

— Te-a dorit.

— Ca s-o salveze pe Colleen.

Am fost adus pe lume ca să salvez pe altcineva.

— Fac asta de optsprezece ani deja. Ştiu ce vede când se uită la mine.

Haley bate cu piciorul în podea.

— Ai de gând să-mi arăţi camera ta?

Mă scarpin în barbă, încercând să nu-mi fac prea mari speranţe în legătură cu spusele ei.

— Eşti sigură că vrei?

Ea îmi confirmă dând din cap. Fără să-i las timp să se răzgândească, îmi împletesc degetele cu ale ei şi, pentru a doua oară în seara asta, o conduc în sus pe scări. Când ajungem la etaj, remarc lumina ce se strecoară printre crăpăturile de la uşa camerei lui Colleen. În celălalt capăt al holului, uşa dormitorului lui Rachel este închisă. Slavă Domnului că Rachel nu a murit! Mama n-ar fi supravieţuit încă unei pierderi.

O conduc pe Haley mai departe, spre dormitorul meu. Odată ajunşi înăuntru, aprind lumina şi, din respect pentru mama, închid uşa, dar nu o încui.

Cu degetele mari de la mâini vârâte în buzunare, Haley inspectează camera: patul dublu, plasma, consola de jocuri, sistemul stereo şi, apăsând pe un alt întrerupător, Haley găseşte baia complet utilată.

— Uau! răsună vocea ei dinăuntru. Ai şi o cadă cu jacuzzi!

Îşi iţeşte capul pe după uşă.

— Chiar o foloseşti?

— Nu. Pe când eram mici, eu, Ethan şi Rachel obişnuiam să turnăm spumă de baie în ea şi apoi îi dădeam drumul ca să vedem cum se revărsa pe jos.

Zâmbesc când îmi aduc aminte de hohotele de râs ale lui Rachel.

Haley iese din baie.

— Cred că mama voastră v-a urât când aţi fost copii.

— Măcar eram curaţi.

Gluma mea o face să chicotească, dar voioşia îi piere instantaneu de pe chip când dă cu ochii de o poză de-ale mele agăţată de oglindă, în care apar împreună cu Ethan şi cu Rachel: sora mea în mijloc, iar eu şi Ethan de-o parte şi de cealaltă a ei, înlănţuind-o cu braţele.

— M-ai minţit în privinţa vârstei tale.

Vrea să spună că am minţit-o în privinţa mea.

— Aveam aproape optsprezece ani. M-am gândit că nu contează.

Haley îşi arcuieşte sprâncenele, însă nu ştiu dacă în chip de acord sau de dezacord. În orice caz, îşi păstrează comentariul pentru ea. Cu toate că de cele mai multe ori mă înnebuneşte faptul că este atât de interiorizată, există şi momente când îi apreciez tăcerea.

— De ce ai fost dat afară?

Haley îşi întoarce încet faţa spre mine şi, când mă priveşte drept în ochi, sesizez o oarecare asprime în ei. Joacă atât rolul judecătorului,

cât şi al juraţilor cu mine şi are tot dreptul să o facă.

— Fratele meu cel mai mare, Gavin, are o problemă cu jocurile de noroc. Ajunsese să fie dator unor oameni răi, aşa că eu am furat bani de la Rachel ca să-l ajut să-şi plătească datoria. Apoi s-a dovedit că şi Rachel avea propriile probleme şi că avea nevoie de bani. Atunci ea şi iubitul ei au participat la curse ilegale ca să recupereze banii pe care i-am luat eu. Ca să nu mai lungim povestea, Rachel este acum în spital şi tata, pe bună dreptate, dă vina pe mine.

— Te-a dat afară din casă fiindcă ai încercat să-l ajuţi pe fratele tău mai mare?

— M-a dat afară pentru că n-am încredere în el şi nici el în mine…

Hai, spune-o.

— Şi pentru că-l fac de râs. Uite cum stă treaba. Fumez iarbă. Beau. Petrec în fiecare weekend. Am fost exmatriculat de mai multe ori decât m-am dus la şcoală şi mă bat mai des decât râd. Iar în ceea ce priveşte fetele…

Mai degrabă îmi jupoi pielea de pe mine decât să recunosc acele păcate în faţa ei.

Ea îşi masează tâmplele şi-mi doresc să mă pot strecura în mintea ei.

— Cine eşti tu? Nimic din ce este aici – ea face un gest larg cu mâna prin cameră – nu se potriveşte cu tine.

— Poate pentru că nu m-ai văzut aşa cum sunt cu adevărat.

— Te-am văzut. Ştiu că te-am văzut… dar toate astea…

Haley se sprijină de comoda mea şi îşi acoperă faţa cu mâinile.

— Eşti un Young.

Fiecare decizie proastă pe care am luat-o se întoarce împotriva mea şi o va îndepărta pe singura persoană pe care am învăţat să o iubesc. Cum poate cineva ca ea să-şi dorească să fie cu cineva ca mine?

— Nu sunt doar un Young. Sunt West Young. Sunt odrasla delincventă fără nume despre care ai citit în ziare.

HALEY

Am luptat într-un meci în care am fost învinsă. Fata aceea avea mai multă experienţă decât mine, mai multe meciuri câştigate, pur şi simplu era mai bună decât mine. După prima rundă, în mintea mea era un amalgam de confuzie, haos şi disperare. Ea mi-a cărat pumni fără încetare, aruncându-mă dintr-o parte într-alta a ringului, măturând efectiv cu mine pe jos. În clipa asta, mă simt aproape la fel ca atunci.

Mâinile îmi alunecă spre stomacul care roade în gol. Cel mai rău nu este faptul că-l antrenez pe West, ci faptul că m-am îndrăgostit de el. Orbeşte. Lulea. Până peste cap. În toate felurile în care am jurat că nu mă voi mai îndrăgosti vreodată. Şi m-am îndrăgostit de un luptător. Când o să mă învăţ oare minte?

— Nu pot să te antrenez dacă bei sau fumezi iarbă.

Vom continua antrenamentul dacă el intenţionează să meargă până la capăt cu lupta.

— Nu este admisibil pentru un atlet. Şi, în plus, mie una nu-mi place.

— Nu m-am mai atins nici de iarbă, nici de băutură de la accidentul lui Rachel.

El îşi întinde mâinile în faţă.

— Sunt treaz şi intenţionez să rămân aşa.

— Trebuia să ne fi rezumat la o simplă relaţie, şoptesc eu.

Arunc o privire în jur. Plasmă. Un sistem stereo care costă mai mult decât chiria pe două luni pentru cel mai ieftin apartament din zona şcolii. Are la degetul mic tot ce i-ar putea oferi viaţa.

— Nu e o noutate faptul că familia mea are bani, mormăie el.

— Mda, bine, dar faptul că eşti un Young constituie totuşi o noutate, îi trântesc eu. Nu ţi-a trecut niciodată prin minte că ar fi un lucru important de ştiut?

— Totuşi, nu mi-am ascuns niciodată numele de familie.

— Ai minţit! Chiar dacă nu cu vorbe, tot ai minţit.

— Ai dreptate, bine? zbiară el, după care se calmează. Am minţit. Mi-a plăcut că nu m-ai privit ca pe un Young. Pentru prima oară, cineva mă judeca aşa cum sunt, numai pentru ceea ce sunt eu, şi nu pentru ceea ce sunt părinţii mei şi pentru banii lor. Să fiu cu tine… a fost ca şi cum mi s-ar fi oferit o a doua şansă şi-mi pare rău că am stricat totul.

Pentru prima dată de când West a cedat şi mi-a arătat adevărul din spatele cortinei de fier, mă uit la el. Îl văd cu adevărat. West îşi fereşte privirea de mine, îşi îndeasă bărbia în gât, apoi îşi încrucişează braţele la piept. Stă sprijinit cu spatele de uşă, închis în el, redus la tăcere…

cu garda sus. West se aşteaptă să primească o lovitură.

Este ziua lui. Îmi dau părul la o parte din ochi şi mă îndrept de spate. Este ziua lui şi nimeni din casa asta nu a încercat să-l sărbătorească. Până şi mama lui a petrecut mai mult timp stând de vorbă cu mine decât cu el. West ne-a dat târcoale, urmărindu-ne cu privirea, dar nu s-a implicat deloc în conversaţia noastră.

Inima mea se împiedică în propriile bătăi… West nu s-a implicat niciodată în nimic.

Cu câteva săptămâni în urmă, tatăl lui l-a dat afară din casă în timp ce sora lui se lupta pentru propria viaţă la terapie intensivă. Ce spune asta despre familia lui? Mai mult chiar, ce spune asta despre West şi despre relaţia lui cu tatăl său, din moment ce West nu a vrut să se întoarcă să locuiască aici? Îmi frec faţa cu degetele. Fac exact ceea ce West spune că-i face toată lumea: îl judec. Îl judec pe baza numelui său de familie, pe baza averii lui. Îl judec, pur şi simplu.

Gândeşte-te, Haley. West Young. West Young al meu. Tipul care s-a luptat pentru mine atunci când Conner şi prietenul lui au încercat să mă atace. Tipul care şi-a luat angajamentul să intre într-o luptă ca să mă ajute să-mi salvez familia. Tipul care m-a susţinut în timp ce-mi deplângeam propriile pierderi. Acesta este West Young. Bărbatul de care mă îndrăgostesc.

Nu ştiu cum îl vede familia lui, dar eu îl văd pe West aşa cum este el cu adevărat.

— Ei nu te cunosc cu adevărat, nu-i aşa?

Mă îndrept spre el în timp ce confuzia şi haosul încep să-mi dispară.

West îşi ridică privirea spre mine tresărind.

— Cine?

— Toţi.

Un zâmbet sumbru îi apare pe buze.

— Ei mă cunosc. Mă cunosc foarte bine.

— Nu cred că te cunosc.

Îi ating bicepşii. M-am antrenat împreună cu West de mai bine de o lună. Era în formă şi înainte, dar acum este mai zvelt, mai bine sculptat şi mai tonifiat. West m-a făcut să râd, m-a ţinut în braţe când eram la pământ şi mi-a luat partea când nimeni altcineva nu a făcut-o. Matt avea cuvintele la el, o grămadă de cuvinte inutile. West este numai acţiune.

Acelaşi meci de mai devreme se derulează în continuare în mintea mea. La sfârşitul celor trei runde, după ce s-a declarat câştigătorul, eu stăteam înfrântă pe un taburet. Bunicul meu stătea ghemuit în faţa mea, îmi zâmbea cu zâmbetul lui de zile mari şi mă bătea pe genunchi.

— Te-ai descurcat bine, puştoaico.

Aproape că-mi venea să mor de ruşine când i-am întâlnit privirea lui

John.

— Am ratat.

El a clătinat din cap.

— Pentru mine tu eşti câştigătoarea. Ai lupta în sânge, fata mea. Trei runde de lovituri cu pumnii, ca să fiu mai exact. Şi cel mai important este că ai o inimă. Nu-mi mai încap în piele de mândrie.

Nu mă interesează cine a fost West înainte de a călca frâna maşinii la câţiva centimetri distanţă de mine, deoarece omul din faţa mea… are inimă.

— Matt s-a oferit să încheie socotelile, îi spun. Va pune capăt luptei în câteva săptămâni. Va evita orice represalii împotriva familiei mele, atât din partea lui, cât şi din partea băieţilor de la Black Fire… Va face să înceteze totul dacă termin relaţia cu tine şi mă întorc la el.

West scrâşneşte din dinţi.

— Poate peste cadavrul meu. Dacă-ţi trece măcar prin cap să te întorci la el…

— Nu accept, îl întrerup eu. Te-am ales pe tine. Sunt gata, West. Sunt pregătită să fiu cu tine.

El face ochii mari.

— De ce?

— Fiindcă…

Inspir adânc.

— Fiindcă ai o inimă în tine.

WEST

Tocmai a spus că…? Nu, n-am auzit bine. Nu e posibil.

Aroma de flori sălbatice se răspândeşte în aer în vreme ce Haley îşi trece încet degetele peste bicepşii mei. Atingerea ei mă gâdilă uşor şi este suficient de plăcută încât să-mi pună sângele în mişcare şi să trezească la viaţă anumite părţi ale trupului meu care ar trebui să rămână adormite.

— Te plac, îmi mărturiseşte ea. Când vine vorba de tine, ceilalţi se înşală.

Haley îşi înfăşoară mâna în jurul încheieturii mele şi, oricât de mult aş vrea să ignor adevărul, nu pot.

— Am făcut greşeli, recunosc eu. Mari.

— Şi eu. Nu eşti singurul care a dat-o în bară. Mi-ai spus mai demult să te anunţ când voi fi pregătită să fim un cuplu…

Nu-şi termină fraza, iar eu ridic din sprâncene.

— Eşti sigură? În privinţa mea? În privinţa noastră?

— Sunt speriată.

Ea trage cu nesaţ aer în piept şi îi tremură mâna.

— Cu Matt n-au mers deloc lucrurile.

Mă copleşeşte nevoia de a o proteja. Îi cuprind faţa cu mâinile şi o mângâi cu degetele pe obraji.

— Eu nu sunt Matt.

Ea îşi înclină capul în mâinile mele de parcă ar fi de acord cu mine, dar teama ce-i răzbate din privire îmi spune povestea din sufletul ei.

Poate că într-o zi va avea suficientă încredere în mine ca să-mi spună adevărul. Deocamdată eu voi fi pentru ea acel cămin pe care l-a pierdut, voi fi acel loc călduţ şi sigur unde se va putea refugia.

Mă aplec astfel încât frunţile noastre aproape că se ating.

— Vorbesc serios. Am şi eu destule defecte, dar nu sunt el.

— Ştiu, îmi şopteşte ea. Dar asta nu înseamnă că sunt mai puţin speriată.

Nasul meu alunecă pe al ei şi atracţia împotriva căreia luptam devine şi mai puternică.

— Nu te gândi la teamă. Gândeşte-te cum să sari peste ea… împreună cu mine.

Simt cum buzele ei schiţează un zâmbet sub ale mele.

— Şi de ce ar fi mai bine să sar?

— Să cazi se mai întâmplă. Dar să sari este alegerea ta.

Şi alegi să faci asta împreună cu mine.

— Tot nu înţeleg…

— Haley, o întrerup eu, îngropându-mi degetele în părul ei.

Fata asta despică prea mult firul în patru.

— Nu te mai gândi şi sari.

Muşchii mei reacţionează ca şi cum aş intra sub un duş fierbinte atunci când buzele mele se contopesc cu ale ei. Trupurile noastre devin lichide, modelându-se şi contopindu-se unul în celălalt. Mâinile ei rătăcesc pe spatele meu, iar ale mele sunt încleştate în părul ei. Sărutul nostru devine mai intens. Buzele ei sunt moi şi maleabile şi, pe când ne mişcăm într-un alt unghi, Haley deschide gura, iar eu îi accept invitaţia.

Limbile noastre se unesc şi fiecare celulă din corpul meu explodează, trezindu-se la viaţă. Mâinile mele explorează mai jos, pe formele taliei ei, tânjind după atingerea cărnii fierbinţi. Haley mă mângâie pe faţă şi intimitatea atingerii ei îmi înmoaie genunchii, făcându-mă să pierd simţul realităţii şi noţiunea timpului.

Îmi înfăşor braţele în jurul taliei lui Haley şi o ridic atât de sus, încât capul ei este deasupra capului meu şi picioarele i se leagănă în aer. Părul ei mătăsos îmi mângâie obrajii, iar eu gem din pricina senzaţiei. Ea pare micuţă în braţele mele – o frunză diafană gâdilându-mă pe piele.

Continuăm să ne sărutăm în timp ce o port pe Haley în braţe până la patul meu. Mâinile ei îmi explorează maxilarul, părul, se joacă cu şuviţele mele de la ceafă. Toate acestea îmi stârnesc un val de excitare, punându-mi sângele în mişcare, şi mă fac să cerşesc în tăcere şi mai multe mângâieri.

Îi sprijin capul şi ne rostogolim uşor pe pat. Piciorul meu aterizează peste al ei şi nu mi-l mişc, pe când îi descopăr gustul de pe pielea gâtului şi apoi îi mângâi abdomenul. O acopăr pe jumătate cu trupul meu şi asta nu face decât să-mi hrănească imaginaţia cu ceea ce tânjesc să fac: să o acopăr complet cu trupul meu, ca o pătură. Îmi doresc cu toată ardoarea să-i ating pielea, să-i deschei cămaşa, să…

Haley îşi întoarce capul într-o parte şi îşi trage sufletul.

— West.

Este un sunet disperat, plin de pasiune şi dorinţă, dar animat şi de imboldul mult mai puternic de a încetini ritmul lucrurilor.

Trag adânc aer în piept şi-mi las mâna să se odihnească pe abdomenul ei, cuibărindu-mi nasul în zona sensibilă din spatele urechii ei. Haley este delicioasă. Miroase delicios. Are un gust delicios. Mi-aş putea petrece tot restul vieţii devorând-o.

— Da?

Ea îşi trece degetele prin părul meu şi se apropie mai mult de mine, dar nu este un semn că ar vrea să continue; este un semn că-si doreşte ceva mai mult decât o relaţie fizică. N-am făcut niciodată mai mult de atât. Ori de câte ori o fată se desprinde de mine, de obicei cobor din pat şi ies afară. Cu Haley este mai mult decât atât, pentru că şi ea înseamnă mai mult decât oricare altă fată pentru mine. Începe să

devină, încet-încet, totul pentru mine.

În timp ce o sărut uşor pe gât, îmi azvârl pantofii din picioare şi ea se foieşte, făcând acelaşi lucru. O trag pe Haley spre tăblia patului, ignorând felul în care coapsele ei se unduiesc peste ale mele, încurajându-mi fanteziile.

Părul lui Haley se revarsă în cascadă, alcătuind o aură castanie în momentul în care ea îşi pune capul pe pernă. Se uită în sus, la mine, cu ochii ei mari şi întunecaţi şi cu un zâmbet timid.

— Este o pernă moale.

— Îmi place. Este preferata mea.

— Chiar aşa?

— Este acum.

Simt cum mă cuprinde o căldură plăcută când o văd stând întinsă lângă mine pe patul meu. Îi dau la o parte o şuviţă de păr de pe faţă şi piesele care simţeam că lipseau din mine se întorc pe neaşteptate şi se aşază la locul lor, ca într-un puzzle.

Săptămâni întregi eu şi Haley am discutat despre ceea ce înseamnă să ai un cămin: o clădire, o structură, o amintire. Nu este nimic din toate astea. Pentru mine, acasă înseamnă sentimentul efervescent de mulţumire pe care-l simt acum. Acasă înseamnă valul de emoţii ce mă copleşesc, pulsându-mi în vene.

— M-ai întrebat mai devreme cum e să te întorci acasă, spun eu.

Haley dă din cap. Ne înlănţuim degetele, iar eu le ridic în aer.

— Nu puteam să-ţi răspund fiindcă nu ştiam, dar acum ştiu. Asta înseamnă, spun mişcând mâinile noastre în aer, în sfârşit am aflat ce înseamnă acasă.

HALEY

Eu şi West suntem în mod oficial împreună de o săptămână. Mi-am schimbat turele în aşa fel încât să lucrez lunea şi să am vinerea liberă. Astfel, pot să mă antrenez cu John dimineaţa, să-l antrenez pe West după-amiaza şi apoi să-mi petrec timpul cu iubitul meu.

Pe ecranul plat al televizorului din camera lui West se termină filmul şi, ca să fiu sinceră, habar n-am despre ce a fost vorba. West s-a uitat la degetele lui, care-mi tachinau şi explorau trupul, până când a început să fiarbă sângele în mine. Iar eu, în cea mai mare parte a timpului, m-am uitat la West.

Îmi plac linia fermă a maxilarului său şi felul cum îşi trece din când în când mâna prin păr. Muşchii braţului i se flexează la fiecare mişcare şi, din când în când, cămaşa i se ridică, lăsând la vedere pătrăţelele extrem de bine definite.

Stau întinsă pe spate pe patul lui West, iar el stă sprijinit într-un cot, cu faţa la mine. Îşi plimbă degetele peste abdomenul meu plat şi ochii lui albaştri adânci urmăresc o linie imaginară, asemenea unui pictor care ar trasa finii cu pensula pe pânză.

— Eşti incredibil de sexy! Doamne, ce piele moale ai!

West închide ochii, iar eu trag aer în piept. E periculoasă chestia asta. Foarte periculoasă. Buzele mele încă sunt umflate. Săruturile lui West creează dependenţă. Mă fac să-mi doresc să-l sărut şi să-l ating mai mult şi să călătoresc împreună cu el spre locuri necunoscute şi tainice. Şi încep să-mi imaginez în secret genul acela de sărutări ce implică întuneric şi aşternuturi şi şoapte.

Degetele îi alunecă pe sub tivul deja ridicat al cămăşii mele şi-mi mângâie uşor dantela sutienului. Simt cum îmi radiază o căldură în tot corpul şi încep să respir precipitat. Este înspăimântător cum pot să reacţionez la o simplă mângâiere.

Nu e bine. Nu e bine deloc. De fapt, este foarte bine şi aproape că torc ca o pisică atunci când mă atinge cu degetele lui pe pielea mea dezgolită, dar trebuie să fiu cu capul pe umeri. Am nevoie de aer.

Fără niciun avertisment, încerc să mă dau jos din pat, dar West mă prinde de talie şi mă trage înapoi spre el.

— Încotro?

— Ai de gând să mă săruţi din nou, spun eu cu răsuflarea întretăiată.

— Da, aşa e. Nu ştiu dacă eşti la curent, dar săptămâna trecută a fost ziua mea, aşa că asta înseamnă că am dreptul la o perioadă de graţie de două săptămâni în care pot primi cadouri. Săruturile vin la pachet cu cadourile. Este o lege promulgată de stat.

Chicotesc.

— *Acum* te joci de-a cadoul de ziua ta.

— Mă joc cu el. Îl folosesc. Este al meu şi fac ce vreau cu el.

Vocea lui îmi murmură pe piele în vreme ce degetele lui încep să exploreze din nou. Oh, Doamne Dumnezeule, niciodată în viaţa mea n-am avut parte de o aşa senzaţie.

— Aş da orice ca să te sărut din nou, îmi şopteşte el la ureche şi mă trec fiori.

O dorinţă irezistibilă urlă în mine să mă contopesc cu el, să-l ţin în braţe, să-mi înfăşor trupul în jurul lui, dar mă agăţ de vocea aceea firavă care mă imploră să ascult de glasul raţiunii.

— Trebuie să o luăm încetul cu încetul.

— Încetul cu încetul.

Îmi muşcă uşor urechea şi, de plăcere, pielea de pe gât mi se face ca de găină.

— Pot să fac asta cât de încet simţi tu nevoia.

Chestia asta mă omoară, fiindcă tânjesc după sărutările lui, dar…

— Ăăă. Cel puţin, *mai încet*.

West oftează, apoi se lasă să cadă pe spate pe pat, frecându-şi fata cu ambele mâini.

— Pot s-o fac mai încet. Se poate.

Cu un geamăt, West se dă jos din pat, îşi pune pantofii şi îmi întinde mâna.

— Hai să facem o plimbare cu maşina. Asta ar trebui să fie ceva sigur.

Ajungem, în cele din urmă, în SUV-ul lui West şi mergem ore în şir, vorbind despre Rachel şi despre spitale, despre Isaiah şi Abby, despre relaţia sau, mai bine zis, lipsa unei relaţii cu tatăl său, despre cum o urmăreşte pe mama lui de mai bine de un an şi despre mărturisirea lui Abby în legătură cu faptul că mama lui frecventează acel bar ca să se întâlnească cu fratele ei.

— Ce-ai de gând să faci? îl întreb pe West când opreşte la ultimul semafor înainte de a intra în cartierul unde locuieşte unchiul meu. În privinţa mamei tale?

El îşi schimbă mâna cu care conduce maşina şi priveşte drept înainte.

— Nu ştiu ce să zic. Voi încerca să vorbesc din nou cu Abby, dar cu cât vorbesc mai mult cu ea, cu atât mă afund mai mult în groapă.

Exact aşa mă simt şi eu când stau de vorbă cu Matt. Preţ de câteva secunde săptămâna trecută, am luat în considerare târgul lui. M-aş putea întoarce la Matt pentru douăzeci şi patru de ore, pentru o zi, şi atunci ar fi obligat să se ţină de cuvânt şi să încheie răfuiala. Dar, având în vedere ceea ce s-a întâmplat cu West, cu bune şi cu rele, această opţiune nu mai este valabilă.

Nefiind în stare să mă uit la el, îmi îndepărtez o scamă de pe

cămaşă.

— Câte iubite ai mai avut înainte de mine?

Culoarea semaforului se schimbă şi West virează la dreapta.

— N-am mai avut niciodată o iubită.

Izbucnesc în râs, dar devin serioasă când strâmbă din colţul gurii.

— Glumeşti, îi zic.

El clatină din cap şi imaginaţia mea o ia la goană.

— Nu săruţi ca şi cum n-ai fi avut niciodată o iubită.

West îşi scarpină barba ce începe să-i crească şi este neobişnuit de tăcut. Simt cum mi se pune un nod în stomac. Rabat. Fir-ar să fie!

— Cât de rău a fost?

Mi-a spus că a mai fost cuplat, dar de câte fete este vorba?

Tăcere. O tăcere lungă. Tăcerea ar trebui interzisă.

— Rău, răspunde el într-un final.

Interiorul maşinii se întunecă atunci când pătrundem în viaductul neluminat din cartier. Simt că mă înţeapă pielea în timp ce mă bântuie fantomele fetelor frumoase, îndrăzneţe şi dezinhibate, rujate şi cu picioare lungi cu care s-a cuplat West. Pun pariu că ştiau fiecare mişcare secretă, fiecare şoaptă intimă şi niciodată nu roşeau şi nici nu se foiau stinghere atunci când atingerile deveneau prea îndrăzneţe şi hainele erau date jos prea curând.

— Matt este singurul iubit pe care l-am avut, mărturisesc eu. Singurul tip pe care l-am sărutat vreodată.

Îmi aruncă o privire atât de plină de compasiune, încât îmi vine să mă împuşc. Ştia deja. Niciodată nu m-am simţit atât de banală ca acum, îmbrăcată fiind într-o pereche de jeanşi decoloraţi. Am să o strâng de gât pe nemernica aia de Jessica. Sunt sigură că i-a ţinut o întreagă lecţie de istorie despre mine.

West opreşte în faţa casei unchiului meu şi expresia de pe chipul lui devine şi mai dură în timp ce priveşte dincolo de mine, spre casă.

— Ce dracu' se întâmplă?

Îmi întorc brusc capul şi panica pune stăpânire pe mine. Mâna mea bâjbâie pe mânerul portierei şi, după trei încercări, ies repede din maşină în vreme ce West strigă după mine să mă opresc, dar nu o pot face. Este vorba despre Jax şi, dacă nu intervin, unchiul meu o să-l dea afară din casă.

WEST

Haley iese ca din puşcă, iar eu înjur în barbă pe când trag frâna de mână ca să parchez şi o iau la goană după ea. Pe pajiştea din faţa casei unchiului ei, Jax şi o versiune mai în vârstă a lui Jax se înfruntă, stând faţă în faţă. Amândoi au umerii încordaţi, braţele şi pumnii în poziţie de luptă.

— Haide! zbiară bărbatul mai în vârstă. Fii bărbat şi dă odată lovitura aia blestemată!

— Nu! strigă Haley alergând spre ei.

Uşa de la intrarea din faţă se izbeşte de faţada ponosită şi Kaden iese din casă. Sare de pe verandă şi se ciocneşte de vărul său.

— Lasă-l în pace!

Tipul mai în vârstă, ticălosul, îşi schimbă poziţia, astfel încât să intre în raza vizuală a lui Jax. În momentul în care privirile li se întâlnesc din nou, Jax încearcă să se repeadă asupra lui, dar Kaden se interpune între ei şi-i blochează braţele la piept, astfel încât Jax să nu mai poată face niciun pas.

Folosindu-se de umăr, Kaden îl împinge în spate, în direcţia mea, iar Haley îi urmează îndeaproape. Cu o mişcare atât de lină încât pare sincronizată, Kaden alunecă spre stânga, ţinându-l strâns pe Jax, iar Haley se strecoară în faţa lui Jax şi-i cuprinde chipul în mâini, în dreptul ochilor, distorsionându-i vederea periferică.

— Doar nu vrei să faci asta, spune ea.

— Ba vreau.

Jax îşi înalţă capul ca să-l poată vedea pe ticălosul care încă proferează insulte.

— Vreau să-l omor dracului odată.

— Un an, spune repede Haley. Încă un an şi ai plecat. Gândeşte-te la mama ta. Gândeşte-te la fraţii tăi. Nu-i poţi proteja dacă nu eşti aici. Dacă-i dai tatălui tău ceea ce vrea, te va arunca în stradă. Va chema poliţia. Asta vrea. Vrea să-i dovedească lui John că a greşit.

Pe când ea rosteşte această ultimă frază, Jax îşi îndreaptă fulgerător de repede privirea spre ea.

— John nu a greşit în privinţa mea.

— Ba da! spune ticălosul scuipând. N-am văzut în viaţa mea un om mai lipsit de valoare.

— Nu-i da ascultare.

Haley îşi ţine în continuare mâinile pe faţa lui Jax.

— Te cunosc doar şi John nu greşeşte. Are dreptate. Are foarte, foarte multă dreptate. Tu vei avea succes.

Stau lângă maşină, dar cu faţa spre ticălos, gata să sar în apărarea lui Haley. Nu-l cunosc pe Jax. Nici el pe mine. Am dat buzna în

familia lui şi urăşte ca un străin să aibă o relaţie cu o persoană la care el ţine. Înţeleg asta. Serios. Şi mânia din ochii lui, durerea ce emană din postura lui… le înţeleg şi pe acestea. Amândoi avem taţi care ar trebui să se pârjolească în flăcările iadului.

— John greşeşte, îl ironizează ticălosul. La fel cum greşeşte şi în privinţa fetei. Vrei să-i zici tu ce-ai spus, Jax, sau ar trebui s-o fac eu?

Jax face o grimasă, iar Kaden îşi schimbă poziţia ca să-l ţină mai bine.

— Pleacă de aici, Haley.

— Ce să-mi spui?

Haley îşi coboară mâinile şi durerea ce contorsionează chipul lui Jax se oglindeşte pe faţa ei. Mă apropii puţin, fiindcă nu-mi place schimbul lor de cuvinte.

— Pleacă, Haley!

Vocea lui Kaden are atâta forţă încât ar putea înspăimânta până şi un şarpe cu clopoţei întărâtat.

— Tu de acolo!

Şi-mi aruncă o privire ucigătoare.

— Ia-o de aici!

Nu trebuie să-mi spună de două ori. Mă îndrept spre Haley în timp ce uşa cu plasă de ţânţari scârţâie şi un tip care seamănă cu Kaden se alătură grupului.

— Ce se petrece aici?

— Ia-o de aici, West! ţipă Kaden. Tată, du-te înăuntru.

Ochii lui Haley scapără în timp ce se uită când la vărul ei, când la fratele ei.

— Nu plec nicăieri.

Tatăl lui Jax râde şi doar lui i se pare amuzant acest scenariu din miez de noapte.

— Doamne, Jax! Nu vrei să audă ce-ai avut de spus despre ea când ieşea cu unul dintre băieţii de la Black Fire? Cred că şi sfântul John ar fi interesat să afle.

Haley face un pas înapoi şi durerea care îi întunecă ochii îmi sfâşie şi mie sufletul. Umerii lui Jax se încovoaie şi Kaden îi dă drumul din strânsoare.

— Nu e ce crezi.

Mă interpun între ei, cu faţa la ea şi evitând ca vărul ei să se apropie.

— Hai să mergem.

Dar ea este pe altă planetă în momentul în care priveşte dincolo de mine cu ochi cercetători.

— Jax?

— Eram furios, îi explică el. Stăteam de vorbă cu Kaden după ce am aflat despre tine şi West. Nu ştiam că era cineva prin preajmă care să

tragă cu urechea şi nici nu este ceea ce crezi tu.

Din tonul său răzbate un regret profund şi mă doare sufletul pentru el şi pentru Haley. Înţeleg ce înseamnă să regreţi. Înţeleg ce înseamnă să fii rănit, dar pe mine doar Haley mă preocupă. Îmi împletesc degetele cu ale ei, dar mâna ei zace rece şi inertă într-a mea.

— Nu contează ce-a spus. Hai să mergem.

— Contează, îmi şopteşte ea. Ai spus chestia aia, Jax? Ai spus-o din nou?

— Că eşti o târfa? declară ticălosul, strigând în noapte. Da, a spus-o.

Ursul care hibernează în mine se trezeşte la viaţă urlând în timp ce mă răsucesc cu faţa spre tatăl lui Jax.

— Ce-aţi spus?

— Târfă.

Rânjeşte şi buzele îi zvâcnesc.

— Nu ştiu cine eşti, aşa că valea de pe proprietatea mea!

Simt cum iau foc. Vocea lui Haley se aude undeva în depărtare pe când traversez curtea. A făcut-o târfă. I-a spus fetei pe care o iubesc că este o târfă. Sunt la câţiva centimetri de el şi-mi iau avânt cu braţul ca să-i car pumni până-l ia dracu, dar mă pomenesc înconjurat de braţe din toate părţile. În spatele meu, în faţa mea, în lateral, toate trăgându-mă deoparte.

— Vreţi să repetaţi ce-aţi spus?

Îmi răsucesc mâna şi mă eliberez din strânsoare.

— Opreşte-te! zbiară Haley apărând în faţa mea.

Dar nu mă pot opri. O iubesc. O iubesc şi ticălosul ăsta nenorocit i-a făcut viaţa un iad. A rănit-o pe fiinţa pe care o iubesc şi n-o să mai facă asta vreodată. Cu o smucitură puternică, reuşesc să mă eliberez.

Mă reped spre el, dar un picior se agaţă de gamba mea şi o mână mă apucă de braţ. Într-o fracţiune de secundă, simt cum cad, cu braţul răsucit la spate. Mârâi când trupul meu se izbeşte de pământ şi Haley se ghemuieşte lângă mine.

— Îmi pare rău, îmi şuşoteşte ea la ureche. Îmi pare rău. Dacă faci asta, ne va da afară. Dacă n-o fi făcut-o deja… şi nu avem unde să ne ducem. Nicăieri pe lumea asta. Îmi pare rău. Atât de rău…

Încercând să mă eliberez, mă smucesc, iar ea îmi dă drumul, continuând cu scuzele. Ridicându-mă în genunchi, lumea din jurul meu începe să se mişte cu încetinitorul pe când mă uit, pe rând, la fratele ei, la vărul ei, apoi la tatăl ei.

Niciunul dintre ei n-a sărit să-i ia apărarea. Unchiul lui Haley se apleacă ameninţător deasupra mea.

— Valea de pe proprietatea mea! Dacă mai vii vreodată pe aici, chem poliţia.

Îi aruncă o privire ucigătoare lui Haley.

— Dacă continui să te vezi cu el, tu şi familia ta mizerabilă zburaţi

din casa mea.

Intră în casă şi trânteşte uşa după el. Toţi ceilalţi – tatăl ei, vărul ei, fratele ei – încremenesc de parcă ar fi nişte idioţenii de statui de grădină din lumea lui dementă. Îmi îngrop faţa în palme pe când furia din mine începe să se risipească şi realitatea faptelor mele mă pătrunde până în măduva oaselor. Fir-ar a dracului de treabă!

— Noi doi n-am terminat-o, spun eu în aşa fel încât să mă audă numai ea.

Haley îşi masează tâmplele, descriind cercuri cu degetele.

Noaptea de aprilie nu e chiar atât de rece încât să-mi iasă aburi pe gură, dar este destul de rece ca aerul să-mi ardă plămânii. Urăsc suferinţa agonizantă din ochii ei, de pe chipul ei, dar ceea ce urăsc şi mai mult este acceptarea tacită a aşa-zisei sale familii.

— N-ar fi trebuit să faci asta, îmi reproşează ea.

— Te-a făcut târfă.

Îi privesc îndelung, pe rând.

— Nu este o târfă, le zic.

— Rahat!

Jax se întoarce cu spatele la mine şi dispare în noapte, lovind cutia poştală cu pumnul. Uşiţa metalică se deschide şi întreaga cutie începe să vibreze pe postamentul ei.

— Nu este ceea ce crezi, se apără Kaden.

Aruncându-i o ultimă privire lui Haley, îşi urmează vărul.

— Şi dumneata ce scuză patetică ai? îl întreb pe tatăl ei.

Haley mă atinge: mă strânge cu putere de bicepşi şi-şi înfige unghiile în carnea mea.

— Nu. Nu te lua şi de el. Ţipă la mine dacă vrei, dar nu la tata.

— Îmi pare rău, Haley.

Tatăl ei îşi afundă mâinile în buzunare.

— Îmi pare rău.

Ea mă strânge şi mai tare în timp ce respiră din greu, de parcă n-ar avea aer.

— E în regulă, tati. Nu-ţi face griji. E în regulă.

Veselia forţată din glasul ei mă face să cad din nou în fund.

— La dracu'.

Urmând exemplul lui Abby, voi pretinde că n-am auzit-o pe Haley scuzându-l pe tatăl ei fiindcă le-a permis tuturor să o facă târfă.

Rămânem în tăcere în timp ce el stă în picioare pe verandă, privind încruntat iarba maronie rămasă de astă iarnă. Ea îşi ţine în continuare unghiile înfipte în braţul meu şi carnea de dedesubt începe să pulseze. Mă uit la Haley, dorindu-mi ca ea să mă bage în seamă. În schimb, ea cade din nou pe gânduri, rămânând blocată în propria minte.

— Mai ai zece minute până la stingere, o avertizează tatăl ei.

Uşa cu plasă scârţâie când o închide după el.

Am rămas singuri pe pământul rece, presărat ici-colo cu iarbă.

— Aştept.

O explicaţie, un simplu cuvânt, o privire.

— Ce? mă repede ea.

Vorbeşte serios?

— Să-mi explici ce dracului se întâmplă şi de ce mama naibii familia ta a stat nepăsătoare şi l-a lăsat pe ticălosul ăla să te trateze ca pe un rahat.

Din ochi îi ies flăcări.

— Pentru că ei îşi păstrează stăpânirea de sine. Pentru că nu sunt ca tine. Ştii de ce mor de frică atunci când mă gândesc la momentul în care vei fi în cuşcă? Nu că n-ai fi capabil sau puternic, ci pentru că nu gândeşti. Niciodată. Eşti iute la mânie şi iei deciziile sub impulsul emoţiilor.

— Te-a făcut târfă!

Nu pricepe.

— Mda, aşa m-a făcut şi tu erai gata să sari la bătaie. Ca să supravieţuieşti, trebuie să fii isteţ. Trebuie să gândeşti. Sub imperiul furiei, uiţi de tot antrenamentul tău şi începi să loveşti orbeşte. O asemenea atitudine te va omorî.

— Iar tu gândeşti atât de mult, încât nu acţionezi niciodată. Să te dai la o parte şi să aştepţi să mori sau să-i laşi pe oameni să te trateze ca pe un rahat… nici aceasta nu este o soluţie.

Haley închide ochii.

— Nu sunt o târfă.

— N-am crezut niciodată că eşti. De fapt, eu sunt singurul care susţine asta.

Nu se aude decât zumzetul traficului de pe şoseaua din apropiere, iar noi păstrăm tăcerea. Ea este furioasă pe mine, eu sunt furios pe ea şi, dacă nu iau o măsură drastică, voi pierde singurul lucru bun din viaţa mea nenorocită.

— M-am îndrăgostit de tine.

În cele din urmă, fata se uită la mine.

— Ce ţi-a venit să zici asta tocmai acum?

— Nu ştiu.

Fac un gest cu mâna spre casă, spre curte, spre pământul murdar din jurul nostru.

— Nu ştiu de ce m-a apucat romantismul. Poate din cauza ţipetelor sau a felului cum iubita mea m-a dat cu fundul de pământ, dar te iubesc.

Ea rămâne cu gura căscată.

— Eu… eu…

— Nu vreau să-mi răspunzi acum. Măcar unul din noi trebuie să dea dovadă de demnitate.

Sau poate că nu simte acelaşi lucru pentru mine sau poate că-l va asculta pe unchiul ei şi-mi va da un şut în fund. În orice caz, nu vreau să aflu, cel puţin deocamdată nu.

— Pot să mai spun ceva?

Ea de-abia dă din cap o dată.

— Nu-mi place cum, de fiecare dată când încerc să-ţi iau apărarea, te pui în calea mea.

— Unchiul meu ne-ar fi aruncat în stradă!

— Şi cu Matt care-a fost treaba?

— Mi-aş fi pierdut slujba.

Probabil că are dreptate în ambele cazuri, dar văd ceva întunecat în ochii ei. Este aceeaşi umbră pe care o întrezăresc ori de câte ori mă respinge.

— Meriţi să lupt pentru tine.

— Nu merit.

Felul în care-mi răspunde, mult prea repede, cu prea multă convingere, mă răscoleşte pe dinăuntru. Când cei trei bărbaţi care ar trebui să stea în bătaia puştii pentru ea stau deoparte şi permit să fie insultată, cum pot eu să o conving de contrariu?

— Ba da. Meriţi mai mult decât atât.

Atmosfera devine apăsătoare din pricina resemnării ei tăcute. Mă apropii uşurel de ea şi o cuprind cu un braţ pe după umăr. Ea rămâne nemişcată, ca o statuie. „Haide, Haley…”

— Vorbesc serios. M-am îndrăgostit de tine.

Haley răsuflă adânc, iar eu închid o clipă ochii în momentul în care ea îşi sprijină capul de umărul meu.

— Spune-mi că rămânem împreună, Haley.

— M-am culcat cu Matt, îmi mărturiseşte ea.

Îmi las capul pe spate, dar îi ţin trupul strâns lipit de al meu, chiar şi atunci când încearcă să se desprindă de mine. S-a culcat cu Matt. S-a culcat cu el. A făcut sex cu el. Au fost împreună timp de un an. Ce dracu’ oi fi crezut că au făcut?

Îmi doresc să pătrund în interiorul minţii mele şi să smulg de acolo imaginile pe care mi le-au produs aceste patru cuvinte. Mă omoară gândul că a fost cu un alt tip. Mă distruge gândul că a fost împreună cu derbedeul pe care îl urăsc cel mai mult. Eu îi spun că o iubesc; ea îmi mărturiseşte că s-a culcat cu tipul ăla. Din nefericire, mărturisirea ei pare să aibă legătură cu toată mizeria asta.

— Şi?

Nu mă pricep prea bine să-mi ascund tonul tăios din glas.

— Cât timp eu şi Matt am fost împreună, Matt i-a spus lui Jax despre… ăăă…

Haley îşi acoperă ochii cu o mână şi timiditatea ei, jena ei îmi diminuează puţin mânia.

— Activităţile voastre extracurriculare?

Am nevoie de o armă ca să ucid scenariul din mintea mea.

— Mda, cam aşa ceva. Matt i-a spus asta înaintea unui meci, ca să-l scoată din sărite, şi i-a reuşit. Jax şi-a ieşit din pepeni, aşa că a uitat strategia de luptă şi, drept urmare, a pierdut meciul. Îţi sună cunoscut?

— Îmi pierd cumpătul. Mă lupt. Merg mai departe.

— Vorbesc serios. Trebuie să-ţi controlezi impulsurile.

Îmi ciufulesc părul cu o mână.

— Mi-l imaginez pe Matt mult prea aproape de tine ca să mă simt confortabil. Povesteşte-mi în continuare, până nu-mi fac o lobotomie.

— Oricum… Am fost furioasă pe Matt. Atât de furioasă încât nu i-am mai vorbit zile întregi.

Ea ezită, iar eu vreau ca această conversaţie să se încheie cât mai repede.

— Şi?

Haley se face mică de tot.

— După meci, Jax m-a făcut târfă.

Dumnezeule! Iată, în sfârşit, pe cineva care poate concura cu familia mea pentru un premiu de dat în bară.

— Jax şi-a cerut scuze mai târziu, continuă ea cu glas scăzut. A venit la mine acasă şi a căzut în genunchi şi şi-a cerut iertare. Nu-l mai văzusem niciodată atât de supărat… Haley oftează. Până când a crezut că l-am minţit în legătură cu tine… şi apoi mai e şi ce s-a întâmplat astă-seară.

— N-ar fi trebuit să spună niciodată aşa ceva.

— Nu, n-ar fi trebuit, dar nu înţelegi ce-a fost între mine şi Matt. Bunicul, Kaden şi Jax îl urau, iar eu am presupus că din cauză că lupta pentru Black Fire. Erau furioşi pe mine că nu-i ascultam. Eu eram furioasă pe ei pentru că nu-i acordau nicio şansă, aşa că am schimbat sala şi am început să mă antrenez cu Matt, iar dacă povestea s-ar încheia aici, n-ar fi chiar atât de rău, dar nu se termină.

Mă doare sufletul pentru Haley, fiindcă ştiu cum e să cazi. Regretul, din experienţa mea, poate fi mai ascuţit decât lama unui cuţit. O ridic pe Haley, o aşez în poala mea şi o sărut pe tâmplă. Braţele mele creează adăpostul pe care ar trebui să i-l ofere familia ei. Îmi place să-i simt greutatea de categorie uşoară pe picioarele mele, căldura ce radiază între trupurile noastre şi parfumul plăcut pe care-l răspândeşte ea în aer.

Ca să o alin şi să-i insuflu putere, o frec pe spate aşa cum făceam cu Rachel. Haley este o persoană retrasă şi faptul că mi se confesează trebuie să fie foarte greu pentru ea.

— Eram furioasă pe ei şi atunci Jax m-a făcut târfă.

Ea expiră brusc.

— L-am învăţat pe Matt cum să-i înfrângă pe Kaden şi pe Jax, dezvăluindu-i slăbiciunile lor. L-am învăţat cum să-mi învingă propria familie. Aş vrea să dau timpul înapoi, aş vrea să nu fi făcut asta. Aş vrea să dau *totul* înapoi.

Îmi sprijin obrazul de creştetul ei, o strâng mai aproape de mine şi o legăn în braţe. Degetele ei se agaţă de cămaşa mea ca şi cum un hău ar ameninţa să se caşte sub picioarele ei şi să o înghită cu totul. Mă gândesc la Rachel şi la toate deciziile nenorocite pe care le-am luat şi din cauza cărora ea a ajuns la spital… şi probabil nu va mai putea merge niciodată.

— Înţeleg, o asigur eu. Pricep. Aşa că spune-o. Spune-mi că încă suntem împreună.

HALEY

Nimic nu e uşor pe lumea asta. Relaţia mea cu Kaden şi cu Jax este la fel de complicată ca întotdeauna, Matt mă vrea înapoi, tatăl meu nici măcar nu a mai vrut să stea de vorbă cu mine aseară, după confruntarea pe care am avut-o cu unchiul meu, West Young mi-a spus că mă iubeşte, iar eu i-am răspuns că am nevoie de timp.

Mă simt învăluită de întuneric, de o umbră care mă împiedică să pătrund prea adânc în emoţiile mele şi care mă trage înapoi. Ultimul băiat pe care l-am iubit m-a rănit, iar eu ies din nou cu un luptător.

Pe când mă îndrept spre sală, neliniştea mă roade din ce în ce mai tare. De fapt, se luptă împotriva dorului copleşitor de a mă simţi acasă. Când sunt aici, când mă antrenez, este singurul moment în care întunericul se risipeşte. Mă opresc în faţa vestiarului şi îi privesc pe Kaden şi pe Jax antrenându-se în ring.

Şi West îmi alungă întunericul din suflet, oricât aş încerca eu să neg asta. Nu vreau să-l iubesc. Şi totuşi, îl iubesc. Ceva în mine s-a rupt; ca şi cum o boală contagioasă mi-ar fi distrus relaţiile cu oamenii. Cum ar fi, de exemplu, cu Kaden, cu Jax şi cu tata. Dacă continui relaţia asta cu West, îl voi distruge şi pe el?

— Ai întârziat!

Jax se apleacă să iasă printre frânghii şi-şi smulge casca de protecţie de pe cap în timp ce se îndreaptă în grabă spre mine.

— Am venit mai devreme, în speranţa că vom putea sta de vorbă.

Aseară m-am încuiat în mansardă şi azi am ajuns dinadins mai târziu la sală, sperând să nu apucăm să stăm de vorbă.

— Am avut treabă.

— Mda.

Se scarpină la ceafă.

— Să ştii că nu te-am făcut târfă din nou. Vorbeam despre ceea ce s-a întâmplat anul trecut şi tata a auzit.

Nu mai contează. Îmi dau ochii peste cap şi Jax îşi pune o mână pe braţul meu.

— Haide, Hays… crede-mă pe cuvânt. Nu-mi cer scuze oricui.

Eu însă chiar aş prefera să evit această discuţie.

— E târziu şi trebuie să mă schimb.

Jax îşi înclină capul într-o parte şi schiţează un fel de rânjet.

— Ai de gând să mă pui să fac asta?

— N-am de gând să te pun să faci nimic.

Încerc să trec de el, dar Jax cade în genunchi. Îşi întinde braţele precum două aripi masive. Loviturile la sacii de box încetează brusc, iar băieţii îl huiduie şi îl iau peste picior din toate părţile. Fac ochii cât cepele. Jax se umileşte pentru mine.

— Ascultă-mă până la capăt, mă roagă el. Altfel te voi urmări aşa tot restul zilei.

Câţiva tipi ies din vestiar, iar eu mă dau într-o parte să le fac loc să treacă şi îi fac semn lui Jax din bărbie să mi se alăture. El se ridică în picioare şi cei din sală se întorc la rutina lor zilnică.

— Dintre toate poveştile pe care puteai să i le înşiri tatălui tău, de ce ai ales-o tocmai pe asta? îi reproşez eu în şoaptă.

Ochii i se îngustează atunci când pomenesc de tatăl lui.

— Nu-i spuneam nimic lui. Eram afară şi stăteam de vorbă cu Kaden, fără să ştiu că el era prin preajmă şi trăgea cu urechea.

— Şi aduci frecvent în discuţie faptul că sunt o târfă?

— Nu eşti o târfă. Uite ce e, te vezi cu West, iar asta îţi provoacă amintiri neplăcute. Eu şi Kaden stăteam de vorbă tocmai fiindcă eram amândoi îngrijoraţi în privinţa ta. Ne-ai lăsat pe dinafară pe când te întâlneai cu Matt, iar acum faci acelaşi lucru. Matt te-a rănit, Hays, şi nu vrem să fii rănită din nou.

Îl privesc cercetător în ochi, dorindu-mi să-l întreb ce ştie.

— Matt nu m-a rănit.

— De fiecare dată când intri aici, în sală, te faci albă ca varul la faţă. Chestia asta nu s-a întâmplat niciodată înainte de Matt. Nu ştiu ce ţi-a făcut, dar sigur ţi-a făcut ceva. A omorât o parte din tine şi naiba să ne ia, pe Kaden şi pe mine, dacă o să-l lăsăm pe West să te distrugă definitiv.

— West nu se compară cu Matt.

Deloc. Mă cuprinde o uşoară panică. Dacă fac aceeaşi greşeală a doua oară?

Cuşca din metal vibrează în momentul în care Kaden dă cu palma în ea.

— Hai să mergem, Jax.

Jax îşi îndeasă casca de protecţie la loc pe cap.

— Spuneam doar că istoria pare să se repete. Gândeşte-te la asta.

Rahat.

Uşa de la biroul bunicului meu se deschide şi îl văd pe tata ieşind de acolo. O bucurie pură, totală îmi străbate venele şi muşchii feţei mă dor din pricina zâmbetului larg. Tatăl meu a venit aici. Asta înseamnă că s-a întors, şi că va fi bine, şi că va dormi din nou, şi că va zâmbi iar, şi că va fi din nou tatăl meu. Nu-mi pasă de slujbă. Nu-mi pasă de bani. Îmi pasă de tatăl meu.

Tata îmi face semn să mă duc lângă el şi ezit în timp ce mă apropii. Orice moment petrecut alături de tatăl meu este ca dimineaţa de Crăciun, dar nervii mei sunt întinşi la maximum.

John îmi zâmbeşte fără prea multă tragere de inimă şi genul acesta de zâmbet mă sperie atât de tare, încât îmi vine să fac pe mine.

— Intră şi închide uşa după tine.

Mă conformez şi mă las să cad pe scaunul din faţa lui John. Tata stă sprijinit de fişet, cu ochii aţintiţi asupra unui plic de pe biroul lui John. Bunicul meu îl ridică, deschide gura vrând parcă să-mi spună ceva, ca apoi să se răzgândească în timp ce-mi întinde plicul.

Mă cuprinde brusc un val de greaţă şi mă gândesc la un milion de lucruri oribile pe care ar putea să le conţină plicul, dar niciunul dintre ele n-are vreun sens până când văd adresa expeditorului: universitatea din Kentucky.

Mâinile îmi tremură şi trag adânc aer în piept. Un plic voluminos. Am reuşit. Am fost acceptată.

— Felicitări.

Asprimea din glasul tatălui meu îmi atrage atenţia. Zâmbetul pe care nici nu-l observasem pe buzele mele dispare.

— Am ridicat corespondenţa azi, continuă el. Sper că nu te superi fiindcă l-am deschis.

Îl întorc şi-mi trec degetele peste clapa de închidere desigilată. Să mă supăr? Da, mă supăr, dar n-aş putea să spun niciodată ceva care să-l necăjească pe tata, aşa că, în schimb, golesc plicul de conţinut.

În timp ce tata şi John îmi urmăresc fiecare mişcare, răsfoiesc muntele de hârtii şi broşuri, găsind de toate, în afară de un singur lucru de importanţă crucială.

— Ajutorul financiar?

John ia în mână o hârtie de pe birou.

— Nişte subvenţii, un mic împrumut pentru studenţi, stagiatură, dar nu e nicio bursă. Îmi pare rău.

Rezultatele mele la testul de admitere la universitate nu au fost suficient de bune. O dau în bară la teste, dar mă descurc de minune în clasă. Deşi în mintea mea ştiam că acesta va fi rezultatul, în inima mea încă păstram speranţa. Dau din cap şi-mi muşc obrazul.

— Am fost acceptată.

Încerc să schiţez un zâmbet, dar îmi tremură buzele. La naiba, ar trebui să fie o bucurie.

— Haley, începe John. Eu şi tatăl tău am stat de vorbă şi vom încerca să obţinem un împrumut…

— N-o să poţi, îl întrerup eu. Ai investit totul în sala asta şi aparatul de climatizare tocmai a dat ortul popii.

Nu sunt proastă. John nu locuieşte într-o rulotă fiindcă i s-ar părea un lucru grozav. El, ca şi toţi ceilalţi, a luat decizii grele ca să rămână pe linia de plutire. N-are cum să mai facă faţă şi altor datorii.

— Este singura opţiune, îmi spune tatăl meu.

— Îmi voi lua două slujbe sau mă voi duce la o universitate de stat.

Cu toate că şi aceasta m-ar costa nişte bani pe care nu-i am.

— Voi găsi o modalitate de a economisi bani, o să muncesc un an…

— Nu!

Tata bate cu pumnul în fişet, iar eu tresar. Tatăl meu nu a fost niciodată genul de om care să-şi piardă răbdarea, să-şi iasă din fire.

— Nici să n-aud aşa ceva. Vei accepta ceea ce-ţi oferim noi.

— Tată… încep eu să comentez.

— Am spus nu! strigă el, apoi iese valvârtej din birou.

Jaluzele de la uşa biroului se bălăngănesc când uşa se trânteşte după el.

Mă uit la John şi zâmbetul îmi dispare.

— Ce-am făcut?

— Este greu pentru un bărbat să fie pus în situaţia de a nu putea avea grijă de familia lui, în special de fiica lui.

— Nu vreau să-şi facă griji pentru mine. Pot să mă descurc şi singură.

— Tocmai asta e problema. Vrea să-ţi ofere ajutorul material de care ai nevoie şi vede cât de mult munceşti ca să ai grijă de el.

Face o pauză.

— Mi-a spus ce s-a întâmplat aseară. Din cauza iubitului tău era cât pe ce să-ţi pierzi acoperişul de deasupra capului.

Simt cum mă cuprinde tristeţea şi-mi doresc să mă înghită pământul.

— Ştiu şi am încercat să-i cer iertare tatălui meu.

— Tocmai aici e buba. Ai pus punctul pe i. N-ar trebui să-ţi ceri iertare faţă de el. Îl omoară chestia asta. Eşti fiica lui. El este tatăl tău. Rolurile voastre n-ar trebui să se inverseze în acest moment.

— I-am promis că o să mă înţeleg bine cu unchiul meu şi am eşuat. Este vina mea.

— Vina ta? Din cauza ta şi-a pierdut slujba? Tu ai forţat-o pe Maggie să se îmbolnăvească? Tu ai provocat recesiunea din cauza căreia jumătate dintre abonaţii sălii n-au mai fost în stare să-şi plătească taxele? Nu e vina nimănui. Asta este viaţa. Tatălui tău îi este foarte greu să accepte mâna de ajutor ce i-a fost întinsă. Şi tu ai ales să te întorci cu spatele şi să faci pe mortul în păpuşoi. Nu ştiu sigur care variantă este mai rea.

Rămânem în tăcere şi pachetul din poala mea devine greu.

— I-am pierdut medicamentele.

— Aceea a fost o bătălie. Nu un război. Înainte aveai o perspectivă mai bună asupra lucrurilor.

Luni întregi mi-am făcut griji în privinţa admiterii mele la facultate, iar acum îmi doresc să nu fi primit deloc scrisoarea de acceptare. Azvârl hârtiile pe jos.

— Cum să-l ajut?

— E de datoria lui să rezolve asta. Între timp, tu mergi înainte pe drumul tău.

Înainte. Dar vreau să merg înapoi… înapoi acasă, să mă întorc la

perioada când tata avea o slujbă, când încă exista speranţa de mai bine.

— Sunt îngrijorată pentru el.

John păstrează tăcerea câteva secunde.

— Şi eu. Sunt îngrijorat pentru voi toţi, chiar şi pentru mama ta. Mă apasă o povară uriaşă din cauză că nu-i pot asigura o casă decentă fiicei *mele*.

— Mătuşa mamei, Vi, a sunat-o din nou pe mama. Vrea să ne mutăm în California şi să locuim împreună cu ea.

Spun asta ca să văd reacţia lui. Mătuşa Vi este cumnata lui, sora bunicii mele. Ea şi John se urau reciproc, dar ea le-a iubit pe sora ei şi pe mama mea.

— Mi-a spus asta mama ta.

Îşi fereşte privirea, uitându-se în altă parte.

— I-am zis să se gândească bine.

— Mama vrea să aştepte ca eu şi Kaden să absolvim liceul. Dacă nu obţin o bursă până atunci, s-ar putea să mă mut împreună cu ei. Poate că tatei îi va fi mai bine în California.

Tristeţea de pe buzele lui mă face să simt furnicături pe piele.

— Ce este?

— Tatăl tău se află într-un loc care nu-i prieşte deloc. Pe vremuri era un luptător, dar nu cred că mai are vână de luptător în el.

— Este un luptător.

Până şi celor mai grozavi luptători le este greu când vine vorba să alerge în sus pe deal cu greutăţi în spinare. Eu trebuie doar să dau jos o parte dintre acele greutăţi. Şi primul lucru pe care trebuie să-l fac este să obţin bursa.

— Mă voi antrena în lupta corp la corp. Astăzi. Mâine. Oricând. În schimb, am nevoie de o scrisoare de recomandare din partea ta pentru bursă şi mai am nevoie să-l antrenezi pe West.

— Îl antrenez pe West dacă eşti de acord să lupţi pentru mine. Nu doar să te antrenezi.

Nu pot să mă lupt.

— Atunci mă voi antrena dacă-mi dai scrisoarea şi mi-i dai pe Jax şi pe Kaden drept parteneri. Spune-le că trebuie să mă ajute cu West.

John zâmbeşte cu adevărat.

— Aşa mai venim de-acasă.

WEST

Stau pe jos şi strâng şurubul, apoi testez uşiţa fixată de perete care, teoretic vorbind, îi opreşte pe oameni să intre în spatele barului. Aseară cineva a smuls-o din balamale în timpul unei încăierări. Astăzi e ca nouă. Mulţumit, mă las pe spate şi mă uit la cei câţiva oameni care-şi pierd vremea prin bar. Acelaşi gând mi se tot învârte prin minte: Vreunul dintre aceşti indivizi o fi fratele mamei mele?

Este sâmbătă şi, pentru a milioana oară, îmi doresc ca Haley să aibă un telefon mobil. Mi se pare teribil de demodat să stau de vorbă cu ea doar când ne vedem. Aseară am întrebat-o dacă mai suntem împreună, iar ea mi-a spus să-i acord timp. Mă înnebuneşte gândul să aştept răspunsul până luni, când mă duc din nou la şcoală.

— Te omoară chestia asta, nu-i aşa?

Abby se trânteşte pe un taburet, iar eu mă ridic în picioare. De unde dracu ştie de mine şi de Haley? Ea se răsuceşte pe taburet ca să cerceteze mesele cu privirea.

— Te întrebi care dintre ei este.

Ah, fratele.

— Este aici?

Ea îşi vâră câteva alune în gură.

— Nee.

— Mi-ai spune dacă ar fi?

— Îh-hm.

Mă sprijin cu spatele de bar şi îmi proptesc coatele de tejghea.

— S-ar putea să mă minţi în privinţa faptului că mama vine aici să se întâlnească cu fratele ei.

— S-ar putea. Dar nu te mint.

Aruncă o privire în jur.

— Unde este Denny?

Abby are o faţă absolut inexpresivă. Şi o personalitate dublă: pe de-o parte de tot rahatul, pe de altă parte, letală. Oricum o dai, e tare de tot tipa.

— Este în spate, la camionul care livrează marfa.

— Mi-a lăsat ceva de mâncare?

Mă aplec în spatele barului şi scot o caserolă pe care i-o ofer. Ochii i se luminează.

— Spaghete!

Abby răsuceşte pastele în furculiţa din plastic, apoi îmi face semn spre uşa batantă.

— Chiar că eşti priceput. Sunt impresionată.

Împing din nou uşa, animat de mândrie.

— Tata ar fi dezamăgit să afle că n-am mai stricat ceva.

Ea hohoteşte la remarca mea.

— Tatăl tău e cam afurisit. Apropo, s-ar putea ca Rachel să se întoarcă în curând acasă.

Abby îmi captează întreaga atenţie şi palmele îmi transpiră, îmi doresc ca Rachel să vină acasă. Trebuie să fie la ea acasă, dar…

— Şi picioarele ei?

— Va putea să se deplaseze din nou, dar nimeni nu ştie dacă o va face cu sau fără ajutor.

Îmi masez muşchii gâtului, pe de-o parte uşurat, pe de altă parte devastat. Rachel ar trebui să poată manevra singură capota maşinii ei, fără niciun fel de restricţie. Când va fi acasă nu voi avea încotro şi va trebui să dau ochii cu ea şi să găsesc o soluţie ca să o ajut.

Urmăresc cu privirea un individ care intră în bar. Are părul blond, la fel ca mama. Şi ochi albaştri, dar pare al naibii de dur.

— Acela e? întreb eu.

— N-am de gând să-ţi spun, bălmăjeşte ea între două îmbucături.

— Nici măcar n-ai catadicsit să te uiţi la el.

— Fiindcă nici măcar n-am să catadicsesc să-ţi răspund.

Ea îşi coboară glasul încercând să mă imite.

— De ce-ar minţi mama? Ne-a spus că este singură la părinţi şi că părinţii ei au murit.

— Nu poţi să-ţi scoţi asta din minte, aşa-i?

Clatin din cap.

— Crede-mă, nu vrei să ştii mai mult. Chestia asta e de domeniul coşmarului. Chiar şi pe mine mă trec fiorii dacă mă gândesc la aşa ceva pe la trei dimineaţa.

Un val întunecat de greaţă îmi sugrumă stomacul.

— Este mama mea, Abby.

— Iar dacă ea ar fi vrut ca tu să ştii, ar fi lansat bomba în timpul vreunuia dintre dineurile voastre de fiţe.

Abby îşi mai îndeasă în gură nişte spaghete. Ştie oare Rachel cât de des i se întâmplă lui Abby să rămână nemâncată?

— Nu face asta, se adresează ea pastelor. Tu faci parte din lumea mea fiindcă Rachel ţine la tine, iar eu ţin la ea. Simplul fapt că tăticu' te-a primit înapoi nu-ţi dă dreptul.

— Dreptul la ce?

Ea se uită la mine cu coada ochiului.

— Să-ţi fie milă de mine.

Simt cum mă sfâşie sentimentul de vinovăţie fiindcă mi-a fost milă de ea.

— Atunci o să te urăsc din nou.

— Bun. Ai făcut-o? mă întreabă ea. I-ai dat lui Matt ce voia?

— Suferi de vreo boală care te face să vorbeşti în şarade?

Abby chiar îmi zâmbeşte.

— Bine. Matt vrea ca lupta de luna viitoare să fie între tine şi el, nu între tine şi Conner, dar nu vrea să pornească de la el treaba asta, fiindcă încearcă să-i intre din nou în graţii lui Haley.

— Tu ai inventat tot rahatul ăsta.

Fiindcă n-are cum să ştie toată treaba asta.

— Am auzul foarte fin.

Ea mă împunge cu un deget în scăfârlie.

— Am până şi capacitatea de a-ţi asculta gândurile. Acum te gândeşti la Haley şi la sex.

Nu mă gândeam, dar acum o fac. Dumnezeule, Haley ştie cum să sărute şi pielea ei este al naibii de catifelată… oftez. Şi s-ar putea ca Haley să nu mai fie a mea.

— Vorbeşti numai prostii.

— Poate, dar mă culc cu unul dintre tipii de la Black Fire, care mai este şi vorbăreţ pe deasupra.

La naiba. Asta a fost o lovitură neaşteptată.

— Şi nu cumva îţi trădezi prietenul dezvăluindu-mi aceste informaţii?

Ea râde zgomotos.

— Ţi-am spus că mă culc cu el, nu că sunt căsătorită cu el. Cât despre ce fac eu ca să-mi câştig existenţa… este mai bine să fiu liber profesionistă. Dacă el vrea să devină sentimental după aceea şi să stăm de vorbă, este problema lui.

O studiez pe Abby din cap până în picioare.

— Nu dai doi bani pe ce crede lumea despre tine.

— Nup.

Ea suge un fir de spaghete care se loveşte de buzele ei.

— Retrag ce-am spus mai devreme. Îmi pasă de ceea ce crede Rachel despre mine. Ea este singura persoană în afară de Isaiah care m-a plăcut vreodată *pe mine*.

Felul în care pune accentul pe cuvintele *pe mine* mă face să privesc dincolo de părul ei negru, de hanoracul ei cu glugă şi de atitudinea ei letală.

— Iar faci asta, mă avertizează ea.

Îmi ridic mâinile în mod defensiv.

— Am revenit la vechile sentimente, eşti o căţea fără inimă.

— Aşa e mai bine. Uite care sunt ultimele noutăţi. Matt vrea să se lupte cu tine fiindcă te urăşte. Crede că, dacă-ţi dă un şut în fiind, Haley te va lăsa baltă fiindcă eşti slab sau tu vei renunţa la ea, pentru că nu vei suporta ca ea să creadă că eşti slab.

Suge spaghetele cu zgomot.

— Dar el vrea ca tu să-l provoci la luptă, făcând-o astfel pe Haley să spună: „Nu, West, nu! Nu mai fi atât de ticălos cu Matt. S-o fi purtând el ca un psihopat, dar e inofensiv”. Dacă te provoacă, atunci el e

ticălosul, dar face pe Domnul Cumsecade. Ai căzut în plasa lui?

— Nu.

Dar simt cum mi se răsucesc maţele la gândul că era cât pe ce să-i trag un pumn lui Matt. Urăsc să fiu dus de nas.

— Şi ce dacă mă lupt cu Matt în loc de Conner? Aş prefera să-mi măsor puterile cu ticălosul ăla.

— Foarte bine, fiindcă probabil chiar aşa vei face. De-abia aştept să văd cum se termină totul: dacă până la urmă vei ajunge împreună cu Matt în cuşcă şi dacă te va bate până-ţi sar capacele, dreptatea va fi de partea lui Matt? Vei mai putea să te uiţi în ochii fetei la care ţii ştiind că fostul ei iubit s-a dovedit mai puternic decât tine?

HALEY

Gura mi se usucă şi simt o presiune ciudată în gât, de parcă o stafie mi-ar cuprinde gâtul cu ambele mâini şi m-ar sugruma. Stau pe una dintre saltelele de lângă ring, bandajându-mi tacticos mâinile. Fiecare strat nou de bandaj aduce cu el confirmarea unei sentinţe de moarte. E ciudat cât de mult obişnuiam să iubesc acest ritual şi cât de mult îmi plăcea să fiu în ring. Când treceam pe sub frânghii, îmi lăsam în urmă viaţa de zi cu zi şi intram în cealaltă dimensiune a existenţei mele cu mintea limpede, cu fiecare gând şi mişcare pline de calm şi de precizie.

Cu o singură lovitură, Matt mi-a furat toată bucuria şi m-a făcut să mă înspăimânt de cele câteva lucruri de care mă bucuram pe lumea asta.

Simt o schimbare în atmosfera sălii de antrenament: toţi ceilalţi sunt animaţi de o stare de jovialitate. Tipii pe care-i ştiu de ceva vreme sunt nerăbdători să mă vadă întorcându-mă în ring, iar tipii noi care au auzit tot felul de zvonuri despre mine sau poate chiar m-au văzut luptând în vreun meci fie pe viu, fie pe YouTube par şi ei să freamăte de nerăbdare. Nu cu mult timp în urmă, deţineam titlul naţional. Acum sunt o impostoare.

Jax se ghemuieşte în faţa mea, adunându-mi mănuşile de box de pe jos.

— Eu sau Kaden?

Îmi arcuiesc sprâncenele, nepricepând prea bine ce vrea să mă întrebe.

— Cu cine vrei să te antrenezi? Cu mine sau cu Kaden?

Desface ariciul şi îmi întinde mănuşa descheiată ca să-mi afund mâna în ea. Rămân în tăcere, fiind prea uluită de ofertă. Îi iubesc atât pe el, cât şi pe fratele meu. Aş face orice pentru ei.

Îmi îndes mâna în mănuşă şi Jax o încheie.

— Ai evitat lupta corp la corp la antrenamente, ceea ce mă face să presupun că ai un blocaj mintal. O luăm încetul cu încetul. Câteva serii de lovituri, vreo câteva lovituri sub centură, aşa, de amorul artei. Nimic sofisticat.

Îmi pun casca de protecţie, apoi îl las pe Jax să mă ajute cu cealaltă mănuşă.

— Nu asta a avut John în minte. El vrea să mă lupt de-adevăratelea la antrenament.

— Greşeşti. El te vrea înapoi.

Jax se ridică, iar eu îmi pun o mănuşă pe braţul lui.

— Îmi pare rău.

— Pentru ce?

— Pentru Matt.

Pentru că mi-am trădat familia.

— Pentru tot.

Jax aruncă o ocheadă peste umăr, iar eu tresar când îl văd pe Kaden dincolo de frânghii. El face un semn din cap, iar Jax se preface că trimite în direcţia lui o combinaţie de două lovituri, urmată de încă una.

— A curs multă apă pe sub pod, dar asta nu înseamnă că suntem în termeni buni cu West. Dacă iese cu tine, atunci trebuie să ne câştige respectul.

Dau să-mi smulg mănuşile din mâini. Dacă n-au de gând să mă ajute să-l antrenez pe West, atunci n-am să lupt corp la corp în ring. Jax îşi pune o mână pe ariciul mănuşii mele.

— Dacă intri în ring… te ajutăm. Puştiul ăsta nu aduce nimic bun, dar, cel puţin, noi vom fi aici ca să-ţi păzim spatele.

— Întotdeauna mi-aţi păzit spatele, spun eu afişând un zâmbet ca să destind atmosfera.

El clatină din cap.

— La naiba, e greu să ajuţi pe cineva care insistă să lupte singur.

Jax îmi întinde o mână ca să mă ajute să mă ridic de jos, iar eu o accept.

— West este un băiat bun şi ţin la el.

Probabil că mai mult decât atât.

— Este un străin şi, pe deasupra, foarte temperamental. Nu uita că l-am văzut cum şi-a ieşit din pepeni aseară.

Simt o strângere de inimă, fiindcă Jax are dreptate. West se lasă dominat de emoţii, ceea ce va fi o problemă în cuşcă.

John trânteşte uşa biroului său.

— Dacă voiam spectatori, aş fi scos bilete la vânzare. Înapoi la treabă!

Zgomotele sacilor de box izbiţi cu pumnii şi pocnetele mănuşilor luptătorilor care exersează diferite combinaţii unul împotriva celuilalt răsună în sală, dar nu e greu deloc să-ţi dai seama că ei nu fac asta cu prea mare tragere de inimă.

John înşfacă o pereche de mănuşi de antrenament, se apleacă să treacă pe sub frânghii şi intră în ring.

— Credeam că mă lupt de-adevăratelea.

Fac un semn cu mâna spre mănuşile lui de antrenament.

— Da, dar ţi-am spus că o luăm încetul cu încetul.

Îl urmez în ring. De când m-am întors la sală, n-am lucrat decât la sacul de box cu John. Am folosit mănuşile de antrenament cu West, dar încă n-am dat nimănui un pumn cu adevărat. John îşi ţine mănuşile de-o parte şi de cealaltă a capului. Trag adânc aer în piept şi ridic garda sus. O secundă. Încă una.

L-am lovit pe Matt cu furie, dar el m-a lovit primul şi m-a durut. Dacă n-aş fi ripostat, ar mai fi ajuns lucrurile atât de departe? Dacă n-aş fi fost antrenată pentru luptă, chiar m-ar fi lovit? Unde se termină deciziile lui Matt şi unde încep ale mele? Îmi las garda jos.

— Şi dacă nu pot s-o fac?

John îşi desface larg braţele, astfel încât ţintele să fie la o distanţă de un braţ.

— Atunci o vom lua şi mai încet. Lovitură directă, croşeu.

Îşi scutură mâna dreaptă.

— Şi apoi iar lovitură directă şi croşeu, îşi scutură şi mâna stângă.

— Hai să-ţi faci încălzirea mai întâi.

— Bine.

Mă mai detensionez un pic. Fără lovituri la cap. Pot să fac asta.

— Bine.

Îmi duc din nou mănuşile la tâmple şi picioarele mele iau poziţia corectă. Bine.

WEST

Având cuvintele lui Abby proaspăt întipărite în minte, precum şi decizia pe care urmează să o ia Haley, mă duc direct la sală. Dacă are de gând să-mi distrugă inima, poate să o facă acum, nu la şcoală.

Sacii de box de lângă uşa de la intrare stau stingheri, dar o mulţime de oameni s-a strâns în jurul ringului. Un val de urale izbucneşte din piepturile spectatorilor. În colţul ringului, Kaden îşi pune casca de protecţie şi mănuşile, apoi îi spune ceva lui Jax, care stă de cealaltă parte a frânghiilor. Cei doi se poartă ca un antrenor care-i dă instrucţiuni unui învăţăcel.

Îmi fac loc prin mulţimea asudată, mişcându-mi întruna capul ca să dau cu ochii de Haley. Băieţii îmbrăcaţi în echipamentul lor de antrenament strigă din nou, iar eu o descopăr pe Haley în ultimul loc unde mi-ar fi trecut prin cap să o caut: în ring.

John şi Haley fac un joc de picioare unul în jurul celuilalt, ca într-un tangou dement. Cu mâinile înmănuşate, John o atacă la cap. Haley se fereşte şi contraatacă cu o serie de lovituri ca de mitralieră, îndreptate spre mănuşile aflate de-o parte şi de alta a feţei lui: lovitură directă dublă, croşeu de dreapta la cap. John geme la fiecare lovitură – exact aşa cum face Haley cu mine – păstrând ritmul, răsplătindu-i fiecare execuţie.

Haley este suplă şi superbă, acoperită acum de o peliculă subţire de transpiraţie. Părul ei lung este strâns la ceafă, iar faţa abia dacă i se vede din cască şi ţine garda sus. Haley are ceva letal în ea. Este ceva mai mult decât felul în care îşi bagă umerii la înaintare şi rapiditatea cu care atacă. Este vorba despre expresia gravă din ochii ei. Când este în ring, Haley parcă face afaceri.

— Să nu uiţi nicio clipă că ea poate să-ţi tăbăcească fundul.

Jax vine lângă mine.

— Şi dacă nu o face ea, am să o fac eu.

Îl ignor în timp ce John face o combinaţie cu mănuşile lui de antrenament, ridicându-le în aer. Haley îl atacă cu o lovitură dublă de picior, trimisă cu atâta forţă, încât ar putea ucide un bărbat. Fac ochii mari când mulţimea începe să strige, cerând şi mai multe asemenea lovituri. John îşi ciocneşte mănuşile una de cealaltă şi continuă să danseze în jurul lui Haley.

— E bine, Haley! E foarte bine!

John se întoarce şi îl strigă pe Kaden. Publicul aplaudă în timp ce John şopteşte instrucţiunile la urechea lui Kaden.

— Care-i faza? întreb eu.

Jax mă studiază din cap până în picioare şi apoi invers.

— Tu chiar nu ştii despre ce-i vorba, aşa-i?

Mă scarpin în bărbie şi mândria mă împiedică să dau un răspuns.

Tăcerea mea îl face să rânjească.

— Haley este campioană naţională.

Rahat. N-am întrebat-o niciodată şi nici ea nu mi-a spus nimic. Mă foiesc stingher şi Jax râde în barbă.

— Şi, mai mult decât atât, pe cuvântul meu de onoare că asta e prima oară când Haley se antrenează aici după un an şi ceva de pauză, iar peste câteva secunde va fi pentru prima dată în ultimele şase luni când se va confrunta cu un adversar.

Îmi întorc brusc capul spre Jax, iar unda de şoc îmi străbate corpul cu forţa unui cutremur.

— Ea se antrenează aici tot timpul.

— Când a plecat de la Black Fire, a renunţat la lupte. A fost de acord să se întoarcă aici, la sală, dar a refuzat să lupte. Acum eşti martor la renaşterea ei din cenuşă.

— Dacă-mi aduc eu bine aminte, noi doi nu eram prieteni. Şi atunci ce-i cu destăinuirile astea?

— Ea valorează mai mult decât tine şi e mai bună decât tine, iar mie-mi convine ca tu să vezi asta. Haley a trecut deja prin iad şi nici Kaden, nici eu nu-i vom permite să se mai întoarcă vreodată acolo. Ai înţeles, *amigo*?

Îmi îndrept atenţia spre ring, încercând să pricep spusele lui Jax. Haley a renunţat la luptă atunci când l-a părăsit pe Matt. Îmi trec o mână prin păr, ca să-mi limpezesc mintea. Nu numai că a încetat să iasă cu luptători, ci a şi încetat să lupte în ring. Imaginea pe care o am în minte cu ea îngrijindu-şi mâna în seara când ne-am întâlnit, cearta noastră din maşină şi cât de supărată era că a lovit pe cineva şi că a fost lovită la rândul ei – toate îmi apar foarte vii în minte.

În mijlocul ringului, Kaden face un semn aprobator din bărbie şi îşi ridică mâna, cu mănuşa scoasă. Haley ezită în colţul ei, sprijinindu-se de stâlpul ringului. Mulţimea îi strigă lui Haley să accepte provocarea, iar eu fac un pas înainte. Jax îşi întinde un braţ în faţa mea precum o barieră de cale ferată.

— A făcut o înţelegere cu John în privinţa asta. Nu-i complica situaţia.

— Ce înţelegere?

— De parcă n-ai şti. Şi, dacă nu ştii, ia gândeşte-te ce-ar putea fi.

Mă răsucesc pe călcâie, gravitatea situaţiei impunându-mi să mă grăbesc spre ring.

— El este de o categorie mai grea decât ea.

— Dar Haley poate să-l doboare oricând. Asta nu este o luptă reală şi ea o ştie. Câteva serii de lovituri. Atâta tot. Dacă vrea să mai valoreze ceva, fie în ring, fie în afara lui, Haley trebuie să se implice.

Îmi îndrept spinarea şi mă apropii foarte mult de Jax.

— N-are de ce să facă asta.

Ochii lui verzi capătă reflexe dure pe când îmi invadează, la rândul său, spaţiul personal.

— Ba trebuie, dacă vrea să-ţi salveze fundul, aşa cum spune. Nu te-ai întrebat de ce nu te antrenezi şi cu noi, ceilalţi?

La naiba. Îl ocolesc pe Jax şi mă lupt să-mi fac loc prin mulţime exact în momentul în care Haley se desprinde de stâlpul din colţul ringului. Înainte de a putea ajunge la frânghii, Haley îşi ciocneşte mănuşa de box de a lui Kaden, apoi amândoi îşi ridică garda şi încep să se rotească unul în jurul celuilalt.

Ea este mai mică decât el, probabil cu vreo treizeci de kilograme mai uşoară, şi instinctul îmi spune să mă pun pavăză în faţa ei. Dacă n-ar fi fost vorba de fratele ei, m-aş fi băgat între ei într-o fracţiune de secundă. Kaden îşi răsuceşte garda, ascunzându-şi faţa şi expunându-şi încheieturile mâinilor. Haley ripostează cu o directă, apoi cu un croşeu trimis în mănuşile lui. Cu garda încă sub control, ei se pun din nou în mişcare, iar Haley îşi răsuceşte încheieturile în vreme ce aplică aceeaşi directă, acelaşi croşeu.

Haley se dă înapoi şi lasă garda jos. Culoarea îi piere din obraji.

— Nu pot.

— Haide, Hays. Nu renunţa. Doar câteva lovituri.

Kaden îşi răsuceşte din nou încheieturile, lansându-se într-un atac împotriva lui Haley.

Ea trage adânc aer în piept, iar eu simt cum îmi bubuie pulsul în urechi. În ochii ei se citeşte teama. Expiră prelung şi îşi reia jocul de picioare. Cei doi continuă să se atace la încheieturi, apoi loviturile cresc în intensitate, coborând spre coapse, toate aplicate metodic.

Eu strâng şi mai tare frânghia ringului în mâini pe măsură ce runda continuă şi fiecare lovitură creşte în intensitate. Kaden îi trimite o directă lui Haley, iar ea ezită cu garda exact în momentul în care Kaden îi lansează un croşeu. Mănuşa lui intră în contact cu casca ei în spatele urechii. Capul ei zvâcneşte spre stânga din pricina impactului.

Kaden îşi lasă mâinile în jos în timp ce se îndreaptă în grabă spre Haley.

— Scuze…

Contraatacul survine rapid şi dur, înainte ca el să apuce să-şi ridice garda, iar pumnul ei aterizează în falca lui. El reacţionează ridicând un braţ în faţă ca să blocheze directa, dar Haley îi trimite un alt croşeu, urmat de o lovitură de picior în spatele genunchilor. Kaden se prăvăleşte pe podea şi întreaga sală freamătă de emoţie.

Un păr blond trece ca fulgerul pe lângă mine şi, luându-mă după Jax, mă strecor pe sub corzi. Haley s-a întors deja cu spatele, desfăcându-şi ariciul cu dinţii şi respirând precipitat. John stă în faţa ei, bălmăjindu-i naiba ştie ce rahaturi, iar ea urlă la el:

— Pleacă de aici!

HALEY

John îşi înfige degetele în braţul meu şi-mi pierd cumpătul. Cu totul. Tresar, mă smulg din strânsoarea lui şi-mi răsucesc braţul, pregătită să-i trag un pumn dacă mă mai atinge o dată.

El îşi scutură mâinile.

— Linişteşte-te, Haley.

— Am spus să te dai la o parte!

Cuvintele îmi ţâşnesc din gâtlej cu atâta forţă încât coardele vocale mi se încordează la maximum.

— Nu pot face asta! Ţi-am spus că nu pot face asta!

Lumea înconjurătoare se estompează, culorile se şterg, totul devine cenuşiu. Apoi se colorează din nou.

John încuviinţează dând din cap, dar nu face ce-i cer. Stă mult prea aproape. Toată lumea este mult prea aproape de mine. De parcă sala s-ar micşora văzând cu ochii. Îmi smulg ariciul bandajului de pe mână şi vreau să-l dau jos, dar materialul nu cedează. Este lipit de mine. Exact la fel ca sângele lui Matt, pe care încă-l simt lipit de mine.

Port un stigmat şi sunt terminată. L-am lovit pe fratele meu într-un acces de mânie şi l-am trântit la podea. Simt cum o durere îmi creşte în piept, lângă inimă, şi încep să respir greu. De ce nu pot să-mi scot bandajele astea?

— Dă-mi-le jos!

Dar în momentul în care John se apropie de mine fac un pas înapoi şi clatin din cap atât de tare, încât silueta lui începe să-mi tremure în faţa ochilor. Trebuie să scap de bandajul ăsta, trebuie să plec şi să nu mai lupt niciodată. Devin malefică atunci când mă lupt şi, dacă John mă atinge, îl voi lovi şi eu.

— Lasă-mă pe mine.

Trag cu nesaţ aer în piept când West se apleacă să treacă pe sub corzi. Oh, Doamne, vede asta. Mă vede pe mine. Pe mine aşa cum sunt cu adevărat. Impostoarea. Înşelăciunea. Patetica.

— Nu vreau să-ţi fac vreun rău.

West vine spre mine cu mersul lui agale, cu acea încredere în sine specifică lui.

— Singurul mod prin care-mi poţi face rău este spunându-mi să stau departe de tine. Ştii că fetele rele mă excită.

Lăsându-se parcă purtată de adierea unei brize, pâcla se risipeşte doar cât să pot gândi puţin.

— Vreau să-mi dau bandajele jos.

Îmi ridic palma ca să-i arăt cum am distrus bandajul de la mâna stângă.

Ca un hoţ, West îmi invadează spaţiul personal.

— Da, înţeleg. Te deranjează dacă-l rup puţin? Sunt destul de talentat când vine vorba să dau jos hainele fetelor drăguţe.

În mod normal aş râde, fiindcă afirmaţia asta este tipică lui, dar nu o fac. În schimb, îi întind braţul. West îmi cuprinde cu grijă mâna într-ale lui şi îşi trece degetul mare peste pielea expusă.

— Am să-l desfac încetişor şi apoi vom pleca de aici. Doar noi doi. Ce zici de asta?

Ceva umed ameninţă să cadă din colţul ochiului meu. Transpiraţie poate? Nu sunt sigură.

— Bine.

El începe să descâlcească materialul care s-a răsucit şi înnodat precum colierele puse grămadă într-o cutie de bijuterii.

— Sunt prea mulţi oameni aici pentru gustul meu. Prefer să te sărut în particular.

De undeva din depărtare cineva strigă la noi să eliberăm ringul şi parcă recunosc vocea lui John.

— Kaden m-a lovit după ureche, îi spun eu, de parcă asta l-ar ajuta să înţeleagă.

— Am văzut.

Îmi întâlneşte privirea şi mâinile lui încetează să se mai mişte.

— Eşti rănită?

Sunt sfâşiată sufleteşte.

— Nu.

Mă năpădeşte un val de vinovăţie. Ochii mei zboară în toate părţile încercând să dau de Kaden, dar nu trebuie să caut prea departe. Stă lângă mine şi Jax este alături de el. Cum de n-am observat asta până acum?

— Eşti bine?

Se bate cu pumnii în piept de două ori.

— Sunt făcut din piatră, ai uitat? Şi, în plus, nu e prima oară când mă trânteşti la pământ. Dar tu, Hays? Eşti OK?

Nu.

— Îmi pare rău.

Şi mă opresc, deoarece mi se pune un nod în gât. Îmi ţin respiraţia când simt că-mi ard ochii. L-am lovit pe fratele meu. Când mănuşa lui Kaden a intrat în contact cu capul meu, m-am gândit imediat la Matt şi l-am lovit pe fratele meu. I-am provocat durere… în mod intenţionat. Nu mă pot lupta. N-ar trebui să mă lupt.

— Îmi pare rău.

— Tremură, constată Jax.

Aerul rece îmi mângâie degetele pe când West mă eliberează de bandaje.

— O scot afară de aici.

— Nu o duce la unchiul ei.

John vine lângă West.

— I-a scăzut glicemia. Du-o să mănânce ceva, o va ajuta să-şi revină. Kaden, Jax, o aşteptaţi pe Haley în faţa uşii de la intrare, la miezul nopţii. Ca să nu mai fie nevoită să asculte tâmpeniile pe care le debitează unchi-su în seara asta.

West îşi scoate jacheta şi mi-o pune pe umeri. N-ar trebui să fie atât de amabil cu mine.

— L-am lovit pe fratele meu.

Într-un acces de mânie.

West mă mângâie uşor cu degetele pe obraz şi îmi cuprinde faţa în palme.

— E în regulă.

— John, spune Jax. Poate că ea ar trebui să stea cu noi.

— Te vreau pe tine, îi şoptesc eu lui West.

— Atunci pe mine mă vei avea. Poţi să mergi?

Dau din cap, dar picioarele mele nu se urnesc. West se aplecă, apoi simt cum picioarele mi se bălăbănesc în aer şi mă strânge cu putere la pieptul lui. Îmi sprijin capul pe umărul lui, deoarece atârnă prea greu ca să-l mai ţin drept şi, în plus… îmi place căldura lui.

— E în regulă, Haley, spune West în timp ce mă poartă în braţe spre uşă, trecând pe lângă sacii de box. E în regulă.

WEST

Proaspăt ieşită de sub duş şi îmbrăcată într-un pulover mov şi o pereche de jeanşi împrumutaţi din camera lui Rachel, Haley răsuceşte cu furculiţa pastele pe care i le-am încălzit şi le dă drumul pe gât. Tata este plecat cu afacerile lui, mama îşi petrece noaptea la spital, iar fraţii mei Dumnezeu ştie pe unde umblă. Ca să nu mai lungim povestea, suntem absolut singuri.

Eu şi Haley stăm pe jos unul lângă celălalt în camera mea, sprijiniţi de marginea patului. Un film oarecare pentru fete, pe care Rachel l-a văzut de un milion de ori, rulează pe ecranul plasmei. L-am pus pentru Haley, sperând că o va face să zâmbească şi că-i va distrage atenţia. Ea se uită la film şi, deşi culoarea i-a revenit în obraji, ochii ei sunt în continuare inexpresivi şi întunecaţi.

— Pastele astea sunt mult mai bune decât carnea de căprioară, comentează ea.

Mi se pare că a trecut o veşnicie de când noi doi am împărţit o mâncare simplă pe podeaua din mansardă.

— Avem pe cineva care ne găteşte de vreo două ori pe săptămână. Frigiderul nostru este întotdeauna plin.

Ea trasează un H cu furculiţa în castronul ei aproape golit de spaghete.

— Trebuie să fie foarte plăcut să ai mereu frigiderul plin.

Până să fiu dat afară din casă, mi se părea ceva absolut normal. Pe lângă un milion de alte lucruri.

— Nu crezi c-ar fi cazul să discutăm despre ce s-a întâmplat mai devreme?

Având gura plină, Haley se îneacă, tuşeşte, apoi se forţează să înghită.

— Trebuie?

— Mda.

— Am încasat o lovitură şi m-am speriat. Presupun că am ruginit.

— Ce ţi-a făcut Matt?

Ea trânteşte castronul pe jos şi furculiţa zdrăngăneşte.

— Nimic.

Aiurea!

— Te albeşti la faţă ori de câte ori îl vezi, iar Jax mi-a spus că ai încetat să te lupţi în ring acum şase luni, exact când ai terminat-o cu Matt. Jax mi-a mai spus că ai deţinut un titlu naţional. Cei care deţin titluri naţionale nu părăsesc pur şi simplu ringul. Matt ţi-a făcut ceva şi vreau să ştiu ce anume.

Un foc se aprinde în Haley – acelaşi infern ca în noaptea în care ne-am cunoscut.

— Jax ar trebui să-şi ţină gura.

— Sau poate că tu ar trebui să înveţi să vorbeşti.

Am pus degetul pe rană şi mă aflu pe un teren minat. Piesele puzzle-ului încep să se potrivească: Haley intră în panică atunci când vine vorba de luptă, de a ieşi cu un luptător, iar acum uite ce rezistenţă îmi opune. Simt cum furia îmi inundă venele.

— Matt te-a lovit?

— Cum poţi să mă întrebi aşa ceva?

Haley sare în picioare şi traversează camera mea în câteva secunde. Mă ridic repede după ea şi o prind de braţ înainte să apuce să pună mâna pe clanţă. Când o întorc cu faţa spre mine, ea se smulge repede din strânsoare, apoi mă izbeşte cu palmele în piept.

— Nu mă atinge!

Ea gâfâie şi se holbează la palmele ei de parcă ar fi acoperite cu sânge.

— Oh, Doamne, iar am făcut-o.

M-am străduit prea mult ca să o aduc din nou cu picioarele pe pământ, iar de data asta n-o mai las să-mi scape. Îi iau palmele şi i le pun iar pe pieptul meu.

— Fă-o din nou. Dacă simţi nevoia să mă loveşti. Fă-o. Ştii că pot să rezist.

Haley îşi retrage mâinile ca arsă şi merge cu spatele până când se loveşte de uşă.

— De-asta am renunţat la lupte. Am făcut ceva oribil şi nu vreau să o fac din nou.

Asta e tot. Doar atât de aproape de adevăr am reuşit să pătrund în mintea lui Haley şi, dacă spun ceva greşit acum, aş putea pierde singurul lucru bun din viaţa mea.

— Ce anume? Ce nu vrei să faci din nou?

Ea îşi răsfiră degetele în aer şi le poziţionează ca şi cum ar para o lovitură, dar nu cu mine dă ea lupta. Este ceva în mintea ei, cineva care o torturează.

— Ce anume? insist eu.

Îmi lasă impresia că o umbră se pogoară asupra ei şi că Haley încearcă să se ferească de ea.

— Nu vreau să rănesc pe nimeni.

N-am fost niciodată prea credincios, dar după cum mi se zbârleşte părul de pe ceafă simt că o forţă malefică îi atacă sufletul.

— Îţi faci şi mai mult rău singură dacă nu vorbeşti cu mine.

Haley respiră sacadat. Inspiră. Expiră. Pieptul ei tresaltă în mod constant, umflându-se şi dezumflându-se. S-ar putea la fel de bine să fi trecut ore întregi de când o urmăresc cum îşi poartă propriul război în minte.

— Orice mi-ai spune nu mă poate face să-mi schimb sentimentele

faţă de tine.

— Şi dacă el a făcut asta… – un sunet strangulat îi scapă din gâtlej – face asta… tot nu se poate îndrepta ceea ce am făcut sau ce i-am făcut lui Kaden… sau felul în care i-am rănit pe Jax, pe membrii familiei mele şi pe bunicul meu. Ceea ce am făcut a fost greşit şi nu sunt bună de nimic şi patetică şi…

— Nu eşti nimic din toate astea.

Simt cum mă cuprinde furia, o furie îndreptată spre Matt. Dacă nu sunt atent, mi-o voi revărsa asupra lui Haley. Nemaivrând să o ascult cum îşi tot aduce acuze, micşorez distanţa dintre noi trăgând-o la pieptul meu.

— Nimic din ce ai putea spune nu poate schimba lucrurile între noi. Nimic.

Haley strânge în pumni materialul cămăşii mele. Pentru prima oară în afurisita asta de relaţie a noastră ea se bazează pe mine. Îi acopăr părul de sărutări şi o mângâi pe spate.

— Nimic, repet eu.

O ţin strâns în braţe pe Haley, dorindu-mi să-i sucesc gâtul nenorocitului ăluia. A lovit-o, şi nu în timpul unui antrenament.

— Ce s-a întâmplat cu Kaden?

Haley îşi sprijină capul pe umărul meu şi îmi face un semn spre locul unde a atins-o mănuşa lui Kaden.

— Lovitura la cap. A dezgropat nişte amintiri. Crezi că sunt nebună fiindcă m-am speriat aşa de tare?

— Nu. Cred că Matt este un ticălos.

Cred că Matt este un om mort.

— De câte ori s-a întâmplat asta cu Matt?

Inima mea bate cu putere de câteva ori la rând.

— O singură dată, îmi şopteşte ea. Atunci am renunţat la lupte.

— Dumnezeule!

— L-am lovit şi eu, bălmăjeşte ea în pieptul meu. L-am făcut să sângereze. Dacă m-aş fi temperat, poate că n-ar mai fi fost atât de rău.

Fiecare muşchi al corpului îmi tresare. Este un om mort. De-a binelea. Ticălosul ăla n-o să mai apuce să meargă pe propriile picioare încă o zi.

— Mă bucur că l-ai lovit şi tu.

Ea devine moale ca o cârpă în braţele mele.

— Ce ciudat. Mi-am petrecut întreaga viaţă învăţând cum să lupt şi nu m-am gândit niciodată că aş face rău cuiva în felul acesta. Era un sport, ca o partidă de şah, şi eram bună la el. Când am păşit în ring, n-am avut niciodată intenţia să fac rău cuiva. Intenţia mea era să-mi măsor abilităţile cu un adversar de talia mea. Dar pe Matt am vrut să-l rănesc şi am făcut-o. Asta înseamnă că sunt la fel de rea ca el?

Îmi pun mâinile pe umerii ei şi mă poziţionez în aşa fel încât ochii

mei să fie la acelaşi nivel cu ai ei.

— El *te-a lovit.*

Ea tresare la cuvântul *lovit.*

— M-a rănit.

— *Te-a lovit.*

Reiau în minte conversaţiile noastre şi-mi dau seama că ea nu a recunoscut niciodată pe deplin ceea ce i-a făcut el.

— El te-a atacat şi tu te-ai apărat. Nu a fost un meci de antrenament, nici vreunul de campionat. Cineva în care ai avut încredere te-a trădat. Asta-l face un ticălos de ultimă speţă şi-ţi justifică purtarea.

Haley îşi răsuceşte gâtul într-o parte şi se îndepărtează de mine. Îi ofer spaţiu, fiindcă se distanţează de uşă. Îşi plimbă degetele peste tăblia comodei, atingând în treacăt două dintre ceasurile mele, inelul cu emblema clasei şi o sticlă cu apă de colonie.

Cercetează apoi camera cu privirea. Părerea ei, pe care o aşteptam încă din prima seară când am adus-o aici, o văd acum întipărită pe chipul ei.

— De ce eşti cu mine? Ai putea să ai pe oricine şi, cu toate astea, eşti cu mine.

— Cu alte cuvinte, vrei să spui că sunt bogat.

— Iar eu sunt săracă. Am locuit într-un adăpost.

Ridic din umeri.

— Şi eu am locuit într-o maşină.

— Nu mă înţelegi.

Ea ţine Rolexul între degete, legănându-l uşor.

— Nu e acelaşi lucru.

— Nu, nu este. Suntem într-adevăr diferiţi în anumite privinţe, dar nu încerca să mă vezi altfel de cum sunt în prezenţa ta. Doar când sunt cu tine mă simt bine în propria piele.

— De ce eu?

Simt un oarecare sarcasm în vocea ei, de parcă ar căuta un motiv de ceartă.

— Te-ai săturat de fetele care ţi-ar da orice le-ai cere şi te-ai hotărât să ieşi la vânătoare?

— De ce vrei să mă provoci?

— Nu vreau, ripostează ea.

Ba vrea. Nu-i place ce i-am spus despre Matt.

— Aseară nu păreai sigură că vrei să fim împreună. Acum că am aflat ceva intim despre tine, vei face ce ştii tu mai bine? Ai de gând să te refugiezi în mintea ta şi să dai bir cu fugiţii?

— Eşti un ticălos, îmi trânteşte ea.

Îmi ridic braţele.

— Ai dreptate, dar cel puţin nu fac pe mortu'-n păpuşoi. Ai de gând

să te lupţi sau să fugi? Pentru că de tine depinde totul. Poţi spune orice vrei şi poţi să mă provoci oricât vrei, dar tot nu mă dau bătut.

Haley rămâne încremenită lângă patul meu, fără să clipească măcar, şi, fiindcă am dat deja cărţile pe faţă, mă hotărăsc să renunţ şi la ultima fărâmă de mândrie.

— Şi, ca să ştii, sunt virgin, Haley. N-am făcut sex cu niciuna dintre fetele alea. N-a fost vorba niciodată de vânătoare în ceea ce te priveşte.

De parcă aş fi anunţat-o că am opt sfârcuri, ea se lasă să cadă greoi pe patul meu.

— Şi de ce-mi spui asta?

— Pentru că tu eşti fata pe care o aşteptam. Dacă vrei să ne despărţim, atunci tu va trebui să faci acest pas, fiindcă eu, unul, nu renunţ. Tu eşti *tot* ce-mi doresc, aşa că eu nu plec nicăieri.

Haley stă cu ochii pironiţi asupra covorului. La televizor începe o melodie tristă. Este acea parte din film în care protagoniştii se despart. În cele din urmă, se împacă. Aşa ceva se întâmplă doar în filme, iar Haley mi-a reamintit de nenumărate ori că aceasta este viaţa reală. Oamenii îşi pierd slujbele, casele… Se pierd unul pe celălalt, iar în viaţa reală despărţirea este dureroasă.

— Am început să mă îndrăgostesc de tine.

A rostit cuvintele în şoaptă şi de-abia le-am putut distinge. Le-am perceput mai degrabă cu inima decât cu urechile şi au fost cele mai frumoase sunete pe care le-am auzit vreodată.

— Mă îndrăgostesc de tine, cu toate că nu vreau.

Se apleacă în faţă şi părul îi acoperă chipul. Mă ghemuiesc în faţa ei şi-i dau părul pe după urechi.

— Eu nu sunt Matt. Noi doi nu reiterăm trecutul.

— Ştiu.

— Nu, nu ştii.

Ea dă din cap ca şi cum ar înţelege, dar ochii ei nu reflectă asta.

— Eu nu sunt Matt.

— Ştiu, şopteşte ea din nou.

— Atunci spune-o.

Haley îşi răsuceşte părul pe degete şi şopteşte cu glas sugrumat:

— Tu nu eşti Matt.

— Şi atunci de ce mă tot compari cu el?

HALEY

Afirmaţia lui West a fost ca o lovitură directă în stomac.

— Ba nu te compar.

— Tu eşti singura persoană care mă vede aşa cum sunt. Nu m-ai privit niciodată ca pe un Young. Nu m-ai considerat niciodată o oportunitate de care să profiţi. Tu m-ai văzut întotdeauna doar pe mine, cu bune şi cu rele.

West îşi strecoară degetele în părul meu şi îmi mângâie şuviţele una câte una între degetul mare şi cel arătător înainte de a le da drumul să cadă înapoi pe umerii mei.

— Dar ori de câte ori suntem împreună, văd fantoma lui Matt în ochii tăi. Când ne luptăm, uneori cred că nu împotriva mea lupţi. Te iubesc, Haley, dar nu sunt dispus să te împart cu nimeni, nici măcar cu o amintire.

Ochii îmi zboară spre ai lui şi văd durerea sinceră din ei, care-mi dă de înţeles cât de greu îi este să-mi spună adevărul. West nu este Matt. Ştiu asta. West şi Matt n-ar putea fi puşi niciodată în aceeaşi oală. West: rafinat în atitudinea lui de băiat rău, cu ochi de un albastru scăpărător ce şoptesc gândurile lui secrete, pe de-o parte atât de înduioşător că te unge la suflet, pe de altă parte atât de senzual că te face să roşeşti.

Dar e mai mult decât atât. Emoţiile care cresc în mine… par a fi mai mult decât o căldură plăcută, decât fâlfâitul constant de aripi de fluturi, decât emoţia pe care o simt când îi întâlnesc privirea în celălalt capăt al încăperii. E mai mult decât o simplă idilă. Cu cât petrec mai mult timp împreună cu West, cu atât îmi dau seama că este exact ce-a fost între mine şi Matt. Am fost fascinată de Matt… foarte tare… fiindcă dacă ar fi fost dragoste la mijloc, nu m-ar fi tratat aşa cum m-a tratat.

— Poate c-ar trebui să procedăm invers, spune West cu o strălucire nebunatică în ochi.

— Cum adică?

Fiindcă toată povestea asta mi se pare cam lipsită de speranţă.

— Singura modalitate prin care poţi scăpa de o fantomă este să o exorcizezi.

— Să o exorcizezi?

— Dap.

West mă mângâie cu degetul mare pe genunchi, iar eu urmăresc cum i se încordează muşchii la fiecare mişcare.

— Umple-ţi mintea cu amintiri despre mine, ca să nu mai fie loc şi pentru el.

Îmi cuprind talia cu braţele, încercând cu disperare să dispar.

— Dar dacă nu amintirile sunt cele care mă înspăimântă?

— Atunci ce te sperie?

— Dar dacă nu sunt înfricoşată nici de tine, nici de el?

Înghit în sec, neştiind sigur dacă am curajul să rostesc cuvintele.

— Dar dacă sunt înspăimântată de mine însămi?

Din moment ce el nu-mi dă niciun răspuns, îmi confirmă faptul că nu mai e nicio speranţă. Apoi pielea mi se înfioară din pricina mângâierii blânde a degetelor lui pe obrazul meu. West mă îndeamnă să-mi ridic bărbia, dar îmi este greu atât timp cât povara tăcerii lui îmi striveşte umerii.

— Atunci o să te învăţ cum să lupţi cu propria teamă.

— Să mă înveţi?

— Da. În primul rând, trebuie să ai încredere în mine.

Degetele lui West zăbovesc pe pielea mea, iar eu îmi las capul într-o parte ca să mă bucur din plin de atingerea aceea plăcută.

— Am încredere în tine.

— Ai puţină, comentează el. Dar nu deplină. Când lucrurile se complică te închizi în mintea ta… recurgi la acel loc unde te simţi cel mai în siguranţă. Lasă-mă şi pe mine să intru, Haley. Lasă-mă să-ţi preiau o parte din povară.

Ştiu la ce se referă… la sentimentul acela de sufocare atunci când lucrurile se complică prea mult. La acele momente când în mod normal aş fi apelat la ajutorul tatălui meu sau al fratelui meu… dar după aceea s-a ales praful de tot şi a trebuit să învăţ să mă bazez doar pe mine însămi.

— Cum?

— Începe prin a vorbi cu mine.

West se aşază pe marginea patului, lângă perne, şi-mi întinde mâna. Tensiunea creşte în aer şi trebuie să mă forţez să respir. La asta se rezumă totul: fie am încredere în West, fie n-am. Fie mă dau bătută, fie lupt.

Îmi apropii un pic mâna de a lui; în mine se dă o bătălie între a ceda şi a aluneca în prăpastie, pe de-o parte, şi a face un salt înainte, pe de alta. Şi aleg varianta din urmă – îl aleg pe West. Când degetele mele le întâlnesc pe ale lui şi el mă trage mai aproape e ca şi cum aş ieşi dintr-un univers bidimensional şi aş intra într-altul. Culorile par mai bogate, mirosurile mai puternice. West îşi strecoară degetul mare pe sub cămaşa mea şi trupurile noastre emană din ce în ce mai multă căldură.

— Vorbeşte-mi, îmi spune el din nou. Fără nicio reţinere.

Trag o gură de aer în piept şi mă las cuprinsă de aroma îmbătătoare a lui West.

— Despre ce să vorbesc?

— Poţi să recunoşti că eu o iau prea repede, dar, în acelaşi timp,

trebuie să recunoşti că nici tu nu vrei să te opreşti.

West îşi coboară mâna spre talia mea, apoi îşi strecoară un deget pe sub centura jeanşilor mei, aproape de şold. Mă trec fiori, iar eu mă las în voia senzaţiei pe care mi-o provoacă. Deşi ador senzaţia, mă şi înspăimântă.

— Nu. Trebuie să spui direct, nu să gândeşti mai întâi.

— Îmi place să te sărut.

Chiar mai mult decât atât. Ador să-l sărut. Tânjesc să-l sărut. Visez asta noaptea şi mă simt frustrată când mă trezesc singură într-un pat rece.

West îşi coboară mâna şi mai mult, de-a lungul coapsei mele.

— Doar sărutatul? Şi asta nu-ţi place?

Şi mimează mişcarea delicioasă.

Mă topesc toată.

— Ba da.

West se apleacă şi îi simt răsuflarea fierbinte în ureche.

— Şi de asta ce zici?

O senzaţie minunată, absolut divină, care-mi face pielea de găină.

— Îmi place la nebunie.

— Şi sărutările pe gât? murmură el.

Mă foiesc lângă el, dorindu-mi să treacă la fapte cât mai repede.

— Le ador.

Mă înconjoară cu mâinile şi palmele lui puternice alunecă pe spinarea mea în timp ce-mi suflă aer cald pe gât. Întorc capul, expunând şi mai multă piele, cerşind în tăcere.

— Ce vrei? Nu te mai închide în mintea ta. Trebuie să-mi spui.

— Sărută-mă.

Buzele lui West se lipesc de pielea de după urechea mea, iar eu mă înmoi toată de plăcere.

— Mai vrei? şuşoteşte el.

Dau din cap cu aceeaşi repeziciune cu care-mi bate inima, dar apoi îmi aduc aminte că el va aştepta ca eu să rostesc cuvintele.

— Mai vreau.

Mă răsplăteşte imediat, deschizându-şi uşor buzele şi sărutându-mă din nou în acelaşi loc.

Simt cum mi se taie respiraţia când West mă ia pe sus şi mă întinde pe cuvertură. West stă aplecat deasupra mea, fără ca trupurile noastre să se atingă efectiv. Îşi ţine un genunchi între picioarele mele.

Mâna îmi tremură când îi mângâi pielea netedă de pe faţă. West este frumos, cu ochii lui albaştri şi cu părul de un blond-auriu. Degetele mele îşi continuă explorarea coborând spre umărul lui, apoi de-a lungul braţului. Întotdeauna a fost puternic, dar datorită antrenamentelor muşchii lui s-au tonifiat, au căpătat forme sculpturale. Tânjesc lacomă să admir rezultatele.

Mai îndrăzneaţă ca niciodată, ignor roşeaţa care începe să-mi cuprindă faţa şi trag de marginea cămăşii lui… iar un West tăcut acceptă bucuros asta. După ce rămâne fără cămaşă, trasez cu degetul o linie de-a lungul pieptului şi al abdomenului său; trasez apoi contururile bine definite ale pătrăţelelor lui.

West închide ochii de parcă atingerea mea l-ar afecta şi seduce în acelaşi timp. Pulsul îmi zvâcneşte atât de puternic, încât aproape că-mi zgâlţâie trupul. Ştiu ce vreau, dar n-am curajul s-o spun până când West nu-mi duce mâna la gura lui. Îşi apasă buzele pe palma mea, iar eu dau drumul năvalnic cuvintelor:

— Te visez noaptea. Visez asta.

— Şi eu.

Îmi dă drumul la mână, iar eu mă apropii şi mai mult, ridicându-mi ambele braţe în aer. West mă apucă de marginea cămăşii, pe care o trage încet în sus, sărutându-mă între timp fierbinte şi prelung pe abdomen, ajungând între sâni şi urcând apoi pe gât. Trupul lui West este fierbinte şi ceea ce-mi place cel mai mult este să-i simt bubuiturile inimii pe pielea mea.

— Te iubesc, îmi declară el.

Simt cum adrenalina se strecoară năvalnic în venele mele. Îl iubesc. Da. Îi iubesc forţa, tenacitatea, loialitatea, până şi impulsivitatea. Dar mi-e teamă că aceste două cuvinte rostite cu glas tare vor schimba totul între noi.

Îmi acoperă trupul cu al lui, astfel încât inimile noastre bat la unison, iar emoţiile cu care m-am luptat mă copleşesc şi până acum nu mi-a plăcut niciodată senzaţia că-mi pierd controlul. Buzele îmi tremură în vreme ce o lacrimă fierbinte îmi curge pe obraz.

West o prinde cu o sărutare.

— Împreună suntem puternici, Haley. Mai puternici decât atunci când suntem departe unul de celălalt.

— Nu mă simt deloc aşa, şoptesc eu.

— Atunci voi fi eu suficient de puternic pentru amândoi.

Îmi înfig degetele în umerii lui şi rămân agăţată de el.

— Te iubesc.

West pune stăpânire pe buzele mele şi intensitatea îmbrăţişării lui îmi limpezeşte toate gândurile. Mâinile noastre sunt peste tot: atingând, explorând. Ale lui pe trupul meu. Ale mele pe al lui. Îmi dă la o parte o bretea de la sutien, apoi pe cealaltă.

Ne rostogolim, iar mâinile lui sunt strâns împletite în părul meu în timp ce limbile noastre se caută cu disperare şi, pe când îl înlănţui cu un picior, ne rostogolim din nou şi trupul meu se arcuieşte, potrivindu-se după al lui.

Mâinile rătăcesc mai jos şi simt căldura ce se răspândeşte peste tot în mine; atunci îi şoptesc numele – o dată, apoi încă o dată – şi, după

alte câteva atingeri, îl şopteşte şi el pe al meu. Degetele lui West se opresc pe nasturele jeanşilor mei şi amândoi deschidem brusc ochii.

Respirăm gâfâit.

— Vreau ca tu să fii prima mea fată. Asta înseamnă ceva… să faci dragoste înseamnă ceva. De aceea n-am făcut-o până acum. Te-am aşteptat pe tine.

Îmi umezesc buzele şi dau din cap, vrând să ştiu cum e să fii cu cineva care te iubeşte şi pe care îl iubeşti. Îmi ating uşor buzele de ale lui în timp ce West îmi descheie nasturele şi hârşâitul ascuţit al fermoarului este singurul zgomot din cameră.

Rămânem în linişte, uitându-ne pierduţi unul în ochii celuilalt. Blugii mei sunt descheiaţi. Putem continua sau putem da înapoi, dar, deşi sunt îngrozitor de speriată, nu vreau să ne oprim.

Degetele mele găsesc blugii lui, dar West nu-mi răspunde la fel. Să treci un nasture din metal pe sub o crăpătură de material. Ar trebui să fie uşor, simplu, nimic complicat, dar degetele mele bâjbâie. O dată. De două ori. A treia oară simt curbura nasturelui pe buricul degetului.

West îşi pune mâinile peste ale mele, iar eu închid ochii, dorindu-mi să mor. Nu mă îndepărtează. În schimb, îmi ghidează degetele şi, dintr-o mişcare fluidă şi lipsită de efort, fermoarul lui se desface cu un hârşâit metalic. Jur pe bunul Dumnezeu că inima mea nu poate să bată mai tare.

Pe jumătate dezbrăcată de sutien şi de jeanşi, mă lupt cu pătura de sub mine.

— Ţi-e frig? mă întreabă el.

Nu. Deloc. De fapt, ard toată, dar mă intimidează să stau goală în faţa lui. Presupun că am mai multă experienţă, dar de fapt… nu am.

— Te deranjează?

El clatină din cap şi ne scoatem ultimele haine pe sub pătură. Stăm culcaţi pe-o parte, faţă în faţă, iar West îşi plimbă mâna pe formele trupului meu… se uită fără pic de ruşine pe sub pătură, văzând mai mult din mine decât a văzut oricine altcineva până acum.

— Eşti frumoasă.

Schiţez un zâmbet, iar West mă ia în braţe. Stăm aşa o vreme, bucurându-ne de căldură şi de noua senzaţie de a fi unul lângă celălalt. Trag de câteva ori cu ochiul la West şi sunt conştientă că ştie că-mi satisfac curiozitatea uitându-mă pe furiş, şi totuşi… e ciudat şi palpitant.

— Putem să… Poţi să stângi lumina?

Chiar dacă West este absolut uluitor, există o anumită intimitate pe care o prefer pe întuneric.

Bunăvoinţa din ochii lui aproape că-mi alungă roşeaţa din obraji. El închide televizorul, se dă jos din pat şi îmi muşc buza în timp ce-i admir posteriorul gol şi felul cum i se încordează muşchii de pe umeri

în timp ce străbate dormitorul.

Apasă pe întrerupător, iar încăperea este învăluită de întuneric şi-mi trebuie o secundă ca ochii mei să se adapteze. Diverse luminiţe pâlpâie de la aparatele lui electronice şi prin crăpătura uşii de la baie se strecoară suficientă lumină. Picioarele goale ale lui West păşesc pe covor înapoi spre mine. Patul se scufundă sub greutatea lui şi căldura pe care o emană trupul său ajunge la mine înaintea lui.

Revenim încetul cu încetul la mângâierile noastre îndrăzneţe, trecând peste senzaţia de stânjeneală, uitând că şi eu şi West suntem dezbrăcaţi şi că împărtăşim ceva atât de intim, atât de intens…

West se îndepărtează de mine şi bombăne o înjurătură. Aerul rece îmi izbeşte trupul şi panica îmi încordează toţi muşchii. Reiau în minte ultimele câteva secunde, căutând să-mi dau seama cu ce am greşit.

— Ce este?

El se lasă să cadă la loc pe pernă, iar eu îmi înfăşor pătura strâns peste sâni.

— West?

— N-am prezervativ.

Clipesc. N-are…

— Dar credeam că toţi băieţii au…

Se pare că nu.

El se freacă la ochi.

— Ţi-am spus doar. Eu nu fac sex.

— Oh.

Euforia îmi invadează glasul.

— Deci încă mă doreşti?

West se uită la mine cu coada ochiului, apoi face un semn în jos.

— Evident.

Chicotesc nervos, apoi mă opresc, simţindu-mă uşurată şi oarecum… frustrată. Ca şi cum m-aş fi trezit dintr-un vis în care îl sărutam pe West şi nu l-aş fi găsit în pat.

— Nu vreau să o fac fără.

— Nici eu.

El se rostogoleşte într-o parte, se ridică în capul oaselor şi îşi înşfacă jeanşii.

— Atunci o să facem rost de unul.

Nu ştiu de ce, dar asta mă sperie. Mă întind după el şi îl apuc strâns de mână.

— Rămâi.

— Dar…

Îl strâng de degete.

— Rămâi. Putem face… alte… *lucruri*… Doar rămâi. Nu vreau să te duci să cumperi unul şi apoi să nu fie… momentul potrivit… acest

moment…

West păstrează tăcerea preţ de câteva clipe, apoi încuviinţează dând din cap.

— Bine.

Răsuflu uşurată.

— Bine.

Se strecoară înapoi lângă mine şi mă sărută pe buze.

— Dar o să cumpăr câteva.

— Bine.

Îmi pierd din nou răsuflarea în timp ce mâinile lui îşi reiau explorarea.

— Vorbesc serios, insistă el.

— Te cred sută la sută.

Şi, după alte câteva atingeri, ne pierdem unul în celălalt.

Senzaţiile şi emoţiile sunt din ce în ce mai intense, până când devin un infern. Trupurile noastre ţes o pânză complicată de păianjen şi, dacă aş avea de ales, n-aş vrea să mai ies din ea. Mă agăţ şi mai tare de el, la fel şi West de mine. Ne pierdem suflul şi apoi întreaga lume dispare din jurul nostru şi rămânem doar noi doi.

Ne prăbuşim unul în celălalt, cu muşchii moleşiţi şi cu minţile plutind în derivă. Braţele şi picioarele noastre sunt înlănţuite, iar West mă strânge cu trupul lui. Mă învăluie protector cu un braţ. Obrazul meu se odihneşte pe pieptul lui şi inima lui bate ritmic în urechea mea. Îl iubesc. Cu adevărat.

West mă sărută pe creştet în timp ce mâinile lui trasează linii alambicate pe spatele meu.

— Te iubesc, Haley, îmi şopteşte el. Te iubesc.

WEST

Mă uit lung la foaia matricolă pe care am primit-o după primul semestru. O întorc pe toate părţile, dar literele tot nu se modifică: numai calificative de *Bine* de la un capăt la altul. Zâmbetul îmi invadează din nou chipul, în ciuda furiei care clocoteşte în mine începând de sâmbătă seara.

Sună clopoţelul, anunţând pauza de masă, iar Haley se ridică în picioare. Îşi dă părul castaniu-deschis peste umăr şi, pentru câteva secunde, îmi închipui că sunt din nou în pat cu ea şi pot să jur că-i simt părul mătăsos alunecând peste pieptul meu dezgolit.

— O să-i ştergi cerneala de tot. Şi-apoi nimeni n-o să te creadă, mă atenţionează ea.

Împăturesc din nou hârtia şi o strecor în caietul meu. Haley a făcut cunoştinţă cu demonii mei, inclusiv cu rezultatele mele de la şcoală, şi mă iubeşte oricum. Ea îşi leagănă braţele pe lângă mine pe când ne croim drum prin mulţime spre sala de mese. Îmi place cum buzele ei schiţează un mic zâmbet de satisfacţie când mâna mea o cuprinde pe a ei. Este luni. Seara de sâmbătă a schimbat totul pentru noi – ne-a făcut mai buni, mai puternici.

— Este uimitor ce se întâmplă atunci când înveţi, mă tachinează ea din nou.

— Sau participi la cursuri.

În după-amiaza asta voi lipi foaia matricolă pe uşa biroului tatălui meu.

— Mă gândeam să sărim azi peste masa de prânz.

Haley îşi flutură genele şi mina ei sexy aproape că mă dă pe spate. Aproape.

— Mi-e foame.

Ea strânge din buze.

— Am nişte covrigei în ghiozdan.

— Chiar mi-e foame.

Haley se opreşte brusc la intrarea în cantină şi îşi încleştează mâna într-a mea. Sperând că ea mă va urma, înaintez până când braţul mi se întinde complet în spate. Când mă întorc cu faţa spre Haley, constat că ea şi-a pierdut toată drăgălăşenia.

— Nu face asta, West.

— Ce să nu fac?

Amândoi ştim că, odată ajuns în cantină, o să mă reped la gâtul lui Matt.

Sâmbătă seara, în secunda în care am lăsat-o pe Haley la colţ, în apropiere de casa unchiului ei, fiindcă nu putem fi văzuţi împreună după ultimatumul pe care mi l-a dat, m-am tot gândit la acest

moment. Furia a tot crescut, mocnind în mine, şi sunt al dracului de pregătit să dau în clocot. Haley nu vrea să-mi dea detalii, dar Matt a lovit-o şi m-am săturat ca toată lumea să se poarte cu ea de parcă ar fi o mortăciune, inclusiv familia ei.

— Nu uita ce ţi-am spus în legătură cu faptul că trebuie să-ţi controlezi emoţiile, îmi zice ea.

— Da.

— Ei bine, acum e momentul să faci asta.

— Haley, asta e premeditare în toată regula.

— Nu e vorba despre cât de mult te gândeşti la asta, ci despre emoţia în sine. Furia n-o să te ducă nicăieri. Rectific ce-am spus. Furia o să te ucidă.

Haley îşi roteşte privirea prin cantină. Simţind furia ce-mi emană prin toţi porii, oamenii ne privesc de parcă am fi provocat deja un dezastru.

— Pot să te împiedic să o faci, îmi spune ea pur şi simplu.

Mă uit în ochii ei adânci şi întunecaţi şi clatin din cap.

— Nu m-ai umili în halul ăsta.

— E o nebunie, şuieră ea. Vei avea noroc dacă vei apuca să-i tragi un pumn înainte ca oamenii de la pază şi protecţie să te doboare şi să fiţi amândoi exmatriculaţi. Politica de aici este toleranţă zero, mai ţii minte? Nu contează cine loveşte primul, amândoi veţi fi daţi afară.

Un gând sălbatic mă incită, aducându-mi un rânjet pe buze.

— Am un plan.

— Ei drace, chiar aşa?

Haley îşi azvârle ghiozdanul pe jos de parcă ar arunca prosopul pe ring. Una dintre regulile de la sala lui Matt este: nu te poţi antrena la sală timp de o săptămână dacă eşti exmatriculat pentru că te-ai bătut la şcoală.

— Când o să-ţi intre bine în capul ăla sec al tău că eu nu merit să vă bateţi pentru mine?

— Ba da, meriţi. Şi ştii că acum nu se va ajunge la bătaie. Lupta adevărată va fi peste câteva săptămâni, în cuşcă.

Haley intră în stare de şoc, albindu-se la faţă.

— Nu, West. Să nu îndrăzneşti să-l provoci. Ai şanse mai mari împotriva lui Conner.

— Nu vreau să mă lupt cu Conner. Îl vreau pe Matt şi vreau să fie suspendat de la sala lui de sport.

— Ai şanse destul de mari să rămâi în picioare după trei runde cu Conner, dar nu o să rezişti din punct de vedere emoţional dacă te lupţi cu Matt. Cum o să-ţi stea mintea la tactica de atac când Matt o să te zgândăre? Când mă va face în toate felurile? Când îţi va spune că sunt o târfă?

Ticălosul ăla o să fie mort dacă ajunge până acolo.

— Voi fi în regulă.

— Când o să te înveţi minte odată? Nu este o bătălie dură între doi oameni care se lovesc reciproc cu pumnii în piept ca să vadă cine dă mai tare. Este un joc de şah împins la extrem. Mda, trebuie să fii puternic şi să ai abilităţile fizice necesare, dar de multe ori tipul mai isteţ este cel care învinge.

— Atunci n-ar trebui să fie o problemă. Matt este un idiot.

— Este antrenat, ca o adevărată maşinărie, şi exact aşa vreau să fii şi tu. Fără emoţii. Când strig la tine să te fereşti de ceva sau să faci o anumită combinaţie, trebuie să te conformezi instantaneu. Trebuie să fii concentrat şi să cauţi acele momente când adversarul este vulnerabil. Fără să clocoteşti de mânie şi să cauţi răzbunarea cu orice preţ, fiindcă atunci când te laşi condus de emoţii, nu vei obţine răzbunarea. Vei avea doar de pierdut.

— Am luat notiţe, spun eu. Ai terminat? Fiindcă am de pus la cale o bătaie.

— Când ai de gând să încetezi să mai acţionezi din impuls? O să te omori cu mâna ta.

— Mă voi opri.

O apuc de mână şi ea încearcă să se smulgă din strânsoarea mea, prea supărată ca să mă lase să o ating. Îi arunc un zâmbet larg, iar ea îşi dă ochii peste cap, iritată fiind că o pot dezarma atât de repede. Îi duc mâna la gură şi-i sărut degetele.

— După ce rezolv treaba asta cu el.

— E ca şi cum aş iubi pe cineva condamnat la moarte.

— Dar tu mă iubeşti pe mine.

Îi dau drumul la mână şi mă îndrept ţanţoş spre un colţ al cantinei. Matt îşi pune tava pe un capăt de masă şi râde în timp ce le spune ceva prietenilor lui. Ticălosul de Conner, fratele lui mai mic, se aşază în stânga lui. Nu mai e vorba de un simplu joc. E timpul să spunem lucrurilor pe nume: lupta asta este un adevărat război.

Matt ridică repede capul când degetele mele se înfig în tava lui, trăgând-o jos de pe masă. Tava, o farfurie din plastic, două boluri şi o cutie de lapte zdrăngănesc, izbindu-se de podea. Mâncarea se împrăştie peste tot.

— Eu sunt de vină, spun. Cred că m-am împiedicat.

— Mă ocup doar eu de el.

Matt sare în picioare, la fel ca şi ceilalţi din gaşca lui, dar, înainte ca Matt să-şi ia avânt, îl apuc de guler şi-l izbesc cu spatele de perete.

— Dacă te mai uiţi la Haley vreodată, dacă îi mai spui ceva sau dacă te mai atingi vreodată de ea, te omor. Dacă vrei să loveşti pe cineva, loveşte-mă pe mine. Ai priceput?

O umbră îi întunecă chipul, iar el îşi dă seama că eu ştiu ce s-a întâmplat între el şi Haley. Pumnul lui Matt îşi ia zborul spre faţa

mea, iar eu ripostez imediat ridicându-mi garda şi blocându-i lovitura. Îmi iau imediat revanşa trimiţându-i o lovitură directă. Cămăşile mov ne înconjoară pe când agenţii de pază ai şcolii tabără cu pumnii pe noi.

Matt face un salt înainte, vrând să se repeadă la mine.

— Eşti un om mort, fir-ai al dracului să fii, Young!

— Hai s-o vedem şi pe asta!

El îşi îndreaptă un deget spre mine în timp ce paznicii îl trag înapoi.

— Vom fi amândoi în cuşcă! Tu şi cu mine!

Mă relaxez, pentru ca gardienii să nu mă mai bruscheze. Misiune îndeplinită.

HALEY

Tăierea legumelor se transformă într-o mişcare repetitivă. Sfârâitul cărnii pe plită este zumzetul salvator care acoperă zgomotele ce vin dinspre camera de zi şi mă împiedică s-o iau razna. Cu coada ochiului văd cum Jax bate darabana cu degetele pe braţ în ritmuri de heavy metal, fixând podeaua cu o privire ucigaşă.

— Pot să te ajut să tai legumele, dacă vrei.

Toc, toc, toc. Ceapa de pe tocător se mărunţeşte din ce în ce mai mult.

— Ar fi bine să te ţinem departe de obiectele ascuţite.

— Adevărat. Frumoasă treabă a mai făcut iubitul tău la prânz. Mi-a trezit un dram de respect.

Oftez zgomotos. West a fost suspendat pentru restul zilei din cauza isprăvii sale idioate cu Matt.

— Se va lupta cu Matt acum.

Jax mormăie.

— De parcă n-avea de gând să se lupte cu el şi până acum.

— Crezi că West va fi pregătit?

Pentru că m-am antrenat cu un adversar în lupta corp la corp, Jax şi Kaden s-au ţinut de învoiala pe care am făcut-o şi m-au ajutat să-l pregătesc pe West. Jax a lucrat cu el la tehnicile de box, iar Kaden la cele de atac.

Jax iar are privirea aia de bufniţă gânditoare.

— Nu ştiu. Poate. Are un talent brut, dar atât şi nimic mai mult… brut. În plus, are un temperament îngrozitor. Trebuie să-i spui să şi-l controleze.

— I-am spus.

— Mai spune-i o dată.

Vocea unchiului meu creşte în intensitate:

— …cel mai mare rahat de pe planetă…

Mama lui Jax intonează un imn bisericesc cu glas şi mai tare în sanctuarul etern în care şi-a transformat dormitorul. Cârpeşte ceva… din nou.

Torn mai mult ulei în tigaie, astfel încât sfârâitul cărnii să acopere vorbele dojenitoare pe care i le aruncă unchi-miu vărului meu mai mic pentru că a intrat în casă cu mizerie pe adidaşi.

— Ai putea să provoci un incendiu făcând asta, mă avertizează Jax.

Privirile noastre se întâlnesc şi o scânteie nebună de speranţă se aprinde în mine, iar partea tristă e că ochii lui Jax sunt cuprinşi de acelaşi delir.

— Crucea Roşie oferă adăpost oamenilor cărora le-au ars casele.

Mă întorc la legume.

— Când e vorba de mici dezastre, adeseori oferă camere de hotel. Uneori câteva camere chiar, în funcţie de mărimea familiei.

— Interesant. O să ţin minte asta.

Cu cât petrec mai mult timp în casa asta, cu atât înnebunesc mai tare. Aura unchiului meu este impregnată în zugrăveala de pe pereţi, e întinsă pe podele într-un strat fin şi atârnă din tavan. Te pândeşte, te devorează şi apoi te digeră. Uneori mă pomenesc dorindu-i să se înece cu mâncarea, să adoarmă la volan sau pur şi simplu să pice mort.

Arunc ceapa în uleiul fierbinte.

— Cred că încep să devin malefică.

— E din cauza casei. Dacă vom supravieţui până la absolvirea liceului, totul va fi bine.

Mama intră în bucătărie cu Maggie lipită de şoldul ei. Muzica bubuie din căştile înfipte în urechile surorii mele. Cu toate că sora mea are opt ani, încă se agaţă de mama ca un ţânc. Maggie nu este imatură; doar îi este teamă de forţele răului. Mai bine să fie speriată decât amorţită, ca mine.

Mama o aşază pe Maggie pe un scaun.

— L-ai văzut pe tatăl tău?

Îmbrăcată în jeanşi şi cu o cămaşă cu sigla Roadhouse, se pregăteşte să plece în câteva secunde la a doua slujbă.

După ce am fost acceptată de universitatea din Kentucky, tata a devenit o fantomă. Încă o chestie cu care l-am dat peste cap.

— Probabil că este tot la bibliotecă. Tata chiar încearcă să-şi găsească o slujbă.

Mama trage aer în piept de parcă ar vrea să spună ceva, apoi se răzgândeşte şi îi pune lui Maggie în faţă hârtie şi creioane colorate.

— Te rog să ai grijă de Maggie cât timp sunt plecată.

Jax fură o felie de cartof crud.

— Cu preţul vieţii.

— E suficient să ai grijă să nu audă ţipete, să mănânce diseară şi să meargă la culcare. Sper să nu fie cazul de niciun sacrificiu uman.

Jax râde pe înfundate.

— Ziceam şi eu aşa.

— Eşti un băiat bun.

Îl loveşte afectuos pe Jax pe braţ.

— Şi eşti unul dintre preferaţii tatei.

Jax îşi azvârle felia de cartof în gură şi rânjetul de pe faţa lui spune mai mult decât volume întregi de cărţi. Mama îl sărută pe obraz, apoi ne sărută pe mine şi pe Maggie şi iese pe uşă. Cumva, încăperea îşi pierde din căldură.

— Ştii, l-am văzut de câteva ori pe tatăl tău pe la galeriile comerciale.

Cuţitul îmi încremeneşte în mână.

— Probabil că-şi omoară timpul pe acolo până soseşte autobuzul.

— Poate că se duce la bar.

Tai furioasă un alt cartof.

— L-ai văzut tu acolo?

El tace în vreme ce lama cuţitului scoate un sunet înfundat de fiecare dată când se izbeşte de tocător.

— N-avem bani pentru aşa ceva, ripostez eu. Şi tata nu bea. Cel puţin, nu aşa.

— Berea e ieftină la bar.

Trântesc cuţitul şi mă întorc spre Jax.

— Tata n-ar ceda aşa.

— Nu eu sunt inamicul.

El o ia de pe scaun pe sora mea, care se holbează la noi.

— Vino cu mine, Megs. Hai să ne ascundem în subsol.

WEST

Directorul m-a suspendat pentru tot restul zilei fiindcă l-am izbit pe Matt de perete. Râd în barbă. Pentru asta aş fi fost exmatriculat de la Worthington.

Luând micul dejun în bucătăria mamei mele, mai pun o felie de şuncă la sandviciul meu, peste care trântesc o felie de pâine. Haley îmi controlează tot timpul greutatea. Mă ameninţă cu ore întregi petrecute în saună înfăşurat în folie din plastic dacă nu renunţ la porcăriile hipercalorice. Mai am de dat jos două kilograme şi jumătate, dar şunca n-ar trebui să-mi facă rău. Sandviciul mi se topeşte în gură. După competiţie, o să mănânc tot ce-o să văd în faţa ochilor.

Mai am treizeci de minute înainte să o pornesc spre sală, pentru antrenamentul de seară cu Jax şi Kaden. Haley are liber astă-seară ca să stea cu sora ei mai mică.

Huruitul roţilor mă face să mă opresc din mestecat. Rachel a venit ieri acasă şi am reuşit să o evit până acum. Arunc o privire spre uşa din spate, cu sandviciul încă în mână, dar Rachel se mişcă rapid în căruciorul ei cu rotile şi n-aş avea cum să mă strecor afară fără ca ea să mă observe. Intră în bucătărie în căruciorul ei şi privirile ni se întâlnesc. Mi se pune un nod în gât şi trebuie să mă forţez ca să înghit mâncarea din gură.

Nu spune nimic pe când trece pe lângă mine, îndreptându-se spre frigider. Mă dau într-o parte pe când ea încearcă să manevreze căruciorul ca să deschidă uşa frigiderului. Mişcările ei devin hotărâte şi îşi îngustează ochii, fiind atentă la roţi. Fac un pas spre ea, dar mă repede:

— Mă descurc singură.

Mă dau înapoi şi-mi ridic braţele. Simt cum se rupe ceva în mine în timp ce ea îşi mişcă înainte căruciorul, apoi înapoi şi iar înainte, până când reuşeşte, în cele din urmă, să deschidă afurisita aia de uşă. Îşi întoarce privirea spre dreapta şi mi se strânge inima când ea îşi lasă capul în jos.

Menajera a uitat să pună băuturile pe rafturile de jos. Rahat.

Trânteşte uşa frigiderului şi îşi îndreaptă căruciorul spre fereastră. Rachel clipeşte des în timp ce priveşte garajul. Construcţia aceea a fost casa ei. Ori de câte ori se simţea frustrată sau nervoasă sau singură, se ducea acolo şi meşterea la maşina ei. Pe lângă faptul că nu mai poate să conducă de-acum încolo şi făcând abstracţie de faptul că Mustangul ei a devenit un morman de fiare, Rachel nu mai poate decât să atingă o capotă închisă.

Rachel şi-a pierdut căminul.

— Îmi pare rău, îi mărturisesc eu.

— E destul de rău că mi-am pierdut capacitatea de a merge şi de a sta în picioare, dar a trebuit să te mai pierd şi pe tine?

Podeaua scârţâie, iar eu şi Rachel ne întoarcem la unison capetele, ca să dăm cu ochii de tata stând în pragul uşii de la bucătărie. El îşi drege glasul şi-mi face semn să-l urmez afară.

— West.

Un milion de cuvinte prind contur în mintea mea. Rachel nu m-a pierdut. O iubesc. Mi-aş tăia picioarele şi i le-aş da ei dacă asta ar face-o să meargă din nou. Dar, fiindcă sunt un idiot, nu spun nimic din toate astea. În schimb, deschid frigiderul, iau un suc dietetic şi îl las pe masă.

Tata este deja aşezat la biroul lui din mahon când eu mă strecor înăuntru şi mă aşez pe scaunul din faţa lui. Masa din spatele lui este plină de poze cu familia noastră. Majoritatea sunt cu mama şi cu fiica pe care au pierdut-o, Colleen. Poza în care apărem eu şi tata, pusă într-o ramă de douăzeci pe douăzeci şi cinci de centimetri, este preferata mea. Aveam opt ani în acea fotografie şi pe atunci credeam că tatăl meu era dat naibii.

Tata poartă o cămaşă albă, încheiată în nasturi, fără cravată. Sacoul de la costum este atârnat pe speteaza scaunului – semn că de-abia a ajuns acasă. Termină de tastat ceva pe laptop şi apoi îşi îndreaptă atenţia asupra mea.

— Consilierul şcolar m-a sunat şi mi-a spus despre bătaie.

Fiind pregătit pentru asta, am început să-mi fac bagajele de îndată ce-am intrat pe uşă. Am pregătite trei genţi de voiaj pline, plus un teanc de bani obţinuţi datorită slujbei mele de la bar.

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

— Poftim?

— Să-mi spui cum de-ai ajuns să te baţi.

Tata nu m-a mai întrebat de ce am făcut ceva anume de când am fost suspendat a doua oară în clasa a opta.

— Tipul a lovit-o pe Haley.

— Haley este iubita ta.

Este o întrebare rostită ca o afirmaţie.

— Da.

Se întinde după un dosar, de unde scoate foaia matricolă pe care i-am lipit-o pe uşa biroului.

— Puteai să-mi fi dat asta personal.

— Da, puteam.

Dar să-i lipesc o foaie matricolă numai cu calificative de *Bine* era ca şi cum l-aş fi înjurat. Suspendarea mea strigă în gura mare că sunt un ratat în timp ce foaia mea matricolă îi transmite din partea mea: „Du-te undeva”.

Tata îşi strânge buzele şi rămâne cu ochii aţintiţi asupra biroului

său. Cunosc privirea asta. Doar câteva secunde îl mai despart de momentul în care o să-şi iasă din pepeni şi o să-mi ţină discursul lui pe tema „Eşti un ratat”. Mă mişc spre marginea scaunului, gata să o zbughesc pe uşă.

— Oare putem să stăm şi noi de vorbă? mă întreabă el.

— Ştii că am fost suspendat, da? Chiar şi aşa eşti dispus să împărtăşim câteva clipe liniştite?

— Nu-mi mai aduc aminte când am purtat ultima oară o conversaţie cu tine.

Ochii îmi zboară din nou la poza cu noi doi, iar tata îmi urmăreşte privirea.

— N-a trecut chiar atât de mult timp, remarcă el.

Ba da, a trecut, dar mă relaxez din nou pe scaun. Trebuie să recunosc: sunt dezarmat şi totuşi prudent. N-a fluturat niciodată steagul alb, dar l-aş crede în stare să-mi înfigă cuţitul în spate.

— Hai să stăm de vorbă.

— Bine. Hai să stăm de vorbă.

Tata îşi împreunează degetele. Încerc să-mi amintesc ultima conversaţie pe care am avut-o cu tata care să nu se fi lăsat cu scântei. Mă uit din nou la fotografie. Eu şi tata făcuserăm o căsuţă pentru păsări pentru un proiect de la şcoală – în ziua aceea am pus mâna pentru prima oară pe ciocan şi pe cuie.

— Repar tot felul de lucruri, îi spun eu. La un bar. Pentru asta am fost angajat şi mă descurc bine.

— Ştiu tot ce faci. La bar, la şcoală şi la sală.

Simt cum mă străbate un fior de mânie. Singurul semn exterior este grimasa de pe faţa mea.

— Ai pus pe cineva să mă urmărească.

— Eşti fiul meu şi ai plecat de acasă. Ce te aşteptai să fac?

— M-ai *dat afară* şi mă aşteptam să vii după mine. Nu să mă laşi să dorm în maşină timp de două săptămâni.

Cuvintele îmi scapă fără să vreau şi mă foiesc pe scaun, dorindu-mi să le pot retracta.

Copil fiind, mă întrebam dacă mâinile tatălui meu erau un glob de cristal care deţinea toate răspunsurile, după felul cum şi le privea, total absorbit de ele, atunci când stăteam în picioare în mijlocul camerei aşteptând o pedeapsă pentru faptele mele. Acum ştiu că nu e vorba de nicio magie, ci pur şi simplu şi le priveşte în gol.

— Voiam să-mi ceri tu să te întorci acasă, rosteşte el într-un final.

— Aşa ceva nu s-ar fi întâmplat.

Mai degrabă aş fi trăit în maşină pentru tot restul vieţii decât să mă umilesc în faţa lui.

— Ştiu, mormăie el, ca apoi să-şi dreagă glasul. Şi nu cred că te-ai fi întors acasă nici dacă aş fi venit după tine. Urăsc că am folosit-o pe

mama ta drept scuză ca să-ţi forţez mâna să te întorci, dar nu credeam că vei reveni acasă în alt fel. A fost clar că, dacă nu te-ai întors acasă în primul weekend, erai pornit să dovedeşti ceva şi ştiu cum eşti când îţi pui ceva în minte.

Dacă m-ar fi rugat… Nu, dacă m-ar fi implorat, m-aş fi întors acasă, dar nu-i stă în fire să implore şi nici mie să mă târăsc în genunchi în faţa lui. Poate că tata are dreptate. Poate că eram pornit să demonstrez ceva.

— Ştii ce văd când mă uit la tine? mă întreabă tata.

— Un ratat? Un pierde-vară? O dezamăgire?

Dacă le rostesc eu mai întâi, cuvintele lui nu mă mai dor atât de tare.

— Mă văd pe mine.

Tata îşi descheie nasturele de la gulerul cămăşii.

— De câte ori mă uit la tine, mă văd pe mine şi nu este o oglindă în care-mi place să privesc.

Isuse Hristoase! Mă aplec şi-mi frec faţa cu mâinile. Ani de-a rândul ne-am sfâşiat reciproc. Aşa comunicăm noi: prin priviri ucigătoare şi cuvinte pline de ură. Cum naiba ar trebui să reacţionez la aşa ceva? Capul îmi vâjâie de parcă aş fi fost lovit din plin.

— Îmi aduci aminte de mine, îmi spune el. Mai ales când aveam vârsta ta. Am crezut că bunicul tău avea de gând să mă dea afară din casă înainte de a apuca să termin liceul.

Nici el, nici părinţii lui n-au pomenit asta până acum. În mintea mea, tata a fost întotdeauna îngrozitor de perfect.

— Şi ce l-a împiedicat să facă asta?

— Bunica ta.

Privirea lui devine distantă, la fel şi zâmbetul de pe chipul său.

— Tot aşa cum şi mama ta m-ar fi oprit dacă n-ar fi fost ocupată cu Rachel. Încă e supărată pe mine pentru că te-am dat afară.

Îmi masez gâtul. Muşchii mi s-au încordat, dându-mi o senzaţie de sufocare.

— Ai dat-o în bară? Când erai de vârsta mea?

— Am dat-o în bară atunci… şi am dat-o în bară acum.

Îşi cere scuze? Arunc o privire peste umăr să văd dacă mama este acolo, dându-i instrucţiuni. Uşa este închisă şi nu suntem decât noi doi.

— Cât de tare ai dat-o în bară?

— Mai rău decât tine.

Tata ia foaia matricolă în mână.

— N-am avut niciodată calificative de *Bine* de la cap la coadă. N-am muncit niciodată de bunăvoie şi nici n-am rezistat prea mult la vreo slujbă, nici n-am găsit o preocupare asupra căreia să mă concentrez, aşa cum ai făcut tu… Când te-ai întâlnit ultima oară cu vreunul dintre

vechii tăi prieteni?

Ridic din umeri.

— A trecut ceva vreme.

— Petreci mult timp la sală.

— Mda.

Tata împinge spre mine pe birou o broşură cu echipamente de ultimă generaţie pentru o sală de gimnastică la domiciliu.

— Rachel va face fizioterapie în cea mai mare parte a timpului, aşa că voi transforma camera de zi în sala ei personală de gimnastică şi voi angaja pe cineva care să se ocupe personal de recuperarea ei. În timp ce mă documentam, am dat peste asta. Cred că ţi-ar plăcea să alegi câte ceva de aici.

Simt că plutesc în ceaţă, de parcă aş fi sub efectul unei doze de heroină, exact ca atunci când vorbesc cu Abby şi cad în groapa iepurelui din *Alice în Ţara Minunilor*.

— Mulţumesc, dar îmi place la sală.

— Mama ta şi-ar dori să te vadă mai mult pe acasă, din moment ce din toamnă vei pleca, probabil, la facultate… şi eu mi-aş dori acelaşi lucru.

— Te-ai lovit cumva la cap recent?

Întind braţul stâng.

— Ai dureri acute de-a lungul braţului ăstuia însoţite de înţepături în piept? Îţi amorţeşte jumătate de faţă? Iei alte medicamente sau cochetezi cu metamfetamina doar de dragul distracţiei?

Tata râde în barbă şi ochii îi strălucesc. S-a uitat aşa de o sută de ori la fraţii mei, dar la mine niciodată. Să mă ia naiba! Asta vrea să însemne că e mândru de mine?

— M-am adresat consiliului de administraţie de la Worthington. Te poţi întoarce la şcoală şi am discutat şi cu comisia de admitere de la universitatea din Louisville. Sunt dispuşi să-ţi reevalueze candidatura.

Rămân cu gura căscată. Trag de câteva ori aer în piept.

— Ştii că am fost suspendat de la cursuri din cauza unei încăierări, da?

— Da. Dar în ultimele săptămâni s-a petrecut o schimbare în tine. Ceva ce mie nu mi s-a întâmplat până pe la vreo douăzeci de ani. Ţi-ai revenit şi vreau să fac parte din viaţa ta.

Stai puţin.

— Pe la vreo douăzeci de ani? Credeam că tu şi mama v-aţi cunoscut în anul întâi de facultate.

Povestea lor de dragoste era tipic americană. Băiatul şi fata, amândoi bine-crescuţi, s-au îndrăgostit, împărtăşind aceeaşi dragoste pentru educaţie, bani şi activităţi extracurriculare.

Tata îmi aruncă o privire rapidă, iar eu mă las din nou pe speteaza scaunului.

— Ai minţit.

El îşi mişcă gâtul, iar tăcerea lui îmi confirmă adevărul.

— Măcar v-aţi cunoscut la facultate?

— Nu, răspunde el. Ştiu despre ce vorbesc şi nu vreau ca tu să repeţi greşelile mele. Lasă-mă să te ajut.

În ultimele două luni totul a fost întunecat, iar acum a apărut o rază de lumină. Am fost un idiot. Am făcut alegeri idioate. Am avut un viitor căruia i-am dat cu piciorul de bunăvoie. Apoi am descoperit ce înseamnă foamea şi singurătatea, iar unica mea salvare a fost Haley.

Haley.

— Voi rămâne la Eastwick şi voi absolvi liceul acolo.

Îi pică faţa.

— Worthington este una dintre cele mai bune şcoli. O diplomă obţinută acolo îţi va deschide nenumărate uşi în viitor. Eastwick n-are ce să-ţi ofere.

O are pe Haley.

— Rămân acolo.

— Ţi-e teamă că nu vei obţine aceleaşi calificative la Worthington? Dedică-te tot atât de mult studiilor. Problema a fost întotdeauna la tine şi, în sfârşit, te simţi motivat.

Mi s-a făcut pielea de găină, de parcă aş fi prins la înghesuială într-o fundătură întunecoasă.

— La Eastwick mă simt motivat. Îmi place şi rămân acolo.

— Asta din cauza fetei?

Îmi ridic bărbia.

— Te referi la Haley?

— Te-am pus într-o situaţie în care puteai să faci numai alegeri greşite şi, în schimb, ai găsit o modalitate de a te descurca. Dacă suntem atât de asemănători, atunci urmează-mi sfatul. Asta este ca luna de miere. O duci bine o vreme, dar, până la urmă, vei ceda influenţelor nefaste. Acum eşti motivat. Hai să te ducem înapoi, acolo unde-ţi este locul, ca să nu mai derapezi.

— Nu voi derapa.

Haley este motivul pentru care sunt pe jumătate decent.

— Din punctul meu de vedere, bătaia de azi de la şcoală este un început de derapaj.

— Dacă semănăm atât de mult… dacă în povestea ta de dragoste cu mama e ceva mai mult decât vrei să recunoşti, atunci vei înţelege că am un motiv să nu derapez.

— Pot să-ţi spun, din proprie experienţă, că o fată poate fi motivul decăderii tale, în cel mai rău sens al cuvântului. Îţi poate schimba destinul, dar nu întotdeauna aşa cum crezi tu.

Ce dracu'?

Telefonul tatei scoate un sunet scurt, iar el se scarpină în cap în

timp ce citeşte mesajul.

— Trebuie să scurtăm întrevederea. Te vreau înapoi la Worthington. Ne vom ocupa de admiterea ta la universitatea din Louisville. Renunţă la slujba de la bar şi o să-ţi găsesc un loc de muncă la mine. Echipamentul pentru sala de gimnastică va sosi la sfârşitul săptămânii. Poţi să începi să te antrenezi acasă.

Împietresc ca o statuie.

— Nu renunţ la viaţa mea.

— Asta nu e viaţa ta. Te întorci acasă după ce ţi-ai petrecut două luni încercând să-ţi dai seama cine eşti. Te descurci bine acum, dar oamenii în preajma cărora te afli îţi vor face mult rău. Eşti capabil de mai mult. Eu ştiu asta şi o ştii şi tu. Trupul tău este aici, dar mintea ta încă nu s-a întors acasă. Ai vrut să te rog, aşa că acum te rog. Întoarce-te acasă. Profită de tot ce-ţi pot oferi.

Urlu în sinea mea, simţind cum mă rup în două. Momentul acesta… am tânjit după el ani întregi. Să-l aud pe tatăl meu spunându-mi că este mândru că sunt fiul lui… dar povara covârşitoare este că, pentru a fi în asentimentul lui, va trebui să renunţ la o viaţă care-mi place… Mă ridic în picioare.

— Îmi pare rău. Nu pot. Nu pot să renunţ la Eastwick. Nu pot să renunţ la sală. Nu pot să renunţ la…

— Haley, termină tata propoziţia în locul meu. N-ai nevoie de ea. Înţeleg că tu crezi că ai, dar nu-i aşa. Lucrurile între voi doi se vor termina urât. Crede-mă pe cuvânt.

— Mie şi lui Haley ne va fi bine. În plus, are nevoie de mine. O ajut cu o bursă…

— L-am concediat pe tatăl ei, recunoaşte el. Am stat cu ochii pe tine de când nu te-ai întors acasă în acea seară de vineri. Ştiu unde locuieşte şi ştiu cine este. Ştiu ce a pierdut. Eu ştiu tot, dar ea ştie că deciziile mele i-au provocat coşmarul?

Teama care m-a împiedicat să o sărut pe Haley în noaptea în care am stat în camera ei apare din nou.

— Nu.

— Ştiu şi că te vei lupta peste două săptămâni, continuă tata. Îmi pare rău, dar nu pot permite ca această luptă să aibă loc. Am pierdut-o deja pe Colleen. După tot ce s-a întâmplat în ultimele două luni cu Rachel, nu-mi pot permite riscul ăsta. Mama ta n-ar mai putea suporta încă o lovitură. Şi nici eu.

— Am optsprezece ani.

Vocea mea răsună de undeva din depărtare pe când pricep înţelesul vorbelor lui.

— N-am nevoie de permisiunea ta ca să lupt.

— Nu, n-ai. Dar cred că ar trebui să-ţi amâni decizia până când vei cântări ceea ce am de gând să-ţi propun. Dacă renunţi la luptă, dacă te

întorci acasă şi laşi în urmă noua ta viaţă, inclusiv pe Haley, îi voi oferi ceea ce nu-i poate da tatăl ei. Îi voi plăti facultatea.

HALEY

Ies pe uşa din spate cu un sac plin de gunoi în mână şi mă uit la norii cenuşii de pe cer. A fost soare zile întregi, dar diseară se aşteaptă furtuni cu tunete şi trăsnete. Mici picături de ploaie îmi cad pe braţe, dar nu-mi pasă. Mai bine să mă ud decât să fiu în casă.

În afară de faptul că West a fost suspendat de la şcoală pentru că l-a lovit pe Matt, azi am avut o zi bună. Am terminat de completat formularele pentru bursă şi profesorii mi-au permis să lipsesc de la ore ca să pot lucra la înregistrarea video în laboratorul de informatică. Acum mai am nevoie doar de final: lupta dintre Matt şi West.

Ar fi un final fabulos dacă West ar câştiga, dar nu-mi fac prea mari speranţe în privinţa asta, fiindcă asta nu se întâmplă decât în basme. Aceasta este viaţa reală şi mi-am pus toată baza în faptul că am antrenat un luptător învăţându-l câteva tehnici de luptă, în speranţa că va fi în stare să-mi asculte indicaţiile în timpul meciului şi să reziste o rundă.

Şi ironia supremă: atuul meu este că ştiu cum luptă Matt şi l-am învăţat pe West să folosească slăbiciunile lui Matt în avantajul său. I-am furnizat lui West cea mai bună muniţie pe care o am la îndemână. Restul, din nefericire, depinde de el.

— Te aşteptam.

Matt apare de după colţul casei, iar eu sar ca arsă. Instinctul îmi spune să arunc cu sacul de gunoi în el şi să fug înăuntru, dar nici să mă întorc în casă nu e cu mult mai bine.

Azvârl gunoiul în ladă şi-mi şterg picăturile de ploaie ce mi s-au strâns pe frunte. Ar trebui să-l evit pe Matt, dar m-am săturat să tot fug de el. M-am săturat să tot fiu o laşă.

— Ce vrei?

Matt se freacă deasupra ochiului înainte de a-şi îndesa ambele mâini în buzunar.

— Mai sunt două săptămâni până la meci. Te-ai gândit la propunerea mea?

— Sunt cu West acum. Între noi doi s-a terminat totul, Matt.

— Ştiai că este un Young? întreabă el.

Înjur în sinea mea. West a încercat să-şi ascundă originea faţă de ceilalţi oameni, fiindu-i teamă că banii familiei sale vor complica lucrurile. Amândoi ştiam că adevărul va ieşi în cele din urmă la suprafaţă.

— Ştiu numele de familie al iubitului meu.

— Nu, Haley. El face parte din *acea* familie Young.

Rahat.

— N-are niciun ban. Taică-su i-a tăiat subvenţia…

— Nu-mi pasă de banii lui. Îmi pasă însă de tine al dracului de tare.

— El este bun cu mine.

— *Eu* am fost bun cu tine, dar am greşit o dată. Sunt curios dacă o să ţii supărarea pe el la fel de mult cât ai ţinut-o pe mine.

Ploaia se înteţeşte, răpăind pe maşina unchiului meu. Aerul este cald, dar picăturile sunt reci. Mă trec fiori.

— Mai ai ceva de spus?

— Ştii că şi tatăl meu a fost concediat odată cu al tău, nu?

Dau din cap. Tatăl meu lucra la birou. Al lui, în producţie. Din fericire pentru Matt, tatăl lui şi-a găsit de lucru la o altă fabrică din zonă.

— Din cauza familiei Young taţii noştri şi-au pierdut slujbele. Ei au cumpărat compania, apoi au transferat producţia în Mexic. Întreabă-l pe iubitul tău de cât timp ţi-a ascuns asta.

WEST

O lumină albăstruie pâlpâie dinspre patul lui Rachel, iar eu încremenesc în pragul uşii. E târziu şi ea ar trebui să doarmă. Am în braţe hainele pe care i le-am împrumutat lui Haley. Aşternutul foşneşte şi, cu un clic, veioza de pe noptiera lui Rachel se aprinde. Cu capul sprijinit pe un maldăr de perne şi cu pătura trasă până sub bărbie, Rachel îşi mijeşte ochii din pricina luminii puternice.

— Eşti bine?

Mă strecor în cameră şi închid uşa după mine. Mama are un somn uşor, stând cu urechile ciulite la orice zgomot, în caz că Rachel ar avea nevoie de ceva.

— Speram să mă pot furişa şi să pun la loc hainele tale.

— Stai aşa. Am nevoie de dovadă. Ethan n-o să mă creadă.

Rachel ia telefonul în mână şi-mi face o poză.

— N-am mai văzut până acum chestia asta cu travestirea. Poate c-ar fi trebuit să-mi dau seama. Eşti cam drăguţ pentru un băiat.

Zâmbesc. Uitasem cât de mult îmi place umorul ei sarcastic.

— Îmi pare rău că te-am trezit.

— Eram trează deja.

Telefonul ei zbârnâie şi pe buze îi apare un zâmbet prostesc în timp ce citeşte mesajul. Ea tastează un răspuns, apoi îmi aruncă o privire timidă.

— Este Isaiah. Orele mele de somn sunt atât de aiurea, încât el… – spune îmbujorându-se – îmi ţine companie.

Isaiah, tipul care nu s-a dezlipit de patul de spital al surorii mele şi care umblă prin şcoală ca un zombi. Tipul care participă la fiecare procedură de fizioterapie şi care respectă absolut orice regulă impusă de părinţii mei. Tipul care o iubeşte. Exact aşa cum o iubesc eu pe Haley.

— Îl iubeşti?

— Da.

Răspunsul vine rapid.

Înainte de accident, m-aş fi trântit pe burtă în patul ei şi m-aş fi jucat cu vreun obiect fragil din camera ei ca să o scot din sărite, în niciun caz n-aş fi stat lipit de uşă. Am pierdut acel drept în ziua în care am intrat tiptil în această cameră şi i-am luat banii de care ea avea nevoie.

— Îmi pare rău. Ceea ce ţi s-a întâmplat… e din vina mea.

Toate semnalele de alarmă pe care le-a tras Haley în ceea ce mă priveşte în ultimele câteva luni îmi năvălesc în minte: acţionez fără să gândesc, sunt impulsiv, iar impulsivitatea mea nu-mi face numai mie rău, ci şi celor pe care-i iubesc. Am rănit-o pe Rachel şi acum o rănesc

pe Haley.

M-am aruncat cu capul înainte în viaţa lui Haley, reacţionând de fiecare dată, crezând că ştiu mai multe decât ea, dar adevărul e că sunt un idiot… Haley s-a întrebat odată dacă nu cumva suntem doar simple reacţii ale unor acţiuni – rămânând neajutoraţi în faţa propriei sorţi. E adevărat. Eu reacţionez şi alţii plătesc pentru asta.

— Eu am făcut-o, îi spun lui Rachel. Eu sunt motivul pentru care…

Şi închid brusc ochii, care-mi ard din pricina lacrimilor.

— West.

Durerea din tonul lui Rachel zgândăreşte o rană deja deschisă.

— Trebuie să vii tu aici, pentru că eu nu pot veni la tine.

Impulsul mă îmboldeşte să fug cât mai departe – dar gata cu impulsurile. Gata cu ceea ce mă face să mă simt confortabil. Toată lumea mi-a spus că sora mea are nevoie de mine, dar eu am fost prea egoist ca să ascult. Eram prea preocupat de propria durere.

Mă prăbuşesc pe podea, sprijinindu-mă cu spatele de noptiera ei, nu pentru că sora mea are nevoie de mine, ci fiindcă eu sunt un nenorocit care are nevoie de ea. Am mare nevoie de sora mea şi ultimele două luni fără ea aproape că m-au dat cu totul peste cap. Rachel îşi odihneşte capul pe pernă şi-şi întinde braţul. Fără să mă uit la ea, o iau de mână.

— Nu este vina ta, mă asigură ea.

Îmi pică faţa.

— Ba este.

— Nu este.

— Nu poţi să mergi, îi trântesc eu şi simt cum mâna ei tresare într-a mea. Ţi-am furat banii şi acum tu nu poţi să mergi, iar eu nu pot să fac nimic ca să îndrept lucrurile.

Respir precipitat şi simt că mi se face greaţă.

— Îmi pare rău, Rachel. Îmi pare al dracului de rău.

Ea mă trage de mână, iar eu mă prăbuşesc precum un castel din cărţi de joc. Am rănit-o pe Rachel şi sunt pe punctul de a o răni şi pe Haley. Când voi înceta să mai plătesc pentru toate păcatele din trecutul meu? Cât din tot ce iubesc voi mai pierde în schimbul durerii pe care am provocat-o?

— Nu plâng, spun eu.

Nu plâng. Bărbaţii nu plâng, fir-ar a dracului de treabă, dar când Rachel mă atinge pe creştet nu mă mai pot stăpâni.

— Ştiu, răspunde ea.

Şi, cu toate acestea, rămânem aşa până când Rachel mă strânge de mână şi, în cele din urmă, o strâng şi eu pe-a ei.

Încercând să-mi recapăt mândria pierdută, mă îndrept de spate şi-mi şterg faţa.

— Dacă aş putea să îndrept lucrurile, aş face-o. Dacă n-aş fi furat

banii…

— Dacă v-aş fi vorbit ţie, lui Ethan, mamei sau tatei despre necazul pe care-l aveam… dacă Gavin n-ar fi pariat… dacă Colleen n-ar fi avut cancer… nu mai contează acum. Nimic din toate astea nu mai contează. Vrei să treci peste asta, te rog, fiindcă nu mai sunt în stare să port încă o povară.

— Vreau să fii fericită.

— Ştiu. Şi eu vreau acelaşi lucru pentru tine… Voi merge din nou.

Încerc să-mi retrag mâna, dar ea mi-o reţine.

— Vorbesc serios. O să merg din nou şi vreau să fii lângă mine când o voi face.

— Bine, spun eu doar ca să o alin. Unul dintre noi merită un final fericit.

— Promite-mi că vei fi alături de mine, îmi cere ea.

— Promit.

Ea mă strânge din nou de mână şi, după ce-i răspund şi eu în acelaşi mod, ne dăm drumul reciproc din strânsoare.

Rămânem în tăcere, iar eu sunt recunoscător pentru că, pur şi simplu, am ocazia să stau din nou cu ea. Mâine vor fi prea multe conversaţii oribile. Astă-seară mă simt bine în tăcere.

— Şi toate acele „dar dacă", începe Rachel.

Ştiu ce vrea să spună – mi-am pus aceste întrebări toată viaţa.

— Mda.

— Dacă Colleen n-ar fi avut cancer, eu, tu şi Ethan n-am mai fi venit pe lume.

— Mda.

— E un gând îngrozitor. Să ştii că ai venit pe lume fiindcă altcineva a murit.

— Aşa este.

Şi spun ceea ce gândesc în fiecare zi şi ceea ce ea are nevoie să audă.

— Cu toate acestea, sunt fericit că mă aflu aici.

Rachel îşi coboară privirea spre mine.

— Şi eu.

Dau din cap şi văd o licărire poznaşă în ochii ei albaştri.

— Şi cum se face că ai hainele mele? Şi, dacă vrei să ştii, ţi-ar sta mai bine cu un guler anchior.

Doamne, cât de mult mi-a lipsit sora mea!

— Haley a avut nevoie de haine de schimb în weekend.

— Abby mi-a povestit despre ea. Aşadar, este adevărat? Fratele meu, un fustangiu cu notorietate, a fost îmblânzit? Aşteaptă, nu răspunde încă.

Rachel pune frenetic mâna pe telefon şi apasă pe butonul de înregistrare.

— Bun. Acum răspunde.

— Mda.

Entuziasmul ei este contagios, iar eu zâmbesc fără să vreau.

— Ţi-ar fi plăcut de ea.

— Mi-ar fi plăcut?

Rachel opreşte înregistrarea şi zâmbetul începe să-i dispară.

— Adică la trecut?

Nu vreau să fie la trecut. Vreau să fiu împreună cu Haley pentru totdeauna.

— Tata îi va da o bursă dacă o părăsesc.

— Nu, West…

Îi arunc o privire aspră.

— Nu-mi ţine o predică decât dacă ai de gând să-mi spui că n-ai face orice ţi-ar sta în putinţă ca să-i îndeplineşti visurile lui Isaiah. Tata îi va oferi lui Haley ceea ce eu nu pot să-i ofer. Ceea ce o lume întreagă nu-i va oferi.

Rachel se aşază mai bine pe perne şi se uită fix la picioarele ei paralizate.

— Am fugit de voi şi am sfârşit-o într-un accident de maşină care m-a adus în halul ăsta. M-am dus pe pista de curse ilegale ca să-i salvez viaţa lui Isaiah. Dacă aş avea ocazia, aş face-o din nou.

— Vezi?!

— Nu, nu văd. Nu e acelaşi lucru, fiindcă Isaiah mă iubeşte, şi eu pe el. Haley n-are drept de apel?

— Haley are prea mult spirit de sacrificiu ca să gândească limpede.

Vreau să rămân cu Haley, dar dacă o părăsesc înseamnă că-i asigur un viitor. Mă ridic în picioare şi mă îndrept spre uşă, cu toate că durerea din piept aproape că mă face să mă încovoi.

— Să nu faci vreo prostie, mă avertizează Rachel.

— Nee, nu fac nicio prostie.

Doar frâng nişte inimi.

HALEY

La şcoală, stau sub cornişă şi cercetez cu privirea parcarea. Degetele mele răsfoiesc paginile manualului ca şi cum aş amesteca nişte cărţi de joc. Mişcarea în sine şi foşnetul paginilor mă liniştesc. N-am putut să dorm azi-noapte punându-mi întruna aceeaşi întrebare: Oare West ştie?

Adrenalina începe să-mi pompeze în vene când văd maşina lui West intrând în parcare. A venit mai devreme, ceea ce este bine, dar şi ciudat. În aer pluteşte o ceaţă uşoară şi picături fine de apă strălucesc pe capota maşinii când parchează sub un stâlp de iluminat. Nu-i văd chipul prin geamurile fumurii. Nu pot să văd înăuntrul maşinii.

Închid ochii şi trag aer în piept, încercând să-mi calmez groaza. Dacă povestea cu West se rezumă doar la atât? Drăguţ pe dinafară, dar plin de taine pe dinăuntru? Nu. Înghit în sec şi deschid ochii. West mă iubeşte. Totul va fi bine.

West coboară din maşină şi trupul meu se dă înapoi cutremurându-se. O senzaţie de greaţă îmi urcă în gâtlej şi întorc capul, aşteptându-mă să icnesc dintr-o clipă într-alta. „Dă, Doamne, să fie o greşeală."

Arată de-a dreptul formidabil pe când se apropie de mine. Poartă o cravată neagră care iese în evidenţă pe cămaşa lui albă proaspăt călcată. Pantalonii lui negri i se potrivesc perfect şi părul lui blond este frumos aranjat şi dat cu gel. Este sigur pe el, perfect şi frumos, dar nu este West al meu.

Jur că mă ciupesc ca să-mi dau seama dacă visez sau nu. Ceea ce se află în faţa mea trebuie să fie o plăsmuire a temerilor mele, un coşmar. Ciupitura dureroasă de pe braţul meu nu se compară cu tăietura de cuţit care-mi sfâşie inima.

West îşi vâră mâinile în buzunare când se opreşte la mai puţin de jumătate de metru de mine.

Ne privim lung… eu de parcă nu l-aş mai fi văzut până acum.

— De ce eşti îmbrăcat aşa?

— Mă întorc la Worthington. De fapt, mă întorc la tot.

La tot?

— Ce vrea să însemne asta?

West scrutează clădirea şcolii, maşinile, pe ceilalţi elevi, care-şi întorc capetele precum vulturii ca să asiste la spectacolul nostru.

— Nu aparţin acestui loc. N-am aparţinut niciodată. A sosit momentul să încetez să mă mai port altfel decât sunt cu adevărat şi să mă întorc în lumea mea.

Un nou val de mânie mă ia cu asalt; sunt supărată pe mine însămi pentru că-l iubesc.

— Scuipă tot.

— Uite ce e. Suspendarea m-a făcut să mă gândesc mai bine la tot. Când am ajuns acasă aseară, mă aşteptam ca tata să mă dea din nou afară, dar nu a făcut-o. Am stat de vorbă, iar el a aranjat să mă întorc la Worthington şi m-a convins că, deşi m-am întors acasă, nu eram de fapt acasă. Are dreptate. Trebuie să fiu acasă. A sosit vremea să fiu din nou un Young. Haley, te-am iubit. Te-am iubit, într-adevăr, dar drumurile noastre trebuie să se despartă.

— Drumurile noastre trebuie să se despartă?

Închid gura brusc. Un milion de gânduri se învălmăşesc în mintea mea… O mie de emoţii. Îmi vine să-l întreb de ce, să-l conving să rămână, să-l întreb dacă m-a iubit vreodată cu adevărat, dar cuvintele care-mi ies de pe buze îmi provoacă o durere atât de covârşitoare, încât efectiv mă clatin când le rostesc.

— Am fost doar încă o fată.

— Nu. Niciodată.

Face un pas spre mine, dar îmi ridic brusc braţele, ca un avertisment. West se clatină, iar eu îmi ridic bărbia.

— Ai de gând să renunţi la mine?

S-ar putea ca durerea să-i înmoaie privirea pe care mi-o aruncă cu ochii lui albaştri, dar nu cred. Mai degrabă este milă. S-a folosit de mine şi acum l-a apucat mila.

— Ai de gând să renunţi la mine?

Muşchii mi se încordează şi mai mult cu fiecare cuvânt pe care-l rostesc. Aş prefera să fiu furioasă acum, fiindcă furia e mult mai bună decât durerea.

— Ai de gând să renunţi la mine şi la luptă?

El încuviinţează dând din cap şi îşi fereşte privirea de mine. Ochii îmi ard din pricina lacrimilor. „Sunt o proastă. Cât pot să fiu de proastă!”

— Ştiai cine sunt? Ştiai că din cauza tatălui tău am pierdut totul?

West de-abia mă priveşte în ochi şi-mi răspunde cu un glas atât de scăzut, încât aproape că nu-l aud.

— Da.

Mă clatin din pricina impactului pe care-l au vorbele lui, de parcă mi-ar fi tras efectiv un pumn, dar, aşa cum am învăţat, îmi recapăt repede echilibrul şi-i invadez spaţiul personal. Îmi înclin capul într-o parte şi nu-i las loc să se uite la altceva decât la mine.

— Nu mi-ar fi păsat dacă mi-ai fi spus, dar chestia asta…

Îi dau brusc la o parte cravata înainte de a-mi apăsa ambele palme pe pieptul lui şi de a-l împinge. West se clatină, dar nu din cauza forţei mele, ci a faptului că cedează.

— N-am să-ţi pot ierta asta. Probabil că nu merita să lupţi pentru mine.

Fără să-i acord şansa de a-mi răspunde, mă răsucesc pe călcâie şi

dispar în mulţimea de elevi care coboară din autobuze. Îmi tremură buza de jos şi încerc să-mi reprim lacrimile. Intru repede în şcoală şi, când primele lacrimi fierbinţi încep să-mi şiroiască pe faţă, dau fuga în prima toaletă care-mi iese în cale.

Fetele stau la palavre, dar nu le bag în seamă, ci intru repede în ultima cabină. Trântesc uşa după mine, mă prăbuşesc cu spatele de perete şi simt cum sub picioarele mele s-ar căsca o gaură neagră. Vreau să trag aer în piept, dar simt că nu-mi intră în plămâni, apoi îmi ţin respiraţia ca să-mi înăbuş hohotele de plâns, care sunt inevitabile şi-mi zguduie trupul de parcă aş fi intrat în convulsii.

Am pierdut totul… Mi-am pierdut casa, familia, speranţa, l-am pierdut pe West. Nu mai am unde să merg. Nu mai am planuri de rezervă… Nu mai am pentru ce să lupt.

WEST

M-am schimbat într-o pereche de jeanşi şi un tricou înainte de a pleca la bar. Uniforma de şcoală particulară m-ar fi făcut să încasez o bătaie zdravănă de la o gloată de sindicalişti şomeri şi furioşi. Deşi nu pare o idee chiar aşa de rea să fiu scuturat zdravăn de o gloată furioasă. Poate că ar durea mai puţin decât amintirea faptului că am frânt nu numai propria inimă, dar şi inima singurei fete pe care am iubit-o vreodată: Haley.

Câţiva tipi joacă pocher la o masă dintr-un colţ. E trist că a început să-mi placă izul de bere stătută. Ca de obicei, Denny stă aplecat deasupra laptopului de la capătul tejghelei.

— Ai întârziat.

La Worthington cursurile încep cu o oră mai târziu decât la şcolile de stat. Arunc o privire în jur. Mă omoară faptul că am ajuns să fiu atât de mândru de spelunca asta. De scaunele şi de mesele pe care le-am reparat, de difuzoarele pe care le-am montat, de lucrările de tâmplărie de la bar. Mi-am descoperit, în sfârşit, un talent, iar acum totul se duce de râpă.

Trag adânc aer în piept ca să nu-mi încleştez pumnii. Nu mai reacţionez deloc. Doar gândesc şi-i ofer lui Haley ceea ce are nevoie.

— Îţi mulţumesc pentru şansa pe care mi-ai oferit-o, dar îmi dau demisia.

Muşchii şefului meu se văluresc în timp ce se îndreaptă de spate. Denny este cea mai deosebită persoană pe care am întâlnit-o: un ditamai omul care hrăneşte o traficantă de droguri vagaboandă şi oferă o slujbă unui tip aruncat pe drumuri.

— Te-ai târât în patru labe înapoi la taică-tău până la urmă. Şi eu care credeam că ţi-a crescut o pereche de coaie.

Nu i-am spus niciodată că sunt un băiat de bani gata.

— Vorbeşti în necunoştinţă de cauză.

El îşi încrucişează braţele la piept.

— Vorbesc despre rahatul pe care-l ştiu de când mă-ta era în scutece. Aşază-ţi fundul ăla jalnic pe scaun şi aşteaptă.

Simt că sunt absorbit într-un tunel atunci când Denny îşi închide laptopul şi se duce în partea din spate a barului. Toate imaginile, sunetele şi mirosurile din bar se estompează pe când mă prăbuşesc pe un taburet. Gândurile îmi gonesc prin minte… luni la rând m-am întrebat de ce vine mama aici… dacă are vreo relaţie extraconjugală… Abby mi-a spus că venea să se întâlnească cu fratele ei… Şi, pe când Denny revine din spate ducând în mâini un album plin cu amintiri, oroarea adevărului mă năuceşte.

— Încă ai timp să pleci.

Abby se furişează lângă mine. Şi face ceva ce n-a mai făcut până acum, mă atinge pe braţ. Mă înghionteşte uşor, înclinându-şi în acelaşi timp capul spre ieşire.

— E în regulă dacă nu vrei să afli unele adevăruri. Să te prefaci e mult mai uşor. Crede-mă pe cuvânt.

Îmi întorc cu încetinitorul privirea spre ea.

— M-ai minţit în legătură cu motivul pentru care ea venea aici?

— Eu mint în general, recunoaşte ea fără să-şi ceară scuze. Fac asta ca să supravieţuiesc şi, din când în când, şi ca să-i ajut pe alţii să supravieţuiască. Am nevoie de toată karma bună pe care o pot obţine.

Uşa de la intrare stă deschisă, sprijinită cu o bucată de lemn. Aş putea să plec şi să mă întorc la viaţa mea de dinainte, aşa cum mi-a sugerat tata. Am multe opţiuni: să mă duc diseară la petrecerea lui Mike, să completez formularul de înscriere la universitatea din Louisville sau să rămân unde mă aflu. Să plec ar putea fi o binecuvântare… să nu aflu nişte lucruri care cu siguranţă mă vor schimba.

Denny trânteşte albumul pe bar şi zgomotul făcut ne trezeşte şi pe mine, şi pe beţivani. De parcă ar fi o carte de vrăjitorie cu incantaţii ce pot schimba cursul istoriei, mâna mea atârnă în aer, deasupra coperţii albumului, aproape atingându-i marginile cu degetele.

— După asta nu mai există cale de întoarcere, mă previne Abby. Nu mai poţi da înapoi.

N-a mai existat cale de întoarcere din momentul în care am cunoscut-o pe Haley. Indiferent ce ar conţine cartea asta, eu m-am schimbat în bine. Deschid şi închid ochii. Şi iată-mă acolo: e o nenorocită de poză de-ale mele. Trupul mi se convulsionează de parcă aş fi fost împuşcat de mai multe ori.

Redeschid ochii când aud cum un lichid este turnat într-un pahar. Denny toarnă Maker's sec în două pahărele. Împinge unul spre mine şi toastează cu celălalt.

— Pentru familie şi pentru orice naiba ar însemna asta.

El dă lichidul peste cap. Eu mă holbez la paharelul meu, pe de-o parte gândindu-mă că alcoolul îmi va şterge informaţia din minte, dar, pe de altă parte, cum mi-am aşternut… Râd pe înfundate. Nu, mama a pus aşternutul pe pat, iar eu zac în el acum.

— Tata mi-a spus că nu s-au cunoscut la facultate.

Dar când mi-a spus asta, am presupus că tata călcase strâmb, nu mama.

— Ţi-a spus asta, ei nu zău?

Denny râde de parcă unul din noi ar fi spus o glumă.

— Mare figură e omul ăla!

— Mama mi-a spus că ea a făcut nişte greşeli.

Mai ales când o jelea pe Colleen. Mama obişnuia să zacă ghemuită

pe podeaua din camera lui Colleen şi se întreba dacă nu cumva moartea copilei sale a fost pedeapsa pentru neştiutele păcate din tinereţea ei. Îmi imaginam că cea mai mare greşeală a ei a fost că a depăşit viteza pe autostradă.

Denny îşi mai toarnă un păhărel.

— Greşeala ei a fost că s-a culcat cu un Young şi a acceptat cererea lui în căsătorie, refuzând-o pe a mea. Colleen n-a fost o greşeală, chiar dacă biologic era o Young. Nici tu n-ai fost o greşeală. Tu ai fost o fărâmă din ceea ce eu şi Miriam ar fi trebuit să avem.

Lumea din jurul meu dispare pe când scot din album poza în care apar, copil fiind, în barul ăsta nenorocit.

— Am fost conceput ca s-o salvez pe Colleen, aşa că asta e o minciună gogonată.

— Ideea asta i-a venit mamei tale doar după ce au apărut două linii pe testul de sarcină. Jumătate din gene trebuiau să conteze, nu? Mama ta s-a născut şi a crescut în acest cartier. Întotdeauna a trebuit să ia decizii rapide ca să supravieţuiască. Cu excepţia acelei dăţi când un Young s-a hotărât să se despartă de părinţii lui şi să se mute în mahala, în cartierul nostru. Nu a mai fost în stare să gândească limpede când el şi-a făcut apariţia aici.

— S-au cunoscut într-un bar?

— În acest bar. Pe atunci tatăl meu era patronul.

Ochii îi zboară spre Abby, care este neobişnuit de tăcută.

— Şi tata avea obiceiul să aibă grijă de nevoiaşi.

— Cât timp a durat relaţia dintre tine şi mama?

El mustăceşte.

— Te referi la relaţia pe care am avut-o cu mama ta înainte să mă înşele cu tatăl tău şi să rămână însărcinată cu Colleen sau la noaptea pe care eu şi mama ta am petrecut-o împreună când a aflat că boala lui Colleen ajunsese în fază terminală şi tatăl tău şi-a văzut mai departe de afacerile lui imediat ce a primit vestea?

Mama provine din acest cartier.

Mama provine din acest cartier şi iubitul ei a fost tipul din faţa mea. Tata mi-a spus că şi-a ieşit din minţi când era mai tânăr.

Probabil că atunci a ajuns aici. În barul ăsta, unde i-a făcut avansuri mamei şi apoi au conceput-o pe Colleen. Şi abia după aceea s-au căsătorit şi ne-au minţit pe noi.

Ne-au minţit.

Ne-au minţit fiindcă absolut totul în familia Young ţine de aparenţe.

După ce părinţii mei şi-au consolidat căsnicia, întemeind o familie cu trei copii, viaţa s-a complicat, fiica lor s-a îmbolnăvit şi ei s-au prăbuşit sub povara suferinţei, iar mama a venit aici… la Denny… S-a întors la viaţa pe care o avusese înainte şi aşa m-a conceput.

— Se pare că el nu este tatăl meu.

— Ţi-a oferit ceea ce eu nu puteam să-ţi ofer.

Denny îşi desface larg braţele.

— Uită-te la palatul meu. Poţi să juri că seamănă cu o creşă, nu-i aşa?

Îmi îndes poza în buzunarul de la spate.

— Nu-ţi mai bate joc de mine. Ştiu că ea vine aici în a treia vineri a fiecărei luni.

Abby se întinde şi deschide albumul exact la mijloc, unde sunt şi alte poze cu mine.

— Vine să-i aducă poze. Asta i-a cerut el când a renunţat la drepturile lui părinteşti.

— De ce nu le trimite pe mail? insist eu. Te vizitează fiindcă încă sunteţi împreună.

Denny clatină din cap.

— Dacă eu am fost nevoit să renunţ la tine, mama ta a trebuit, la rândul ei, să apară aici o dată pe lună şi să înfrunte deciziile pe care le-a luat. Trebuie să mă privească în ochi, ştiind că m-a respins. Relaţia dintre mine şi Miriam nu a continuat. Chiar şi după acea noapte petrecută împreună, ea tot tatălui tău îi aparţinea. Niciodată n-a existat vreo îndoială în privinţa asta.

Ce o forţa el să înfrunte? Faptul că eu nu făceam parte din viaţa lui sau că ea nu-l iubea? Dar întrebarea rămâne nerostită.

— Ăsta-i adevărul

Denny închide albumul.

— Mama şi tatăl tău au făcut greşeli, la fel şi eu. Eram tineri şi n-aveam deloc capul pe umeri. Am văzut cum te-ai schimbat în ultimele două luni. Poţi să te duci înapoi în hărăbaia aia de casă şi să fii marioneta familiei Young, exact aşa cum au făcut mămica şi tăticul tău, sau poţi să rupi lanţurile şi să iei propriile decizii.

Sar ca ars de pe taburet şi-l dau la o parte din calea mea cu o lovitură puternică de picior pe când îmi croiesc drum spre uşă. Scaunul se izbeşte de podea făcând zgomot.

— Nu ştii cu ce mă confrunt.

— Dacă e vorba de familia Young, atunci totul ţine de control şi de bani. Un mic sfat părintesc: după ce ai pornit pe drumul acela, e ca şi cum ai intra într-o grădină sălbatică. Totul este frumos până când viţa-de-vie se agaţă de tine şi te sfâşie. Mama ta a fost pe vremuri o persoană cu totul diferită. Era plină de viaţă.

Detest mila ce se revarsă din ochii lui Abby şi, dintr-odată, înţeleg de ce ea urăşte asta.

— De ce dracului stau să te ascult? M-ai abandonat.

— E interesant, remarcă Denny, cum ai ajuns şi tu, într-un final, aici. Puştiul care a intrat aici cu două luni în urmă credea că să fii bărbat înseamnă să sfidezi orice ticălos din cartier. Şi, ia spune-mi, ai

rămas acelaşi puşti tâmpit sau ţi-ai dat între timp seama ce înseamnă să fii cu adevărat bărbat?

HALEY

În sfârşit, s-au rupt zăgazurile cerului şi s-a dezlănţuit ploaia. Intru în casa unchiului meu cu părul ud şi cu cămaşa lipită de trup. Căldura din casă şi picăturile reci de ploaie care-mi alunecă în jos pe braţe mă fac să mă înfior. Îmi pun un picior în spatele celuilalt ca să mă descalţ de un pantof, dar mă opresc când o văd pe mama intrând în camera de zi cu telefonul strâns lipit de ureche. Este albă ca varul la faţă şi degetele îi tremură.

— Dacă aveţi vreo veste despre el, să mă anunţaţi, da? se roagă ea. Nimic nu mai e în regulă. Casa este cufundată în tăcere.

Unchiul meu nu conduce lumea din fotoliul său. Verişorii mei mai mici nu se împing în joacă în vreun perete. Maggie nu desenează stând pe podea.

— Bine, mulţumesc.

Ea închide telefonul şi se uită la mine.

— Credeam că de la şcoală te duci direct la sală.

Mă lupt cu lacrimile care se declanşează automat atunci când aud pomenindu-se ceva în legătură cu West.

— M-am răzgândit. Unde este Paul?

— Mătuşa ta l-a convins să se ducă la ea, ca să mă ajute. Am nevoie de timp.

Felul în care-i tremură mâinile mă nelinişteşte.

— Ce s-a întâmplat?

— E vorba de tatăl tău. A dispărut.

WEST

E aproape miezul nopţii, iar eu trântesc uşa de la intrarea din spate, care dă în bucătărie. Mama se răsuceşte pe călcâie. Ţine telefonul lipit de ureche şi are ochii roşii şi umflaţi de plâns.

— A venit.

Mama apasă un buton şi lasă telefonul jos. Mi-am petrecut ore în şir la volan, gândindu-mă la mama mea: la felul cum îmi cerea în mod insistent să folosesc un şervet la masă, la privirile ucigătoare pe care mi le arunca ori de câte ori purtam şapca invers la vreun eveniment caritabil, la felul cum mă învăţa să folosesc furculiţa la fiecare dineu, la nenumăratele dăţi în care mi-a înnodat şi deznodat papionul de la frac.

— M-ai minţit.

— N-am crezut că Denny o să-ţi spună.

— Timp de optsprezece ani m-am simţit un ratat. Am crezut că *eu* am fost de vină pentru că a murit Colleen, dar nici măcar n-aveam cum să fiu compatibil.

Ea îşi duce o mână la inimă.

— Mi-au spus că ar fi o vagă speranţă şi cu speranţa asta s-a hrănit tatăl tău, fiind astfel în stare să treacă peste greşeala mea şi să te iubească, fiindcă tu urmai să fii soluţia noastră.

Îmi desfac larg braţele.

— Ca apoi să mă urască din moment ce n-am reuşit!

— Nu este adevărat.

Tata intră în bucătărie.

Cu părul lui negru, cu ochii lui negri, fără să semene deloc cu mine.

— Te simţi uşurat că nu sunt al tău? Cred că mureai să-mi spui asta… de când, din clasa a cincea?

Tata îşi slăbeşte nodul de la cravata lipită de gât.

— Eşti fiul meu. Fiul *meu.* N-am vrut să afli niciodată.

Scot poza din buzunarul de la spate şi o trântesc pe masă.

— Nu sunt fiul tău.

Când ajung pe hol, mă întorc.

— Am renunţat la Haley din cauza ta. Am renunţat la singura persoană care a însemnat ceva pentru mine.

Mama vine în spatele tatei şi-i pune o mână pe umăr. Nu-i înţeleg deloc. Se răsnesc reciproc, mint şi înşală, şi totuşi se comportă de parcă ar fi îndrăgostiţi.

Tata îi acoperă mâna cu a lui.

— Te înşeli în privinţa lui Haley. N-ai renunţat la ea din cauza mea. Ai făcut-o ca să te ajuţi pe tine. Ca să o ajuţi pe ea.

Râd în barbă. Ticălosul ăsta chiar a rostit un adevăr.

— Corect, dar dacă n-ai fi încercat tu să mă controlezi, n-aş fi fost pus în situaţia de a alege între a trăi în iad fără ea şi a fi un ticălos fiindcă mă pun în calea visurilor ei.

— Hai să stăm jos, propune el. Lasă-ne pe mine şi pe mama ta să-ţi explicăm.

Nu spun „nu”. În schimb, plec.

HALEY

Jax îndreaptă lumina lanternei spre mine, iar eu ridic mâna ca să nu mă orbească.

— Se apropie ora de stingere, Haley. Du-te acasă.

— Nu m-m-m-ă-ă-ă-ă d-d-d-uc.

Îmi clănţăne dinţii în gură. Ploaia răpăie cu putere pe asfalt şi strada e plină de băltoace. Toţi trei l-am căutat ore în şir pe tata. A dispărut de două zile. Se pare că tata a început să lipsească nopţile de acasă în ultimele trei luni. Mama ne-a ascuns asta fiindcă el îşi făcea apariţia dimineaţa devreme, iar ea reuşea să-l strecoare în casă înainte ca unchiul meu să se trezească pentru a se duce la muncă. Dar acum e prima oară când lipseşte atât de mult.

Ploaia de primăvară a adus cu ea temperaturi mai scăzute şi, în lumina lunii, toţi trei mai căutăm o dată prin împrejurimi. Jax mă ia de mână şi mă ghidează pe sub viaductul şoselei. Un camion cu remorcă trece pe deasupra capetelor noastre, iar metalul şi cimentul din jurul nostru vibrează din toate încheieturile.

Kaden îşi dă jos hanoracul leoarcă şi rămâne într-un tricou cu mânecă lungă. Îşi scoate tricoul uscat şi mi-l întinde mie. Scutur din cap în semn că n-am nevoie de el şi-mi frec viguros braţele cu mâinile, ca să alung senzaţia de răcoare.

— Ia-l, Hays, sau chiar eu îţi smulg hainele de pe tine ca să ţi-l pun.

Amândoi se întorc cu spatele pe când eu mă dezbrac de hainele ude şi trag pe mine tricoul cald al lui Kaden. Îmi suflec mânecile şi-mi doresc să fiu acum sub un maldăr de pături uscate.

— Gata.

Ei se întorc cu faţa spre mine, iar Kaden ţipă ca să acopere zgomotul ploii.

— Şi acum du-te acasă!

Aş vrea eu să pot.

— E şi tatăl meu!

Jax se apropie mai mult de mine.

— Tu n-ai dormit niciodată pe stradă. În curând o să se facă al dracului de frig.

— Trei perechi de ochi îl vor găsi mai repede. Vă pierdeţi timpul aiurea! Dacă este pe undeva, pe aici? Dacă i s-a întâmplat ceva?

— Du-te şi spune-i tatei ce facem, mă îndeamnă Jax. Poate că ne va lăsa să intrăm la noapte în casă ştiind că-l căutăm pe fratele lui. Ştii că mama ta şi Maggie sunt foarte necăjite. Stai cu ele. Au nevoie de tine.

Mă doare maxilarul din cauza clănţănitului neîntrerupt al dinţilor.

— Încercaţi să scăpaţi de mine.

Părul spălăcit al lui Jax îi stă lipit de creştet.

— O să intri în şoc hipotermic şi exact asta ne mai lipseşte: să alergăm cu tine la spital, pe lângă faptul că-l căutăm pe tatăl tău. Du-te acasă.

— Şi voi, băieţi? Unde o să staţi dacă se va face prea frig? Ultimul autobuz spre sală a trecut acum o jumătate de oră.

— Când o să pricepi că suntem mai puternici decât părem?

Jax îmi aruncă un rânjet viclean.

— Haide. Pleacă. Mai sunt doar câteva minute până se dă stingerea.

Fără tragere de inimă, o pornesc prin ploaia torenţială. O maşină se apropie pe şosea, iar eu sar pe iarbă ca să nu devin motivul pentru care i s-ar lua carnetul şoferului. Farurile mă izbesc drept în faţă, iar eu îmi feresc privirea de lumina lor orbitoare şi chiar atunci observ o mişcare în şanţul de lângă şosea.

Inima îmi bubuie în urechi când recunosc pardesiul maro.

— Kaden! Jax!

Cobor în fugă spre şanţ, orbecăind şi alunecând pe pantă, şi-i strig din nou pe băieţi. Mă strigă şi ei ca să-mi răspundă şi le aud paşii în spatele meu. Fasciculele de lumină pâlpâie pe noroiul din faţa mea. Pământul suprasaturat de apă cedează şi picioarele îmi alunecă. Îmi duc repede mâinile la spate ca să amortizez căzătura, dar Jax mă prinde din spate în timp ce Kaden trece în goană pe lângă noi.

Kaden se apleacă deasupra acelei siluete.

— El e! Jax, am nevoie de tine!

Îmi înfig bine picioarele în pământ, iar Jax sare să-l ajute pe Kaden să-l ridice pe tata. Tremur, dar nu de frig, ci de spaimă.

— E teafăr?

Trebuie să fie. Inima mea n-ar suporta încă o pierdere.

— La dracu! mormăie Jax pe când se ghemuieşte în faţa lui. E beat.

Fără să-mi pese dacă întregul deal s-ar prăvăli într-o alunecare de teren, cad din nou în fund. Tatăl meu, omul care aproape că nu se atinge de băutură, este beat, iar unchiul meu nu va permite în niciun caz accesul în casa lui unei persoane care pune gura pe alcool.

— Am dat cu toţii de dracu.

WEST

Zac în pat şi ochii mi se închid, până când elicele ventilatorului din tavan se contopesc într-una singură. Ţin telecomanda în mână şi tot pornesc şi opresc sistemul stereo. Când muzică, când linişte. Fantoma lui Haley mă înconjoară din toate părţile: râsul ei îmi răsună în minte; amintirile atingerilor ei rostesc şoapte pe pielea mea.

În casă e prea linişte. Mult prea multă linişte. Simt nevoia imperioasă de sunet, zgomot, muzică, dans şi alcool, dar nu mai pot trăi aşa. Haley a spus că eram mai bun decât toate astea. Sunt mai bun. I-am spus că merita să lupt pentru ea şi, tocmai când era pe punctul de a crede asta, am abandonat-o.

Explozia de durere mă trezeşte din amorţeală şi mă face să mă dau jos din pat şi să mă îndrept spre uşă. Haley mi-a spus că impulsurile au legătură cu emoţiile, nu cu gândirea. Simt nevoia să uit. Trec pe lângă scara cufundată în întuneric şi încetinesc când ajung în dreptul uşii de la camera lui Rachel.

Uşa hârşâie uşor podeaua pe când se deschide, dar de data asta nu mai străluceşte nicio lumină albăstruie. Rachel a avut astăzi fizioterapie, iar acum doarme respirând uşor. Doarme şi Ethan, geamănul ei, aşezat într-un fotoliu în cealaltă parte a încăperii, cu un laptop închis în poală.

Mă las încet pe jos, cu spatele sprijinit de patul ei.

Tăcerea de aici este cu mult mai apăsătoare decât cea din camera mea, dar caut să umplu golul, carcasa în care m-am transformat.

Se aude o mişcare şi o mână alunecă, atingându-mă pe umăr.

— Am părăsit-o, Rachel!

Vocea mi se frânge, iar disperarea şi durerea pe care am încercat să le îngrop răzbat acum la suprafaţă.

— Am părăsit-o şi, în momentul ăsta, nu ştiu de ce.

Ochii îmi simt scăldaţi în lacrimi şi izbesc cu pumnul în podea, enervat peste măsură. Rachel se mişcă spre marginea patului.

— Atunci recupereaz-o.

— Tata îi va da ceea ce-şi doreşte.

Mă opresc. La naiba cu mine! La naiba cu el! La naiba cu toate astea!

— El nu este tatăl meu.

Ea rămâne tăcută preţ de o secundă şi apoi oftatul care-i scapă de pe buze mă răneşte profund.

— Ne-a spus mama.

Se aude un zgomot lângă mine şi fac ochii mari când văd un Ethan ameţit de somn sprijinindu-şi capul de pat.

— Putem să trecem peste căderea ta nervoasă ca să pot să dorm şi

eu puţin?

— De ce eşti aici?

— Din acelaşi motiv ca şi tine, îmi spune el. Din acelaşi motiv pentru care noi trei facem ce facem şi tot împreună suntem. Cu toate că problemele noastre păreau mult mai simple pe vremea când puneam spumă de baie în jacuzzi. Nu contează cine e tatăl tău, West, fiindcă adevăraţii reprezentanţi ai familiei Young sunt aici, în camera asta. Întotdeauna am fost noi trei împotriva tuturor celorlalţi. Din cine ştie ce motiv, ne-a trebuit ceva mai mult timp ca să fim din nou împreună.

Îmi îngrop faţa în palme şi mă lupt cu valul de durere care mă copleşeşte.

— Nu mai ştiu cine sunt.

— Ei bine, ai putea să încetezi să fii ca tata?

— Ethan, îl dojeneşte Rachel.

Furia clocoteşte în mine.

— Ce-ai spus?

— Este aici, Rach, şi ne cere ajutorul. Fie îi spunem acum, fie pierdem ocazia.

Ea se sprijină la loc pe perne, într-o acceptare tăcută.

— Eşti furios fiindcă tata te-a pus într-o postură proastă cu Haley, corect? spune Ethan.

Dau din cap, dar sunt şi mai furios pe mine însumi.

— Nu cumva Haley ar trebui să fie furioasă pe tine fiindcă i-ai luat dreptul de a alege singură? Mie unul chestia asta mi se pare că seamănă foarte mult cu felul în care ne tratează tata.

— Spui că nu ştii cine eşti, adaugă Rachel. Dar ar trebui să te întrebi: cine vrei să fii?

HALEY

Unchiul meu ne aşteaptă pe verandă. Lumina fiind stinsă, el pare mai degrabă o umbră, dar forţele malefice care emană dinspre casă îmi spun că el este. Stă sprijinit de stâlpul metalic ce susţine copertina şi îi urmăreşte cu privirea pe Jax şi pe Kaden, care-l târăsc pe tatăl meu semiconştient spre casă.

— Cât este ceasul? întreabă Kaden.

— Nu contează, răspunde Jax. Oricum nemernicul ăla n-o să ne lase să intrăm.

Cu toate acestea, ne continuăm drumul.

— Este fratele lui. Îl va lăsa să intre, le spun. Poate că nu şi pe noi, dar să sperăm că pe tata îl va primi. O să-i spunem că-i este rău.

— Există vreo gripă care să te facă să duhneşti a bere?

Jax îşi schimbă poziţia ca să-l susţină mai bine pe tata. Ploaia îşi continuă asaltul şi este aproape imposibil să te ţii de ceva.

— Există un motiv pentru care tatăl meu este atât de obsedat să deţină controlul în privinţa asta. Tatăl lui se îmbăta şi apoi îl bătea până-i suna apa-n cap. Stresul posttraumatic nu se aplică doar în cazul soldaţilor.

Jax şi Kaden se opresc pe stradă în faţa casei şi se uită lung unul la altul cu ochi deznădăjduiţi. Jax face un semn spre trotuar şi amândoi îl aşază pe tata pe bordură.

— Stai cu ochii pe el, Hays.

Tata se clatină şi mă duc repede lângă el să-l sprijin. Frigul îmi pătrunde în oase în timp ce stau cu picioarele într-un şuvoi de apă ce ţâşneşte dintr-un cămin de canalizare. Tata bălmăjeşte ceva, dar nu pot să-l aud din cauza răpăitului ploii pe acoperişuri şi a vuietului apei din canalele de scurgere de dedesubtul nostru.

Deasupra noastră, un stâlp de iluminat prinde viaţă. Lumina slabă pâlpâie, oferind o senzaţie sinistră. Închid ochii în timp ce ploaia se revarsă asupra mea cu puterea unei cascade. Cum de-am ajuns aici? Cum de viaţa mi-a scăpat de sub control?

— De ce?

Tata îşi înalţă capul şi cuvintele lui John îmi răsună în minte: „El a pierdut propria bătălie cu viaţa”. Simt cum creşte mânia în mine, transformându-se într-un val uriaş ce se sparge la ţărm.

— De ce?!

În spatele meu, Jax şi Kaden încep să-şi pledeze cauza. Tata îşi freacă faţa cu mâinile.

— Nu trebuia să mă găsiţi.

Când aveam doisprezece ani, tatăl meu a luptat în ultimul lui meci. Adversarul său avea jumătatea vârstei lui, era mai agil şi mai puternic,

dar tata avea talent. Îmi aduc aminte cum am urmărit meciul, frământându-mi mâinile şi cu ochii pironiţi asupra tatălui meu, de parcă voinţa mea ar fi fost suficientă ca să-l împingă spre victorie.

A fost o luptă sângeroasă. De două ori a căzut la pământ. De două ori s-a ridicat din nou în picioare. La sfârşitul celor cinci runde, tatăl meu stătea victorios în ring. Acum stă prin şanţuri.

— Tu nu bei. Nu-ţi stă în fire, îi şoptesc eu.

Tata îşi înalţă capul spre cer şi clipeşte de parcă şi-ar recăpăta coerenţa.

— Nu mai ştiu cine sunt.

Gândul îmi zboară la acasă… la casa mea… la patul meu. Ar trebui să fiu acolo, în camera aceea din colţ de la etaj. Când ploua, se auzeau clinchetele clopoţeilor de vânt de sub fereastra mea şi mă cuibăream sub pătură, recunoscătoare că eram la adăpost.

Dar nu sunt acolo. Sunt aici. Putrezesc pe bordură lângă tatăl care m-a dezamăgit. Deziluzia asta, senzaţia asta copleşitoare că am fost dezamăgită, n-are nicio legătură cu pierderea casei, sau cu adăposturile pentru oamenii străzii, sau cu faptul că locuim în iad.

— Cum de-ai putut să te dai bătut?

Tremur, dar nu de frig, ci fiindcă am senzaţia că a murit cineva; de parcă tata ar fi murit cu luni în urmă, iar eu de-abia acum descopăr adevărul.

Arunc o privire peste umăr când aud paşi apropiindu-se de noi. Jax îl înşfacă pe tatăl său de braţ în timp ce acesta se îndreaptă ţanţoş spre noi.

— Îi este rău, tată. Lasă-ne pe mine şi pe Kaden să-l ducem în pat.

Unchiul meu se smulge din strânsoarea lui Jax şi eu mă aplec şi mai mult asupra tatei.

— Trebuie să minţi. A trecut ora de stingere şi este singura modalitate prin care putem intra în casă. John te caută pe străzi şi ultimul autobuz spre sală a trecut deja. Nu mai avem opţiuni.

El întinde mâna şi-mi dă la o parte părul ud de pe faţă.

— De ce-ai venit după mine? Trebuia să fii în pat, în deplină siguranţă.

Dinţii mei se ciocnesc zgomotos unii de alţii şi durerea mă copleşeşte, doborându-mă de parcă aş fi fost lovită sub genunchi. Vreau să plâng. Vreau să urlu, dar nu pot. Astea sunt manifestările unui copil, dar eu am trecut de mult de faza asta. Sunt adultul care-şi caută tatăl prin coclauri.

— Pentru că nu-i abandonez pe cei pe care-i iubesc. Nu ţi-aş face ceea ce-mi faci tu mie chiar în clipa asta.

— Ajută-mă să mă ridic.

Mă ridic şi-i întind o mână. El mi-o ia şi, cu mai mult efort decât ar trebui, se ridică şovăielnic în picioare. Unchiul meu se repede spre

noi. Ploaia deja i-a pătruns prin tricoul negru, udându-l până la piele.

— Ce-ai păţit?

— Îi este rău, răspund eu. Lasă-ne să-l ducem înăuntru până nu leşină din nou.

Privirea ucigătoare pe care mi-o aruncă unchiul meu mă face să-mi îndrept spinarea.

— Atâta vreme cât nu mă adresez direct ţie, tacă-ţi fleanca.

Îmi muşc buza ca să nu-i răspund. Îl urăsc. Îl urăsc pentru felul în care mă înjoseşte. Îl urăsc pentru că mă face să mă simt la fel de mică şi de neînsemnată ca un grăunte de praf, iar ceea ce urăsc şi mai mult este faptul că la fel se poartă şi cu tatăl meu, cu Jax, cu toată lumea. Există în mod categoric un iad, iar el este pe lista de aşteptare.

Mă rog ca unchiul meu să păstreze distanţa între ei. Poate, doar poate, că prin ploaia asta n-o să simtă mirosul puternic de alcool.

— Mi-a fost rău de dimineaţă, spune tata. Şi mi s-a făcut şi mai rău pe când mă întorceam acasă cu autobuzul. M-am aşezat pe marginea drumului şi probabil că am leşinat.

Unchiul meu se apropie şi mai mult, iar neliniştea mea creşte la cote alarmante. Se apleacă şi adulmecă. Închid ochii pentru o clipă. Ştie. Unchiul meu ştie.

— Eşti un ratat nenorocit.

Nu mai văd nimic altceva în faţa ochilor decât pe unchiul meu. Tatăl meu, un ratat? Doborât poate, dar nu eliminat din luptă. L-am văzut străduindu-se să se ridice în picioare şi poate să o facă din nou.

Tata îşi pleacă fruntea.

— Ştiu.

Fac un pas în faţa lui şi-l apuc zdravăn de cămaşă cu ambele mâini.

— Nu eşti!

— Ba sunt.

Glasul i se frânge.

— Ascultă!

Mă las în genunchi, astfel încât să fiu mai mică decât el acum, când se află în starea asta.

— Eşti cea mai puternică persoană pe care o cunosc. Putem face asta. Trebuie doar să lupţi din nou.

— Dă-mi drumul, Hays. Ar fi mai bine să-mi dai drumul.

— Dar…

Tata îmi dă la o parte mâinile de pe cămaşa lui şi cade din nou pe pământ. Degetele mele încă se încleştează în aer, de parcă m-aş agăţa de el, şi-mi dau nepăsătoare seama că asta am făcut în ultimele luni: m-am agăţat de un cadavru.

Tresar de parcă cineva ar fi tras cu o armă puternică în noapte. A fost o împuşcătură, într-adevăr, numai că nu s-a auzit niciun zgomot. În afară de cel al ploii care biciuieşte asfaltul. Luni întregi unchiul

meu a tras glonţ după glonţ în pieptul tatălui meu, iar tata a stat acolo şi le-a încasat până când s-a scurs tot sângele din el.

Iar eu nu mă deosebesc cu nimic. Am făcut acelaşi lucru. Îmi aplec capul într-o parte şi lumea se învârte în jurul meu când mă uit spre Paul. Poate să tragă câte gloanţe vrea, fiindcă, în sfârşit, o să ripostez şi eu.

Înainte ca vreun gând raţional să-mi tempereze emoţia, răbufnesc în faţa unchiului meu.

— Este mai bărbat decât o să fii tu vreodată! Tu eşti ăla patetic. Te ascunzi după vorbe, după ameninţări şi, când ţi-e foarte frică, devii un băieţel demn de dispreţ şi-i umileşti pe cei care nu se pot apăra singuri. Dacă eşti atât de grozav şi de puternic, atunci loveşte-mă pe mine, ticăloşiiule, şi o să te lovesc şi eu.

Nici măcar nu se clinteşte în faţa ameninţării mele. În schimb, se face alb ca varul.

— Strânge-ţi catrafusele, pleacă din casa mea şi ia-ţi cu tine şi familia patetică.

Ameţeala îmi tulbură vederea şi înghit picături de ploaie odată cu aerul pe care încerc să-l inspir. Luni întregi i-am tot spus lui West să-şi controleze mânia şi iată că acum eu mi-am pierdut controlul într-un moment critic total nepotrivit. Ce-am făcut?

— Îmi pare rău.

— Prea târziu.

Unchiul meu calcă pe iarbă şi eu îi tai calea.

— Îmi pare rău. Te rog. Am greşit.

— Pleacă din calea mea până nu te dau eu la o parte.

— Atinge-o numai pe sora mea şi să dea dracu dacă nu te omor cu mâna mea.

Kaden se îndreaptă cu paşi mari spre noi.

Eu mă concentrez asupra diavolului din faţa mea. Diavolul care ne oferă un acoperiş deasupra capului. Care ne hrăneşte. Care ne apără de lumea străzii. Este malefic şi ticălos, dar ne salvează vieţile.

Un fel de demenţă îmi invadează creierul, un fel de nebunie îmi frământă sufletul. Distorsionează culorile, imaginile şi sunetele. Lumea devine cenuşie şi rece. Anii de luptă, anii de încredere, anii de oarecare stimă de sine se dezintegrează, se risipesc şi cad pe pământ odată cu picăturile de ploaie.

Un genunchi îmi cade şi se afundă în noroiul îngrozitor de rece, apoi celălalt şi, pradă nebuniei pure, implor:

— Dă-mă pe mine afară. Doar pe mine.

Pentru că nu valorez nimic.

WEST

S-o las pe ea să aleagă. Să încetez să mai fiu impulsiv, un ticălos care vrea să deţină întotdeauna controlul, şi să-i ofer posibilitatea să aleagă. Aceeaşi posibilitate de a alege pe care tata ar fi trebuit să mi-o dea de nenumărate ori. Nu să aleg între a-mi smulge inima din piept cu mâna dreaptă sau cu mâna stângă, ci acea alegere care să-mi permită să-mi controlez propriul viitor.

La ieşirea din şcoală, mă aleg cu câteva sprâncene ridicate din partea celorlalţi. Fabrica de zvonuri trebuie să fi răspândit deja vestea că m-am despărţit de Haley şi că m-am întors la Worthington.

Un Plymouth mai vechi decât cel al părinţilor mei îşi face apariţia. Frânele scrâşnesc şi maşina se opreşte. Portiera din dreapta şoferului se deschide şi Abby ţâşneşte afară.

— Slavă Domnului că ţi s-a dezvoltat dracului puţină minte!

Arunc o privire maşinii care pleacă icnind mai departe.

— Cine era?

— Nimeni. Ai probleme.

— Nu-mi fac griji acum în privinţa lui Denny. Trebuie să stau de vorbă cu Haley.

— Păi, tocmai despre asta e vorba, spune ea. Unchi-său a dat-o afară aseară şi ai ei au urmat-o. I-am văzut încărcându-şi bagajele într-o maşină azi-dimineaţă. Sora ei mai mică mi-a spus că vor pleca în California.

Îmi izbesc mâna de zidul din ciment. Fir-ar a naibii de treabă!

HALEY

Strâng pătura pe care mi-a dat-o John azi-noapte şi o las pe pernă într-un colţ al sălii de antrenament. Bunicul meu a anulat antrenamentele de astăzi din cauza celor întâmplate noaptea trecută şi este o linişte neobişnuită în sală.

Jax scoate un geamăt când îl împung cu degetul mare de la picior şi, în loc să se trezească, se întoarce pe partea cealaltă.

— Haide, Jax. John se va întoarce în curând împreună cu părinţii mei.

Gemând şi mai tare, Jax se ridică în capul oaselor şi pătura cade de pe el. După ce clipeşte de câteva ori, îşi trage o cămaşă pe el.

— Unde-i Kaden?

— Face duş.

Mă trântesc pe saltea lângă el şi mă gândesc câţi ani am petrecut împreună cu el aici. Pe când aveam şase ani, unul din noi se agăţa de un sac, iar celălalt îl balansa ca pe un leagăn.

Jax este mai mult decât un văr pentru mine, mai mult decât un frate; el face parte din mine şi nu ştiu cum o să pot trăi fără el.

— O să-ţi simt lipsa.

— La dracu'!

El izbeşte salteaua cu palma, apoi se freacă la ochi.

— Ei drăcia dracului!

Unchiul meu a făcut ce i-am cerut. M-a dat afară doar pe mine. Dar nu m-am aşteptat ca fratele şi vărul meu să mă ridice brusc de pe jos şi Jax să-l scuipe pe taică-său drept în faţă. Eu am plecat, iar ei au venit de bunăvoie cu mine. Când am ajuns la John, uzi leoarcă şi căutând cu disperare un acoperiş deasupra capului, el a deschis sala şi a sunat-o pe mama.

Mama şi John au discutat îndelung şi rezultatul a fost că el ne va da maşina lui şi vom pleca în California… astăzi.

— Nu trebuia să vii cu mine.

Sentimentul de vinovăţie mă macină, deoarece vorbele pe care i le-am aruncat pe negândite unchiului meu l-au determinat pe Jax să-şi părăsească locuinţa.

— Ba da, trebuia. Trebuia să fi plecat cu mult timp în urmă. E toxic.

Jax îşi apasă capul cu degetul.

— Se strecoară ca un vierme pe sub pielea ta, îţi perforează muşchii şi ajunge până la sufletul tău. După ce pătrunde acolo, continuă să te devoreze până când se alege praful de tine. Deja sunt pe jumătate praf, Haley, şi am obosit să încerc să mai ţin laolaltă ce-a mai rămas din mine.

Îmi pun o mână peste a lui.

— Te iubesc.

El îşi lasă capul în jos şi se trage cu mâinile de păr atât de tare, încât încheieturile degetelor i se albesc.

— O să-mi fie al dracului de dor de tine.

Jax sare în picioare şi trage un pumn într-un sac de box în drumul lui spre cabina de duş. Mă bosumflu şi mă dau cu capul de perete. Jax şi Kaden rămân aici. Nu mă identific fără ei.

Uşa sălii se deschide şi bunicul intră înăuntru. Se îndreaptă spre biroul lui, dar e suficient să-mi arunce o privire ca să-şi schimbe direcţia. Răsuflu atât de adânc, încât părul începe să-mi fluture. Am scăpat de întrebări azi-noapte. Dar, ca de obicei, norocul m-a părăsit.

John se lasă în jos lângă mine cu mişcări încete şi greoaie şi face ceva ce nu-i stă deloc în fire: mă loveşte afectuos cu palma pe genunchi.

— Rămâi.

— De-abia încăpeţi tu şi unul dintre băieţi în rulotă. Nici nu ştiu cum o să-i înghesui pe Jax şi pe Kaden în ea.

Oricât de mult ar îndurera-o pe mama, Kaden nu va veni cu noi. Viaţa lui este aici, la sală. Eu nu ştiu însă unde-mi mai este locul.

— Ne descurcăm noi cumva. Am un pat, încă două paturi suprapuse şi podeaua, după ce-o voi curăţa. Nu ştiu dacă Jax se va simţi confortabil pe o saltea după atâta timp.

Mă uit la el să văd dacă glumeşte, dar nu, deloc.

— De ce-i este unchiului meu frică de tine?

— O dată, când Jax era mic şi ne aflam în fosta ta casă, am văzut cum şi-a bruscat fiul înşfăcându-l de braţ.

John îşi apucă strâns bicepşii cu mâinile.

— I-a lăsat o vânătaie imensă pe braţ. Nu i-am spus nimic atunci, dar i-am făcut o scurtă vizită în acea seară.

Nu mă surprinde că el şi unchiul meu au stat de vorbă. John este adeptul luptelor care au loc exclusiv în sala de sport.

— Şi ce i-ai spus? Nu-mi pot imagina ce i-aş fi putut spune ca să-l fac să se răzgândească.

John îşi scarpină barba.

— L-am bătut de l-a luat dracu'.

Mă înec cu propria salivă.

— Ce-ai făcut?

— L-am bătut de l-a luat dracu'. Şi pe urmă i-am spus că, dacă mai ridică vreodată chiar şi un deget asupra oricăruia dintre copiii lui, voi chema poliţia şi-l voi bate măr din nou în faţa acesteia, pentru ca apoi să ne aresteze pe amândoi.

— Ei drăcie!

— Mda. Dar n-am putut niciodată să-i controlez şi vorbele.

— Jax este un băiat bun datorită ţie, remarc eu.

— Vărul tău nu prea are nimic pe lumea asta şi o să-l ucizi dacă pleci.

— Nu pot să rămân.

— Speram că, antrenându-l pe West, vei reveni la lupte.

— Luptele mele s-au dus pe apa sâmbetei.

— Eşti prea tânără pentru asta, Haley. Uită-te la tatăl tău. Aşa vrei să ajungi şi tu? Putem da vina pe Matt pentru ceea ce s-a întâmplat atunci, dar tu încă aveai în tine spiritul de luptător. Când m-ai minţit în legătură cu ceea s-a întâmplat cu Conner ca să-i salvezi pe Jax şi pe Kaden, am crezut că poate erai pe drumul cel bun.

Îmi întorc capul când aud rostogolindu-se de pe buzele lui secretul insondabil şi obscur pe care m-am luptat din răsputeri să-l păstrez doar pentru mine.

— De unde ai ştiut?

— Jax şi Kaden au ştiut chiar din momentul în care ai ajuns acasă fără medicamente că ai fost atacată şi că fratele lui Matt a fost implicat. Pe deasupra, au ştiut şi că tu erai în stare să-i tăbăceşti fundul lui Conner.

Chicotesc, cu toate că nu ştiu de ce. Lui Matt nici măcar nu i-a trecut prin cap că West nu era destul de puternic ca să-l înfrunte pe Conner, dar că eu eram. L-am antrenat pe Matt. Am ieşit cu el. S-ar putea spune că ar fi trebuit să ştie.

John continuă:

— Le-am spus lui Jax şi lui Kaden să te lase să-ţi duci propriile bătălii. Cu Matt, cu Conner şi cu unchiul tău… cu oricine. Asta în cazul în care nu apelai tu la ajutorul lor. Mă gândeam că, dacă tot erai nevoită să lupţi în unele aspecte ale vieţii tale, îţi puteai dovedi cât de puternică eşti sau cel puţin puteai învăţa cum să te bazezi pe noi. Chiar dacă am fi vrut, nu te-am fi putut ajuta dacă tu nu ne lăsai să o facem.

Mă gândesc la întâlnirile cu West, la certurile mele cu el, la felul cum l-am învăţat să lupte.

— Aproape că a funcţionat.

— Aproape nu este suficient. Rămâi, Haley. Întotdeauna ai avut o inimă în tine. Trebuie doar să începi să judeci cu inima, şi nu cu mintea.

Răsuflu. În privinţa asta, am încercat să-l conving pe West să facă exact opusul. Amintirea îmi provoacă un junghi de durere. Doamne, l-am pierdut pe băiatul pe care-l iubeam. L-am iubit. L-am iubit atât de mult şi el mi-a întors spatele când tatăl lui a pocnit din degete. Nu se poate să mă fi iubit şi el la fel.

— Mama are nevoie de mine.

Şi, până azi-noapte, am fost în stare să mă prefac că adevărul nu există.

— Tata e distrus.

— Ai optsprezece ani. Vine un moment când trebuie să începi să iei propriile decizii în viaţă. Nu-l poţi controla pe tatăl tău şi nici nu o poţi ajuta pe mama ta. Ei doi o vor scoate la capăt împreună sau nu.

— Şi cum rămâne cu Maggie?

— Am crescut-o pe mama ta. Va avea grijă de Maggie şi, crede-mă pe cuvânt, mătuşa mamei tale o va ţine şi ea pe Maggie din scurt. Băbăciunea aia e prea dată dracului ca să moară.

John se scarpină pe frunte şi niciodată n-am văzut la el un asemenea gest plin de incertitudine.

— Ce este?

Sper că nu e nimic de rău. Sunt deja în cădere liberă şi nu simt nevoia să mă izbesc de câteva stânci înainte să ajung pe fundul prăpastiei.

— Când ajungi în California, ar trebui să stai de vorbă cu cineva.

— Să stau de vorbă cu cineva?

— Mda.

Îşi agită mâinile în aer.

— Cu un specialist… cum ar fi doamna Collins.

Oh… nu.

— N-am nevoie…

— Ba da, mă întrerupe el. Ceva s-a întâmplat cu tine şi, oricât de mult m-am străduit, n-am reuşit să te ajut. Dacă trebuie să pleci, pleacă, dar nu mai trăi cu jumătate de măsură.

Mama îşi vâră capul pe uşa sălii.

— Poţi să-mi dai o mână de ajutor, tată?

John se ridică în picioare şi mama îmi zâmbeşte. Nu este un zâmbet încurajator. Este genul de zâmbet cu care ea speră că mă va încuraja.

— Adu-i încoace pe fratele şi pe vărul tău. Vreau să ne luăm rămas-bun şi să pornim la drum.

Dau din cap. La atât se rezumă viaţa mea: la despărţiri şi la nimic altceva.

WEST

Cu Abby în dreapta mea, îmi croiesc drum pe străzile din parcul industrial cu o viteză de o sută de kilometri la oră şi apăs frâna până la podea când ajungem la ultimul depozit. Parchez repede şi mă dau jos din maşină, lăsând cheile în contact.

John iese din rulota lui.

— Am auzit că i-ai frânt inima nepoatei mele.

— Unde este?

— S-a dus. A plecat împreună cu mama şi cu tatăl ei în California acum o jumătate de oră.

El îmi vorbeşte în continuare, dar eu deja m-am întors cu spatele. Trântesc portiera maşinii şi cauciucurile scrâşnesc pe când bag în marşarier şi apăs pe acceleraţie.

Abby se agaţă de consolă.

— Ce faci?

— Mergem după Haley.

— Ăla a fost un indicator de oprire. Ce dracu' faci? Încetineşte, încetineşte! West, opreşte dracului odată!

Apăs brusc frâna şi amândoi suntem propulsaţi în faţă la culoarea roşie a semaforului.

— Trebuie să-i prindem din urmă. Trebuie să-i dau posibilitatea să aleagă. Nu trebuia să fi încercat să-i controlez viaţa.

— Nu l-ai observat pe Kaden stând la intrarea în sală?

Clipesc.

— Nu. Crezi că John m-a minţit? Crezi că ea încă este acolo?

Abby se întinde şi trage frâna de mână.

— A plecat, West. Haley a făcut propria alegere.

HALEY

Este a doua zi pe care o petrecem pe drum şi înaintăm încet spre California, deoarece maşina lui John ne ameninţă că ia foc în orice clipă. Dintre noi patru, doar Maggie este încântată de mutare, fiind ademenită de promisiunile ce includ plaje şi valuri şi toate aripioarele de pui pe care le poate mânca.

Aş vrea să fiu şi eu încântată de aripioarele de pui. Aş vrea să fiu încântată de orice.

Ca să-i acordăm maşinii un moment de respiro după ce am forţat-o trei sute şi ceva de kilometri, ne oprim în mijlocul pustiului, undeva în Missouri, ca să o lăsăm pe Maggie să se cocoaţe pe cel mai mare balot de fân văzut vreodată. Ea scoate chiote de bucurie în depărtare, iar eu rătăcesc ba înăuntrul, ba în afara talciocului de lângă benzinărie.

Tatăl meu stă pe bordură şi se uită absent la Maggie şi la terenul agricol. Am o senzaţie ciudată de amorţeală de fiecare dată când îl privesc – de parcă ar fi murit acum două zile şi eu mă aflu într-o capelă privind carcasa goală a unui cadavru.

La capătul trotuarului, un vânzător atârnă un sac de box de copertina tarabei. Degetele mele freamătă pe suprafaţa din vinii şi omul mă remarcă.

— L-am primit azi-dimineaţă. Ai vreun frate sau vreun prieten care ar putea fi interesat?

Mă întorc cu spatele, lovesc sacul cu călcâiul şi apoi îi dau un cot în „stomac”. Tavanul din lemn trepidează în timp ce sacul de box se bălăngăneşte dintr-o parte într-alta. Îl prind cu ambele mâini şi îi arunc vânzătorului un surâs din colţul gurii.

— Nu, n-am.

În loc să se încrunte, aşa cum mă aşteptam, el îmi zâmbeşte cu gura lui ştirbă.

— Eşti bună.

— Mulţumesc.

Mândria din mine mă trezeşte din amorţeală.

— Nepotul meu se uită la arte marţiale mixte. Îmi spunea acum câteva săptămâni că a văzut o luptă între fete şi nu-mi venea să cred. Nu erau arte marţiale mixte totuşi. Erau altfel de lupte.

— Muay Thai?

— Exact. Te lupţi şi tu?

— M-am luptat mai demult.

Bătrânul se lasă uşurel pe un scaun de grădină, care scârţâie sub trupul lui fragil. Pielea lui pare tăbăcită – prea multe zile petrecute în arşiţa soarelui.

— Păcat că doar mai demult.

Chiar aşa. Păcat.

— De ce ai încetat?

Întrebarea mă prinde cu garda jos, fiindcă nu-l cunosc şi nici nu-i datorez vreo explicaţie. Aşa că plec agale şi, în cele din urmă, mă aşez pe bara din spate a maşinii, lângă mama. Ea scoate strigăte de încurajare pentru Maggie, care se luptă să ajungă în vârf.

— Maggie nu crede c-o să reuşească, îmi spune mama.

Zâmbesc, aducându-mi aminte că aproape m-a întrecut la căţăratul pe modulele de joacă din parc.

— Maggie poate să o facă. Are multă putere în partea superioară a corpului.

Braţele lui Maggie tremură vizibil, dar aproape că a ajuns. Gândindu-mă cât de grozav o să mă simt când o să-i văd zâmbetul victorios de îndată ce va fi ajuns în vârf, o îndemn în gând să sape adânc şi să găsească ultimul ei dram de energie. Măcar una din noi trebuie să atingă un scop.

Chiar în momentul în care ajunge aproape de vârful balotului de fân, Maggie îşi coboară privirea. Mă duc spre ea. Nu. Mai are atât de puţin…

— Continuă-ţi drumul, Maggie!

— Nu pot! zbiară ea.

Poate. Trebuie. Una din noi trebuie să o facă. O pornesc pe câmp, alergând pe pământul jilav, urmărind-o cum stă cu degetele înfipte în fân.

— Aproape că ai ajuns! Continuă să urci!

Ajung la balot. Adidaşii ei se bălăngănesc lângă creştetul meu. Aş putea să o prind de picior şi să-i fac vânt în sus, dar sunt animată de dorinţa copleşitoare de a o lăsa pe Maggie să facă asta de una singură, ca să poată fi mândră de ea. Trebuie să ştie că este capabilă de aşa ceva.

— Prinde-mă! strigă Maggie.

— Nu! ţip eu la ea şi urăsc că am spus asta atât de dur, dar trebuie să mă asculte. Aproape că ai ajuns. Înfige-ţi picioarele, împinge-te cu ele şi trage-te în sus.

— Haley…

— Fă-o, Megs!

Ea bodogăneşte ceva, sunt sigură că e o insultă la adresa mea, după care împunge fânul cu picioarele până când îşi găseşte un punct de sprijin şi apoi se chinuieşte să ajungă sus. Soarele îmi acoperă câmpul vizual şi nu o mai văd pe Maggie. Fac câţiva paşi înapoi cu mâna pavăză la ochi, iar în momentul în care o disting stând acolo, sus, cu braţele în aer încep să râd. Să bat din palme. Să strig.

A reuşit… A reuşit. Ca, după aceea, să-mi dea lacrimile.

Mă aplec uşor, de parcă aş fi primit un pumn în stomac. Ea a reuşit.

Sora mea s-a străduit şi a reuşit. Mă învârt, căutând-o cu privirea pe mama, când dau cu ochii de sacul de box. De ce am încetat să mai lupt? De ce am întors spatele singurului lucru care-mi aducea bucurie?

Îmi vine în minte unchiul meu, urmat de nume precum Matt şi Conner, Jax şi Kaden, dar după aceea se pierd cu toţii într-o pânză de păianjen pentru că, până la urmă, ce legătură au avut ei cu mine şi cu talentul meu de a lupta?

— Nu ştiu, mormăi eu în barbă.

— Ce nu ştii? mă întreabă mama în timp ce ni se alătură lângă balotul de fân.

Mama mea zâmbeşte. Zâmbeşte cu adevărat. Se bucură de faptul că Maggie a aflat, chiar şi pentru scurt timp, ce gust are victoria.

— Am renunţat la lupte, spun eu în şoaptă şi zâmbetul mamei devine şovăielnic în vreme ce ea îşi înclină capul într-o parte ca să priceapă mai bine cuvintele mele.

Ca şi cum m-ar chema acasă, mă întorc împleticindu-mă spre sacul care atârnă de acoperiş. Bătrânul a plecat şi, în spatele meu, simt privirea mamei şi a tatălui meu aţintite asupra mea. În depărtare, sora mea încă scoate chiote de bucurie pentru succesul ei.

Mângâi sacul cu degetul mare, de parcă aş saluta un prieten de mult pierdut. Timp de trei runde a câte trei minute fiecare, îmi ofeream bucuria de a mă concentra asupra unui singur lucru şi tocmai acel lucru îmi dădea un sentiment de mândrie şi o stare de satisfacţie… un sentiment al conştiinţei de sine.

Mi-am petrecut toată viaţa idolatrizându-l pe tatăl meu. El a fost pentru mine zeul aflat în vârful unui munte pe care am încercat întotdeauna să urc, pentru a împărtăşi din gloria lui. Dar tatăl meu nu este un zeu; este un om şi, ca orice om, este supus greşelii.

Tatăl meu a încetat să mai meargă înainte şi, în efortul meu de a-l trage după mine, m-am rătăcit şi eu. Am uitat de toţi ceilalţi, de problemele şi de aşteptările lor… Dacă-mi limpezesc mintea şi privesc adânc în sinea mea, ştiu cine sunt. Ştiu de ce sunt capabilă.

Într-un acces de energie, ridic garda şi fac o combinaţie: două directe, un croşeu şi o lovitură joasă cu piciorul. În momentul în care fluierul piciorului meu ia contact cu sacul de box, închid ochii şi mă copleşeşte sentimentul că sunt acasă. Sacul zboară în aer şi de data asta îl las să se balanseze în timp ce un zâmbet îmi înfloreşte pe buze.

— Încă sunt o luptătoare.

WEST

După două zile, viaţa a revenit la normal. Merg la cea mai bună şcoală, am cele mai grozave oportunităţi, cei mai bogaţi prieteni, cărţi de credit reactivate, o casă minunată şi mâncare cât cuprinde. Este ceea ce-şi doresc părinţii mei pentru mine, dar niciodată nu m-am simţit mai străin decât acum de toate astea.

E vineri şi, dacă am revenit la normal, asta înseamnă o cină împreună cu familia. I-am evitat pe părinţii mei, iar ei m-au lăsat în pace. În seara asta, dintr-un motiv sau altul, reuniunea noastră de familie pare inevitabilă.

Tocmai cobor ultima treaptă când sună cineva la uşă. O deschid şi dau cu ochii de iubitul lui Rachel, Isaiah, care stă în dreptul uşii, cu mâinile în buzunare. Tipul e neschimbat: ras în cap, cu cercei şi cu braţele acoperite de tatuaje.

— Ai ajuns cam devreme, nu ţi se pare?

Îmi retrag spusele; s-a schimbat, iar urma aceea de arsură de pe braţul lui, pe care căpătat-o când a salvat-o pe Rachel din accident, e dovada grăitoare. Rachel a spus că ea l-a salvat. Iar el a salvat-o pe ea. Presupun că s-au salvat unul pe celălalt.

— Nup.

Isaiah îşi face apariţia aici în fiecare zi, dar, de obicei, vinerea are grijă să vină după cină.

— Ia masa cu noi.

Roţile cărucioruluilui Rachel huruie uşor pe podea în timp ce ea iese din sala de gimnastică de curând amenajată. Cu o pereche de jeanşi şi un tricou cu mânecă lungă, ea apare pe după uşa deschisă, cu un zâmbet imens ce vrea să spună: O-să-îl-văd-pe-băiatul-pe-care-îl-iubesc.

— Bună!

Băiatul care urlă prin toţi porii „nu-te-pune-cu-mine!” îi zâmbeşte la fel de radios.

— Bună!

Dau din cap spre Isaiah, făcându-i semn să intre, şi închid uşa după noi.

— Mama şi tata ştiu asta?

Ei îi apare o licărire jucăuşă în ochi.

— Nu, dar o să mă ajuţi tu, nu-i aşa?

Isaiah îşi încrucişează braţele la piept şi, după privirea urâtă pe care mi-o aruncă, îmi dau seama că n-are aceeaşi încredere în mine ca Rachel. Şi nici n-ar trebui să aibă. N-am făcut altceva decât să-l dispreţuiesc de când a început să-i dea târcoale surorii mele. Îi întind mâna.

— Nu pot să-ţi promit că va fi ceva plăcut. De fapt, pot să-ţi garantez că va fi ca şi cum ai purta un pulover în iad.

Isaiah stă în cumpănă în faţa mâinii mele întinse spre el şi mă priveşte drept în ochi înainte de a mi-o strânge.

— Nici nu mă aşteptam la altceva.

— Vezi, o aud pe Rachel spunând în spatele meu pe când mă îndrept spre sufragerie, el s-a schimbat.

Râd în barbă. Aşa e. M-am schimbat.

Inima mi se opreşte. Chiar m-am schimbat?

Mă răsucesc pe călcâie şi Isaiah se agaţă de căruciorul lui Rachel, ca s-o împiedice să se ciocnească de mine. În următoarea fracţiune de secundă cad în genunchi în faţa ei.

— Crezi că sunt diferit faţă de cum eram?

— Ce spui?

— Sunt aceeaşi persoană? Crezi că sunt diferit?

— Nu. Da. Stai puţin. Nu eşti aceeaşi persoană. Adică, eşti, dar eşti cumva diferit. Niciuna dintre afirmaţiile astea nu sună ca lumea.

Mă ridic în picioare.

— Trebuie să plec.

— Stai.

Rachel mă apucă de mână.

— Ştiu că i-ai tot evitat pe mami şi pe tati, dar cina nu va fi chiar atât de rea. Într-o oarecare măsură, acesta este motivul pentru care l-am invitat pe Isaiah astă-seară aici. Nu vor aborda cu el de faţă chestiunea biologică.

Isaiah scoate un geamăt.

— Mulţam.

Ea face un gest nepăsător cu mâna.

— E ca şi cum am omorî doi iepuri dintr-o lovitură. Va fi totul atât de incomod, încât vom înghiţi mâncarea la repezeală şi vom da bir cu fugiţii.

— Mulţumesc încă odată, spune el.

— Trebuie să accept provocarea la luptă, îi zic eu.

— West…

E ca şi cum m-ar pregăti să-mi dea vestea unei morţi iminente.

— Haley a plecat.

— Mda, a plecat, dar merită oricum să lupt pentru ea. Când am fost atacat, Haley a intervenit şi a luptat pentru mine. M-a schimbat în bine şi acum a sosit vremea să lupt şi eu pentru ea.

— Şi cum rămâne cu bursa? Tata a spus că va da de Haley în California şi că se va asigura că o primeşte. Dacă te lupţi, ea va pierde banii.

Simt cum mă apasă o greutate şi dorinţa de a-i rezolva problemele lui Haley şi de a-i controla destinul, dar a sosit vremea să-mi controlez

propriul destin.

— Trebuie să fac asta.

Lui Rachel îi apar cute de îngrijorare pe frunte, iar eu urăsc faptul că-i provoc durere.

— O să ne părăseşti din nou, nu-i aşa?

— O să părăsesc doar această casă, dar nu şi pe tine. Niciodată pe tine. Voi fi în preajma ta atât de mult încât te vei sătura de mine, dar trebuie să fac asta. E timpul să mă comport ca un bărbat în toată firea.

Rachel îşi desface larg braţele, în aşteptarea unei îmbrăţişări. Aşa că-mi înfăşor braţele în jurul ei şi o sărut pe obraz.

— Te ducem noi cumva înapoi în garajul ăla, bine?

După ce am reparat uşa de la barul lui Denny, mi-a venit o idee cum să rezolv problema. Mamei nu-i va plăcea deloc. Lui Rachel însă îi va plăcea la nebunie.

Mă fac că nu-i observ privirea perplexă în timp ce mă ridic în picioare şi trag mândru aer în piept.

— O să trebuiască să-mi găsesc un loc unde să dorm. Dacă mă hotărăsc să lupt în ring, nu pot să mai locuiesc aici.

De data asta, Isaiah întinde primul mâna.

— Patul este al meu, dar poţi să dormi pe canapea. E suficient să laşi din când în când ceva bani pe măsuţa din sufragerie şi părinţilor mei adoptivi nici că nu le va păsa.

— S-a făcut.

Isaiah n-a luat cina împreună cu părinţii mei. În schimb, m-a dus cu maşina acasă la părinţii lui adoptivi în timp ce eu le-am trimis un mesaj părinţilor mei de pe telefonul lui, ca să-i anunţ unde eram şi ce făceam şi să le reamintesc că am optsprezece ani. I-am trimis tatălui meu un mesaj separat, în care i-am spus unde putea să-şi bage bursa.

Hotărât să fac asta de unul singur, mi-am împachetat câteva haine şi am lăsat în urmă totul: telefonul, maşina, lucrurile mele. Dar de data asta accept ajutorul din partea unor prieteni.

În faţa barului, Abby îmi trânteşte în mână un telefon cu cartelă şi eu îi dau pe el treizeci de dolari.

— Ai cincisprezece minute. Nu le folosi pe toate odată.

E cel mai ieftin telefon pe care l-am văzut vreodată.

— Eşti sigură că funcţionează?

Abby îşi înclină capul spre stânga.

— Ha.

Apoi spre dreapta.

— Ha.

— Ca să ajungi la sală trebuie să iei autobuzul patruzeci şi doi. Eu una m-aş duce direct acolo.

O maşină roşie marca Honda Civic trage în dreptul nostru, iar Abby

îi face un semn din bărbie şoferului.

— Mi-a venit taxiul.

— Hei, Abby!

Ea îmi aruncă o privire peste umăr.

— Cum se face că ştiai despre mama şi Denny?

Zâmbetul acela malefic îi apare din nou pe buze.

— Asta e o poveste din cu totul altă carte şi deocamdată nu eşti destul de mare ca s-o citeşti. Când n-o să mai foloseşti scutece, poate că ţi-o voi povesti eu însămi într-o bună zi.

De ce m-aş fi aşteptat la alt răspuns?

— Mulţumesc, Abby.

— Ai grijă, Young. Oamenii pot crede că suntem prieteni sau ceva de genul. Şi, apropo, bine ai venit acasă.

Abby se urcă în maşina care o porneşte în trombă pe şosea.

Rămân pe trotuar şi cercetez cu privirea centrul comercial. Văd cum oamenii încarcă maldăre de haine în maşinile de spălat automate; cum ies cu sacoşele pline din magazinele unde orice produs se vinde la preţul de un dolar. Cu câteva luni în urmă, toate aceste lucruri îmi erau străine. Astăzi fac parte din lumea mea.

La naiba, cine-ar fi crezut că aici mă simt acasă?

Senzaţia aceasta devine şi mai puternică în momentul în care intru în bar şi picioarele mi se lipesc de podea. În celălalt capăt al barului Denny debarasează o masă.

— Am auzit că ai nevoie de cineva care să-ţi repare tot felul de lucruri pe aici, îi spun. Postul mai este disponibil?

Denny încremeneşte, apoi se apucă să frece din nou o pată de pe masă. Încearcă să-şi ascundă zâmbetul, dar nu reuşeşte să mă păcălească.

— Mda, postul este încă disponibil.

HALEY

Se aude zgomotul apei în cadă când tata intră sub duş. Stând pe burtă cu picioarele în aer, Maggie înfulecă aripioare de pui în timp ce se uită la desenele ei preferate. Eu trag cu ochiul printre draperiile camerei de motel şi o văd pe mama stând pe bordura trotuarului şi privind firma luminată intermitent a motelului.

Uşa scârţâie când o deschid şi umerii mamei se relaxează în clipa în care mă vede. Se dă într-o parte ca să-mi facă şi mie loc. Chiar dacă la orizont cerul este colorat în roz şi stelele sclipesc deasupra capetelor noastre, asfaltul încă emană căldura din timpul zilei.

— Kansas este un ţinut anost, îi zic.

Luni de-a rândul mama a fost ca un spectru care a tot dispărut şi reapărut în viaţa mea. Mi-e dor să am o mamă adevărată.

— Da, aşa este.

Mama îşi întinde mâna ca să-şi împletească degetele cu ale mele.

— Îmi pare rău că n-am putut evita toate astea.

— Şi eu aveam de gând să-mi cer scuze pentru acelaşi lucru.

Felul cum oftează mă seacă la suflet.

— N-a fost niciodată îndatorirea ta să ţii familia unită. Asta a fost datoria mea şi a tatălui tău.

— Eşti supărată pe Kaden fiindcă a ales să rămână acolo?

Îmi mişc picioarele pe asfaltul crăpat, nerăbdătoare să aflu răspunsul. Deciziile n-ar trebui să fie atât de chinuitoare şi-l invidiez pe Kaden pentru că a fost în stare să ia atât de uşor propria decizie. Dacă plec şi mă întorc la sală, înseamnă să-i dezamăgesc pe toţi: pe mama, pe tata, pe Maggie. Dacă rămân, mă dezamăgesc pe mine însămi. Sunt o luptătoare şi locul meu este la sală.

— Nu, spune ea cufundându-şi privirea spre orizont. Tristă, da, dar supărată, nu.

Rahat. La un astfel de răspuns mă aşteptam, şi totuşi nu prea. Pe de altă parte însă, poate că e mai bine să stau departe de Kentucky. Atâtea lucruri n-au ieşit cum trebuie acolo: Matt, Conner… West. Închid ochii din pricina durerii.

— Eşti bine, draga mea?

Deschid ochii şi o văd pe mama privindu-mă îngrijorată, la fel cum o făcea când eram bolnavă în copilărie.

— Mi-e dor de West.

Ea mă înghionteşte cu umărul.

— Inimile frânte se vindecă. Ai depăşit ce s-a întâmplat cu Matt… o să treci şi peste asta.

Despărţirea de West mă doare, dar nu aşa cum m-a durut despărţirea de Matt. Despărţirea de West mi-a frânt inima; sufletul

meu este gol… pustiu. După ce m-am despărţit de Matt, m-au durut oasele, trupul meu a suferit şi s-a ales praful de stima mea de sine. Dacă aş fi fost împreună cu West de mai mult timp, dacă i-aş fi dăruit mai repede inima mea, ar fi contat oare? M-ar fi ales pe mine?

Nu voi şti asta niciodată. Am permis ca amintirea lui Matt să mă bântuie şi cel mai înfricoşător lucru este că el continuă să fie fantoma nevăzută care-mi urmăreşte fiecare mişcare, influenţându-mi deciziile.

— Lucrurile nu s-au terminat bine între mine şi Matt.

Am mai spus asta şi altă dată… lui John, dar n-am putut să zic mai mult de atât. Simt că mă sufoc şi trag de gulerul cămăşii.

Mama se apleacă spre mine şi, pentru prima oară după un an, am parte de toată atenţia ei.

— Cum adică nu s-au terminat bine?

„Spune, Haley. Spune-o.” Deschid gura, dar cuvintele mi se înţepenesc în gât. Singurul sunet care-mi scapă de pe buze este un amărât de geamăt strangulat.

Mama îmi dă părul peste umăr.

— Vorbeşte cu mine, Haley, dar mai întâi trebuie să respiri. Haide, draga mea.

Fac ce-mi spune, savurând fiecare gură de aer proaspăt. Idioata de mine! Cât de idioată pot să fiu! De ce nu sunt în stare s-o spun? De ce nu sunt în stare să recunosc? Între două guri de aer, mă grăbesc să-mi descarc sufletul:

— A fost nasol.

— În regulă, spune ea de parcă aş fi recunoscut o enormitate şi presupun că asta a şi fost, deşi nu a fost chiar tot adevărul. Bun. E în regulă.

Mama mă sărută pe tâmplă, îşi înfăşoară braţele în jurul meu şi îmi pune capul pe umărul ei. Abia acum îmi dau seama că tremur. Nu doar eu, ci întreaga lume. Şi apoi totul devine confuz.

— M-a rănit.

M-a lovit. Îmi doresc cu disperare să-i spun asta. Cuvintele mele caută să se elibereze, dar aud o şoaptă de vinovăţie… care-mi spune că sunt o proastă şi că, dacă vorbesc mai mult, atunci toată lumea va fi martoră la ruşinea mea… şi mă va judeca şi mă va răstigni.

Am fost o proastă. M-am îndrăgostit de cine nu trebuia. M-a rănit şi am plătit pentru asta. M-a rănit şi mi-a frânt inima. M-a rănit şi restul lumii îl va condamna pe vecie pentru asta.

— Este în regulă, spune din nou mama legănându-ne uşurel pe amândouă. Vom fi cu toţii bine.

WEST

Deşi am vorbit cu John la telefon şi i-am spus că vreau totuşi să lupt sâmbăta viitoare şi că i-aş aprecia ajutorul, sunt destul de îngrijorat când intru în sală. A fost de acord să mă vadă, dar nu şi cu ceea ce i-am cerut.

În momentul în care uşa se închide în spatele meu, îmi cobor privirea. La naiba. În ring, Kaden şi Jax sunt în plină acţiune, făcând schimb de lovituri.

Biroul lui John este cufundat în beznă şi, dacă sunt un bărbat în adevăratul sens al cuvântului, să merg înainte este singura mea opţiune. Am frânt inima unei persoane la care ei ţin foarte mult. Dacă am noroc, voi pleca de aici cu oasele încă intacte.

Îmi croiesc drum printre sacii de box şi strig:

— John mai este pe aici?

Jax şi Kaden îşi întorc capetele în acelaşi timp. Scrâşnetul ariciului desfăcut este singurul zgomot care rupe tăcerea. Jax ţâşneşte pe sub corzile ringului şi îşi azvârle casca şi mănuşile.

— Ai vreo ultimă dorinţă înainte de a muri, Young?

Îi fac semn cu palma să se oprească.

— Am venit să stau de vorbă cu John. Ştia că vin.

Cu transpiraţia şiroindu-i pe trup, Jax aruncă o privire plină de batjocură în jur.

— Nu-l văd pe aici.

— Uite cum stă treaba. Am făcut o greşeală. M-am despărţit de Haley fiindcă tata mi-a promis că, dacă fac asta, îi va acoperi toate cheltuielile cu facultatea.

Jax vine spre mine ca şi cum nu i-aş fi spus nimic.

— Cred că eşti de tot rahatul. Având în vedere că Haley a plecat, cred că vrei să beneficiezi de această sală fără să mai fii obligat să o respecţi pe față.

— Unde este John?

— Nu ştiu. Ne-a spus să venim aici. Presupun că a vrut să ne dea un cadou de Crăciun în avans.

La dracu'. Am căzut în plasă. Jax îşi depărtează picioarele, iar eu îl imit şi-mi încleştez pumnii… Vocea lui Haley urlă în mintea mea să ţin garda sus, dar nu vreau să-l provoc la luptă. Nu caut lupta cu lumânarea.

— Dacă aş putea, aş cădea în genunchi în faţa lui Haley, i-aş spune adevărul şi aş implora-o să mă accepte din nou.

El aruncă flăcări din priviri.

— Ţi-ai ales prost cuvintele.

Jax îşi ia elan şi eu ridic garda. Mă aplec să evit lovitura şi fac un

pas în lateral.

— Nu vreau să mă lupt cu tine.

— Ce păcat!

Îmi trimite un croşeu, iar eu îi parez lovitura. Jax încearcă să-mi aplice o lovitură cu piciorul, dar fac rapid o eschivă.

— Luptă-te! zbiară Jax la mine. Eşti bărbat sau ce dracu eşti?

— Nu mă lupt cu tine. N-am venit aici să mă lupt *cu tine*.

Şi ne începem jocul de picioare. El mă atacă, eu îi parez loviturile, dar mă limitez doar la atât. Jax încearcă din nou un croşeu şi, în următoarea fracţiune de secundă, mă loveşte sub genunchi şi mă pomenesc la podea. La naiba! Mă rostogolesc într-o parte ca să-l împiedic să fie în avantaj şi sar în picioare, cu garda sus, gata din nou de luptă.

Reacţionez cu întârziere când Jax se apleacă în afara ringului ca să bea apă.

— Haley are dreptate. E o catastrofă în ring.

Kaden se strecoară pe sub corzi.

— Aveam nevoie de mai mult timp. Niciodată n-am pretins că pot face minuni, zice Kaden.

— Mai avem o săptămână. În mod cert poţi să-l înveţi nişte scheme demenţiale până atunci.

— Tot e mai bine decât nimic.

El dă din cap spre mine.

— Ai noroc că ea te-a învăţat să blochezi loviturile al dracului de bine. O să ai nevoie de asta când o să lupţi împotriva lui Matt. Are un croşeu al naibii de bun.

Îmi las garda jos când John iese din vestiar.

— Nu l-a învăţat cum să blocheze un croşeu sau o lovitură sub centură. S-a limitat la chestiile de bază.

Umerii lui Jax se scutură de râs.

— Chestii de bază împotriva lui Matt. Poate că voia pur şi simplu să-l omoare.

Ticălosul naibii!

— Ce dracu' se petrece aici?

— Te-am verificat ca să vedem dacă poţi fi salvat, răspunde John. Şi este bine pentru tine că ţi-ai ţinut temperamentul în frâu. Altfel te-aş fi dat afară din sală cu un şut în fund.

— Pe bune, chiar te-ai despărţit de ea fiindcă tatăl tău a promis că-i va plăti bursa? mă întreabă Kaden.

Toţi trei mă privesc intens, în tăcere, iar eu îmi ţin pumnii încleştaţi, în caz că ei nu sunt de acord cu decizia mea.

— Mda, dar având în vedere că am venit aici, înseamnă că i-am refuzat oferta.

— Ea n-ar fi acceptat banii, spune Jax. Haley are prea multă

demnitate încât să accepte asta.

Are prea multă demnitate ca să fie cu mine. Poate că Jax nu m-a lovit fizic, dar mi-a lovit din plin sentimentul de vinovăţie.

— Ştiu asta acum.

— Şi vi se pare că e de glumă, „fetelor”? întreabă John. Mai avem doar o săptămână până la meci.

Jax îşi aranjează echipamentul, iar eu mă aplec spre John, ca să-şi dea seama că vorbesc doar cu el, deşi sunt convins că Jax şi Kaden au urechile ciulite.

— Nu merit iertarea ei, dar când totul se va termina… să-i spui lui Haley că m-am ţinut de cuvânt şi că merită să mă lupt pentru ea.

John mă bate pe umăr şi se îndreaptă spre ring.

— Aşa şi este. Şi acum schimbă-te şi mişcă-ţi fundul în ringul meu.

HALEY

N-am invidiat niciodată pe nimeni în viaţa mea aşa cum o invidiez pe Maggie. Aşa cum stă acum lângă mine, cu braţele deasupra capului. Cu un picior încălţat cu şosetă atârnându-i pe marginea patului; cu celălalt picior, fără şosetă, afară din pătură. Numai mijlocul îl are acoperit. Respiră uşor, ritmic şi-mi doresc şi eu un somn aşa de adânc şi fără vise.

Când adorm, îl visez pe West: zâmbetul lui, râsul lui, mâinile lui atingându-mă. Ne sărutăm şi ne atingem şi, când trupurile noastre sunt înlănţuite, West îmi şopteşte că mă iubeşte şi de fiecare dată… mă trezesc cu o senzaţie de înfrigurare şi de singurătate şi cu lacrimi în ochi.

În noaptea asta poate că nu voi dormi. Insomnia pare a fi un obicei minunat.

De data asta, somnul nu pare a fi o problemă pentru tatăl meu. S-a întors cu spatele la mine şi s-a ghemuit în celălalt pat. Poate că asta vrea să însemne că este, într-o oarecare măsură, pe calea cea bună. Din nefericire, nu prea mă amăgesc cu speranţa asta.

— Nu ştiu ce să zic, tată…

Mama s-a dus cu tot cu telefon în baie. L-a sunat pe John în fiecare seară de când am plecat şi, de fiecare dată, a ieşit din baie cu ochii roşii şi umflaţi. După ce maşina lui John s-a stricat, am stat aproape o săptămână acasă la vărul mamei. Acum am pornit-o din nou la drum. Uşa băii se deschide şi o rază de lumină pătrunde în camera înghesuită.

— Haley, îmi şopteşte mama. Kaden vrea să vorbească cu tine.

Mă dau jos din pat şi mama iese din baie ca să-mi facă loc.

— Eşti sigură? o întreb eu.

Kaden evită conversaţiile telefonice. Urăşte telefoanele.

În loc de răspuns, mama îmi închide uşa. Neavând prea multe opţiuni, mă aşez pe marginea căzii şi duc telefonul la ureche.

— Alo?

— Trebuie să te întorci acasă, Hays. E vorba de West. O să accepte provocarea la luptă.

West Young s-a despărţit de mine din cauza unui târg pe care l-a făcut cu tatăl lui. Trebuia să lase în urmă viaţa pe care a clădit-o împreună cu mine, iar tatăl lui avea să-mi plătească taxele pentru facultate. Închid ochii pentru câteva clipe. Ce băiat idiot! Idiot, dar incredibil de dulce, care se va lupta pentru mine, un idiot de care sunt îndrăgostită… iar dacă m-a minţit, a făcut-o fiindcă ştia că n-aş fi niciodată de acord cu aşa ceva.

Are dreptate. N-aş fi de acord şi mă întreb cum de s-a gândit că eu aş putea accepta banii, dar nimic din toate astea nu mai contează acum.

Stau pe o bancă în staţia de autobuz, ţinându-mi strâns rucsacul între genunchii ce-mi zvâcnesc. E plin cu hainele mele şi cu cele câteva lucruri preţioase de care nu mă despart niciodată. Când am rămas fără casă, aveam multe cutii cu lucruri pe care le consideram importante. E ciudat cum ni se schimbă priorităţile…

În faţa mea, autobuzul toarce. Eu şi mama am plecat acum o jumătate de oră, lăsându-i un bilet tatei. Maggie stă ghemuită pe bancă lângă mine, dormind profund cu păpuşa ei în braţe. Aerul rece al dimineţii mă înfioară şi-mi frec pielea ca de găină ca să alung frigul.

Mama vine de la ghişeul cu bilete, se aşază lângă mine şi-mi pune biletul în poală.

— Spune-i bunicului tău că-i încredinţez acum mai mult de jumătate din inima mea. A fost destul de greu să-i las pe Kaden şi pe Jax în urma mea. Iar acum balanţa cântarului este complet dezechilibrată.

Mă macină un sentiment de vinovăţie în momentul în care îmi dă biletul. A fost ieftin, totuşi a costat nişte bani de care nu dispunem. Dar mama a fost de acord să mi-l cumpere. Pentru mine este foarte important să mă întorc. Genunchii continuă să-mi zvâcnească în timp ce un gând haotic nu-mi dă pace: Îmi părăsesc părinţii… o părăsesc pe mama.

— Îmi promiţi ceva? mă roagă ea.

— Sigur că da.

Orice.

— Nu asculta de minciunile din capul tău care te împiedică să vorbeşti despre ceea ce s-a întâmplat între tine şi Matt. Vorbind prinzi curaj, dar teama, pe de altă parte, poate fi un argument convingător. Nu pretind că va fi uşor, dar spunând adevărul capeţi putere… Te eliberezi.

Încuviinţez dând din cap, incapabilă să-i dau vreo replică. Nu-mi pot imagina cum ar fi să rostesc cuvintele cu glas tare, dar nici nu-mi pot închipui cum ar fi să trăiesc aşa la nesfârşit.

— Te întorci la West? mă întreabă ea.

— Da… Nu…

Răspunsul este oricare din cele două, dar pur şi simplu rostesc adevărul:

— Fac asta pentru mine.

— Bine. Eşti o fată puternică. Te rog să nu uiţi asta.

Dar nu mă simt puternică. O parte imensă din mine îşi doreşte să se aşeze în poala mamei mele şi să se agaţe de ea cu preţul vieţii. Toţi aceşti ani în care am ţinut-o de mână, felul cum îmi strângea degetele

când încercam să traversez strada înainte de a mă uita în stânga şi în dreapta, privirile ei aprobatoare, îmbrăţişările după o zi grea… prezenţa ei blândă în viaţa mea… Toate astea le las de bunăvoie în urma mea.

Simt cum mi se pune un nod în gât.

— Şi dacă nu sunt pregătită să mă descurc de una singură?

— Te tot descurci singură de ceva vreme, dar de-abia acum îţi dai seama. Vei îi întotdeauna copilul meu, Haley, tot aşa cum eu voi îi întotdeauna mama ta.

Ea mă strânge în braţe şi eu îmi sprijin capul pe umărul ei. Când eram mai mică, mama obişnuia să-mi citească în fiecare seară. Pe când eram la noi acasă, viaţa era mult mai simplă. Ea se cuibărea în patul meu, aducându-mi liniştea şi siguranţa de care aveam nevoie.

— De ce a trebuit să se schimbe totul?

— Nu ştiu, îmi şopteşte ea. Dar s-a schimbat şi tot ce putem face este să mergem înainte.

— Încerc.

Mi-e greu să respir.

— Dar cum să plec departe de tine?

— Nu pleci departe, draga mea. Creşti. Dar ţine minte că mie nu mi-ar păsa nici dacă tu ai avea optzeci de ani şi eu o sută treisprezece. Întotdeauna te voi ţine în braţe, întotdeauna te voi iubi şi întotdeauna voi fi aici pentru tine.

WEST

Stau pe un scaun în timp ce John îmi înfăşoară banda galbenă în jurul mâinii. Un arbitru ne urmăreşte cu atenţie dintr-un colţ, ca să se asigure că John respectă regulamentul. El trage de fiecare strat, întinzându-l cu grijă, şi se concentrează de parcă ar face o intervenţie chirurgicală. În sală mulţimea de oameni ovaţionează şi n-ai cum să nu sesizezi furia care-i animă. Nu le place deloc lipsa de acţiune. Eu şi Matt suntem ultimii pe lista meciurilor de amatori şi aşteptarea mă omoară încetul cu încetul.

— Ea te-a antrenat bine.

John nu pomeneşte niciodată numele lui Haley. De parcă ar fi dureros să-i rostească numele. Pe de-o parte, îmi doresc să-i spun că-l înţeleg.

— Ţine-te de combinaţiile pe care le-ai învăţat de la ea, ţine-ţi garda sus şi emoţiile în frâu.

Bandajul este nou şi John îl strânge mai tare decât am fost eu obişnuit, dar, fără mănuşi, voi avea nevoie de fermitate. Înghit în sec, gândindu-mă că Haley a tot încercat să mă facă să mă răzgândesc. Abia acum înţeleg cu adevărat cât de reală şi de dificilă este situaţia. Când voi intra în cuşcă, va fi ca şi cum aş încerca să traversez o autostradă aglomerată.

Singura mea consolare, în cazul în care lupta se va îndrepta într-o direcţie greşită, este că voi face tot ce trebuie făcut. Nu sunt bărbat fiindcă intru în cuşcă. Sunt bărbat fiindcă lupt pentru Haley şi pentru mine însumi. Nu mă mai bazez pe părinţii mei şi pe banii lor. Nu mai permit ca un trecut pe care nu-l pot controla să-mi dicteze alegerile şi viitorul. Nu mai sunt un copil.

Am sunat-o pe mama acum o oră şi i-am spus că o iubesc şi să-i transmită acelaşi lucru şi tatei. M-am împăcat cu ea şi, în timp ce plângea, m-am împăcat cumva şi cu mine însumi. Singurul meu regret este că n-o voi mai putea ţine în braţe pe Haley şi nu-i voi mai putea şopti la ureche acele două cuvinte minunate.

Uşa încăperii micuţe a centrului de convenţii unde se ţin meciurile se deschide şi Jax, cu creasta lui cu tot, intră cu paşi rari şi apăsaţi.

— După lupta asta, e rândul tău să intri în ring.

John termină de înfăşurat bandajele şi îşi pune mănuşile de antrenament.

— Trebuie să facem încălzirea.

Arbitrul scoate capacul unui marker negru cu dinţii şi se semnează pe bandajele mele. Lupt regulamentar, nu ilegal, şi sunt cu un pas mai aproape de cuşcă.

După ce m-am antrenat cu mănuşi, acum îmi simt mâinile goale şi

vulnerabile. John ţine mănuşile sus, iar eu îmi depărtez picioarele. Încercând să-mi stăpânesc nervozitatea, expir profund. Aş putea să mă păcălesc singur şi să spun că fac asta pentru Haley, dar o fac şi pentru mine.

John stă în faţa mea şi sunt flancat de Jax şi de Kaden. În spatele uşii hotelului unde se ţin meciurile, adopt o atitudine ostentativă, cu bandajele de pe mâini, cu o cupă şi cu şortul meu de luptă, îmi balansez braţele, încercând să alung tensiunea care începe să mi se acumuleze în gât.

Imitând cât se poate de prost un adevărat crainic de arte marţiale mixte, maestrul de ceremonii se dezlănţuie precum un circar în vreme ce-mi face reclamă, referindu-se la greutatea şi la oraşul meu de provenienţă.

Jax face un semn din cap spre dreapta şi deschide uşa când este rostit numele meu.

— Hai s-o facem şi pe-asta.

Mulţimea urlă şi fluieră când intru în arenă şi mă îndrept cu mers ţanţoş spre cuşca octogonală din mijloc. Studiez fiecare spectator în parte şi totuşi nu remarc pe nimeni. Nu văd nimic altceva decât străfulgerări de culoare şi mişcare. Muzica bubuie în boxe şi, într-un moment de acalmie, recunosc melodia.

Îi arunc săgeţi din priviri lui Jax, iar el îmi rânjeşte precum o afurisită de hienă.

— Îmi pare rău, dar nu m-am putut abţine. Urli *Rocky* prin toţi porii.

Mă loveşte uşor cu palma pe spate.

— Dă dovadă de puţin simţ al umorului. Vei avea nevoie de aşa ceva acolo.

John şi arbitrul schimbă câteva cuvinte înainte ca acesta din urmă să-mi facă un semn cu mâna.

— Braţele sus.

Fac aşa cum mi se cere, ridicându-mi braţele şi întinzându-le în lateral, apoi depărtându-mi picioarele. Mă pipăie cu mâinile, căutând obiecte străine. Îmi verifică rapid urechile, se asigură că port cochilie de protecţie, că am unghiile tăiate şi că nu s-a umblat la bandaje.

După ce mi se dă undă verde, John se postează în faţa mea şi-mi oferă proteza dentară. Îl las să mi-o pună, iar el îşi mişcă gura de parcă mi-ar vorbi în timp ce-mi aplică un strat de vaselină pe faţă. Zgomotele din sală se amestecă şi nimic nu mai este clar sau coerent. John mă priveşte drept în ochi şi mă întreabă:

— Ai priceput?

Dau din cap. Îi aruncă o privire lui Jax şi remarc cum clatină subtil din cap.

— Baftă şi Domnul să fie cu tine, îmi spune John.

Urc cele trei trepte şi intru în cuşcă. Din pricina nervozităţii adrenalina îmi pompează în vene şi continui să-mi lucrez muşchii ca să-mi menţin sângele în mişcare. Matt stă de cealaltă parte a cuştii, cu spatele la mine.

Arbitrul îl strigă pe Matt şi ticălosul zâmbeşte când dă cu ochii de mine.

— N-ai făcut încă pe tine?

Îi răspund imediat tot printr-un zâmbet.

— Du-te dracului.

— Presupun că amândoi i-am tras-o lui Haley, nu?

Un val de mânie erupe în mine şi mă rostogolesc pe tălpi. Arbitrul mă izbeşte cu o mână în piept şi strigă:

— Aţi priceput regulile?

— Da.

— Da, răspunde Matt.

— Păstrează-şi cumpătul, îmi zbiară John, iar eu mă blestem în gând pentru că am făcut exact ceea ce Haley m-a tot avertizat luni întregi să nu fac.

Arbitrul bate din palme şi se dă la o parte din calea noastră. Eu şi Matt ne întindem braţele şi ne ciocnim pumnii. Haley mi-a povestit despre pacea din cuşcă. Tot ce simt este haosul ce mă înconjoară.

HALEY

Inima îmi bate atât de tare încât n-am nicio îndoială că oamenii mi-o pot vedea prin piele. Dau fuga pe uşile centrului de convenţii unde au loc meciurile şi gardienii mă opresc din drum în timp ce fac un salt spre masă.

— Sunt antrenoare! spun eu în timp ce mă opresc patinând. Haley Williams. Sunt cu West Young.

— E în ring acum, mă anunţă gardianul.

Fata de la masă îşi răsfoieşte hârtiile şi-mi doresc ca degetele ei să se mişte mai repede.

Valul de greaţă ce mă cuprinde îmi provoacă furnicături în cap. Mă agăţ de masă ca să-mi menţin echilibrul.

— De cât timp?

— De ceva vreme. Mănâncă o bătaie de-i sar capacele.

— Fir-ar să fie! pufnesc eu.

— Poftim!

Fata îmi întinde ecusonul galben de liberă trecere şi gardianul se dă la o parte din calea mea, iar eu o iau din nou la fugă, cu ecusonul deasupra capului, zbierând la oricine încearcă să mă oprească din drum.

Mulţimea este în picioare, zbierând la cei doi bărbaţi care se luptă în mijlocul sălii. Majoritatea spectatorilor au ales să stea în picioare pe scaune, fiindu-mi astfel imposibil să zăresc ceva, şi-mi croiesc drum împingând din coate ca să ajung în faţă.

Pe când mă apropii, îl văd pe West ţinând garda sus în vreme ce Matt îi trimite o combinaţie de trei lovituri urmată de o a patra. Loviturile lui sunt pline de brutalitate, dar West este în stare să-i aplice o directă lui Matt ca să-l împingă înapoi. West se apleacă pentru a se feri de un nou asalt şi este iar în stare să câştige suficient spaţiu de manevră între ei, în speranţa că va reuşi un atac ofensiv.

Picioarele mele continuă să se mişte şi, pe când deschid gura ca să-i strig instrucţiuni lui West, trupul meu se izbeşte cu putere de ceva şi dau înapoi, împiedicându-mă pe propriile picioare.

— Doar luptătorii şi antrenorii.

Un alt gardian îmi obstrucţionează calea, fără să-i pese de ecusonul galben pe care i-l înfig sub nas.

— John!

Mă aplec pe lângă gardian.

— John!

John continuă să-i strige instrucţiuni lui West, dar Jax îşi întoarce capul la auzul glasului meu. Sare de pe platforma din faţa cuştii ortogonale şi arată cu degetul spre mine.

— Ea este cu noi.

Mă agăţ strâns de Jax, iar el mă trage dincolo de gardian, spre cercul interior. Conner stă în rândul din faţă şi privirile ni se întâlnesc. Privirea mea ucigătoare îl face să se uite primul în altă parte.

— Cum se descurcă West?

— Nu e bine deloc.

Jax sare pe platformă şi apoi îmi întinde o mână ca să mă ajute să urc şi eu.

— Parcă i s-a golit mintea de tot şi nu aude nimic din ce-i spune John. West încă se mişcă, dar o încasează zdravăn. N-are cum să reziste trei runde aşa.

Îmi încleştez degetele pe cuşcă şi inima mea se îmbolnăveşte de durere. West are ochiul drept umflat şi buza spartă. Trupul său este aplecat înainte şi oboseala îi încetineşte mişcările, făcându-l să-şi coboare garda. Transpiraţia curge pe el ca la robinet.

— Scoate-l afară.

— Încă treizeci de secunde, Hays, îmi spune John. Poate să reziste.

Dar nu vreau să reziste.

— Ce rundă e?

— A doua.

Sârma din metal îmi taie degetele. Doamne Dumnezeule!

Matt se face că trimite un croşeu, West îl respinge greşit, iar Matt execută o fandare, repezindu-se spre mijlocul lui West.

— Dă-te la o parte!

Întreaga cuşcă vibrează când trupurile lor se izbesc de gard. Cu o mişcare lină şi fluidă, Matt îl ţintuieşte pe West şi-i cară pumni, croşeu după croşeu spre faţa lui West, pe care el şi-o apără ţinând garda sus. Genunchii lui West încep să tremure şi, dacă ajunge la podea, e terminat definitiv.

— Genunchii, West! Foloseşte-ţi genunchii!

WEST

— Genunchii, West! Foloseşte-ţi genunchii!

Este prima voce distinctă în tot haosul acesta. Ridic un genunchi, apoi pe celălalt. O lovitură puternică în coaste şi Matt dă înapoi clătinându-se. Mă împing cu mâinile ca să mă îndepărtez de gardul cuştii, picioarele mele fiind mai degrabă din gelatină decât din muşchi, dar trebuie să continui. Trei runde. Trei runde pentru Haley.

Sună clopoţelul şi arbitrul se strecoară între noi. Lumea se învârte în jurul meu, iar eu ridic braţele deasupra capului şi-mi apăs fruntea de cuşcă, luptându-mă să trag aer în piept. Totul zvâcneşte în mine şi sunt atât de epuizat, încât îmi pot pierde în orice moment cunoştinţa.

Şi apoi văd un chip dincolo de gard şi, ei drăcia dracului, pot să jur că am halucinaţii.

— Unde dracu' îţi este garda? zbiară ea la mine.

Să fiu al naibii dacă nu pare a fi vocea lui Haley.

— Sunt obosit.

— Şi chiar ai impresia că-mi pasă? Ai încasat-o zdravăn. Dacă vrei să renunţi, atunci renunţă, dar nu sta acolo doar ca să-l laşi să câştige.

Arunc o privire în jur, cât pot de bine cu ochiul meu care se umflă în continuare. Lumea de aici mă vede stând de vorbă cu halucinaţia mea? Nimănui nu-i pasă că-mi pierd dracului minţile?

Este frumoasă şi izbitor de reală.

— Te iubesc.

Ea îşi strecoară degetele prin gard ca să le atingă pe ale mele. Atingerea răcoroasă a vârfurilor degetelor ei pe pielea mea înfierbântată mă face să închid ochii. La naiba, pare atât de reală!

— Deschide ochii, West.

Îi deschid şi dau de acei ochi întunecaţi şi minunaţi care mă privesc până în străfundurile fiinţei mele.

— John, avem o problemă.

Se produce agitaţie în spatele meu şi cineva pune o mână pe braţul meu.

— Întoarce-te cu faţa la mine, băiete.

Vocea este a lui John, dar nu mă interesează. Nu mă interesează decât ceea ce se află în faţa mea… mă interesează doar atingerea ei. M-am rătăcit dracului în propria minte, dar nu-mi pasă. Dacă mă întorc, ea va dispărea şi nu mai pot să trec din nou prin aşa ceva.

— West, îmi spune ea calm, lasă-l pe doctor să te examineze.

— Vei pleca, răspund eu. Nu vreau să pleci.

Ea îşi înfige unghiile în carnea mea destul de adânc încât să-mi provoace durere.

— Sunt reală.

Aerul iese valvârtej din trupul meu şi mâna mi se desprinde de pe gard.

— Cum eşti?

John vine în faţa mea.

— Cum te cheamă?

— West Young.

Capul îmi zvâcneşte spre dreapta, ca să o văd din nou pe Haley.

— Ea este aici.

— Ea este aici, repetă el.

Un alt bărbat se pune în faţa mea şi nu o mai văd pe Haley. Îmi ia mâinile într-ale lui.

— Uită-te la mine.

Mă uit. Îmi pune câteva întrebări şi eu îi răspund în timp ce încerc să-mi limpezesc mintea.

— Poţi să te lupţi? mă întreabă el.

Haley stă cu mâinile agăţate de gard şi se uită la mine ca şi cum ar fi cu adevărat îngrijorată. Ca şi cum ar fi cu adevărat îndrăgostită de mine.

— La dracu', da.

Mă răsucesc pe călcâie şi-l înfrunt din nou pe Matt în mijlocul ringului, cu arbitrul între noi. Ticălosul se uită spre Haley şi, când privirile noastre se întâlnesc din nou, eu îi zâmbesc.

— N-o să câştigi nimic.

— Luptă cinstită, băieţi, spune arbitrul.

— Ce mama dracului ai zis? mă întreabă Matt pe un ton poruncitor.

Îmi întind pumnul şi Matt îl loveşte.

— Am spus că n-o să obţii nimic. Nici fata, nici victoria.

Ne îndepărtăm, iar eu îmi ţin braţele pe lângă trup. Haley s-a străduit luni întregi să-mi întipărească bine în minte cum să-mi ţin capul drept, cum să-mi controlez emoţiile, pentru că, dacă pierd din vedere asta, se duce de râpă tot planul meu şi pierd şi meciul. Aceeaşi chestie trebuie să fie valabilă şi pentru ticălosul din faţa mea.

Zbieretele, ovaţiile, toţi oamenii din jur se estompează şi mă inundă o senzaţie de calm. Două lucruri mai rămân în lumea mea: ticălosul din cuşcă şi vocea lui Haley.

— Garda sus, Young.

O voi ridica atunci când voi fi pregătit.

Eu şi Matt dansăm unul în jurul celuilalt, iar eu mă bat cu pumnul în piept.

— N-o să obţii nimic.

Matt tresare auzind afirmaţia mea, iar eu îmi balansez braţele înainte şi înapoi, provocându-l să mă lovească.

— Nimic. Loveşte-mă naibii cât vrei. N-o să obţii nimic.

Abandonându-şi poziţia, Matt se năpusteşte asupra mea şi-i permit

să mă lovească la cap. Mă răsucesc din pricina impactului, dar în acelaşi timp fac un salt înapoi. Furia i se citeşte în privire când îi zâmbesc.

— Nimic.

Membrii echipei lui strigă la el, iar eu râd, fiindcă ei văd ceea ce Matt nu vede.

Din punct de vedere psihic, preiau controlul, căci Matt s-a pierdut din cauza vorbelor pe care i le-am aruncat. Îi fac un semn din bărbie să încerce din nou, dar de data asta, când mă atacă, ridic garda, îl urmăresc cum el şi-o coboară, apoi îl izbesc cu o combinaţie de două lovituri scurte, urmată de una în forţă drept în faţă.

HALEY

— Lovituri în serie! Lovituri în serie!

Bat cu pumnii în cuşcă.

West a preluat controlul şi-l loveşte pe Matt cu forţă în lateral. Matt se încovoaie de durere. Doamne Dumnezeule, West i-a trimis o lovitură sub genunchi! Ar putea să facă asta. Ar putea să reziste toate cele trei runde.

Arbitrul se strecoară între Matt şi West şi-l verifică pe Matt ca să se asigure că poate continua. Privirea mi se încrucişează cu a lui West şi dau din cap aprobator.

— Ţine garda sus.

Matt îi face semn cu mâna arbitrului să se dea la o parte şi West se concentrează din nou asupra luptei. Matt este antrenat şi are experienţă. A alunecat pe panta emoţiilor, dar nu-şi va mai permite să facă din nou greşeala asta. Vrea răzbunare şi va dori să o obţină în lupta la sol.

— Stai departe de sol! urlu eu. Te vrea la sol.

Matt se repede înainte şi West face un pas greşit în lateral. Amândoi se izbesc de sol şi cuşca se cutremură din pricina impactului. Mulţimea o ia razna.

Matt încearcă să-şi pună un genunchi peste West, ca să-l încalece. Încearcă să-i obstrucţioneze căile respiratorii cu cotul şi cu braţul, iar West se zbate ca să se elibereze, dar Matt este prea bine antrenat ca să-i permită să scape aşa de uşor.

— Şoldurile sus! Bagă-te pe sub picioarele lui!

West se ridică şi Matt se izbeşte de el, trimiţându-l din nou la podea. Îşi apasă antebraţul pe traheea lui West.

— Şoldurile sus! zbier eu din nou. Sub picioarele lui!

Dar, nemaiavând aer, West intră în panică şi loveşte cu mâinile în braţele lui Matt. Eu bat cu pumnii în gard.

— Ascultă-mă, Young!

Reacţia este instantanee. Se împinge din nou cu toată forţa în sus, iar Matt îşi slăbeşte strânsoarea. Mulţimea îşi strigă aprobarea când West face o eschivă şi se rostogoleşte într-o parte, scăpând astfel din încleştarea corp la corp şi aducând lupta din nou în picioare.

Matt şi West se rotesc unul în jurul celuilalt. Publicul bate din palme la unison, aşteptând cu nerăbdare ca unul din ei să atace. Arunc o privire către ceasul care ticăie implacabil.

— Treizeci de secunde!

Trei runde de câte trei minute fiecare şi sfârşitul este aproape. Este primul lui meci şi ştiu că trebuie să-l termine. Amândoi se clatină pe picioare din pricina epuizării. Matt iese la atac şi West reacţionează

sărind la o parte din calea lui. Matt va ţinti din nou la genunchi.

Ne-am antrenat pentru acest moment. L-am tot bătut la cap pe West în privinţa asta. În acest moment, nimic nu mai are de-a face cu forţa, ci cu inima.

— Lovituri în serie!

Zgudui cuşca.

— Lovituri în serie!

West îşi şterge transpiraţia care-i curge în ochi şi îşi începe dansul pe podea. Îşi schimbă greutatea de pe un picior pe altul în aşteptarea momentului favorabil. Intuind un atac, Matt îi imită mişcările, apoi loveşte.

Matt îi trimite un croşeu, West îl blochează şi îi aplică o lovitură frontală în piept. Matt se împiedică, iar eu mă alătur mulţimii care ovaţionează. West îşi continuă atacul, ţintuindu-l pe Matt de peretele cuştii.

Întreagă mulţime bate din picioare când clopotul sună şi arbitrul îi desparte pe luptători. West face înconjurul cuştii, bătându-se cu pumnul în piept, şi mulţimea savurează momentul.

Îşi lipeşte palmele de cuşcă şi se apleacă spre mine. Aş vrea să fie ca în filme acum. Aş vrea să dau năvală în cuşcă şi să-l iau în braţe, dar există reguli pe care trebuie să le respect, aşa că-i voi arăta toată dragostea şi recunoştinţa mea mai târziu.

— Ai reuşit.

West trage adânc aer în piept şi-mi apucă degetele agăţate de gard.

— N-am câştigat.

— Nu-mi pasă.

Decizia arbitrilor împotriva lui ar trebui să fie rapidă. Matt a dat mai multe lovituri. A dominat lupta, dar West a rezistat trei runde şi a trimis un mesaj celor care au fost la o aruncătură de băţ de cuşcă: West Young are o inimă de luptător şi nu se dă bătut niciodată. Ceea ce, în lumea luptelor, îl face un tip periculos.

El îşi sprijină fruntea de cuşcă şi eu fac la fel. Degetele noastre se ating, iar eu închid ochii, dorindu-mi să fim singuri.

— Meriţi.

West este plin de vânătăi şi de sânge şi are ochiul umflat. Trupul lui a fost bătut cu brutalitate.

— Meriţi toate astea.

— Te iubesc, îi şoptesc eu.

Arbitrul se apropie, venind în spatele lui West.

— S-a luat decizia.

West îmi aruncă acelaşi zâmbet minunat ca în prima zi când ne-am cunoscut.

— Am câştigat deja.

WEST

Jax intră în încăperea micuţă cu un zâmbet infatuat pe buze. De când am ieşit din cuşcă afişându-mi înfrângerea, puştiul a devenit cel mai nou şi mai bun prieten al meu. Îi aruncă lui John încă o pungă cu gheaţă.

— Haley e pornită să tăbăcească nişte funduri dacă n-o lăsăm să intre cât de curând. Cum te simţi?

Stau pe un scaun îmbrăcat doar în chiloţi şi John rămâne neînduplecat. Nu vrea să o lase pe nepoata lui să mă vadă expus şi vulnerabil. John mi-a pus două pungi cu gheaţă pe umăr, unde mi s-a dislocat ceva, ca apoi să mi se lipească la loc în timpul meciului, îmi ţin o pungă cu gheaţă pe ochi, iar el îmi pune încă una peste încheieturile degetelor de la mâna dreaptă.

— Sunt bine.

— În mod uimitor, chiar eşti, îmi spune John. Dar nu mă pot apuca să te antrenez din nou până nu te vindeci. Umflăturile astea trebuie să se retragă.

Îmi frec maxilarul, apoi încep să-mi pipăi restul corpului. Mă doare fiecare părticică a trupului, dar afirmaţia lui John mă şochează atât de tare, încât durerea îmi amorţeşte pentru o secundă.

— Să mă antrenezi?

— Cu plata în prima zi a lunii şi eşti obligat să faci antrenament cel puţin cinci zile pe săptămână.

— Pe naiba, spune Jax tuşind. Are nevoie de şapte zile pe săptămână.

John verifică punga cu gheaţă de pe umărul meu.

— Doar nu renunţi după prima luptă, nu-i aşa?

Mă doare faţa când zâmbesc.

— Nu, nu renunţ.

— Bine.

O bătaie în uşă îl face pe Jax să râdă în hohote.

— Ţi-am spus, Hays, n-o să-l vezi până când n-o să aibă…

Jax deschide uşa şi cuvintele îi pier de pe buze.

Se scarpină la ceafă şi abia după aceea se încumetă să-mi arunce o privire.

— E cineva care pretinde a fi tatăl tău.

Denny sau tata? Gândul prinde contur înainte de a-l putea opri. Dau din cap, iar uşa se deschide larg şi se iveşte tata. Parcă nu e el îmbrăcat aşa, într-o pereche de jeanşi şi un tricou cu guler.

— Haide, Jax, spune John ridicându-se. Hai să o potolim pe Haley înainte să facă vreun scandal.

Uşa se închide cu un zgomot sonor, iar în încăpere nu se aude decât

sunetul făcut de gheaţa care se topeşte în pungi. Îmi răsucesc gâtul într-o parte, dându-mi seama că sunt prea obosit pentru o rundă de ţipete.

— Despre orice-ar fi vorba, putem să ne certăm mai târziu?

Tata se aşază pe un scaun din faţa mea. Acum o oră, John stătea chiar pe acelaşi scaun şi-mi oferea mai multe sfaturi părinteşti decât mi-a dat presupusul meu tată în toată viaţa mea.

— I-am spus mamei tale că încă eşti în viaţă.

— Mulţumesc.

— Sun-o. Vrea să-ţi audă vocea.

— O voi suna.

Îmi întind umărul şi tresar de durere.

— Te deranjează dacă-mi mai prelungeşti asigurarea de viaţă pentru ceva vreme?

Chipul tatălui meu este luminat de un zâmbet în timp ce eu ridic nedumerit dintr-o sprânceană. Ce dracu'?

— Te pricepi la asta, îmi mărturiseşte el. A fost cumplit să te urmăresc, dar, în acelaşi timp, i-am tras una peste bot tipului de lângă mine şi i-am spus că eşti fiul meu.

Râd pe înfundate, fiindcă n-am nimic de spus. De fapt, îmi retrag cuvintele. Ba ştiu ce-am de zis.

— Ai ştiut dintotdeauna că nu sunt al tău?

Zâmbetul îi dispare de pe chip şi, într-un fel, regret că i-am spus aceste cuvinte, şi totuşi nu prea. Trebuie să purtăm această discuţie şi niciodată nu vor fi nici momentul, nici locul potrivit.

— Da. Colleen era bolnavă de multă vreme şi hai să spunem că între mine şi mama ta a intervenit lipsa de comunicare… şi ştiu cum se fac copiii.

Dau din cap, dar adevărul nu mă face să mă simt cu mult mai bine.

— De ce ai mai rămas cu ea? Te-a înşelat.

— O iubeam. Denny a fost primul care a iubit-o, dar eu i-am furat-o de sub nas, iar când lucrurile au luat o întorsătură dificilă le-am abandonat şi pe ea, şi pe Colleen. Avea nevoie de alinare şi, cum eu nu i-am oferit-o, ea a alergat în braţele care încă o aşteptau larg deschise.

La naiba! Azvârl la gunoi punga pe care am ţinut-o la ochi.

— Asta e realitatea şi trebuie să trăieşti cu ea.

— O iubesc, West. Şi ea mă iubeşte pe mine. Când simţi asta pentru cineva, găseşti o cale de a o scoate la capăt.

Mă doare inima pentru Haley. Ce i-am făcut eu ei a fost oare diferit?

— Spui că o iubeşti, dar ai vrut să mă despart de Haley. Mi-ai spus să am încredere în tine, că o fată ar putea fi motivul decăderii mele. Ai aceeaşi părere şi despre mama? Chiar o iubeşti cu adevărat sau totul a fost doar de aparenţă în toţi aceşti ani?

Cu fiecare secundă care trece, tata îmbătrâneşte cu zece ani. Pare

din ce în ce mai gârbovit, mai cărunt, mai obosit.

— Am iubit-o pe mama ta din prima clipă, de când mi-a turnat o bere în cap, pentru că auzise deja replicile cu care agăţam eu fetele.

Fac ochii mari şi mustăcesc. Mama i-a turnat tatei o bere în cap? Tata a încercat să o agaţe pe mama cu replici deja fumate? Cine naiba sunt oamenii ăştia? Pe de-o parte, ador fiecare secundă din povestea asta. Văzându-mi reacţia, buzele tatei schiţează un zâmbet.

— Cred că poţi să înţelegi acum de ce bunicii tăi nu erau deloc încântaţi de mine.

Părinţii tatălui meu sunt întruchiparea perfectă a oamenilor conservatori cu nasul pe sus.

— Şi atunci de ce ai pus o presiune atât de mare pe mine în privinţa lui Haley?

Îi dispare veselia de pe chip.

— Fiindcă drumul pe care l-am avut de parcurs cu mama ta a fost unul greu. Din clipa în care ne-am cunoscut nu ne-a fost deloc uşor. Viaţa ne-a dat de toate şi uneori am câştigat, iar alteori am pierdut. Dar una peste alta, să nu te îndoieşti niciodată de dragostea mea pentru ea şi de a ei pentru mine. Deşi e adevărat ce spun, alegerea noastră de a fi împreună ne-a complicat viaţa şi am suferit din cauza asta. Trebuie să înţelegi, West, că atunci când vine vorba de copiii tăi… nu vrei ca ei să dea de greu. Nu vrei să-i vezi cum suferă.

Îmi aşez mai bine punga cu gheaţă pe umăr, de parcă mi-ar fi alunecat, dar de fapt simt nevoia să iau o pauză în mijlocul acestei conversaţii profunde. Mă întristez şi toată fericirea îmi dispare. Părinţii mei se iubesc… o relaţie care merită păstrată cu orice preţ, dar când ştii că au trecut şi prin atâta durere… asta îi face cumva mai umani. Tata se apleacă în faţă şi îşi ţine mâinile împreunate între genunchii săi depărtaţi.

— Ceea ce ţi-am spus este adevărat. N-oi fi tu sânge din sângele meu, dar eşti la fel ca mine în absolut toate privinţele. Nu mă refer doar la ceea ce te face să escaladezi un afurisit de zid, ci la ceea ce te face să fii tu însuţi. Simţul umorului, tenacitatea ta, felul în care-ţi iubeşti familia…

Tata îşi pleacă fruntea, iar eu îmi şterg ochii. Sunt obosit. De aceea am devenit emotiv, dar undeva, în străfundurile fiinţei mele, renaşte puştiul care se ţinea peste tot după omul acesta, de parcă ar fi fost un zeu.

Simt ceva nefiresc în glasul lui, o fisură ce nu poate aparţine omului care are lumea la picioarele lui.

— Fie că vrei, fie că nu, eşti fiul meu. Ai fost întotdeauna fiul meu. Vei fi întotdeauna fiul meu şi te iubesc.

Vreau să-i spun că şi eu îl iubesc, dar mai am unele răni interne care trebuie să se vindece, dureri nevăzute ce au nevoie de timp şi de

spaţiu.

— Nu mă pot întoarce acasă. Nu deocamdată.

Sau poate niciodată.

— Ştiu. Am ştiut asta din momentul în care ai izbit pentru prima oară cu pumnul cuşca. Ai găsit ceva, o direcţie, un drum pe care eu n-am voie să păşesc, dar, cel puţin, lasă-mă să fiu un spectator. Dă-mi şansa să te întâmpin la capătul drumului.

Propria voce mi se frânge.

— Bine.

— Bun. Şi vreau să ştii că nu te abandonez. Camera ta este tot a ta. La fel maşina şi cărţile tale de credit. Şi bursa lui Haley rămâne valabilă.

— Trebuie să fac singur asta. Tentaţiile la care te temi că aş putea reveni… aparţin lumii de acasă. Acolo sunt un băiat, iar aici…

— Eşti un bărbat.

Tata strânge singura parte neînvinsă a trupului meu şi-mi repetă.

— Eşti bărbat.

— Te-a deranjat asta? îl întreb eu. Că am ajuns să lucrez pentru Denny?

Pauză.

— Fiindcă lucrez la el în continuare.

— Da, vine repede răspunsul. Mă deranjează. În ceea ce mă priveşte, tu eşti fiul meu. Nu al lui, dar înţeleg că simţi nevoia să-l cunoşti. Doar că… Doar că ia în calcul să-mi oferi şi mie, cel puţin, aceeaşi şansă pe care i-o oferi lui.

Dau din cap, dar el ştie că acesta nu este cu adevărat un răspuns. Este ceva la care va trebui să mă gândesc. Tata se ridică, dar eu nu-l pot lăsa să plece aşa.

— Spune-i mamei că o să vin la cinele în familie.

Micul zâmbet pe care-l schiţează îmi dă de înţeles că am bătut primul cui în puntea de legătură pe care încercăm să o reconstruim între noi.

— O să-i placă asta. Sunt mândru de tine, fiule.

După ce închide uşa, mă trezesc singur. Oftez şi-mi frec creştetul cu mâna. Acum şase luni mă credeam stăpânul lumii, dar de fapt nu eram stăpân peste nimic. Acum, în ochii lumii, am pierdut tot…

— West?

Îmi ridic capul şi inima începe să-mi sară din piept. N-am pierdut absolut nimic de valoare. Buzele mele încep să schiţeze un zâmbet şi, din respect pentru bunicul ei, înşfac un prosop şi mi-l pun în poală. Râsul lui Haley îmi gâdilă pielea. Ea îşi înclină capul într-o parte şi părul ei sexy şi mătăsos i se revarsă peste umăr.

— Îi dai prea multă atenţie lui John.

Fac un semn cu mâna spre corpul meu.

— Nu mă aflu în postura de a mă angaja în alte lupte.

Şoldurile ei se unduiesc în timp ce vine agale spre mine.

— Nu-ţi face griji. Te apăr eu.

Tânjesc să-i simt trupul lipit de al meu, dar, în schimb, ea trage lângă mine scaunul pe care tocmai l-a părăsit tata. Se aşază pe el şi-şi împleteşte degetele cu ale mele.

— Ar trebui să-ţi tăbăcesc fundul pentru ce-ai făcut.

Râd în barbă.

— Pentru ce anume, mă rog?

— Pentru tot, dar mai ales pentru că te-ai despărţit de mine ca să mă pot duce gratis la facultate.

La naiba, Haley a fost întotdeauna foarte directă.

— Voiam să ai şansa unui viitor mai bun. Nu puteam să-ţi stau în cale. Cel puţin, aşa am crezut. Până să înţeleg ce greşeală am făcut, deja plecaseşi.

— Nu m-am întors pentru tine, mă anunţă ea. Faptul că ai acceptat lupta doar a grăbit lucrurile, dar m-am întors pentru mine. Tu şi toţi ceilalţi aţi avut dreptate: mi-am pierdut propria bătălie şi interesul. Tu m-ai abandonat, dar şi eu am făcut la fel.

— Nu se va mai întâmpla, o asigur eu. Să te abandonez. Mi-am învăţat lecţia.

— Şi eu, îmi răspunde ea.

Mă gândesc la cuvintele ei. La faptul că ar putea avea şi un alt înţeles.

— Dacă încerci să mă duci cu zăhărelul şi să mă părăseşti apoi, te avertizez că am de gând să lupt pentru tine.

Haley zâmbeşte şi-mi place că zâmbetul îi luminează şi ochii.

— Nu plec nicăieri, Young.

— Avem multe de vorbit.

Simţindu-mă epuizat, îmi sprijin capul de perete.

Vreau să ştiu ce a făcut-o să se răzgândească şi unde va locui acum, că s-a întors. Trebuie să-i povestesc despre tata, despre tatăl meu biologic, despre bursa ei pentru facultate, despre o mie de alte lucruri, dar acum sunt mult prea obosit.

— Putem vorbi despre orice vrei mai târziu.

Haley îşi lasă capul pe umărul meu.

— În momentul de faţă mă concentrez doar asupra fericirii depline că ai scăpat cu viaţă. M-am speriat îngrozitor când am ajuns aici. Nu te concentrai deloc şi Matt te făcea praf.

— Ba mă concentram.

M-am concentrat în momentul în care i-am auzit vocea minunată. Întorc capul şi-mi afund nasul în părul ei, inspirându-i aroma. Este aici. Este cu adevărat aici.

— Tu însemni totul pentru mine, Haley.

— Te iubesc, îmi şopteşte ea în timp ce degetele ei le strâng pe ale mele.

După o secundă, ea leagănă mâinile noastre unite.

— Uneori, după o luptă, îmi doream linişte. Puţin timp la dispoziţie ca să-mi limpezesc mintea.

Linişte. Expir. Liniştea ar fi plăcută.

— Vrei să rămâi aici cu mine?

— Oricât de mult mă vrei în preajma ta.

— Atunci pregăteşte-te să rămâi mult timp aici.

Închid ochii şi mă bucur de senzaţia pe care mi-o oferă degetele lui Haley, care-mi mângâie cu gingăşie braţul.

HALEY

Sună clopoţelul şi atât doamna Collins, cât şi eu ne întoarcem capetele să vedem iureşul de elevi care năvăleşte în parcare. I-am solicitat o întrevedere azi de dimineaţă şi ea m-a luat de la ultimul curs ca să stăm de vorbă.

Am o grămadă de formulare şi de broşuri în poală. Am solicitat o bursă la facultatea de sport, dar trebuie să fiu pregătită să-mi plătesc singură taxele de studiu. Tatăl lui West s-a oferit să-şi respecte învoiala în orice caz, dar nu pot accepta aşa ceva. Aceia nu sunt bani cinstiţi.

Au mai rămas doar câteva zile până la absolvire… nisipul din clepsidră aproape că s-a scurs de tot. Oftez din rărunchi în timp ce-mi trec degetele peste broşura de deasupra teancului. Nimeni n-a afirmat vreodată că-i uşor să lupţi.

— Facultatea de stat este o opţiune excelentă, mă încurajează ea. De fapt, aşa am început şi eu.

Ha. Pe pereţi are diplome înrămate de la universitatea din Louisville şi de la Harvard.

— Este unul dintre acele momente în care-mi spuneţi o minciună ca să mă faceţi să mă simt mai bine în privinţa alegerilor mele?

Buzele ei tresar, ca apoi să schiţeze un zâmbet.

— Nu. Acesta este un moment în care-ţi spun adevărul. Nu mi-am putut permite să fac o facultate particulară, aşa că m-am dus la una de stat şi m-am angajat ca să-mi pot plăti studiile. Fiindcă am terminat facultatea de stat cu medie mare, m-am putut transfera. N-a fost chiar aşa de rău până la urmă, nu?

Presupun că nu. Îmi înghesui hârtiile în ghiozdan.

— Mulţumesc.

Uitându-mă pe fereastră, îi zăresc pe West, Kaden şi Jax, care mă aşteaptă afară. Locuind împreună cu Jax, Kaden şi cu bunicul în rulota acestuia din urmă, mă simt ca un pui într-o fermă avicolă, dar este pentru prima oară într-un an şi jumătate când am senzaţia că sunt acasă. Motivul ar putea fi faptul că mă antrenez din nou. Că-mi reiau vechiul stil de viaţă. Dar cred că motivul este mai degrabă faptul că învăţ cum să mă bazez pe oamenii pe care-i iubesc.

— Ce mai fac mama şi tatăl tău? mă întreabă doamna Collins.

— Bine.

Cu prilejul unei alte şedinţe cu părinţii, doamna Collins a aflat de la John că eu, Jax şi Kaden locuim cu el. O respect pentru că cei de la Protecţia copilului n-au apărut la sală să ne scoată de acolo cu forţa.

— De fapt, ei o duc chiar foarte bine.

Mama şi-a găsit de lucru. Nimic spectaculos, doar o slujbă ceva mai

bună decât cea pe care o avea aici. Maggie şi-a făcut prietene la noua ei şcoală şi este răsfăţată de mătuşa mamei, iar tata…

Tata s-a înscris la o sală de gimnastică. Îmi vine să zâmbesc când mă gândesc la conversaţia noastră telefonică de aseară.

— Sunt mândru de tine, mi-a mărturisit el. Pentru că ai rămas acasă. Pentru că încerci s-o iei de la capăt.

— Mulţumesc, i-am răspuns eu. E adevărat ce mi-a zis mama? Lupţi din nou?

Tata a râs şi acel sunet plăcut mi-a vindecat rănile încă deschise.

— Nu se întrezăresc campionate la orizont, dar, mda, mă duc la sală. Bătrânul tău tată se mişcă încet şi scârţâie din încheieturi mai mult decât ar trebui, dar e plăcut să faci mişcare. E bine să te simţi util.

Tata se vindecă şi probabil că va mai trece o vreme până când se va întrema de-a binelea. Sala nu este o soluţie perfectă, dar e un început bun.

— Mai vrei să discutăm şi despre altceva? mă întreabă doamna Collins.

Îmi fac de lucru cu bretelele ghiozdanului, netezindu-le în poală ca să văd dacă una este mai lungă decât cealaltă.

— Mama mi-a spus că, de îndată ce rosteşti ceva cu glas tare, acel lucru îşi pierde puterea. Credeţi că este adevărat?

Muşchii feţei i se relaxează.

— Da. Sunt de acord sută la sută cu mama ta.

În mod categoric, chestia asta mă va pune pe gânduri.

— Mulţumesc din nou.

— Dacă ai vreodată nevoie de ceva, Haley, ştii unde să mă găseşti.

Îi zâmbesc în timp ce mă ridic şi plec. Dacă aş avea un dolar pentru fiecare dată când mi-a adresat aceste cuvinte, aş fi o fată bogată. În după-amiaza asta de mai este, fără îndoială, o vreme de pantaloni scurţi, iar eu sunt îmbrăcată cu nişte jeanşi găuriţi, care abia aşteaptă să fie tăiaţi. După ce-mi termin tura la pizzerie, o să caut o foarfecă.

Inima mi se încălzeşte când cei trei bărbaţi din viaţa mea râd în timp ce Jax le povesteşte cum l-a făcut praf pe adversarul cu care s-a antrenat ieri, dar eu n-am ochi decât pentru West. Vânătăile căpătate în timpul meciului au început să-i treacă şi e din nou frumos de pică, iar mie-mi stă inima-n loc când îl privesc.

Ia masa cu familia lui de patru sau cinci ori pe săptămână şi le plăteşte părinţilor adoptivi ai lui Isaiah cincizeci de dolari pe lună ca să doarmă pe canapeaua din subsolul lor. Săptămâna trecută amândoi am urmărit-o pe Rachel în timp ce făcea primii ei paşi. De atunci el este în al nouălea cer.

Am luat de câteva ori masa împreună cu West la familia lui şi am văzut o adunătură ciudată de oameni în jurul mesei, începând cu

familia lui West, continuând cu iubitul lui Rachel şi cu Abby şi terminând cu mine. Cu toţii ne simţim ciudat, cu excepţia lui Abby. De aceea obişnuim să ne aşezăm la masă şi-o lăsăm pe ea să vorbească.

Simt o căldură în stomac când West îmi zâmbeşte.

— Ţi-a trebuit destul de mult.

— Am mai multe opţiuni, îi spun eu. Ea mi-a dat o mulţime de variante.

West mă sărută pe frunte şi-şi trece degetele prin părul meu. Simt cum pielea de pe gât mi se face ca de găină şi-mi doresc pentru a milioana oară să fim singuri.

Jax râgâie, iar eu scot limba la el.

— Foarte matură eşti, Hays, n-am ce zice.

Şi, cu toate astea, scoate şi el limba la mine.

West îşi pune un braţ în jurul umărului meu şi mă strânge în braţe, lipindu-mă de el. Mai avem o jumătate de oră până vine autobuzul care duce în oraş, aşa că ei îşi reiau conversaţia. Uşa laterală a clădirii se deschide şi Conner îşi face apariţia, urmat de Matt. Îi întâlnesc privirea lui Matt şi mă cutremur din cauza senzaţiei de frig pe care o simt.

El a câştigat, dar a şi pierdut. Nu a fost victoria la care se aştepta şi, conform zvonurilor de la şcoală, asta l-a determinat să se antreneze şi mai mult la sală. Este o adevărată pierdere de timp. Eu şi West ne-am schimbat atât de mult, am învăţat atât de multe, iar Matt a rămas în acelaşi stadiu ca înainte: nu acceptă adevărul în legătură cu fratele lui şi îşi neagă propria instabilitate emoţională.

— S-a terminat, îmi şopteşte West la ureche. S-a terminat totul între mine şi Matt.

Se urăsc reciproc şi-mi imaginez că aşa va fi mereu, dar nu se vor mai încăiera pe stradă. Va fi o rivalitate disputată în cuşcă. Eu şi Matt am depăşit faza când el se uita lung după mine când ne întâlneam din întâmplare, iar eu intram în panică.

— Ştiu.

Sau poate că nu.

Încă arunc câte o privire după el, ca să mă asigur că nu se furişează pe la spate să-mi facă vreun rău.

— Nici ţie n-o să-ţi facă vreun rău, mă asigură West cu blândeţe când observă că-l urmăresc în continuare cu privirea pe Matt. Îţi dau cuvântul meu, s-a terminat.

Mă foiesc şi West îşi îndepărtează braţul de pe umărul meu. Cei trei băieţi îşi întrerup conversaţia şi se uită la mine de parcă mi-ar fi crescut coarne şi un nas roşu. West mă apucă de mână şi-şi freacă degetul mare de palma mea. De obicei, această atingere îmi înmoaie genunchii, dar în momentul de faţă sunt cuprinsă de angoasă şi de panică şi nu mă pot gândi decât la faptul că trebuie să mă întorc în

clădire.

— Vin imediat, da?

West aruncă o privire spre vărul şi fratele meu, apoi spre mine.

— Vrei să vin cu tine?

— Nu, răspund eu repede.

Acesta este unul dintre lucrurile pe care West le urăşte: faptul că uneori trăiesc în mintea mea. Totodată, este şi unul dintre lucrurile care m-au îndepărtat de familia mea.

— Trebuie să vorbesc ceva cu doamna Collins. Doar… să vorbesc.

— Bine.

Mă strânge de mână şi apoi îmi dă drumul.

O iau la fugă spre clădire, apoi de-a lungul coridorului. Profesorii încuie uşile după ei şi mă rog ca doamna Collins să nu fi plecat mai devreme. În secretariatul principal, o secretară a plecat deja şi cealaltă e cu poşeta în mână.

— Te pot ajuta cu ceva?

Nu spun nimic în timp ce mă opresc în dreptul uşii biroului doamnei Collins. Inima îmi bubuie şi pieptul îmi saltă agitat cu fiecare respiraţie. Doamna Collins are cheile maşinii într-o mână şi un teanc de dosare în cealaltă. Pleacă. Am ajuns prea târziu.

Ea se încruntă.

— Ai uitat ceva, Haley?

Mă forţez să rostesc cuvintele înainte să-mi piară curajul.

— Fostul meu iubit m-a lovit.

Am spus-o… Am rostit cuvintele. Vederea mi se înceţoşează şi mă aştept ca lumea să explodeze… Tot aşa cum mă aştept ca ea să mă dispreţuiască şi să mă judece, iar apoi îmi dau seama că-mi doresc cu disperare ca ea să mă creadă.

— M-a lovit.

Dintr-odată, cuvintele nu mai sunt atât de dureroase.

— M-a lovit şi nu a fost în regulă.

Doamna Collins îşi pune cheile şi dosarele pe marginea biroului.

— Nu, nu a fost în regulă. Ce-ar fi să închizi uşa după tine şi să iei loc?

Înainte să apuc să fac oricare din aceste două lucruri îi cercetez ochii cu disperare, încercând să-mi dau seama dacă-mi va spune adevărul.

— O să trec peste asta?

— Tu ce crezi? mă întreabă ea pe un ton blând şi grijuliu.

Pe un ton care mă face să cred că s-ar putea să ştiu deja răspunsul.

Rămân cu gura căscată pe când doamna Collins mă ocoleşte şi închide cu grijă uşa. Se strecoară din nou pe lângă mine în tăcere şi se aşază la biroul ei.

— Arăţi bine. Vocea ta sună normal. Pari în regulă şi ai venit aici ca

să vorbeşti cu mine. Cum te simţi?

Mă prăbuşesc pe scaunul din faţa biroului ei şi-mi trântesc ghiozdanul cu cărţi pe jos.

— Am obosit să duc singură povara asta, fiindcă – îmi flutur mâna în dreptul inimii – nu mai pot să ţin totul în mine.

Ea dă din cap ca şi cum ar înţelege… de parcă chiar înţelege. Şi sinceritatea din ochii ei îmi dă o rază de speranţă.

— Ce-ar fi să începem cu începutul? Când l-ai întâlnit prima oară?

WEST

Ţinându-se cu mâinile de coate, Haley împinge cu vârful piciorului o bucată mucegăită din duşumea în colţul camerei de zi. Isaiah ne-a vorbit mie şi lui Kaden despre acest loc. Se pare că şi el a locuit aici câteva luni.

— Ce crezi că va face Jax? mă întreabă ea.

Îmi feresc privirea, fiindcă nu sunt în stare să îndur îngrijorarea de pe chipul ei. Săptămâna viitoare Kaden, eu şi Haley vom absolvi liceul. Haley este hotărâtă să rămână în rulotă şi să economisească bani pentru facultate, iar Jax… el are de gând să se ducă acasă.

— Nu ştiu ce să zic. Este îngrijorat în privinţa mamei şi a fraţilor lui.

Haley îşi muşcă buza de jos în timp ce inspectează pereţii.

— Va arăta mai bine când vom cumpăra mobila, spun eu.

— Podeaua va ceda cu totul când veţi aduce mobila.

— Nu-i adevărat.

O apuc pe Haley de mână şi o conduc în singurul dormitor.

— Uite.

Fac un semn spre salteaua şi spre somiera pe care le-am cumpărat azi.

— Scândurile din duşumea sunt încă intacte.

Haley bate din palme şi mândria din ochii ei mă face să zâmbesc.

— Ai cumpărat mobilă!

— Dap!

Şi, dintr-o mişcare, mă aplec, o iau în braţe pe Haley apucând-o de sub genunchi şi o trântesc pe saltea.

— Şi sunt hotărât să o încerc.

Ea chicoteşte, iar mie îmi place să-i văd părul castaniu-deschis răsfirat de jur-împrejurul capului ei. Una din bretelele topului ei roz îi alunecă de pe umăr şi inima mi se opreşte când văd asta.

— Eşti frumoasă.

Haley devine serioasă şi-şi ridică degetele spre faţa mea, trecându-şi-le uşor peste locul unde ochiul meu a fost umflat săptămâna trecută.

— Te-ai luptat pentru mine.

— Da.

Şi mă voi lupta din nou. Nu atât pentru ea, cât pentru mine. Voi rămâne în liga amatorilor şi voi intra din nou în cuşcă la toamnă. Haley a lăsat antrenamentul meu în seama lui John, dar ceea ce-mi place este că se antrenează şi ea alături de mine, cu toate că nu s-a decis încă dacă se va întoarce sau nu în ringul de luptă.

Îmi dau jos cămaşa şi-mi aplec capul ca să gust buzele lui Haley. Simt un fior prin tot corpul în momentul în care ea îmi apasă o mână

pe piept.

— Trebuie să-ţi arăt ceva.

— Ce?

Un zâmbet sexy îi înfloreşte pe chip.

— Eşti cumva nerăbdător?

Îmi proptesc mâinile de-o parte şi de alta a capului ei şi o acopăr cu sărutări, pornind de la breteaua ei căzută, urcând spre gât, dar evitând să o ating cu trupul meu în tot acest timp.

— N-am mai fost singuri de săptămâni întregi, Haley, iar eu voi locui de acum încolo împreună cu fratele tău. Cât timp crezi că ne va mai rămâne la dispoziţie doar pentru noi doi?

Zilele astea de-abia am reuşit să rămânem singuri o clipă ca să ne putem săruta şi nu văd cum s-ar putea îmbunătăţi situaţia, din moment ce fratele ei va împărţi camera cu mine.

Dar totul s-a rezolvat de la sine cât se poate de bine. Haley a stat de vorbă în mod regulat cu doamna Collins, ceea ce înseamnă că Haley se confruntă cu o problemă serioasă. Şi, prin urmare, am luat lucrurile încetul cu încetul. Nu contează. Am aşteptat atât de mult timp fata perfectă… încât nu mă deranjează să mai aştept încă puţin, până când ea se va simţi pregătită.

Lui Haley îi scapă un oftat de plăcere când îmi întredeschid buzele şi o sărut mai intens pe gât. Mâinile ei rătăcesc pe bicepşii mei şi încep să-i maseze uşor, iar eu simt cum mă ia ameţeala.

— Nu lupţi corect, îmi spune ea respirând greoi.

Râd pe înfundate, cu buzele lipite de pielea ei dulce.

— Tu m-ai învăţat toate atacurile ofensive.

Haley mă ia prin surprindere, răsucindu-şi picioarele în jurul alor mele, şi ne rostogolim fără voia mea, dar cum să mă plâng când o fiinţă de o asemenea frumuseţe stă deasupra mea?

Ea flutură din gene.

— Eşti un amator.

— Acordă-mi vreo doi ani şi voi deveni un profesionist.

Haley nu mă ia în derâdere, aşa cum fac unii dintre vechii mei prieteni atunci când le spun ce vreau să fac cu viaţa mea. În schimb, o strălucire din ochii ei îmi spune cât de mult crede ea în visurile mele. E un proces ce va dura ani întregi şi pe care trebuie să-l urmez pas cu pas.

Îl las pe tata să-mi plătească taxele de la universitatea din Louisville. În schimb, lucrez pentru el treizeci de ore pe săptămână pe timpul verii şi douăzeci în timpul anului academic. Mai lucrez între cinci şi zece ore pentru Denny la bar şi noi doi ne continuăm relaţia ciudată, fără să pomenim vreodată că el este tatăl meu.

Restul timpului mi-l petrec la sală, antrenându-mă şi ajutându-i pe alţii să se antreneze. O să văd cât voi rezista… cât de departe voi

putea ajunge.

Haley îşi duce mâna la buzunarul de la spate, de unde scoate o scrisoare.

— Este răspunsul meu la solicitarea pentru bursă. Cea pentru care am făcut filmările video.

— Şi ce scrie?

Îmi înfăşor braţele în jurul lui Haley şi mă ridic în capul oaselor, astfel încât ea să poată sta în poala mea.

Eu şi Haley am discutat despre faptul că tatăl meu s-a oferit să-i plătească studiile. Am dus-o chiar şi acasă la mine, unde atât tata, cât şi mama au stat de vorbă cu ea. Nu vrea să accepte banii noştri. Este foarte încăpăţânată, dar o iubesc mai mult decât propria viaţă.

Haley s-a înscris atât la universitatea din Louisville, cât şi la universitatea de stat. Această scrisoare conţine răspunsul referitor la locul unde va studia, cel puţin la anul.

— Deci?

Scânteile din ochii ei se stâng.

— Nu ştiu. N-am deschis-o încă.

Adrenalina îmi pompează în vene. Sunt mult mai emoţionat decât ea.

— Şi n-ai de gând s-o deschizi?

Haley se lasă să alunece de pe mine, iar eu simt imediat lipsa căldurii ei. Eu şi Haley suntem ca două jumătăţi separate ale unui întreg. Separate în sensul că amândoi ne-am putea vedea de vieţile noastre şi am avea succes, dar atunci când suntem împreună, când suntem un întreg, atunci se produce magia. Ea înghesuie scrisoarea în spaţiul dintre pat şi perete.

— Uite cum facem: mai întâi, sărută-mă şi, după ce terminăm, o deschid.

O cunosc. Haley nu crede că a obţinut bursa. Îi cuprind talia cu mâna şi o trag înapoi spre mine. Buzele mele rătăcesc pe gâtul ei şi degetele mele ridică materialul subţire şi uşor al topului ei.

— Oricare ar fi răspunsul, o să fie bine.

Haley se topeşte în mine.

— Ştiu.

Pune o mână peste a mea, iar eu mă opresc, lăsându-i un răgaz ca să-şi adune gândurile. Îi este greu să nu trăiască în mintea ei, iar acum are nevoie de timp ca să-şi proceseze gândurile.

— Mi-e teamă de o respingere, dar mai mult decât atât…

Ea trage adânc aer în piept, iar eu o îndemn să se aşeze în poala mea. Stând cu capul sprijinit pe clavicula mea, ea îşi trece degetul peste locul unde am o vânătaie de câteva săptămâni.

— Vreau să devin antrenoare. Aşa cum este John, deşi nu chiar la fel. Vreau să-i ajut pe atleţi să se recupereze după accidente. Văzând-o

pe sora ta cum învaţă din nou să meargă… cum învaţă pe propria piele să lupte cu rănile sufleteşti… asta vreau să fac, să-i ajut pe oameni să-şi recapete viaţa de dinainte.

Îi ridic bărbia lui Haley, astfel încât privirile noastre să se întâlnească.

— Bine.

Ea clatină din cap.

— Nu. Simt nevoia să ştie cineva acest lucru înainte să deschid scrisoarea. Atunci când am depus solicitarea, eram în căutarea resurselor materiale necesare şi m-aş fi specializat în chineziologie fiindcă doar pentru aşa ceva îmi ajungeau banii. Acum simt nevoia să ştie cineva înainte de a primi răspunsul că *eu* aleg această specializare… nu ea pe mine.

Ea ştie că, dintre toţi oamenii de pe lumea asta, eu înţeleg cel mai bine asta. Îmi aplec buzele spre gura ei uşor întredeschisă şi o sărut. Ea îşi apasă buzele pe ale mele, iar mâinile ei se plimbă pe pieptul meu – un gâdilat, o mângâiere sunt suficiente ca să iau foc.

Ne rostogolim şi în curând topul ei ajunge pe jos, lângă cămaşa mea. Îi explorez formele, savurez gustul pielii ei şi memorez fiecare răsuflare precipitată şi fiecare suspin care-i scapă de pe buze. Mintea îmi vâjâie când corpul ei reacţionează la mângâierile mele şi când simt fierbinţeala pe care o provoacă trupurile noastre.

Pierd noţiunea timpului şi tot ce simt sunt atingerea şi dragostea ei. În curând ajungem să respirăm precipitat, şoptindu-ne cuvinte care vor rămâne rostite doar între noi. Apoi totul se opreşte şi lumea explodează în mii de culori.

O trag mai aproape pe Haley, astfel încât să stea întinsă lângă mine. Părul ei îmi gâdilă pieptul, iar eu o mângâi pe şira spinării, pe jumătate treaz, pe jumătate visând că o sărut.

Un foşnet îmi atrage atenţia în dreapta mea şi deschid imediat ochii. Scot scrisoarea dintre pat şi perete. I-o dau şi o sărut pe tâmplă.

Cu capul ei odihnindu-se pe braţul meu, Haley o priveşte lung înainte de a o desface. Plicul cade pe jos în timp ce ea despătureşte scrisoarea. Îi cercetez chipul, căutând un indiciu de frustrare sau de speranţă. Fiecare muşchi mi se încordează în timp ce sper un miracol.

Cu un oftat uşor, Haley împătureşte scrisoarea la loc şi o lasă să cadă pe jos. Mă lovesc cu capul de perete. La dracu'. Cum de-au putut să o refuze?

O strâng şi mai tare în braţe.

— Nu-i nimic. E-n regulă.

Haley mă mângâie cu un deget pe obraz şi un zâmbet îi înfloreşte pe buze.

— Mda, de fapt, chiar este în regulă. Am reuşit.

MULŢUMIRI

Lui Dumnezeu: „Aceasta este porunca Mea: să vă iubiţi unul pe altul precum v-am iubit Eu. Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul lui să şi-l pună pentru prietenii săi.” (Ioan 15:12–13)

Lui Dave: Cu răbdarea ta infinită, întotdeauna mă faci să cred că merită să lupt.

Mulţumesc…

Lui Kevan Lyon: Sunt întotdeauna onorată să te am alături.

Lui Margo Lipschultz: Tu mai mult decât oricine înţelegi cât de grea a fost această carte pentru mine. Nu voi uita niciodată sprijinul tău, convorbirile telefonice şi încurajarea ta. Nici nu ştii cât de recunoscătoare îţi sunt!

Tuturor celor de la MIRA Ink care au intrat în contact cu cărţile mele, în special Natashyei Wilson şi Lisei Wray. V-o spun cu toată sinceritatea, sunteţi absolut minunate!

Lui Eric Haycraft, lui Scottie Sawade şi celorlalţi oameni fantastici de la Real Fighters Gym. Nu pot să vă mulţumesc îndeajuns pentru faptul că m-aţi primit cu braţele deschise în sala voastră de sport. De asemenea, vă mulţumesc în mod special pentru răbdarea de care aţi dat dovadă faţă de mine, fata care întotdeauna a trebuit să se gândească o secundă care era croşeul şi care era directa, şi, cu toate acestea, m-aţi lăsat să vin în continuare acolo. Talentul de care daţi dovadă în sala voastră este incredibil şi inegalabil.

Angelei Annalaro-Murphy, lui Kristen Simmons, Colette Ballard, Kelly Creagh, Bethany Griffin, Kurt Hampe, Bill Wolfe şi scriitorilor de romane de dragoste din Louisville: dacă n-aş fi avut sprijinul şi dragostea voastră permanente, această carte n-ar fi apărut niciodată. Vă mulţumesc din adâncul inimii!

Le mulţumesc enorm tuturor cititorilor mei şi în special Lindei Marie Bofenkamp. Sunt în continuare uimită când îmi văd cărţile pe rafturile librăriilor şi mă simt onorată de dragostea şi de sprijinul cititorilor mei.

Ca întotdeauna, părinţilor mei, surorii mele, familiei mele din Mount Washington şi întregii mele familii prin alianţă… vă iubesc!

PLAYLIST

Cântece:
„Harder to Breathe” – Maroon 5
„Wild Ones” – Flo Rida (feat. Sia)
„Love Is a Battlefield” – Pat Benatar

West:
„Save a Horse (Ride a Cowboy)” – Big fit Rich
„Come Over” – Kenny Chesney
„This Love” – Maroon 5
„Bitter Sweet Symphony” —The Verve

Haley:
„Fighter” – Christina Aguilera
„The House That Built Me” – Miranda Lambert
„Stronger (What Doesn’t Kill You)” – Kelly Clarkson
„Roar” – Katy Perry

Cântece pentru anumite scene:
Seara în care s-au cunoscut West şi Haley:
„I Knew You Were Trouble” —Taylor Swift

West şi Haley antrenându-se la sală:
„Good Feeling” – Flo Rida

Haley îl duce pe West pe furiş în camera ei:
„Secrets” – OneRepublic

Lupta în cuşcă:
„Eye of the Tiger” – Survivor

Cântece care reprezintă viitorul lui Haley şi al lui West:
„Price Tag” – Jessie J (feat. B.o.B.)
„Heaven” —Warrant

„– *Împreună* suntem puternici, Haley. Mai puternici decât atunci când suntem departe unul de celălalt.
– Nu mă simt deloc așa, șoptesc eu.
– Atunci voi fi eu suficient de puternic pentru amândoi. Îmi înfig degetele în umerii lui și rămân agățată de el.
– Te iubesc."

NU RATA CELELALTE ROMANE DIN SERIA
„DESTINE LA LIMITĂ"

ISBN 978-606-8754-48-2

{1} Sos picant cu brânză de capră (n.tr.).